

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீகிருஷ்ணாயவநஸ்யஹுணே நம: ||

•௦௦•

பரமபகதி நிஷ்டா சாஸ்திரம்

ஸ்ரீ லீலாசுக்ரர்

அருளச்செய்த

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண

கர்ணாம் நுதம.

இது

சிறகப்பெருமாள் கோயில் தர்க்க தீர்த்தரும்

உபய வேதாந்தப்ரவர்த்தகரு மாகிய

வித்வான் மாடபூசி

ராமாணுஜாசார்ய ஸ்வாமியால்

ப்ரதிபத தாதபாய ஸஹிதம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

திருவிண்காணைப் ப்ரஸங்கம்

விஜயராகவாசாரியரால்

சென்னை

ஸ்ரீநிகேதக முத்ராஶ்டர சாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

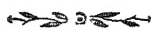
1909.

All Right Reserved.

Rs. 1-4-0

ஸ்ரீ டெய்ம் :

இவ்விடத்தில் விலைக்குக் கிடைக்கும் புத்தகங்கள்.

1. ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணம்நுதம். க்ரந்தாக்ஷரத்தில் சலோகங்களும் தமிழில் ப்ரதிபத தாதபர்யததுடன் விலை ரூ. 1 4 0

2. ஸ்ரீவீஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம். க்ரந்தமல்லது தெலுங்கு மூலத்துடன் பராசரபட்டா அருளிச்செய்த பாஷ்யத்திற்குச் சேர தமிழ் ப்ரதிபத தாத்பர்யததுடனும், ஆங்காங்கு பேதப்படுகிடங்களில் சங்கர பாஷ்யத்தின் தாத்பர்யமும். விலை. ரூ. 1 4 0

3. ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயண ஸுந்ந்ரகாண்டம். க்ரந்த சலோகங்கள் ஒரு புறமும் அதற்கு எதிர்ப்புறம் தமிழில் ஸரியான அர்த்தத்துடனுமாய் சேர்த்தது. விலை. ரூ. 1 8 0

போஸ்டேஜ் மணியாட்டர் சார்ஜ் பரதயேகம்.

தி. பி. விஜயராகவாசாரியார்,

சங்கப்பெருமாள் கோயில்.

செங்கல்பட்டு தாலுகா

பி. அநந்தாசாரியார்,

நெ 101, சைரூபார் ரோட்டு,

(ஸாவுகார்பேட்டி) மதராஸ்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ டெய் ந ம:.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணம்ருத அவதாரிகை.

ஸ்ரியுபதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், அகிலஜகததய விபவலய லீலனாய், ஸகல சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக இவ்வுலகினில் க்ருஷ்ணனாக அவதரித்துத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவ நாதயபரிமித திவ்ய விகரஹ குணவகளாலே ஆகோபாலமான ஸகல ப்ராணிகளையும் மயக்கியாட்கொண்ட பரமகாருணிகனான ஸாவேஸ்வரன், அநாதி கர்ம வாஸநையாலே, தேவ திராயந மநுஷ்ய ஸ்த்தாவராத மகமாயுள்ள பல யோதிகளிலும் மாறி மாறிப் பிறந்து அவ்வவ ஜாதிக் குரிய அந்நபாநாதிகளி லாஸக்தியைப்பண்ணி அதுவே யாதநாயாகத் திரிகிற அடைவிலே, ஜந்மாந்நரீய ப்ரபலதர ஸுக்ருத விசேஷத்தி னால், பகவதயாந ஆராதநாதிகளுக்கு உரிததாய் அதிதூர்ஸபமான இம் மா னிடப் பிறவியில்பிறந்தும், இதினுடையபெருமையையும் அஸ்த்திரதையையு மறியாதே உண்டியே யுடையே யுகதோடு மிம்மண்டலத்தூடன்கூடி, தர்ம மோக்ஷங்களை அநாதரித்துக் கேவல அர்த்த காம பரவசராய், காமக்ரோத மோஹ லோப மத மாத்ஸர்யவகனாகிற ஆத்மவைரிகளைத் தன்னிலேயமைத் து, தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவவகனையுமறிய அவகாசமறும்படி கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவநாதி அவஸ்ததா ஸப்தகபரவசராய், காட்டுத்தி கதுவி னாற்போல் அதி துள்ஸஹமான ஆதயாதமிக ஆதிபௌதிக ஆதி தைவிகவக ளாகிற தாபத்ரயவகளிலே யகப்பட்டுத் துள்ளித் தாடிக்கச் செய்தேயும், வேம்பின்புழு வேமபனறி யுண்ணாதாற்போலே அவற்றையே தமக்குப் பேரி ன்பமாகவெண்ணி, பிறவிக்குருடனைப் புண்டரீகாக்ஷனாகப் புகழ்ந்துகவிபா டிப் பொருள்படைத்தது, அதைச் சிந்தாமணியென்னுமோர் தாவிக்குக் கொடுத்து அவள்தரும் சிற்றின்பத்தை யநுபவித்து வீணாகக் காலம்கழிகிற இந்த லீலாசுகரென்பவர், மேன்மேலும் தூர்க்கதியிலே கைவிஞ்சிக் கெட்டுப் போகிறபடியைக்கண்டு, இவரை நல்வழிப் படுத்தி நமக்காட்கொள்வோ மென்று ஸகலப்பித்து, இவ்வளவு தீம்பிலே கைவளர்ந்த இவரை முதலிலே ஓராசார்யனைக் கொண்டு திருத்தப் போகாதென்று நினைத்து, இவருக்கு அத்தயந்தஅபிமதவிஷயமான சிந்தாமணியென்கிற தாவிவின் நெஞ்சிலேபுகு ந்து அவள் மூலமாகவே இவரைத்திருத்த அவஸரம்பார்த்து நின்றான்; அவ் வளவிலே இந்த லீலாசுகர், ஒருநாள் பொழுதில் தனத்தையினது ஸராத தம் ப்ராப்தமாக, அன்றையதிநம் லோகாபவாதத்துக்குச் சிறிது அஞ்சி, அ ன்று உதயம் தொடங்கி அவன்முகத்தே விழியாமல பொறுத்திருந்து, ஸ்ரா ததக்கரியையைச் சடக்கென முடித்து, சிறிது உண்டது முண்ணுததமாய் வி ரைந்தோடி அவள் வீட்டில் வாசலி லடைத்தகத்தைத் தட்டி, பின்னை நிறவா மையாலே உடையும்படி உரத்தது இடித்தார்; அப்பொழுது அந்த தாவிவின் மனத்திலிருந்து ஸாவேஸ்வரன் மெள்ளமெள்ளத் துண்டிவிட, அவரும் “இ வன் ஸ்ராத்தம் செய்துவந்தான், இவனை இன்று உள்ளேபுகுரவிடில் அதை

க்கண்டார், இவனையே யன்றிக்கே நம்மையும் கல்லிட்டு வீசுவர்கள், ஆகையால் கதவுதிறக்கவொண்ணாது” என்றுபேசாமலிருக்க, இவர்மிக்க காமவிகாரம் கொண்டு அவள் முகத்தைக்கண்டல்லது ப்ராணதாரணம்பண்ண அக்ஷமாய், இறப்பேறி உள்ளேகுதித்து அவளைத் தழுவிக்கொண்டார்; அவள் ப்பொழுது இவர் விஷயமாக மனமுருகி இவரைப்பார்த்து, “ஐயோ! மலமாம்ஸ்பூரிதமாய் நரகதவாரமான என்சரீரத்தில்பண்ணின ப்ரேமத்தை, அகிலவேய ப்ரத்யநீகனாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணம்மகனான பரமபுருஷனிடம் வைததால் நீருஜ்ஜீவித்துப்போகலாமே என்று சொல்ல, இவர் அதை கேட்டுத், தந்தலையைக் கொடுத்தாகிலு மவன்பேசசை நடத்தவல்லவராகையாலே, “இவள் சொன்னபடி பரமபுருஷனைப்பற்ற நான் வகையென்று மறிகிறிலேனே ” என்று மேல்செய்வது தோற்றமல் திகைசதுநிற்க, அவ்வளவிலே அவள், இவ்வூரில் ஸோமகிரியென்பாரொரு மஹாநுபாவருண்டு, அவரைசென்று நீரடுத்திராகில் உமக்கவர் நன்மையை யுரைப்பார்” என்று சொல்ல, இவரைக்கேட்டு ததக்ஷணமே எழுந்திருந்து அந்தஸோமகிரியிடம் சென்று பணிந்து தம்முடைய முந்தியசெயலையெல்லா மறிவிக்க, அவர் இவரைக்கண்டு “ஐயோ” என்று கருணித்து சில நாள் தம்முடனே சேர்த்துவைத்திருந்தவாரே, இவருக்கு அந்த ஸதஸுகத்தினால் காமக்ரோதாதிகள்யாவும் நசித்து ஸம்ஸாரத்திலநசையற்று சமதமாதியானஆத்ம குணங்கள் க்ஷணந்தோறும் மேலிட்டுவர, அவ்வளவிலே ஸோமகிரியானவர் இவருடைய ஹ்ருதய பரிபாகத்தைக்கண்டு “இவர்க்கு சிஷ்யலக்ஷணம் நிறைந்திருந்தது ” என்று நிர்ஸயித்து, இவர்க்கு மந்த்ரோபதேசத்தைப் பண்ணி ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகத்தையும் ஜீவேஸ்வர விவேகத்தையும் பிறப்பிக்க, இவரும் பின்பு அமமந்த்ரத்தை ஜபித்தது அவருபதேசித்த அர்த்தங்கனையெல்லாம் மநநம் பண்ணிவர, ஸர்வேஸ்வரன் இதுவேநமக்கு ‘அவகாசம்” என்று இவர் நெஞ்சில் புருந்த தன்னை அநவரதபாவரை செய்யப்பண்ணி அவா ஸ்வப்நத்திலே தன்வடிவழகை யெல்லாம் காட்ட, இவரும் அதுவே அடியாக அவ்வழகைமுற்று மநுபவித்து, பின்பு தாமொருவராயநுபவித்தது போராமே, தமமோடொக்க அக்காலத்திலுள்ள மற்றுமயாவனாயும் திருத்திச்சேர்த்துக்கொண்டநுபவித்தது, இவ்வளவோடு நிற்கவொண்ணாது, பின்புள்ளாரும் அறிந்தநுபவித்தது உஜ்ஜீவிப்பார்களாகவென்று தாமநுபவித்த ப்ரகாரத்தை ஒரு ப்ரபந்த முகத்தாலே வெளியிட்டார், அதுவாயிற்று “பூதிந்ருஷ்ண கர்ணம்நுத”மென்கிற இப்ரபந்தம். பின்பு அப்போதுள்ளபெரியோர்கள், “ஸர்வேஸ்வரனையும் அவனதுகுணசேஷ்டதகனையும்மல்லது வேறறியாத சுகமஹர்ஷியைப்போலே இவரும் க்ருஷ்ணனையும் அவனுடைய பாலலீலைகளையும்மல்லது மேலொன்று மறியாதவராயிருந்தாராகையால் இவா இதுமுதல் லீலாசுகரென்று உலகில் வழங்குவாரா” என்று புகழ்ந்து ஆசீர்வதித்தார்கள், ஆகையாலிவாக்கு அது முதல லீலாசுகரென்று பெயராயிற்று, இனி மற்றுள்ள விசேஷங்களெல்லாம் அவ்வவ ஸ்ரீலோகாவதாரிகைகளிலும் தாத்பர்யங்களிலும் கண்டுகொள்வது.

ஸ்ரீரங்கணகாதாய நம:.

ஸ்ரீகிருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

வ்யாஸாஸம்.

ஸ்ரீ|| விநாயகி ஜயதி வொரேயிரிமகாநவெடி

ஸிக்ஷாமாநாஸு ஹவாநுஸிவிவிஜ்ஜெளஷி |

யதாடிகுதராவதுவஸெவரெஷு

வீராய்வாரஸம்ஹதஜயஸ்||

(1)

(ப-உ.) விநாயகி - சிந்தாமணியென்னும் ரத்நம்போல்
ஸர்வாபிஷ்டங்களையும் கொடுக்கவல்லராய், வொரேயிரி - ஸோமகி
ரியென்னும் பெயர்பூண்டவரான, வெ - என்னுடைய, மாநா - ஆ
சார்யனுனவர், ஜயதி - விளங்குகிறார்; ஸிவிவிஜ்ஜெளஷி - மயில்
தோகையைத் தலைக்கணியாக வணிந்தவனாய், ஹவாநு - ஸமஸ்தகல்
யானகுணபரிபூர்ணனும் ஹேமகுணரஹிதனுமாய், ஸிக்ஷாமாநாஸு
(எனக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து என்னைச்) சீர்திருத்தி நல்வழி
ப்படுத்தின ஆசார்யனுமான புருஷோத்தமனைவன், ஜயதி - விளங்
குகிறான்; (யதாடிகுதராவதுவஸெவரெஷு) யசு-எந்தப்புரு
ஷோத்தமனுடைய, வாதிகுதராவதுவ - கற்பகமரத்தினது தளிர்
போன்ற திருவடிகளை, வெவரெஷு - (தமது) முடிகளிற்கூடின
மஹரீயர்களிடத்தில், ஜயஸ்ரீ - (ஸம்ஸார) ஜபத்தினுண்டான
ஸ்ரீ (சோபை) யானது, (வீராய்வாரஸம்) - வீர - ஸ்ருங்கார
விலாஸத்துடன், வ்யாஸவாரஸம் - தானே வரிப்பதி (மாலையிடுவது)
னுண்டான ஆந்தத்தை, ஹதஜ - அடைகிறதோ. (1)

(தா - ம்.) இதில், இக் க்ரந்தகர்த்தா, தா மாரம்பித்த இப் ப்ரபந்தம் முடியத்தலைக் கட்டுகைக்காகவும், இதைச்சிட்டர்கள் அன்புடனாதரித்துப் போருகைக்காகவும், மககளாசரணம் செய்கிறார்.

ஸோமகிரியென்கிற யோகீந்த்ரரானவர், நான் அநாதியாக ஸம்ஸாரமாகிற அநர்த்தஸாகரத்தி லமுந்திக் கரைமரம்பெருதிருக்குமளவில், என்னைக் கருணித்துத் தம்மடிமையிலிசைவித்து, அறியாதனவர்த்தகனளை யறிவித்து, விஷயா ஸக்தியாகிற மஹாமோஹத்தைக் கழித்து, எம்பிரானுகே பணிசெய்து வாழ்கையாகிற மஹாரிதியை யளித்தாராகையால், அவர் ஸர்வோத்த்ருஷ்டராக விளங்குகிறார். இவ்வாசார்ய ஸமாப்ரயணததுக்கடி, ஸர்வஸ்மாத்த்பராயம் 'அனைவரும் கண்டுகளிக்கும்படியான க்ருஷ்ணனாகி, அவ்வைபவத்துடன் ஸாவ ஸுலபனான ஸர்வேஸ்வரன், என்னுன்புக்கு என்மணைகத்தை விளக்கித் தன்னிடத்திலின்பை விளைவித்து ஸதுபதேசத்துக்கு இசைவித்தான். ஆகையால் அவனும் ஸர்வோத்த்ருஷ்டனாக விளங்கக் கடவான்; இந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய தளிர்மையைத் தலைக்கணியாகக்கொண்ட பாகவதர்களுக்குத் தம்முடைய முயற்சியு மின்றிக்கே, ஈஸ்வர யத்நமு மொழியவே ஸம்ஸாரபந்தம் தன்னடையே நீங்கியொழியும், மோக்ஷவக்ஷ்யமும் தானே வந்து சேரும். ஆயிருக்க, இனி எனக்கு, ப (ஹ) லப்ராப்தியில் கண்ணழிவொன்று மில்லை.

இதில் முதலடியினால் குருஸ்மரணமும், இரண்டாமடியினால் பகவத்ஸ்மரணமும், மூன்றாமடியினால், பாகவதாறு ஸந்தாநமும், நாலாமடியினால் பரமபுருஷார்த்த கோத்தநமும் செய்தார். அதில் ஆதியில் “விஷ்ணோணி” என்னும் பதத்தினால், தாம் முன் விஷயாஸக்தராயிருந்த காலத்தில் தம்மிடத்திலன்புகூர்ந்தவளாய், பின்பு தம் துர்க்கதியைக் கண்டு பொருமல் ஸோமகிரியென்பவரிடத்தில் தான் புருஷகாரம் பண்ணி யாப்ரயிப்பித்த உபகாரகையான சிந்தாமணியென்னும் வேபர்யையை ஸ்மரித்தமை ஸுசிதமாயிற்று.

இதனால், ஆசார்ய ஸமாப்ரயண மொழியக்கார்யவரித்தியில்லை யாகையால் அது அவஸ்ய கர்த்தவ்யமென்றும், அதுக்குக்காரணம் நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையென்றும், அநந்தரமான பகவதஸமாப்ரயணத்துக்குப் ப (ஹ) லம் தப்பாதென்றும், அந்த ப (ஹ) லம்-ப்ராதிபந்தக நிவ்ருத்தி பூாவக ஸவஸ்வரூபா விர்ப்பாவஜ்ஜரித அபரிசிந்நாநந்தயுக்த அநவரத பகவதகைநகர்ய மென்றும், ஆகிய இவ்வர்த்தங்கள் ஸுசிப்பிக்கப்பட்டன.

“மு-ரு-” என்பதினால், ஆசார்யோபதேசத்தால் பெற்ற ஜ்ஞாநமே கார்யகரமென்றும், “ஹ-ஹ” சப்தத்தினால், ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாதங்கள் ஆப்ரயிக்கும்போதே போக்யமாயிருக்குமென்றும், “கரு-தா-” பதத்தால், அதுவே ஸகலார்த்தப்ரதமென்றும் காட்டுகிறது. உத்தரார்த்தத்தினால், அத்திருவடிகளே மோக்ஷாபாயம் என்றது. “ஹ” “ம” “வ” என்று, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார அந்த: ப்ரவேச நியமநபோஷணதா(யா

ரண் ஸர்வ்வ்யாபகத்வ உபாயத்வ உபேயத்வரூப கல்யாண குணங்களையும், அவற்றுக்கடியான வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்யாதி அநந்த கல்யாணகுணங்களை யும், “சௌ” என்று ஹேயக(௨)ந்த ராஹித்யத்தையும் சொல்லுகிற “ஹமவஸு” சப்தத்தினால், ஈஸ்வரனுடைய அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வஸம்ஸ த கல்யாணகுணகரதவங்க ளாகிற உபயலிங்கத்வமும், ஸர்வகாரணத்வரூப பரத்வமும் சொல்லப்பட்டது. “சுரிவிவிஜ்ஞாஸுரி” என்பதினால் ஸௌஸப்பயம் சொல்லப்பட்டது, இவ்விரண்டு பதங்களுடைய சேர்த்தி யினால், க்ருஷ்ணனே ஸர்வேஸ்வரனென்றும், பரதவ ஸௌஸப்பகக ளீர ண்டும் விபவாவதாரத்திலும் குறைவற்றுக் குடிக்கொண்டிருக்கு மென்றும் சொல்லிற்று.

“ஹிஹாஸிணி” என்பதிலால், ஆசார்ய ஸமாப்யரணமே ப (௨) லத்துக்குப் போருமென்றும், “௨௦௩” பதத்திலால், அவ் வாசார்யன் ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாந ஸம்பந்நகாவேணுமென்றும், இரண்டாமடியிலால், அவ் வாசார்யன் காட்டின பரமபுருஷனை அவன் முகோல்லாஸத்துக்காகத் தொழுவேணுமென்றும், அதில் “ஹமவாநு” என்று தேவதாலிசேஷத்தைக் குறித்ததிலால் மற்றதேவதைகள் ஆப்யரணியரல்லவென்றும், அதிலும் அவதார விசேஷத்தை யெடுக்கையால், தம்மநஸஸு அவதாராந்தரகளை விரும்பாதென்றும் சொல்லிற்று. இன்னும் இத்யாதியான அர்த்தங்கள் இந்நு கண்டுகொள்வது.

தொடர் சுவாமி ஸ்வாமிநாதரது விமலசூதுப் பவநாபூதம் வந்து பூஷுத வெணநாடி உமாநிவட்டாண நிவட்டாகுமடி | ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ நிர்மல விமலசூதாவிமலசூதாபூதம் உமாநிவட்டாநாதரது விமலசூதாபூதம் கிபொராபூதம் (2)

(ப - உ.) (ஸ்வஸுருண் கராமுலிமஷ்து ஸ்வஸுருநாஸு - கடி) - ஸ்வஸுருண் - ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவஸ்தர்களுடைய, கராமு - துணிக்கைகளில் நின்றும், விமஷ - நமுனின, ஸ்வஸுரு - கற்பகமரத்தின் பூக்களினால், ஸ்வஸுரு - வ்யாப்தமானதும் (அர்ச்சிக்கப்பட்டும்), (ஸ்வஸுரு - கவெணு - நாடி - உஹரீ - நிவ - டிரா - காமு) - ஸ்வஸுரு - ஆரம்பிக்கப்பட்ட, வெணு - நாடி - வேணுகாந்திலுண்டான சப்தத்தினுடைய, உஹரீ - ப்ரவாஹத்திலுண்டான, நிவ - டிரா - ஸுதத்தினால், நிவ - டிரா - காமு - நிர்ஸலமாயிருப்பதும், (ஸ்வஸுரு - ஸுரு - க - நீவி - வி - வஸு - டிரா - வ - கடி) ஸ்வஸுரு - நமுனினமுனிப்போவதும், கிரா - க - (கைகளினால்பிடித்து) தகையப்பட்டதுமான, நீவி - நீவிமுடியையுடைய

ரான, மொவீஸஹஸு - ஆயிரம்கோபிமாகளினுலு, சூஷுத்யு - சூழப் பட்டதும், (ஹஸுஹுஸு நகாவவம-பு) - ஹஸு. கையில், நயூஸு - வைக்கப்பட்ட, மத - சரணுகதஜநங்களுடைய, சுவவம-பு - மோக்ஷத்தையுடையதும், சுவிவொஹாபு - ஸகல ஜநங்களுக்கும் (கோரின) ஸகலார்த்தங்களைக் கொடுக்கவல்லதுமான, கிபொராபாக்யுதி - சிறுபிள்ளையின் வடிவுகொண்ட, வஹு - தத்வமானது, சுவலி - ப்ரமாணஸித்தமாயிருக்கிறது. (2)

(தா-ம.) கீழ்ப்ஸ்ரீலோகத்தில், இந்தப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவ னு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகவானுகிய ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரமென்றீர்; பகவானென்றால் அவாப்தஸமஸ்தகாமனன்றோ, அவனுக்கு இப்படி அவதரித்துப்பெறவேண்டும ப்ரயோஜநமொன்றுமில்லையே, ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித்தல்லதுபித்தனுங் கூட ஒருகார்யத்தைசெய்யமுயலான், ஆகையால் அதுசேரும்படி யென்னென்னில்; ப்ரயோஜநமென்பது ஸ்வார்த்தமென்றும் பரார்த்தமென்றும் இரண்டிவிதமாம், அவ்விரண்டில் பரிபூர்ணனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்வார்த்தமில்லாவிடினும், சேதநோஜ்ஜீவநமாகிற பரார்த்தமுண்டு; அதாவது - மோக்ஷப்ரதாநம்; ஆகையால் ஸர்வேஸ்வரன் செய்த க்ருஷ்ணாவதாரம் ஸப்ரயோஜநமென்கிறாதிதில்.

ஸர்வேஸ்வரன் பரனாய்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வீற்றிருக்குமா கில் சேதநாவனைக்கண்ணாற்கண்டு அவன் குணங்களி லீடுபட்டுப் பற்றவிர கில்லை, வ்யாஸ பராசராதி சிலமஹர்ஷிகள் யோகாப்யாஸம்செய்து அவனை உட்கண்ணல்காண வல்லராயிருந்தாரே யாகிலும், மற்றவ ரவனை யிழந்து விடு மத்தனையேயாமாகையால் அவர்களுமிழவாமைக்காக ஸாவேஸ்வரன் இவர்களை எவ்விதத்திலாகிலும் வசிகரித்துக் கைப்பற்றவேணுமென்று க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தானாகிறான்.

ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தெளிவுற்ற தேவதா ஸ்தரீக ளனைவரும் க்ருஷ்ணனுடைய சில ரூப சரிதங்களைக்கண்டு நெஞ்சினகி இவனைப் பரமபுருஷனென்றறுதியிட்டுத் தாங்கள் படைத்த கைகளுக்கு ப்ரயோஜநம் பெறவேணுமென்று தங்கள் கைக்கெட்டிற்றொரு அவருள்ள கற்பகப்பூக் கொண்டு வந்து அவன் திருவடிகளில் பரிமாறி க்ருதார்த்ததாரார்கள். அவர்கள் ஸத்வப்ரதாநராகையாலே இவனுடைய சீலாதிகளிலீடுபட்டு உஜ்ஜீவித் தார்கள், மற்றவர்கள் இழக்குமத்தனையோவென்னில், அகண்டாநநபரிபூர்ணனான தானும் பரவசனாய் அசேதநம்போல் அசைவற்றுக் கிடக்கும்படி குழலாகி, அக்குழலிசையாசிற அமுதவெள்ளத்தை ப்ராணிகள் செவியில் பாய்ச்ச அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடுவாசியற மயங்கி இவனுக்கு வசப்பட்டு உஜ்ஜீவித்தார்கள். இப்படியுஜ்ஜீவித்தவர்களில் சிலரைசொல்லவொண்ணு தோவென்னில்; அறிவில் தண்ணியரான மானிடசாதியாய், அதிலும் இட நகைவலங்கையறியாத இடைக்குலத்தோராய், மிகப்பேதையரான இடை

ப்பெண்கள், இக்குழலோசையைக்கேட்டு மனமுருகி மெய்தளாந்து தங்க ளனாயிலுதித்த ஆடைநழுவுப்புக, நாண்மையே வடிவான தாங்கள் அதைக் கையினால் பிடித்ததற்கைய, அமுதிலுமீனிதான இவனது குழலோசையா னது செவியில் மேன்மேலும் பெருவெள்ளனகோக்க, அதில் தகைகள் கைப் பிடியும் விடப்பட்டு அணியாடை அனாயில்நின்று மலிழப்புக, இப்படி பிடிப் பதும் அவிழ்வதுமாய், மாறிமாறிவருகிற தசையினால் மிக விளங்காநின்று கொண்டு குழாங்குழாங்கனாய்க் கூடி இவனைச் சுற்றிக்கொண்டு மற்றொன் றையு மறியாதாநின்றார்கள். இப்படி இவன வசிகரித்தால ப்ரயோஜந மென்னென்னில்; இப்படி தன் ரூபத்தினால் சிலரையும் குணத்தினால் சில ரையும் சேஷ்டிதகைகளினால் சிலரையும் மயக்கித்தன் பாதங்களில் பணிவித துகுகொண்டு அவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸாவஸ்தமான மோக்ஷநந்தத் தைக் கையிலவகு நெல்லிக்கனியாகருவானொருவனும் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவையொன்றிலு மிசையாதவர்களை, அவ்வவ் காலங்களில் அவர்கள் கோ ரின புதர பசு தந தாந்யாதி ஸகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுத்து நாள் வறா யில் அநந்யப்ரயோஜநராககி உஜ்ஜீவிப்பிக்க வல்லவனாயிருக்கும்; பிறந்த வி டத்திலும் தசரத தநயன்போல் அஞ்சிக்கிட்டவொண்ணாதபடி பரத்வம் தோ ற்றவிருக்கையன்றிக்கே, எடுக்கவும் பிடிக்கவும் கட்டவும் அடிக்கவு மெளரிய னான சிறுபிள்ளையாயிருப்பான். இப்படி யொருவனுள்ளெனப்பதில் பரமா ணமென் னென்னில்; கோபாலதாபிதீ முதலிய உபநிஷத்துக்களிலும், பாக வதம் முதலிய புராணதிகளிலும் இவனையும் இவன் வைபவத்தையும் கண் டறியலாமென்கிறார்.—

இதில் ‘‘ஈஷுவீ’’ என்னையால், ஈஸ்வரனொருவனில்லை, அவ னுக்கு அவதாரமென்ப தொனறில்லை, என்பாரை வாயடைந்தார்; கர் மாநுஷ்டாநத்துக் கடைவிலலாத ஸ்வர்க்கத்தையும், பெண்களையும் சொல்லுகிற ‘‘வஸுஸுரணீ’’ எனப்பதினால், காம பூமியான பூலோகத் தில், சாஸ்தரவஸ்யமான மானிடஜாதியில் அதிலும் உத்தம குலமான ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்தாலொழிய அவனையாராதிக்க விரகில்லையென் கிற நிர்ப்பந்தமில்லை, ஏதேனும் தேசமாகிலுமாம், ஏதேனும் சாதியா கிலுமாம், ஆண்கிலுமாம் பெண்ண்கிலுமாம் அவனை யாராதிக்கைக்கு என்று தோற்றுவித்தார்; ‘‘விமலேசு’’ என்னையால், வேறொருகார் யத்தை நினைத்துக் கொண்டுபோகும் புஷ்பங்களில் நடுவில் தானே சில நழுவி அவனருகில் விழுந்ததாகில் அதையும்வன் தனக்கு ஆராதநம் செய்ததாகக்கொளவருணவானென்றுஸூசிப்பித்தார். ‘‘கலுபு, வாலும’’ என்னையால், தாங்கள் செடி நட்டு நீர்வார்த்து வளர்த்து அசெடியில்பூத்த பூவே வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை, தங்கள் கைக்கெட்டின பூவே ஆரா தனைக் கமையுமென்றார்; ‘‘வஸு’’ என்னையால், ஸாவேஸ்வரனுக்கு ஜந்ம் ஜராமரணதிகளொன்றும் கிடையாது, எப்போது மேகரூபமாயேயுள னென்றார்; ‘‘பூஸு’’ இதயாதியினால், அஜ்ஞராகிலுமாம் ஸர்வஜ்ஞ

பாதிஜாமம், நாஸ்திகராகிஜாமம், ஆஸ்திகராகிஜாமம், ஏதேனு மொரு வ்யாஜத்தால் தன்னருகி லடியிட்டாரா வெளிப்புறப்பட மொட்டான, தன்னிடத்தேயமைத்தகுகொள்ளுமென்றார்; ஆனால், அவனருகில் அடியிட்டதேயமையுமோ, முழுக்ஷுவுக்கு சில தயாஜ்யமாகவும் சில உபாதேயமாகவும் சொன்ன மோக்ஷசாஸ்த்ரத்தை யநுஸரிக்கவேண்டாவோ வென்னில், **“ஹ்ருஸ்யஸ்ய ஸ”** இத்யாதினால், அவன் விஷயத்திலோரடியிடவே இவன் அஹங்கார மமகாரகளை விடேனென்று பிடித்து நின்றாலும் அவைதன்னடையே விட்டு நீங்குமென்றும், க்ருஷ்ணையல்லதறியாத இடைக்குலத்தையும் பாரதந்தர்யமே வடிவான பெண் பிறந்தாராயும் சொல்லுகிற **“மொவீ”** பதத்தினால், இவனுப்யரிக்கவே இவனுடைய ருலமெல்லாம் அவ்வாப்யரயண மாஹாத்த்மத்தினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவமாய்விடுமென்றும், சேஷத்வபாரதந்த்யாதிஸமஸ்தமான ஆதமகுணங்களும் தானே அமையுமென்றும் சொன்னார்; **“ஹஸ”** இத்யாதினாலும், சேதநர்க்கு மோக்ஷமரிக்கையே ஈஸ்வரானுக்கு ப்ரதானோத்தேர்யம், மற்ற புகுஷ்நாத்தகளை யளிக்கை, அடியில் திருந்தாதானா அவர்கள் போம்வழிபோய்த திருப்புகைக்காக வாயிருக்குமென்றார், **“கிடுபாநாக்ஷுதி”** என்கையால், பரத்வத்திற்காட்டில் ஸௌலப்ய குணமே முக்யோபாஸ்யமென்று தோற்றுவத்தா. **“ஹ்ரு”** என்று மேலுலகத்தைச் சொல்லுகையால், ஸதவகுண சிஷ்ட்டராகவேனுமென்றது; இத்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது. (2)

களிப்புடனே முலைகள் விம்மி சுற்றும் சூழ நின்று புரழாநின்றார்கள்; அவர்கள் நடுவே க்ருஷ்ணமூர்த்தி தேஜோரூடமாய், ஜகதில் இததோடொத்த இனியவவ்வுத வேறென்றில்லை யென்னும்படி அதயாஸசர்யகரமாய்த் தோற்றநின்றான்; இவ்வளவும், நெடுநாள் பெருந் தவம் செய்து இவ்வெழிலைக் காணும்படியான பாக்யசாலியாய் எல்லோரும் கொண்டாடும்படியான என்னுடைய மாநஸாநுபவமாயிருந்த தென்கிரார். (4)

பிராசுர ஸ்ரீகாப்யைக விபுலபாஸா வபாஸாஹாரிஸிவிவி
சூராதிக்ரோஜகவபு யபு. விஷயவிஷாரிஷயுஸநயபு -
விஷயதவி செ விவாபுவிவொயநக்கி விபாபிவகாவிவிரபு (5)

(ப-உ.) (பிராசுர ஸ்ரீகாப்யைக விபுலபாஸா வபாஸாஹாரிஸிவிவி)
பிராசுர - அத்யந்தம் மனோஹரமாய், ஸ்ரீகாப்யைக - நவநீதம்
போல் இனியதுமான புன்சிரிப்பினால், விபுலபாஸா - அழகியதாய், வபாஸா
ஹாரிஸிவிவி - தாமரைப்பூப்போல் மேன்மை குவிர்த்தி நூற்றங்கள்
பொருந்திய திருமுகத்தை யுடையதும், (பிராசுர விஷயதவி) விஷய
தவி - மனோஹாரிஸிவிவி - மனோஹாரிஸிவிவி - மனோஹாரிஸிவிவி
தவி, விஷய - இறகுகளினால், காப்யைக - அலங்கரிக்கப்பட்டும்
பிராசுர - (ஸ்வாபாவிசுமாவே) ஸுந்தரமாய், கவபு -
ஸ்வாபாவிசுமாவான சூழற்கற்றையை யுடையதும், (விவாபுவிவொய
நபு) விவாபு - பரந்த விவொயநபு - திருக்கண்களையுடையதும், கி
ஸவி - இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாத மஹிமை யுடையதுமான,
பாஸி - தேஜோரூபமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணரூப பரதத்வமானது, (விஷய
விஷாரிஷயுஸநயபு - விஷய - ஸ்திரீமுதலிய ஸாம்ஸாரிக வி
ஷயங்களாகிற, விஷயாபிஷய - விஷயக்கலந்த மாம்ஸத்தினுடைய (மாம்ஸ
த்தை), யுஸந - விழுங்குவதில் (அதுபவிப்பதில்), யுஸந -
பேராசைகொண்ட, செ - என்னுடைய, வெதவி - மனதில், விரபு -
நீடித்திருந்து, வகாவி - தோற்றுகிறது. (5)

(நா - ம்.) அநாதிகாலம் தொடங்கி விஷயார்த்த ப்ரவணராய்ப்போ
ந்த உமக்கு க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில் இப்படி ப்ரீதிபிறக்கைக் கடியென்னெ
ன்ன, அதைச் சொல்லுகிறாநிலில்.

புஜித்தானாமுடிக்கவற்றான விஷயக்கலந்த அந்நம்போல் நாகத்தையடை
விப்பிக்குமதாய், அல்பஸாரமான ஸம்ஸாரத்தைவினைக்கவற்றான விஷயார்த்த
ரத்தில் பேராசைகொண்டு மருளுற்றன் மனஸ்வரில், தேஜோமயமான க்ருஷ்
ணன் புகுந்து தன் னொளியினால் அம் மருளைப்போக்கி வெளிச்செறிவைப்

னிடையில், சேற்றில் முளைத்த தாமரைபோல் செவ்வியழியாத முகமும், அதினுள்ளே மதுவெள்ளமிடாரின்ற கமலம்போன்ற இரண்டு கண்களும் தோற்றுகின்றது; இப்படியாக என்னை யாட்கொண்ட இவை யெல்லாம், இவற்றை யடிக்கடி காணவேனுமென்று ஆவலுடையனான என் மனதில் எப்பொழுதும் கிளர்ந்தெழக் கடவதாக. (6)

கடுநீயகிசொராரஹுதெஹுஃ கருவெண்குணிகாடிதா நடுநெடுஹுஃ | 32 வாவி விஜயதாஃ 30 ராரொஹுஃ 31 32 குணிகாவி காவி காவி காவி || (7)

(ப-உ.) (கடுநீயகிசொராரஹுதெஹுஃ) - கடுநீய - ஆசைப்படத் தகுந்ததான, கிசொரார - இளம்பருவத்தினால், ஹு - அழகமர்ந்த, 32ஹுஃ - திருமேனியையுடையவனும், (கருவெண்குணிகாடிதா நடுநெடுஹுஃ) கரு - இனிமையான-வெண்குணிக - வேணுநாதத்தினால், குடித - அமைந்திருக்கிற, ஹுநடுநெடுஹுஃ - சந்தரனைப்போல் குளிர்ந்தும் அழகியதுமான முகத்தையுடையவனுமான, 30 ராரொஹுஃ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, 31 32 - போக்யதையினுடைய, காசுவி காசுவி - மிகவும் அல்பமான, குணிகாசுவி - அனுவாயினும், 32 - என்னுடைய, வாவி - வாக்கில், விஜயதாஃ - வ்ருத்தியுடையக்கடவது. (7)

(தா-ம்.) இதில், அவனை மனதால் நினைப்பதே போராது, வாக்கிலும் துதிக்கக் கடவே நென்கிறார்.

அவனுடைய எவ்வாகாரத்தைத் துதிக்கநினைத்திரேன்ன; ஜநகருக்கு மறமுள்ள பருவங்களைக் காட்டிலும் இளம்பருவமானது, தனாநடையும் இளமுறுவலும் மழலைச் சொல்லும் பேதைத் தொழில்களையாய் இனிதாயிருக்கும், அதிலும் லோகவிலக்ஷணமான க்ருஷ்ணனுடைய இளமையானது, தன்னைக்கண்டாரை நஞ்சுண்டாரைப்போலே மயங்கப்பண்ணிற்றும்; அதுக்குமேலே, பாலும் கன்னலும் கலந்தாற்போல், செவிக் கினிய குழலிசையும், சந்தரன்போல் வட்டமாய் எழில்கிறைந்து கண்டாருடைய ஸம்ஸாரதாபமெல்லா மாறும்படி அவாகன் முகத்தில் அமுதத்தை யூற்றுகின்ற முகமுமாய் இசைந்திருந்தது; நானே, அவனுடைய போக்யதையை முழுதும் சொல்லவல்ல அறிவைப்பெற்றிலேன்; ஆகிலும் அதினுடைய சிறுதுளியையாகிலும் வாயினால் துதித்துப் பேறு பெறக்கடவேனாகவேனு மென்கிறார். (7)

32 31 விஜயதாஃ 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

(ப உ.) (சீனிவண்ணிசரிவண்ண விஹதிஷணம்) - சீ - மதமே
றின, ஸரிவண்ணி - மயிலினுடைய, ஸரிவண்ண - தோகையை, விஹதிஷ-
ணம் - சிறந்த ஆபரணமாகவுடையதும், (சீநக்ஸாபௌஸாவாஜி-
ஜம்) - சீந - ஸௌந்தர்யத்தினால், க்ஸா - நிறைந்ததாய், பௌ-
(ஆநங்களை) வசிகரிக்கத் தக்கதான, பௌஸாஜி - தாமரைமலர்போ-
ன்ற முகத்தையுடையதும், (வ்ஜியயநயநாஜூ வஜித்ய)வ்ஜி-
திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, யய - பெண்களுடைய, நயநகஜூ -
கடைக்கண் பார்வைமினால், வஜித்ய-வஞ்சிக்கப்பட்டதும் (ஸ்வாதீன-
ம்செய்யப் பட்டதும்), சீ - என்னுடைய, (வாஜ்யஜீவித்ய) வாஜ்ய-
க்ரந்தத்துக்கு, ஜீவித்ய - விஷயமுமான வஸ்து, விஜயதாஜ - ஸர்-
வோத்த்ருஷ்டமாக விளங்கக் கடவதாக.

(8)

(தா-ம்.) இதில், அகனுடைய ஆய்ந்த பாரதந்தர்யத்துக்கு மங்களா சாஸனம் பண்ணுகிறார்.

உலகத்திலுள்ள தாமரைப்பூ இவன் முகத்துக்கு உவமையாகமாட்டாது, இதைக்காட்டிலும் நூறுபிரம் மடங்கு செவ்வி அதிகரித்த தாமரைப்பூ ஒன்றுண்டாகில், அதை இவன் முகத்துக்கு ஒருகால் உபமானமாகச் சொல்லில் சொல்லலாம்படி இவன் முகம் அழகுக்கு ஆகரமாயிருந்தது; தலைக்கணியாகக் கொண்டையில் சேர்த்துக்கட்டப்பட்ட மயிலிறகானது, அம்முகத்தழகுக்கு நாநாவர்ணமாய் அழகியதாய் அபூர்வமானதோர் கொடிகட்டினுற்போலிருந்தது; இவனோ, நாராயணனல்லாமற்றொரு தெய்வமறியாத இடைக்குலத்தில் பெண்களின் கடைக்கண்கள் எந்தெந்த பக்கத்தில் புரளுமோ, அந்தந்தத் திசையிலுள்ள கார்யங்களையெல்லாம் அவர்கள் முகமலர்த்திக்காகச் செய்து அவர்களிட்ட வழக்காயிருந்தான்; அதுக்குமேலே இவ்வழகை நான் கவிபாடும்படி எனக்குக் காட்டின கவிக்கு மூலாதாரமாய் நின்றான், இவ்விதமான இவனுடைய அழகும் ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யமும் ஒருகுறைவுமற்று விளங்கக்கடவதாக. (8)

வருவாராணவரணி வஜ்ஜஸ்திவெண்ணாவாகும்
மௌவாடுவாடயீ வரிவாடிவாடி ஸரொராஹ்யு ।
உருஸ்நயாராயாடி சிஞ்சுரி ஸர்ஸாநம்
வலிகு உகூக்ஷுகூகேபிலிம் ப்ரஹ்மித்யை॥

(9)

(ப-உ.) (வெறுவாரண வானிவஜ்ஜவஜ்ஜி வெணுரவாகு
யு) வஜ்ஜ - தளிர்போல், காரண - சிவந்தும், வானிவஜ்ஜ -
தாமரைப்பூப்போல் அழகியதுமான திருக்கையில், வஜ்ஜ - சேர்ந்திரு

ககிற, வெண் - வேணுவினுடைய, ரவ - சப்தத்தினால் (உண்டான) சூகூயுழ-வ்யாப்தமானவனும்(ஸந்தோஷத்தையுடையவனும்)(வாஹு வாடயவாடயீ வரிவாடிவாடி ஸரொராஹு) வாஹு - மலர்ந்தும், வாடய-சிவந்தமிருக்கிற, வாடயீ-பாதிரிப்பூவை, வ ரிவாடி-அவமானம்செய்கிற (அதிலும் அதிம்ருதுவான) வாடிஸரொராஹு-பெரிய குளங்களில் முளைத்த தாமரைபோன்ற திருவடிகளையுடையவனும், (உஹுஸுநயாஹாபாடி) - கிஹுநீஸரஸாநநடி - உஹுஸு-மிக்க அழகையுடையதும், ஸயா - போக்யதையை யுடையதுமான, ஸயா - கீழுத்தடினுடைய, டி - கிஹுநீ - பூங்கொத்துப்போன்ற காந்தியினால் (உண்டான), ஸரஸ - விலகணமான அழகுடன் கூடிய, சூநநடி - திருமுகத்தையுடையவனும், (வஹுவீசூயகூஹி கூஹி-வஹி) - வஹுவீ - இடைப்பெண்களுடைய, கூயகூஹி - கலசங் ள்போன்ற ஸதங்களிலுண்டான, கூஹி- அலங்காராரத்தமான குங்குமத்தினால், வஹி - சேறுசெய்யப்பட்ட (பூசப்பட்ட) (திருமார்வையுடைய)வனுமான, வஹு - ஜகத்பதியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, சூயயெ - தொழுகிறேன். (9)

(தா-ம்.) இதில க்ருஷ்ணனுடைய போக்யதையைப்பேசுகிறா.

முதலிலேவே ணுராதம் என் செவி வழியாக என் நெஞ்சில் சென்று அந் நெஞ்சை தன் வழியே கூட்டிக் கொண்டு போய் தனக்காதாரமான குழல் குடியேறியிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கைமேலே கொண்டு சேர்த்தது பின்பு, தளிர் போல் மெல்லியதாய் சிவந்தும் தாமரை போல் ஸூத்ர முமான அவன் கையினுழைய நுபலித்துப் பரவசமாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து பணிந்தேன். அத்திருவடிகள்; முகிழ்விரிந்த பாடலீபுஷ்பம்போல், கண்ணெடுத்துப் பார்க்கிலும் வாடும் படியான மென்மையையும் செகப்பையு முடையதும் பெரியதொரு தடாகத்தில் ஸ்ரீதைதெழுந்த தாமரை போல் அழகிய துமாயிருக்க அதையே அது பவித்துக் கொண்டு கழிந்த காலததையறியாதே ஷெருநேரம், அங்கே நான் விழுந்திருக்கப் பின்பவன் இனிய பேச்சாலே “எழுந்திராய்” என்றான், அப்பொழுது அங்கு நின்றும் திரும்பி மேல்நோக்கிப் பார்த்தேன், கீழுநுபலித்த இரண்டவயவகளைக் காட்டிலும் மிகவு மினியதான அதரததையும், அதில் நின்றும் புறப்பட்ட சிவந்தகாந்தியானது கொததுக்கொத்தாய் என்கும் பரவி விளங்காநின்ற முகத்தையும், இடைச்செருடைய ஆவிங்கநகராலத்தில் அவர்கள் ஸ்ததங்கள் மேல் பூசியிருந்த குங்குமகருழம்பினு லப்பப் பட்டே சேராய்க்கிடக்கிற திருமாரபையும் பார்த்து அவனுக்கே அடிமையாய் விட்டேனென்கிறார்.

சுவாஜரெவா லிர ஹஜா ரா லிர நஜலீ ராரஸ ரஜி தா லி:
சுநக்ஷணம் வஜுவ ஸுநிஸ் லிர ஹஜா ரி ராம விலாஸா
யாஜி:
(10)

(ப-உ.) வஜுவஸுநிஸ் லி - கோபஸ்தீர்களினால், (சுநஜ
லீ ராரஸ ரஜி தா லி) - சுநஜ - மந்தனுடைய, லீ ரா - விலாஸத்
திலுண்டான, ராஸ - ஸ்ருங்கார ரஸத்தினால், ரஜி தா லி - விளங்
காநின்றதும், சுஹஜா ரா லி - அவிச்சிந்நங்களுமான, (சுவாஜரெ
வா லி) - சுவாஜ - கடைக்கண பார்வைகளினுடைய, ரெவா லி -
பந்திகளினால், சுநக்ஷணம் - க்ஷணந்தோறும் (இடைவிடாமல்),
சுஹஜா ரி ராம - ஸமமாநித்துப்பார்க்கப்பட்ட, விலாஸ - ஸர்வ
வப்பகனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, சூஸ்ர யாஜி - சரணமடைகிறோம். (10)

(தா - ம்.) நீரொருவரையோ அவன் வடிவத்தில் நெஞ்ச நெகிழ்த்தீரெ
ன்ன, நானொருவனே யன்று, எனக்கு முன்னே குழாங்குழாமாகக்கூடி
அவனை யபுவித்தவர்கள் அகேகருண்டென்கிறார்.

கோசுலத்திலுள்ள ஆயர் மடைந்தையர்கள், அவனுடைய அபரிச்சிந்ந
மான போக்யதையை யபுவித்தது, அவ்வபுபவ ஜநிதமான ப்ரீதி உள்ளட
ங்காதே கண்வழியேவழித் துவருவதுபோல் தோற்றமதாய், க்ருஷ்ணனு
டைய மயங்கும்படியான ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களையுடையதாய், காலமுள்ள
தனையு மநுபவித்தாலும் புதிது புதிதாகத் தோற்றமதான, கடைக்கண்
பார்வையினால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண னுடைய எழிலை ஒரு நொடிப்பொழுதாகிலும்
ஒழிவின்றிக்கே அடுத்தடுத்துப்பார்த்துக் கொண்டாடினார்கள்; இப்படி தன்
போக்யதையைக் காட்டி அனைவரையும் வசீகரிக்கவல்ல ஸமர்த்தனான ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணனை, அவனுடைய இனிமையின் ரஸமறிந்த நாம் ஆஸ்ரயியா நின்
றோம். (10)

ஹ்ருடியெ ரி ஹ்ருடி விஹ ராணாம் ஹ்ருடம் ஹ்ருட விஸா
வொயுமெ நக்யு | தராணம் வ்ர ஜிவாஸுநிஸ் லி ராம விலாஸா
யாஜி:
(11)

(ப-உ.) தராணம் - பௌவநாவஸ்த்தையையுடையதும், தா
ஜி - பளபளத்த காதலியையுடையதும், (ஹ்ருடி விஹ ராணாம்) -
ஹ்ருடி - இனிதான, விஹ ராணாம் - ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களையு
டைய, (வ்ர ஜிவாஸுநிஸ் லி ராம விலாஸா யாஜி) - திருவாப்பாடியிலுள்ள, வா
யுஸுநிஸ் லி ராம - இளம்பருவமுடையவர்களானபெண்களுக்கு, ஹ்ரு
டாணன்போன்றதும், (ஹ்ருட விஸாவ வொயுமெ நக்யு)

ஹஷ்ட - ஸந்தோஷத்தினால், விஸாஸ - அகன்றும், யொஸ - சஞ்ச
லமுமான, நெத்ய - கணகளையுடையதும், கிஞ்ஞ - அநிர்வாச்யமு
மான, யாசி - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்கிற தேஜஸ்ஸானது, சிசி - என்னு
டைய, ஹ்யூயெ - உள்ளத்தில் ஸந்நியதாஸ - நித்யவாஸம் செய்
யட்டும். (11)

(தா-ம்.) கோபிமார்கள் க்ருஷ்ணனுடைய எந்த அவயவத்தில் மோ
ஹிததார்களென்னில், அவனுடைய கண்ணழகிலும் பருவத்திலும் சேஷ்டி
தத்திலும் ஈடுபட்டார்க ளென்கிறார்.

இடைச்சாதிப் பெண்களாயினும், பரம ரஸிகளுன தானுங்கூட மன
முகக்கும்படியான அவர்கள் பெண்மையையும், இளம்பருவத்தையும் அநுஸந்
தித்து அதிஸுந்தரமான அவ்விடைச்சிதனுடைய ப்ருவகாரவிலாஸகளைக்
கண்டு, ஸந்தோஷத்தினால் தன்னுடைய இரண்டு கண்களையும் திறந்து,
க்ருஷ்ணன் இவாகளைப்பார்க்க, அப்பொழுது அவ்ன்கண்களின் பரப்பை
யும் சாஞ்சல்யத்தையும் பார்த்து அதிலே மூழ்கிக்கிடந்தார்கள்; பின்பு சி
காலம் கழித்தவாறே தாங்களேதோந்து முன்னுபவித்த அக்கண்களைப்
பார்க்க வாசைப்பட்டுத் தங்கன் கண்களை விழித்துப் பார்க்கும்போது
இடையிலே அவனுடைய இளகிப்பதியாசின்ற பருவமும் அப்பருவத்தக்கு
ரிய வ்யாபாரகளு மினிதாகத் தோற்றக்கண்டு அவற்றிலேயாழ்த்த கிடர்
தார்கள்; இப்படி அவர்களை மோஹிப்பிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனுவன் வன்
னெஞ்சுணன் என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுவானாக. (11)

நிவிருஹ்வந ஸுக்ஷ்ம நித்யுதீராவ்ஸூடாஹ்ராஃ கூருவிவி நவீயீ
மவ-ஃஸவ-ஃஜ்ஜஹ்ராஹ்ராஃ ப்ரணந்திஹ்யஹ்ராஃ ப்ரளலிமாவொஹ்ரா
ஹ்ராஃ கிசிவி வஹதாவெதஃ கூஹ்வஹ்ராஃ ப்ராஹ்ராஃ (12)

(ப-உ.) (நிவிருஹ்வந ஸுக்ஷ்ம நித்யுதீராவ்ஸூடாஹ்ராஃ) நிவி
ரு - ஸமஸ்தமான, ஹ்வந - லோகங்களிலுள்ள, ஸுக்ஷ் - ஸெந்தர்ய
லக்ஷ்மிக்கு, நித்ய - எப்போதும், - தீராவ்ஸூடாஹ்ராஃ - னிஹா
ரஸ்த்தாநமுமாய், (கூருவிவி நவீயீ மவ-ஃ ஸவ-ஃஜ்ஜஹ்ராஹ்ராஃ)
கூருவிவிந - தாமரைக் காடுகளினது, வீயீ - வரிசைகளுக்கு
(அழகினு) ணடான, மவ-ஃ - கொழுப்பை, ஸவ-ஃஜ்ஜஹ்ராஹ்ராஃ -
வேருடனெடுத்துக் களைவதுமாய், (ப்ரணந்திஹ்யஹ்ராஃ ப்ரளலிமாவொஹ்ராஃ)
ப்ரணந்தி - (தன்னைச்) சரண மடைந்தவர்கள்
விஷயமாக, ஸஹ்யஹ்ராஃ - அபயப்ரதாநம் பண்ணுவதினாலுண்டான,
ப்ரளலி - காமபிரீயத்தினால், மாவ - மிகவும், உஹ்ராஹ்ராஃ -

உயர்ந்ததுமாயிருக்கிற, க்ருஷ்ணவாஹி - கண்ணனுடைய திருவடிகளினால், வெகும் - (என்னுடைய) ஹ்ருதயமானது, கிம் ஸவி - அளவிடக்கூடாத (ஸுகத்தை), வஹி - வஹிக்க (அடைய) க்கடவது. (12)

(தா-ம்) “ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனோ ப்ரஹ்மாதிகளாலுமளவிடக்கூடாத வைபவ முடையவன், நானோமிகவும் சிறிய ஞானத்தன், அவன் ஒரேகாலத்தில் தன் மகிமைமுழுதும் காட்டித் தான் என்னால் அநுபவிக்கப்போகாத, ஆகையால் அவனுடைய ஒவ்வொருவடிவங்களைத் தனித்தனியே யநுபவிக்கவேணும்” என்று கருதி முதலில் தனக்குப் ப்ராப்யமாயும் ப்ராபகமாயுமுள்ள திருவடிகளைத் தம் நெஞ்சிலிருந்த ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரத்திற்கு முன்னே ஒவ்வொரு தாமரைப் பூவும் நமக்குமேல் அழகியதொன்றுமில்லை யென்று கர்வ மடைந்திருந்தது, இப்பொழுது ஸமஸ்த லோகங்களிலுள்ள அழகெல்லாம் குடியேறியிருக்குமதான இத் திருவடிகளைக் கண்டு, இதை நம்மில் ஒவ்வொருவரால் ஜயிக்கப்போகாதென்று அத்தாமரைப்பூக்கள் குழாங் குழாமாகத் திரண்டு வரிசை வரிசையாய்நின்ற இத்திருவடியினழகை மேலிடக்கருதினவாறே, இத்திருவடிகளினழகு அத்தனைக்கும் விஞ்சியிருக்கையாலே அவற்றைத்தோற்றித்து அவற்றினுடைய கர்வ மனைத்தையும் சிறிதும் சேஷியாமல் அபஹரித்துவிட்டது, ஆகையால் இவ்வழகிய திருவடிகளுக்குமேல் நமக்கொருப் ப்ராப்யமில்லை; ஆனால் இந்நப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு உபாயமென்னென்னில் தன்னைக் கரணதரயத்தாலும் வணங்கினார்க்குத் தன்னையடைகைக்கு விரோதியாயுள்ள பாபங்களைப்போக்கி அவர்களைத் தன்கீழே அமைததுக்கொள்ள வல்ல ப்ராபகமும் தானையாயிருந்தது, இப்படி உபாயமும் உபேகமும் யுள்ள அத்திருவடிகளையே யடைந்து என்னுடைய மஃஸுமிகவும் ஆரந்த பரிதமாகக் கடவதாக. (12)

ப்ரணயவரிணதாஹ்யா ப்ராஹவாயுஹி நாஹ்யா ப்ரதிவடிவலிதாஹ்யா ப்ரதிஹம் நந்தநாஹ்யா | ப்ரதிஹம் நாயிகாஹ்யா ப்ரஹ்வெஹ்யா நாஹ்யா ப்ரஹவதஹ்யாபெநம் ப்ராணநாயம் கிஸாரம் || (13)

(ப-உ.) (ப்ரணய வரிணதாஹ்யா) ப்ரணய - (ஆஸ்ரித விஷயத்திலுண்டான) ப்ரீதியினால், வரிணதாஹ்யா - பரிபக்வ (ப்ராண)மானதும், (ப்ராஹவாயுஹி நாஹ்யா) ப்ராஹவ - ஐஸ்வர்யத்துக்கு, (ஸ்ரீநாஹ்யா - சாரண பூதமானதும், (ப்ரதிவடிவலிதாஹ்யா) ப்ரதிவடி - அடிக்கடி (யுண்டான), (லிதாஹ்யா -

ஸௌந்தர்யாதிரயத்தையுடையதும், பூசுஷ்டி - திருந்தோறும், நகுநாஹு - புதிதபுதிதாகத்தோற்றுவதும், பூசுஷ்டி - திருந்தோறும், கயிகாஹு - பரந்துதோற்றுவதும், (பூசுஷ்டி - வலுவொருநாஹு) பூசுஷ்டி - (ஆஸ்மிந்) வர்வாபீஷ்டங்க ளையும் சொரிவதுமான, லொருநாஹு - திருக்கண்களுடன், பூசுஷ்டி - (என்னுடைய) ஸகலேந்திரியங்களுக்கும் ஸ்வாமி யாய், கிஸொரூ - பாலனா ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாவன், நகு - நம்மு டைய, ஹுஷ்டி - லெஞ்சில், பூசுஷ்டி - தோற்றக்கடவாகை.(13)

(தா-ம்.) ஆனால் அததிருவடிகளைக் கரணத்ரயத்தாலும் பற்றும் வகையென்னென்னில், அதற்கு நாமருமைப்படவேண்டா, அவனுடைய திருக்கண்களே ஆபரணிக்கப்பண்ணுமென்றுசொல்லி அவற்றைய நுபலிக்கிறார்.

சேதநரிடத்திலுண்டான ப்ரீதியெல்லாம் ஒருவடிவுகொண்டு தோற்றுகின்றதோ வென்னும்படியாகக் காணும் க்ருஷ்ணனுடைய கண்களில், ப்ரீதிமிகவும் விஞ்சியிருந்தது; ப்ரீதியிருந்தா லுபயோகமென்?, அவரவர்களுடைய காமங்கள் அவரவர்களால் அறுபவித்தே கழியக்கடவதன்றோ வென்னில்; இந்த ரியமத்தைக்கடந்து தாழ்ந்தாரைத்தான் உயர்த்தினால் “இப்படிசெய்யலாமோ” என்று தன்னை ரியமிக்கவல்லா ரொருவரிலலாதபடிச் சுவதந்த்ரமுமாயிருக்கும்;அதற்குமேலே,மேன்மேல்வளராரின்ற காந்தியையுடையதாய்க்கொண்டு காண்பார்க்கு அடிக்கடி புதிதுபுதிதாய்த்தோற்றிசேதநரை வசிகரித்து, இனிமேலும் இவர்களுக்கு என்ன நன்மை செய்யப்போகிறோமென்று பெருகாரின்ற மனோரதத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, இவர்களுடைய கோரிக்கையை ஒன்றுபத்தாகக் கொடுக்கும்; இப்படிப்பட்ட கண்களுடன் கூடினவனெய்க்கொண்டு என் னுயிர்த்துணையான க்ருஷ்ணன், இக்கண்ணழகவிட்டி மற்றொன்றையறியாத என் மனதில் விசதமாகத் தோற்றக் கடவதாகவேணு மென்கிறார். (13)

சோமய-பவாரிபிஷாஸ்தாஜஹ் ஸுதார வஹிதஸீத்
கிஸாரவெஷ்ட | சூரிநஹால குதிசா நந வஹ்விஜி தாமத
ஸம்பவசிந-பவதாம் கெநா கெ||

(14)

(ப-உ) (ரோயல்)வாரியலிச்சேராஸ்தாஜ்ஜம்ஹீ ஸுஜார்வஜ்ஜத்
ஸீத கிசொரா வெஷ்டு ரோயல் - போக்யதையாகிற, வாரியலி-
ஸமுத்ரத்தில்கின்ற மூண்டானதாய், சே - கர்வத்தினால், சுஸ் - முட
முமாயிருக்கிற, தாஜ் - அலைகளிடைய, ஹீ - நீதியையுடைத்தான,
ஸுஜார் - ஸ்ருங்காரசேஷடைகளுடன், வஜ்ஜத் - கூடியும், ஸீத
(ஸேஷிப்பவர் கணகளுக்கு) குவிந்தாயிருக்கிற, கிசொரா - குறு

பிள்ளையினுடைய, வெஷ்ட - வேஷம்பூண்டவனும், (சூரஜ் ஹாவ்
 ருவிதாநந வஜ்ஜிஷ்ட) சூரஜ் ஹாவ் கொஞ்சம்புன்றகையினால்,
 ருவித - எழில பூண்ட, சூநநவஜ்ஜிஷ்ட - சந்தரமண்டலம்
 போன்ற முகத்தையுடையவனும், (சூநநவஜ்ஜிஷ்ட) சூநந - ஸு
 கத்துக்கு, ஸுஷ்ட - ஸமுத்ரம்போல் முக்யஸ்த்தாநமுமாயிருக்கிற
 க்ருஷ்ணனை, செ-என்னுடைய, சே-மநஸ்ஸானது, சு-ஸுவதாஸு-
 பிள்செல்லக் கடவதாக. (14)

(தா-ம்.) இதில் முகத்தினழகையறுபவிக்கிறா.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வடிவில் போக்யதையானது ஸமுத்ரம்போல்
 அளவிட்டறியப்போகாது; அதற்குமேலே, அந்த ஸமுத்ரத்தில் நின்று
 கிளம்பி ஒருவராலும் தகையவொண்ணாதபடி பெறுகிற அலைகள்போலிரா
 நின்றது ஸ்ருங்கார விலாஸங்கள்; வடிவில் நடமாடாநின்ற இளம்பருவ
 மும் கண்டவாளுடைய கண்களைக் களிக்கப் பண்ணவற்றாயிருந்தது; இவ
 ற்றோடு கூடிய முகமானது, நிலவுபோன்ற புன் நகையினால் எவ்ரும வயா
 ப்தமாய்க்கொண்டு சந்தர பிம்பம்போல் மிகவு மழகியதாய் பகத ஜநாந
 ளுடைய மனதில் ஆநந்த ஸாகரத்தைத் தேக்காநின்றது; இப்படிப்பட்ட
 அவனுடைய முகத்தை, அவனைக்கண்டல்லது தரிபாத ஸ்வபாவத்தை யு
 டையவனுள் என்னுடைய மநஸ்ஸானது, எப்போதும் தயாரிக்கக் கடவ
 தாக. (14)

சுவஜ்ஜிஷ்ட - சுவாஜ்ஜிஷ்ட - சுவாஜ்ஜிஷ்ட - சுவாஜ்ஜிஷ்ட - சுவாஜ்ஜிஷ்ட
 நிஜவெண் - விநாடிநாடி | சூரஜ், வதாநாஸ - வாடிவரொ
 ரு - ஹாவ்ஜா - சேஷ - ஹாடிவெண் - வநாடி - செஷஜிஷ்ட (15)

(ப-உ.) (சுவஜ்ஜிஷ்ட - சுவாஜ்ஜிஷ்ட - சுவாஜ்ஜிஷ்ட - சுவாஜ்ஜிஷ்ட) சு
 வஜ்ஜி - ஒரு வ்யாஜத்தினுள்ளிக்கே (ஸவாபாஸிகமாகவே), ஜ்ஜி
 ஷ்ட - அழகுபொழிகிற, சுவாஜ்ஜி - முகாஸநத்திநுண்டான,
 சுவ - மநாஹரமான, ஹாவ்ஜி - சேஷ்டைகளினால், (சுவாஜ்ஜிஷ்ட)
 நிஜவெண் - விநாடிநாடி) சுவாஜ்ஜிஷ்ட - பாநம்பண்ணப்ப
 டுகிற (அநுமோதித்து அநுபஸிக்கப்படுகிற), நிஜ - தன்னுடையதா
 ன, வெண் - வேணுவில்நின்றுமுண்டான, விநாடி - அதிசமத்
 காரமான, நாடி - சப்தத்தை யுடையதும், (ஹாவ்நாடி) ஹ
 வந - ஜநங்கள்விஷயத்தில், சூடி - தயையையுடையதுமான,
 ஜ்ஜி - தேஜஸ்ஸானது, செஷ்ட - பக்திாஸத்தினால் நனைப்புண்ட,

பீயஹுரயெ- என்னுடையதான நெஞ்சில், (காணவாடிவரொரா
ராஹாஹுரா) - காண - சிவநதிருக்கிற, வாடிவரொராஹா
ஹுரா - தாமரைப்பூப்போல் 'நுதுவான திருவடிகளினால், சூசீ,
வதாடி - கீர்டாரஸத்தை யருபவிக்கக்கடவது. (15)

(தா-ம்) இதில் அவன் முகத்தில் குழலூதம்போதுண்டான அழகி
லீடுபடுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமோ ஓரலங்காரமு மின்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமா
ன லௌந்தர்யத்தை யுடைத்தாயிருந்தது; அம்முகத்திலே அவன் குழலை
வைத்தாதினான்; அப்பொழுது அவன் முகமானது, சிறிது துடிப்புடனே
சிமிழ்த்திருக்கிற அதாரமும், கொஞ்சம் வளைந்த நெளித்திருக்கிற புருவங்களும்,
அப்புருவங்களுக்கு மேற்புறத்தில் நெற்றி அறபம் குறுகிச் சிறிது
மடிந்து தோற்றுகிற ரோகைகளும், குழலோசையின் பாவங்களையெல்லாம்
காட்டுவதாய்க்கொண்டு சஞ்சலமாயிருக்கிற கண்களுமாய், கண்டவர்கள்
மனதைக் கரையப்பண்ணினின்றது; இப்படி ஸகலரையும் தளரப்பண்ணி
நின்ற அதிஸுந்தானான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அவனுடைய ஸஞ்சாரத்துக்கு
யோக்யமாம்படி பக்திரஸத்தைத்தெளித்து நெகிழ்ப்பண்ணியிருக்கிற என்
மனதில் தன்னுடைய அடித்தாமரையைவைத்து நர்த்தனம் செய்யக்கடவா
னாகவேணும். (15)

பீனீநதவாரவாறாவம் வநெ தவரணம் விஹா:| மலிதா
மி யபீயாமி வக்ஷாணி வுஜவீயிஷ-|| (16)

(ப-உ.) யபீயாமி - எந்தத்திருவடிகளுடைய ஸம்பந்திகளான,
வக்ஷாணி - வஜ்ரத்வஜ அங்குசஸரோருஹாதிகளான அடையாளங்
கள், வுஜவீயிஷ- திருவாய்ப்பாடியின் திருலீதிகளில், மலிதாமி-
மனோஹாரிகளாகக் (காணப்படுகின்றனவோ,) (பீனீநதவாரவா
றா மடி) பீனீ - ரத்நங்களிழைத்த, நதவார - தண்டைச்சிலம்பி
னில், வாவாமடி - சப்தித்துக்கொண்டிருக்கிற, திஷ - அந்த, வர
ணாஜ - திருவடித்தாமரைகளை, வநெ ஸேவிக்கிறேன். (16)

(ப-ம்.) இதில், அவனுடைய அடிவைப்பிலுள்ள சிந்நங்களி லகப்பட்ட
டதுபவிக்கிறார்.

நவரத்நங்களினால் செய்யப்பட்ட சதங்கைகள் கோத்து அசையும்
போது ஆரவாரம் செய்யாநின்ற தண்டைகளைத் தன்சுழல்களில் பூண்டு
க்ருஷ்ணனுனவன் திருவாய்ப்பாடியில் வீதிகள்தோறும் தளர்நடையுடன்
நடமாடுமபோது அத் திருவடிகளிலுள்ள சுககம், சக்ரம், கற்பகக்
கொடி, அங்குசம், தாமரைமலர், மத்ஸ்யம், அம்ருதகலசம், வஜ்ரம்,

த்வஜம், என்று இப்படி ரேகாகாரமாய் பரத்வத்யோதகங்களான இவையெல்லாம் அடிவைப்பிலேபடித்து வீதிகளை யவகரியாரின்றன. அதை நான் இப்பொழுது இருந்து வணகாரின்றே நென்கிறார். (16)

ஐஹவதவிலுபுரதாவது வீஹைஐஹி நவபுர புணயிஐஹித்யு | கஐஹவதவரகஐஹித்யு கஐஹித்யு கஐஹித்யு கஐஹித்யு கஐஹித்யு (17)

(ப-உ) (கஐஹவதவரகஐஹித்யு கஐஹித்யு கஐஹித்யு) கஐஹ - பெரியபிராட்டியார்க்கு இருப்பிடமான, வதவ - பத்மவந்தில், வர - ஸஞ்சரிக்கிற, கஐஹித்யு கஐஹித்யு - யமுநாநதியிலுண்டான, கஐ - ஸுந்தரங்களான, ஹித்யு - அன்னப்பறவைகளினுடைய, கஐ மிடற்றிலுண்டான, கஐ - இனிமையான, கஐஹித்யு - சப்தத்தினால், கஐஹித்யு - கொண்டாடப்பட்டதாய், வதுவீஹித்யு - இடைப்பெண்களுக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணனுடைய, (ஐஹித்யு நவபுரபுணயிஐஹித்யு) - ஐஹித்யு நவபுர - மாணிக்கங்களிழைத்த தண்டைச்சிலம்போடு, புணயி - ஸ்நேஹித்திருக்கிற, ஐஹித்யு - கோமளமான, ஐஹித்யு - த்வஜமானது, ஐஹித்யு - என்னுடைய, வதுவீஹித்யு - மனதில், வதுவீஹித்யு - தேரற்றக்கடவதாக. (17)

(தா-ம்.) கீழ் தண்டையைச் சொல்லவே அதினுடைய ஒலி நெஞ்சில் பட்டு, அதை யெப்பொழுதும் த்யாமிக்க விரும்புகிறார்.

க்ருஷ்ணன் ஆயர்மாதரைத் தன்னழகால்வென்று காலில் வீரத்தண்டை பூண்டு திருவீதிகளிலுலாவாரின்றான், அப்பொழுது கரிய கோலத்தை யுடைய அவன் காலிலணியப்பட்டதாய் வைரமணிகளிழைத்த வெளுத்து விளங்காரின்ற அத்தண்டையில் கோத்துக்கட்டியிருக்கிற மணிமயமான சதங்கைகள் செவிக்கிளிதாகச் சிற்றொலி செய்யாரின்றது; அப்பொழுது அதிஸுந்தரமான க்ருஷ்ணனுடைய பாதரேகைகள்படிந்த பரப்புடைத்தான வீதிகளையும், அங்குலாவாரின்ற க்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியையும் அதில் பூண்ட வெண்மையான தண்டையையும், அதில் நின்றும் புறப்பட்ட சிற்றொலியையும் கண்டவர்கள், தாமரைக்காட்டில் நீலவர்ணத்தை யுடைத்தான யமுநாநதிப் பரவலிழைத்ததாகவும், அந்நதியில் நீந்து விளையாடாரின்ற வெண்மையான ஹம்ஸங்கள் இனிமையாக மிடற்றோசையை மிழ்ந்துகிறதாகவும் நினைத்துக் கொண்டாடாரின்றார்கள். அன்றிக்கே ‘‘கஐஹவதவரகஐஹித்யு’’ என்றபதம் ‘‘கஐஹித்யு நகஐஹித்யு’’ என்ற பதத்திற்கு விசேஷணமல்லாமல் ‘‘கஐஹித்யு’’ என்ற பதத்திற்கு விசேஷணமாகச்சொல்லும்போது, கரிய திருமேனியில் தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளில் பூண்ட

தண்டைச்சிலம்பி னெலியைக்கண்டு, யமுநா நதியில் ஓர் தாமரையாய், அதில் படுத்ததொரு ஹம்ஸமாய், அது ஒலிக்கு மொலியாக நினைத்து ஆதரியாநின்றார்கள்; அந்த சப்தமானது அக்காலத்தில் பிறவாத என்னுடைய மகஸ்வரில் அக்காலத்தியதுபோல் தோற்றவேணுமென்கிறார். (17)

தருணாருண கருணாரிய விவாஸாயத நயநம் சுரோக உகௌரீ ஹரவாஸகீக்யத ஹுடியஸு । சௌரணீரவதரணீக்யதாமிர நவநலிநம் சீவெவதிசீவெதவரி யோராயரஜ்யதஸு (18)

(ப-உ.) (தருணாருண கருணாரிய விவாஸாயத நயநஸு) தருண - செவ்விபெற்றதும், கருண - (கடை) சிவந்ததும், கருணாரிய - இரக்கமுற்றதும், விவாஸ - அகன்றதும், சூயத - நீண்டதுமாயிருக்கிற, நயநஸு - திருக்கணகளையுடையதும், (சுரோக உகௌரீ ஹர வுஸகீக்யத ஹுடியஸு) சுரோ - பெரிய பிராட்டியாருடைய, கூஉகௌரீ ஹர - பூர்ணகும்பங்கள்போன்ற ஸ்தநங்களினால், வுஸகீக்யத - மயிர்க்குச்செழும்பண்ணப்பட்ட, ஹுடியஸு - திருமார்பையுடையதும், (சௌரணீரவதரணீக்யத சாமிர நவ நலிநஸு) சௌரணீரவ - வேணுகாந்தினால், தரணீக்யத - சளிப்பிக்கப்பட்ட, சாமி - மஹர்ஷிகளுடைய, சா நவ நலிநஸு - ஹ்ருதயகமலத்தையுடையதும், (யோராயரஸு) யோர - மனோஜ்ஞமான, ஸயரஸு - வாயையுடையதும், சுஜ்யதஸு - மோக்ஷப்ரதமுமான பரதத்வமானது, சீ - என்னுடைய, சீவெதவரி - களிப்புற்ற வள்ளத்தில், வெவதி - விளைபாடாரின்றது. (18)

(தா.ம்.) இதில் சில அவயவங்களைச் சேர்த்த ததுபலிக்கிறார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய நேத்ரங்களோ, பரந்து நீட்சியையுடையதும், அப்பரப்படைய கருணாஸ பரிபூரிதமுமாய், கொஞ்சம் சிவந்து செவ்வியழியாததுமாயிருந்தது; திருமார்போ, ஆலிங்கக காலத்தில் ருக்மணீ தேவியினுடைய கொங்கைத்தலங்கள் நெருக்க, அவ்வாந்தத்தினால் மயிரொழுச்சியையுடைத்தாயிருந்தது; இவனுடைய குழலோசையானது, பகவத்யாபராரான ருஷிகளுடைய ஹ்ருதயகமலத்தை அலரப்பண்ணுகின்றது; அதரமணியோ, அமுதம்போல் மிகவு மினிதா யிருந்தது; இவ் வவயவங்களோடு கூடிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவற்றை நினைத்துக் களியாரின்ற என்னுடைய நெஞ்சில் யதேஷ்டமாக நர்த்தனம் செய்யக்கடவானாக வென்கிறார். (18)

சூரபுரம் நயநாஜம் உபநிஷத் ஸ்ரீமதாசுமேத்யாஜை
வயதேயம் நயநாஜம் நயநாஜம் | சூரபுரம் நயநாஜம் நயநாஜம்
நயநாஜம் நயநாஜம் நயநாஜம் நயநாஜம் | (19)

(ப-உ) (சூரபுரம் நயநாஜம் உபநிஷத் ஸ்ரீமதாசுமேத்யாஜை
வயதேயம் நயநாஜம் நயநாஜம்) சூரபுரம் நயநாஜம் - பாதிமுடிப் பாதி
திறந்ததும் கமலமலர்போன்ற செவ்வியையுடையதுமான கண்களி
னால், உபநிஷத் - அந்நாத்தரத்தாடன் பார்க்கப்பட்டதாய், ஸ்ரீமதாசுமேத்யாஜை
அந்தஸந்தோஷத்தினால், சூரபுரம் - மதிமயங்கிக்கிடக்கிற, வயதேயம் -
இடைப்பெண்களுடைய, நயநாஜம் - போக்யதைவிஞ்சியும், சூரபுரம்
நயநாஜம் - சந்திரன்போல் ஆவலாதகரமுமான முகத்தையுடையவனு
ம், (சூரபுரம் நயநாஜம் நயநாஜம்) சூரபுரம் - ஜகத்காரணபூதனும், கிசொர
புரம் நயநாஜம் - பிள்ளைவடிவுகொண்டவனுமாகிய க்ருஷ்ணனுடைய,
கெசவம் - இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததான, ஸ்ரீமதாசுமேத்யாஜை
வயதேயம் - நன்றாக நெஞ்சுக் கினிதாமபடியாகவும்,
(சூரபுரம் நயநாஜம் நயநாஜம்) சூரபுரம் - ஆரம்பிக்கப்பட்ட, வெண்புரம்
வெண்புரத்தையுடையதாய், நயநாஜம் - என்னுடைய, வெத
வம் - மனதில், சூரபுரம் நயநாஜம் - ப்ரகாசிக்கின்றன. (19)

(தா-ம்.) இதில், ஆரம்பிக்கல் வ்யாசுரத்தமான அவனுடைய மு
கத்தில் க்ருஷ்ண விலாஸங்களை யநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன்னுடைய க்ருஷ்ண விலாஸங்களும் மனோபாஸ
ங்களுமெல்லாம் தோற்றமுடைய பாதிமுடிப் பாதிதிறந்த மிகவும் அழகிய
தான கண்களினால் சந்திரனோடொத்து இனிதாக விளங்குகிற இடைப்பெ
ண்களுடையமுகத்தையுடைய ஆவலெல்லா முள்ளடங்காமல் அந்
தடுத்துப் பார்க்கும் பார்வைகளினாலும், செவிக்கினிய குழலோசையாலும்,
தான் ஜகத்காரணபூதனும் ப்ரகந்தரைப்போல் பூண்ட அதிரமணியமா
ன பிள்ளைத்தனத்தினாலும் இடைச்சிவந்த நின்றவிடத்தில் சிந்தவொட்டா
மல் அலையும்படியாக மஹாநந்தத்தை விளைவித்தான்; அப்பொழுது அவர்க
ளுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத்தோற்றிய நந்திப்பித்த அந்த க்ருஷ்ணனுடைய வி
லாஸங்களுமெல்லாம் இப்பொழுது என்மனதுக்குத் தோற்றக்கூடியதாக (19)

சூரபுரம் நயநாஜம் உபநிஷத் ஸ்ரீமதாசுமேத்யாஜை
வயதேயம் நயநாஜம் நயநாஜம் | சூரபுரம் நயநாஜம் நயநாஜம்
நயநாஜம் நயநாஜம் நயநாஜம் நயநாஜம் | (20)

(ப - உ.) (கூறுணித கூணு) கூறு-இனிமையாக, கூணித. சப்தித்துக் கொண்டிருக்கிற, கூணு - கணகணமென்கிற கையிலு. பரணத்தையுடையதும், (கூறுநிர்-ஐவீதாஐ ரு) கூறு-கையினால், நிர-ஐ - அவிழ்ந்துபோகாமல் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட, வீதாஐ வர-ஐ - பட்டுக்கொண்டிருப்பியிட்டத்தையுடையதும். (கூறுபு-ஐ-கூணு) கூறு - மெள்ளமெள்ள, பு-ஐ - அவிழ்ந்துசரிகிற, கூணு - சூழறகற்றையுடையதும், (மணித வஹ-ஐ-ஹிஷ) மணித - நழுவிப்போன, வஹ-ஐ-ஹிஷ - மயில்கண்ணாகிற ஆபரணத்தையுடையதும், (வா-ஐ-ஹிஷ-ஐ-ஹிஷ) வா-ஐ-ஹிஷ - அடிக்கடி, ஹிஷ - வெளிவந்துசரத்தில், ஹிஷ ஆசையுடையதும், (ஹிஷ-ஐ-ஹிஷ-ஐ-ஹிஷ) ஹிஷ - நாயிகையினுடைய, ஹிஷ - கைகளினால், ஹிஷ - தகைந்து ஆலிங்கனம்செய்து கொள்ளப்பட்டு மிருக்கிற, விஹிஷ - ஸ்வாமியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (ஹிஷ-ஐ-ஹிஷ-ஐ-ஹிஷ) ஹிஷ - மம்மதவிஹாரயோக்யமான, ஹிஷ - திருவணையில் நின்றும், ஹிஷ - எழுந்திருந்த திவ்யவிக்கரஹமானது, ஹிஷ - என்னுடைய, ஹிஷ - மஹிஷில், ஹிஷ - ப்ரகாசிக்கக் கடவதாக.

(20)

ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணாம்ருதம்.

வெளாக்வௌக நிராயுதாந தீஷ-அப ஸ்விதிஜஸ்திகம்
 வெ-சொஹை நிரமது வூஸ்ராவ்யக் ரொடோத்தி |
 பிராத் ப்ராத்திதேனால வஜயத் யோசிவோஜல்கம்
 சிறுவாவணாவஸ்தெ உமவுத் கீவானீத்துயாம் || (21)

[illegible]

(தா-ம்.) இதில், ரதிகாலாந்தரம் க்ருஷ்ணனுடைய பொய்யுறக்கத்
தை நினைக்கிறார்.

க்ருஷ்ணன் உறங்குவதுபோல் கண்களை மூடிக்கொண்டு கிடந்தான், இது பொய்யுறக்கமென்று அறிந்து கோபிமார்கள் இவனை நகைக்கப்பண்ணவேண்டுமென்று, முயன் தவாகளாய், அவனுடைய செவிக்குமிகவுமிளிதாய் அவன்மனதைத் தன்நிலையில் நிற்கவொட்டாமல் பண்ணவற்றாய் பரிஹாஸ ரூபமாக ஒருவர்க்கொருவர் அவனருகேநின்று சிலபேசினார்கள்; அதைக் கேட்டு பீர்தியுள்ளடங்காதே முகத்தில் முறுவல்தோற்றிற்று, அதைப்பிற ரறியாதபடி க்ருஷ்ணன் மெள்ள மெள்ள அடக்கப்படுக்கான்; அப்படியும் அது அடங்காததாய் புன்முறுவலாய்க்கொண்டு வெளிப்பட்டிப் பரவாரின்றது; முறுவலை இப்படிச் சிறிது அடக்கினாலும், உள்ளுள்ளப்பேரோதிசயத்தினால் ரோமானுக்கமானது, தடையற்றுக் கிளம்பிச் சுற்றும் வ்யாபிதது அடக்கின ஹம் அஃ, மூதாய் எல்லாரும் காணும்படி வெளியாகத் தோற்றுகின்றது பொய்யுறக்கத்தை நான் தயாரிக்கக் கடவேனாக. (21)

க - வது ஆய்வாசம்.

கியும், உத்தர - பிச்சேற்றவும்வல்ல, விதிசூ - புன்னைகளையும், மொ
விகார - இடைப்பெண்கள், வடிவி - சொல்லுகிறார்கள். (27)

(தா-ம்.) இதுவரையில் சீரவனைக்காணத்திருந்தோகில் அவனைக் கீழே
வாணித்தபடி தானெப்படியெனில்; அவனை நேரே யதுபவித்த கோபி
மார்கள் சொல்லக்கேட்டு அதை நான் சொன்னேனென்கிறார்.

அவர்கள் சொன்னவித மென்னென்னில், கருஷ்ணனுடைய பார்வை
யானது, கண்டவர்களை நிலையழிந்து தத்தளிக்கப் பண்ணுதலுக்காகத்தான்
முன்னே ஓர்நிலையற்று அதிசயமாயிருக்கும்; கண்டயோ, கண்டாராத்
தன்னி லீடுபடுதது ஸதத்தராககவல்லதாய், கருஷ்ணரவிலாஸத்தினால்
அதிகம்பீரமாயிருக்கும்; பேசுசோ, கேட்டாராமனம் நெகிழ்மபடி ரஸபிஹ்
நிதமாயிருக்கும்; அவன் தழுவினால் நடுவிலிடையில்லாதபடி பொருத்த
தழுவுவான்; சிரிப்போ, கண்டாராத் தன்னிலகப்படுததிப் பிச்சேற்றி மயக்
கவல்லதாயிருக்கும் என்று கோபிமார்கள் அவனைச் சொல்லாநின்றதாக
என்று பதிலுரைத்தார். (27)

சுமெஸாஸ் விதிதவராயதாயதாக்கம் நிஸ்ஸெஷ ஸநஜ்ஜிதம்
வ, ஜாஹ்நாஹி | நிஸ்ஸெஷஸகித் தீஸகாஹிபாந் துஸ்யாஸம்
ஹவநஸாஹிநம்ஹெஷ|| (28)

(ப-உ.) (சுமெஸாஸ்விதிதவராய) சுமெஸாஸ் - அதிகமான (எக்
காலத்திலுமுண்டான,) விதிதவராய - சிரிப்பினால்நிறைந்ததும், சூய
தசூயதகக்ஷு - மிகவும் நீண்டகணகையுடையதும், வ, ஜாஹ்நா
ஹி - கோபிகைகளினால், (நிஸ்ஸெஷஸநஜ்ஜிதம்) நிஸ்ஸெஷ - ஸம்
பூர்ணமாக, ஸந - முலைகளினால், ஜ்ஜிதம் - நெருக்குண்டதும்,
(நிஸ்ஸெஷஸகித் தீஸகாஹிபாந்) நிஸ்ஸெ - எல்லையிலாமறபடி,
ஸஸகித் - பூங்கொத்துடையதாகப்பண்ணப்பட்ட (நாற்புறங்களி
லும் பெருகிப்பூத்தாற்போல்கண்டு சண்டாகப்பரவியிருக்கிற) நீல
மான ஒளியினுடைய, யாஸ - ப்ரவாஹத்தையுடையதும், (ஹவ
நஸாஹிநம்) ஹி - மூன்றுலகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளைக்
காட்டிலும், ஸாஹிநம் - அழகுள்ளதுமான, நெ - உன்னுடைய,
ஹெ - தேஜஸ்ஸை, துஸ்யாஸம் - பார்க்கக்கடவேணுக. (28)

(தா - ம்.) இப்படி கோபிமார்கள் சொல்லக்கேட்ட நான் உன்னை
நேராகக்காண விரும்புகிறேனென்கிறார்.

ஒருகருஷ்ண! உன்னுடைய திருமுகத்திலெழும்பொளியீசாரின்ற பன்
சிரிப்பானது மிகவுமினிதாய் ஒருவராலும் சொல்லி வர்ணிக்கப்போகாது

கரைபுரண்டிருந்தது; இனி மற்றொன்றுக்கு வயாபிக்க முகத்திலிடமறுமபடி கண்ணுனது மிகவும் பரப்புடைததாயிருந்தது; திருமார்போ, இடைப் பெண்களோடு புணரும்போது அவர்களுடைய கொங்கைத் தலத்தினால் நெருக்குண்டு மெலிவுற்றிருந்தது; வடிவிலுடைய நீலவாணமானது, அவ காசமுள்ளவளவும் வயாபித்தும், அவ்வவ இடங்களில் பூங்கொத்துகள்சண்டு சண்டாக வலாநது தொங்கிறுதபோல காணுகின்றது; இப்படியான உன் வடிவழகுக்கு எவ்வுலகிலும் ஒப்பாக மற்றொன்றைக் காண்கிறீலாம; இப்படி நான் கேட்டிருந்த உன்னை இப்பொழுது காண வாசைப்படுகிறேன் என்கிறா.

(28)

உயிபுலாடிஃயுவரெஃ சுடாவெக்ஷ வுஃஸ்நிநாடிநுஉவ
வெவ்ஃயெவ்ஃ | சுயிபுலவெவ்ஃசிபிஹாவவெவ்ஃநுஃயுபு
வெவ்ஃசிபிஹாவவெவ்ஃநுஃ |

(29)

(ப-உ) (வஃஸ்நிநாடிநுஉவவெவ்ஃ) வஃஸ்நிநாடி - வேணு
காந்ததை, சுபஃயுவெவ்ஃ - பின்தொடர்ந்திருக்கிற (வேணுகாந்த
தோடிணைந்திருக்கிற,) உயுவெவ்ஃ - இனிமையான, சுடாவெக்ஷ -
கடைக்கணபார்வைகளினால், உயி - என்னிடத்திலு, வுலாடி -
அதுக்காறுத்தை, வியெவ்ஃ - பண்ணாய்; சுயி - ஸகலபலப்பாதனாய்
ஸ்வநியந்தாவான நீ, வுலவெவ்ஃ - அருள்புரிந்தவளலில், உஃ - இவ்
வுலகினிலு, சுபவெவ்ஃ - ஒவ்வொருபலத்தைக் கொடுப்பவர்களும்
உனக்கு நியாயப்பார்களுமான மற்ற இந்த்ராதி தேவர்களினால், நஃ -
எங்களுக்கு, கிழ - அடையவேண்டியபரயோஜனம் என்ன உண்டு
சுயி-நீ, சுபவெவ்ஃ - அருள்புரியாயாகிலு, உஃ - நாங்களிருக்கு
மிஸ்ஸம்ஸாரத்திலுள்ளவர்களாய், சுபவெவ்ஃ-உனக்குப்பர தந்தரராய
உன்னுடைய(மா)யாநுவர்த்திகளானப்ருஹருத்நோந்த்ராதிகளினால்,
நஃ - எங்களுக்கு, கிழ - எந்தப்ரயோஜனம் பெறக்கூடும்? (29)

(தா-ம்.) என்னப்போலே ப்ரஹ்மருததிராதிர்களான மற்ற மனேக
தேவர்களுள்ளரன்றோ, அவர்களையும் பற்றப்பாரீரென்று க்ருஷ்ணனுக்கு
அபிப்பிராயமாகக்கருதி, உன்னாலல்லது அவர்களா லெனக்கொருபொருளி
லலை யென்கிறார்.

ஒக்ருஷ்ண! ஸர்வஜகத்காரணனாய், ஸர்வரக்ஷகனாய், ஸர்வநியந்தா
வாய், ஸம்ஸ்தசேதநா சேதநங்களையும் ஸம்ஹரீக்வல்லனாய், ஸகலபுரு
ஷார்த்தங்களையு மளிப்பானாய், ஸர்வஸமாதபானான நீ, என்னிடத்திலுருள்
புரிந்தாயாகிலு, உன்னாலேயே எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் பெறப்புகு
கிற வெககளுக்கு, உன்னாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாய், தாங்களொரு
பரயோஜனம் பெறவேண்டுமாகிலு உன்னையேயடைந்து பெறத்தக்கவர்க

ளாய், உன்னருளாலே சிறிது ஸாமர்த்யத்தைப்பெற்றுத் தங்கனையே பர தேவதையாகப் பரமித்து ஸாவர்த்த்யா மியான உன்னையறியாதே துர்மரிகளாய்த்திரிகிற மறறவாகளால் எனக்குப் பெறத்தக்க பரயோஜனமொன்றுமில்லை; நீயருள்புரியாயாகில், உன் உண்டினைக்குப் பயந்த உன்மத்தையே யநுஸரித்துத் தனுகளிஷ்டப்படி மற்றொன்றையும் செய்ய அஸமர்த்தாகளான அவர்களால் நானடையேண்டிய பரயோஜனமொன்றுமில்லை; ஆகையால், அவர்கள் பக்கல் என்னக் காட்டிக்கைகழியவிடவொண்ணாது; உன்னுடைய வேணுகாரம் புகுத்தவிடமெல்லாம் புகுரக்கடவதாய், ப்ராணிகள் மேல்வியும்போத அவாகளுடைய ஸகலாவயவகளும் தருப்பியடையும் படி மிகவு மினிதான உன்னுடைய கடாக்கவகளை என்மேல்விழ்ச்செய்து, அநயகதிகஞான என்னிடத்தில் அநுகரஹத்தைப்பண்ணு யென்கிறார். (29)

நிவஃ - ஸ்ரீமாத்ருவியோஷ்யாவெ நீர நுபெஷெ நுரஹ தஃ - ஸ்ரீ கணபதி | ஐயா - ஸ்ரீயெ ஷெவஹவ துடாக்க ஐக்கிணு - ஸ்ரீயெ ந ஸக்ய நிஷிணு! (30)

(ப-உ) ஐயா - ஸ்ரீயெ - தபைக்குஸமுத்ரமானவனே (அளவற்றதையுடையவனே)! ஷெவ - ஸீலாவிபூதிபைக்கொண்டு கரீடா ஸமதுபவிக்கும் க்ருஷ்ணனே! (நிவஃ - ஸ்ரீமாத்ருவியோஷ்யாவெ) நிவஃ - சேர்க்கப்பட்டும், ஸ்ரீ - சரணயனைவசிக்கரிக்கவல்லதுமான, கணுவி - கைகூப்பலையுடையவனாய்க்கொண்டு, ஸ்ரீ - இர்த துர்க்கதியையடைந்த நான், (நீர நுபெஷெ நுரஹ த ஸ்ரீ கணபதி) நீர நு - இடைவிடாமலுள்ள, ஷெ - மனோவைகலயபத்தினால், உஹ - அதிகப்பட்டும், ஸ்ரீ - கண்ணாரீரிலடைப்புண்டுத் தழுதழுத்து மிருக்கிற, கணபதி - குரலையுடைத்தாம்படி, யாவெ - இரக்கிறேன்; (ஹவதூடாக்கஐக்கிணு - ஸ்ரீயெ ந ஹவதூ) - உன்னுடைய, கணபதி - கடைக்கண்பார்வையினுடைய, ஐக்கிணு - ஒள்தார்யத்தினுடைய, ஸ்ரீயெ ந - ஒரம்சத்தினால், ஸக்ய - ஒருகால், நிஷிணு - (என்னை) நனைக்கப்பாராய். (30)

(தா - ம்) ஸம்ஸாரத்தில் வருந்தி வருத்தமுற்றாயன்றோ நான் கடாக்கப்பட்டது, உமக்கு அதுண்டோவென்று க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்பிராயமாக, அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

நான், ஸம்ஸாரமாகிற பெருவகடலின் நடுவே புகுத்து, புதர, தார, மித்ர, பந்துக்களாகிற பெருமுதலைகளின் வாயிலே யகப்பட்டு நலிவுண்டு, அதுக்குமேலே, ஜம் ஜரா, மரண, ஆதி(யி) வ்யாதி(யி)களாகிற பேரலைகளினால் பெருந்துன்பத்தையடைந்து, இனி இதைவிட்டு எப்போது நீங்கு

வோமோவென்று வருந்தி, அதுவும் ஏதோவொரு காலத்திலன்றிக்கே ஸர்வ காலத்திலும் அவ்வருத்தமேயாய், அது பொருக்கவொண்ணாமையாலே மேல் செய்யவேண்டிவதொன்றும் தோற்றாமல் வாய்விட்டுக் கதறிக்கொண்டு, அனைத்துப் பிழையையும் நீபொறுக்கலாம்படியாகக் கைகளைக்கூப்பிக் கொண்டு பல்காட்டி யிரக்கிறேன்; நீயோ தயாருணததுக்கெல்லாம இருப் பிடமாயிருந்தாய், என் துயரத்தைக்கண்டாயாகில் உன்னாலும் பொறுக்கப் போகாது, என்னைக்காட்டிலும் நீ அதிகமாக வருந்தவேண்டிவரும்; அப்படி வருந்தாமல் விளங்கவிரும்பினாயாகில், உன்னுடைய கடாக்கூததின் ஒரு திவிலையையாகிலும் வெப்பமெல்லா மாற்றும்படியான பணிபுசிதுதுளிர்போ வென்மேலொருகால்தெளிதது என்னை உத்தரிக்கப்பாராயென்கிறார். (30)

விநோவதவ்ஸுரவநொவித கெஸுவாஸு வீநவூநீநய நவ ஹ்ஜவஃஜநீயெ (உஹ்ரவிந்விஜ்யொடி)த வக்ருஸிவெ வாவயுடுதி நயநவவ வெஸுவெநஃ || (31)

(ப-உ) (விநோவதவ்ஸுரவநொவித கெஸுவாஸு)விநு-
மயில்தொகையை, ஸ்வதவஸ - தலைக்காபரணமாக, ரவநா - பண
ணிக்கொள்வதற்கு, உவித - யோக்யமான, கெஸுவாஸு - சிறந்த
திருக்குழலையுடையதும், (வீநவூநீநய நவஹ்ஜவஃஜநீயெ)வீந-
பெருத்த, ஹ்ஜ-கொங்கைகலையுடையரான மாதாகளுடைய, நயந-
கணகளாகிற, வஹ்ஜ - தாமரைப்பூவினால், வஃஜநீயெ - பூஜிக்கத்
தக்கதும், (உஹ்ரவிந்விஜ்யொடி)தவக்ருஸிவெ (உஹ்ர - சந்த்ர
னுடையவும், ஸுரவிந் - தாமரைப்பூவினுடையவும், விஜய - ஜயத்தி
லே, உடிஸி - யாத்நத்தையுடைய, வக்ருஸிவெ - முகமண்டலத்தையு
டையதுமான, ஸ்வ - உன்னுடைய, வெஸுவெ - பால்யவிஷயமாக
நீ - எங்களுடைய, நயநஃ - கண்ணானது, வாவயுடு - பார்க்க
வேணுமென்கிற பேராசையை, வநி - அடைகிறது. (31)

(தா-ம.) ஆனால், என்னுடைய எந்த அவஸ்த்தையை நீரநுபவிக்க முற்படவாசைப்படுகிறீரென்று க்ருஷ்ணன் கேட்டதாகக் கருதி, அதுக்கு உத்தரமாகப் பேசுகிறார்.

மயிலிறகு முடிக்கத்தக்கதாகப் பின்னிவிட்ட கூந்தலையும், லோகத்தில் அழகுடையவற்றுக் கெல்லாம் ஒப்பாகச்சொல்லப்படுகிற சந்த்ரனையும் தாமரைப்பூவையும் ஜயிக்கைக்காகக் கிளம்பினதுபோல் தோற்றுகிற முகத்தையுமுடையதாய், யுவதிகளான பெண்களெல்லாரும் வைததகண் வாங்கவொண்ணாதபடி எப்போதும் பார்க்கத்தக்கதான உன்னுடைய இளம்பருவத்தையே என்னுடைய கண்ணானது காணவாசைப்படுகிற தென்கிறார் (31)

[illegible]

(கா=ம.) இதில் அமனுடை மூர்தி சாதாரணக் கட்டி விழுப்புதலார்.

நீமறவில்கிறத நான் உன்னுடைய கொலையெதே துமனவோ போதாது, நீ பரமக்குபாவாலும்க்கொண்டு, சந்தாமண்டலமே நாமலமாக விளங்குகின்ற உன்முகுகொரியைக்காட்டி நிகரென்று என்முன்னேயாது நின்று விலாஸார்த்தமாக வேணுகாசமெடுப்பா. அத்தாநமானது. என்மனைதக்கலைத்து என்னுடைய யோகசமாபிதப்பக்குலேயுறு என்னுடைய நின்ற விடத்தில் நிற்கவொட்டாடல அகிலை இப்படி யொருலப்பதெதாம காலமெப்போது கிடைக்குமோ வென்றா.

(34)

ஊவெந் தோழி உவ்வெந் தீர்த்து கவிநாத மீதாந்நெய்கிடை
 உவ்வெந் தோழி உவ்வெந் தீர்த்து கவிநாத மீதாந்நெய்கிடை
 மீதாந்நெய்கிடை (35)

[illegible]

(தா - ம்.) எல்லாரும் ஸமாதியை விரும்பாதேற்க, நீர், மிகவருத்தத்தி னாலடைந்த ஸமாதியைக் குலைக்க விரும்பலாமோ, ஸமாதி குலைந்தால் மேல்செய்யப்படுகிற தென்னென்னச் சொல்லுகிறார்.

இதுவரையில் சாஸ்தர ஜ்ஞாநத்தினால் மிகவருந்தி ஸமாதி பர்யந்தமா ன யோகத்தைப்பெற்றேன், இப்பொழுது நீ, இளம்பருவத்துக்குரியசேஷ டைகளையும், மிகவுமழகியதாய் சாபல்யத்தினு ல்லையாநின்றள்ள கண்களையும் காட்டி என் மநஸ்ஸில் உன்விஷமான பேராசையையுண்டாக்கி, அதி சபலமான உன்னுடைய கடைக்கண் பார்வையினால் என் கண்ணையைப் பீபாக்கி அமுதாட்டவல்ல பிள்ளைவடிவையும் காட்டி முன்னிலுமதிகமான பேராசையையுண்டாக்கினாயாகில், இந்தப் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞாநத்தினாலுண்டா ன ஸமாதியானது முன்னிலும் மிகவுமௌரிதாயிருக்கம, ஆகையால் அந்த ஸமாதியைவிட்டு இந்த ஸமாதியைப்பெற்று உன்கீன யெப்போதும் மனதி லேயே அநுபவிக்கப்பார்க்கிறேனென்கிறார். (35)

சுயீரஹி ஜோயாவிஹுரெண ஹஷ்டாஹு டுவெணஸ்வரஸம்
வடாஹு சுமெநந கெநாவி ரெநாஹரெண ஹாஹணஹாஹண
ரெநாஹுரெநாஹி || (36)

(ப.உ) ரெநாஹரெண-மனதையிருக்குமதாய், கெநகூவி-
இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததான, சுமெநந - இந்த, (சுயீர
ஹி ஜோயாவிஹுரெண) சுயீர - சஞ்சலமுமாய், ஹி ரெ - கோவைப்
பழம் போன்றதுமான, சுயர - கீழுதட்டினுடைய, விஹுரெண-
விலாஸத்தினாலும், (ஹஷ்டாஹு டுவெணஸ்வரஸம்வடாஹு) ஹஷ்ட-
ஸந்தோஷத்தினால், ஹுரெ - ம்ருதுவாயிருக்கிற, வெணஸ்வர -
வேணுகாந்தத்தினுடைய, ஸம்வடாஹு - ஐஸ்வர்யத்தினாலும், ரெந -
(என்) நெஞ்சானது, ய ரெநாஹி - அலைகிறது; ஹாஹண - ஐயோ
கஷ்டம், ஹாஹண - ஐயோகஷ்டம். (36)

(தா-ம்.) இப்படி இவர்படுகிற ஆர்த்தியின் மிருதியைக கண்டு ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணன் திருவுள்ள மிரங்கி இவர்கண்முகப்பே தோற்றத திருவுள்ள
முற்று முதல்முன்னம் இவாமனதில் தோற்றினான், அதை இவர் ப்ரத்யக்ஷ
மாக வெண்ணி, அப்பொழுது தாம்பட்டபாட்டைப் பேசுகிறார்.:

என் கணமுன்னே தோற்றானை இவ்வதரமானது கோவைப்பழம்
போல் சிவந்ததாய், வாசாமிகாசரமான போக்யதையை யுடைத்தாய்,
விலாஸமாகக கொஞ்சம நெளிந்து அசையாநின்றது; அவ்வாயில்வைத்து
துகிறகுழலினிசையானது மனதுக்கு மிகவுமினியதாய், ஸந்தோஷாதசயத்
தினால் தளர்த்திதோற்ற வெழாடின்றது; இவ்விண்ணும் சேர்ந்து, வெளியி
டத்தில் தனியேயின்றதொரு மரத்தைப் பெருககற்றானதுவீசி யலையவெ
றியுமாபோலே என்றெருகை எங்கும் கால்பாவவொட்டாமல் உலுக்கியெறி
கிறது, இதென்ன வாஸ்சர்யமோ ! பப்ப ! (ஹஸு)! (36)

யாவனெடு நிவிருகிடிஞ்ஞாவிவாத நிஸுநிவஸ நடுபெ
திஸவொவதாபி | தாவலிவொ ஹவது தாவக வக வந
வநூ, தவலிமுணிதா ஐவிதயாரா || (37)

(ப-உ.) செ - எனக்கு, ஸுவதாபி - மரணவேதனையா
னது, (நிவிருகிடிஞ்ஞாவிவாத நிஸுநிவஸ நடு) நிவிரு-ஸமஸ்த
மான, ஐகி - உயிர்நிலைகளில், ஐய - உரத்ததான, சுவிவாத-அடி
யினால், நிஸுநிவஸ நடு - அவயவங்கள் கட்டுக் கொலையும்படி
யாக, யாவக - எவ்வளவுக்குள், நடுபெதி - உண்டாகிறதில்லையோ,
தாவக - அவ்வளவுபரம்பரதம், விவொ - என்னாயனே! ஐ - என்
னுடைய, விதயாரா - தயார்பரம்பரையானது, (தாவகவக வந
வநூ, தவலிமுணிதா) தாவக - உன்னுடையதான, வகவநூ
முகமாகிற சந்தானுடைய, வநாதவ - நிலவினால், ஐமுணிதா -
இரட்டித்ததாக, ஹவது - ஆகக் கடவது. (37)

(தா-ம்.) இனி இரண்டு ஸ்லோகங்களினால், தமக்கு அந்திமகாலத்
தில் அவன்விஷயமான ஸ்மருதி கூடாமையைப்பேசி, அதை இப்போதே
யர்த்திக்கிறார்.

ஓ நந்தநந்தனே! நான் மரணமடையுங்காலத்தில் யமதூதர்கள் வந்து
என்னைப் பாசத்தினால் கட்டி சூலம் வேல் முதலிய ஆயுதங்களைக்கொண்டு
சரீரம் கட்டுகளுலையும்படியாக உயிர்நிலைகளில் மோதுவார்கள், அப்பொழு
து நான் மிகவும் வருந்தி உன்னைநினைக்கமாட்டிகிறிலேன; ஆகையால்,
அக்காலத்தளவும் எனக்கு உன்னுடைய மதியோடொத்த முகத்தைத்தோ
ற்றுவித்து, அம்முகவழிலே என் மனம் மிசுக்களித்து நிர்விக்கமாக எஜ்ஜ
சியுற்ற வாழும்படி பண்ணக்கடவாய். (38)

யாவனெடு நரடிஸாடிஸீடிஸொவி ருநாடிபெதி திரி
ரீகூதவவடிவாவா | தாவனுகெலிவடிவாதவ தாவபெவ
வகூர ஸிசுதணித வெணுசுவெருவிவடி || (38)

(ப-உ.) செ-எனக்கு, (திரிரீகூதவவடிவாவா) திரிரீகூத-
இருள்முடிப்போன, வவடிவாவா - ஸகலபதார்த்தங்களுமுடைய
தாய், டிஸி - பத்தாவதான, நரடிஸா - மானிடர்க்குவரும் குருட்
டவஸ்த்தையானது, யாவக - எவ்வளவுகாவம், டிஸி - கண்ணினு
டைய, ருநாடி - த்வாரத்தின்வழியாக, நடுபெதி - உண்டாகிறதில்

லையோ, தாவக - அவ்வளவுகாலமும், (அாவண்ணு) செலிவடிநடி
 அாவண்ணு - பளபளப்பென்கிற காதலிவிசேஷத்துக்கு, செலிவடி
 நடி - இஷ்டப்படி விளைபாடுகிடமாய், அக்கூற்றா - அழகுடன் கூடின
 தாய், கை-உன்னுடைய, (ஸகிசூணி மெபணுமெவெதுவி) ஸ்ரீ
 ஸகிசூணித - இவ்விதமாகவும் கிறட்டிடைபதாகவு மூதப்பட்ட, வெ
 ணு - வேணுவாற்புத்தையுடைய, உபவது ஸ்ரீ - சந்திரமண்
 டலம்போன்றிருந்திருக்கிறது (என்கண்ணா னுபார்க்கக்கடவது. (38)

(தா-ம.) என் நெடுநாள் மூத்துப்பின்பு மரணமடையும்காலத்தில்,
 மூப்பினாலும் மானசேதனையினாலும் பயதேந்திரியங்களிழந்து கண்களிருள்
 மூடி எதிரின்ற பொருள் ஒன்றும் தெரியாமல் மறைத்துபோகும்காலத்தில்
 உன்னைக் கண்களால் காணப்போகாது; ஆகையால் அக்காலத்தளவும்
 அழகுக்கெல்லாம் தீராமலுந் தாமதமாயுள்ள தாய், வேணுகாதம் முழுகா
 நின்ற மின்முகமானது எவ்வெனினில் கிரந்தரமாகத் தோற்றும்படி யருள
 வேணுமென்கிறா.

மதுஷ்யனுக்கு ஆயுஸ்ஸு நூறு, இதில் பத்துப் பத்து வருஷம் ஓரோ
 ரவஸ்கதையாயிருக்கு அகையால் கடைசிபான அவஸ்கதை பத்தாவதா
 யிருக்கும். (38)

சுருஷுருஷு உதவிவெய்த செலிபாரா நீராஜிதா மூல
 ரணெஃ ஸரணெஃ ஸரணெஃ ! சூடி-பாணிவெணுமிநெஃ
 பூதிநாடி உதவிவெய்த செலிபாரா நீராஜிதா மூல

(ப - உ.) (சூ 'அவெய்த உதவிவெய்த செலிபாரா நீரா
 ஜிதா மூலரணெஃ, சூடி-பாணிவெணுமிநெஃ' என்றும் சலிபாநின்ற,
 உதவி - நிரூபணத்தையுடைய, விவெய்த - பார்வையினுடைய,
 செலி - ஸலிலாவையுடைய, பாணி - வரிசைகளினால், நீராஜித -
 ஆலத்தொழிக்கப்பட்ட, உதவிவெணுமி - முன்னிட்டவழியையுடைய
 யவனம், சூடி-பாணிவெணுமி - க்ருபாசூனத்துக்கு ஸமுத்ரம்
 போன்றவனான சூடி-பாணிவெணுமி, (பூதி-நாடிவெணுமி) பூ
 திநாடி - பரதந்திரியினுடைய, உதவிவெணுமி - வெள்ளத்தையுடைய,
 வெணுமிநாடிவெணுமி - வெணுகாதத்தின் நவநிமினல், சூடி-பாணி-
 ஸரணமாயிருக்கிற, (சூடி-பாணிவெணுமி) சூடி-பாணி-
 த்த, உதவிவெணுமி - தன்னைச்சிலம்பினுடைய சூடிநாடி - சப்தங்
 களை, சூடி-பாணி - கெட்கிறேன்-(கெட்கக்கடவேனாக.) (39)

இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலுங்கூட உன்னையொழிய வேறே ருபா யோபேயங்களிலை; இப்படி யுன்னையறிந்துவைத்தும் காண்ப்பெறாத என கண்முன்னே எப்பொழுது தோற்ற ரினத்திருக்கிறயோ வெண்கிரூர். (4(i)

சக்திநய நயநாதி ஷிநானுரணி மருகை
 மொகநகினென|சநாயவெனார கருமென
 கவிநென மாவன மாவன கயம் நயாதி || (41)

(ப-உ) 'கூநாயவொடொ' ஈ நாய - மறறொரு தேவதையை
நாதனாக நம்பாதவர்களுக்கு, வொடொ - சுற்றமானவனே ! கூநா
வொண்குலிவொடொ - க்ருபைக்குமுதன்மையான இருப்பிடமானவனே !
ஹொ - அடியார் துன்பத்தைப்போக்குமவனுன க்ருஷ்ணனே ! (கூ
உவொகூ நொகூவொண) கூகூ - உன்னுடைய, சூவொகூ நொகூ
வொண - ஸேவையின்நீக்கே கூப நூநி - அமங்களங்களாயிருக்
கிற, கூஉநி - இந்த, ஐநாஹாரணி - இடையிலுள்ள திருங்களை,
கூபூ - எப்படி, நயாநி - அடைவிப்பிக்கப்போகிறேன் ஹா-ஹண்.
ஹா-ஹண் - கஷ்டம் ! கஷ்டம் !

(தா-ம.) இதில், அவனைக் காணப்பெறாத திடுங்குதலெல்லாம் தூதர்திடுங்குதலாகக் கழியுமென்கிறார்.

உன்னையே நாதனாகப் பற்றின என்னையும்கனகாப்தித் தேற்றி ரகநிங்க வல்ல சுற்றமன்றோரீ, எனக்கு உன்னைக்கிடுகைக்கு இடையூறுகச சில பாபங்களுண்டாயினும் அவையெல்லாம் உன் நாமத்தைச் சொல்லும்போதே கழிந்துபோகாரின்றன; நீ தயையகெல்லாம் நிலையிடமாணையாலே உனக்கு என்னிடத்தில் தயையிலவே பென்னவுமொண்ணது, ஆகையாலே எனக்கு எப்போதாகிலும் தோற்றவாயென்று திடமாக நம்பியிருந்தபோதிலும் உன்னை இப்பொழுது காணப்பெறுமையாலே பாபிஷ்டகனான இந்த திருநகள் வீணயக்கழியாரின்றன, இந்த திருநகளில் நான் பொருத்தம்மறு மிகவும் வருந்தாரின்றேன், இந்நாள்கள் கழியும்விதமேதோ தெரியவில்லை. கஷ்டம் ! கஷ்டம் ! என்கிறார். (41)

கிளிவாசு. - ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மிஷன் கமிட்டி தரையா
கமிட்டி கமிட்டி நியமனம் நியமனம் கமிட்டி கமிட்டி
கமிட்டி கமிட்டி கமிட்டி கமிட்டி கமிட்டி கமிட்டி
கமிட்டி கமிட்டி கமிட்டி கமிட்டி கமிட்டி கமிட்டி (42)

(ப-உ,) (யோரயோ ஸ்வொராகாரொ, யோரயோ ஸ-மிகவ
மினிமையாய், ஸ்வொ - ஸ்ரஸ்வநமான், சூகாரொ - அவயவங்களை

யுடையவனாய், (2) நான் நயநெருங்குவேன்) 2 நன்மனஸுக்கும், நயந-
கணகளுக்கும், உதவ - ஸந்தோஷத்தை யுண்டிடுவனாகிறவனாக,
கூடு - க்ருஷ்ணனிடத்தில், கூவணகூவணா - அத்யந்தம் சப-
லமான, துஷ்ட - ஆசையானது, விராஜ - அநேகநாளாக, உபேத-
பிடித்திருக்கிறது; வத - கஷ்டம் ! ஹ்யுபயோய - (அவன் என்)
நெருசிலேயே நித்யவாஸம் செய்கிறான், சுஹா - ஆஸ்சர்யம் ! சூ-
ஸயா - ஆசையினால், கயோக்யுத - என்னசெய்யப் பட்டது ! உஹ-
இநதவிஷயத்தில், கிம்ஸு - என்னத்தைக்கேட்போம்? கஸு-
எவனுக்கு, ஸு - (எதைச) சொல்லுவோம்? யநா - ஸுக-
கரமான, சுநா - வேறான, கயோ - கதையை, கயோத - சொ-
ல்லுங்கோள் (42)

(தா-ம்) இப்படி இவா துடிக்கக்கண்ட பந்துக்களும் மற்றுமுள்ளாரும்
வந்து, “இவன் விஷயத்தில் ஆதியில் ஆசையைப்பெருக்குவானென், இப்-
பொழுது இப்படி துடிப்பானென், இப்பொழுதாகிலும் இவனிடத்தில் நின்-
று மாசையைவாங்கி மற்றோரிடத்தில் பண்ணப்பாரும்” என்று சொல்ல,
அவர்களை வெறுக்கிறாதினில்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்த கண்ணுக்கு, மதூரமான மற்ற ஸமஸ்த
பதார்த்தங்களும் வேப்பங்காயாய்க்கைதது உமிழ்வேண்டுமபடி அதிமதூர-
மாய, பூவலர்ந்தாற்போல் சிரித்திருக்கிற ஆகாரத்தையுடையனாய், கண்ணு-
க்கும் மனஸுக்கும் பெருந்திருநாளாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனிடத்தில் என்னு-
டைய பேராசையானது, அவன் தன்னககாணவொட்டாமல் என்னை வெ-
ளியில் தள்ளிக் கதவையடைத்தபோதிலும், “அவன் இஷ்டமுள்ளபோது
தோற்றுகிறான், அதுவரையில் அவன் வாசற்கடையிலிருப்பேயமையும்”
என்று வெகுசாலமாக அவனையே பற்றியிராநின்றது; அவனும் என்னெஞ்-
சில் மற்றொருவர்க்கு இடமில்லாதபடியாகப் படுக்கையைவிரித்தது ஸுக-
மாகப் படுத்திருக்கிறான்; இப்படியிருக்க, உங்களுடைய பேச்சை நான்
என்னவென்றுகேட்பேன்; அவனுடைய ஸ்வபாவமறியாத உங்களுக்குநான்
என்னசொல்லப்போகிறேன்; என்னுடைய பேராசையானது உங்களுந்
கூப்படிப்பட்ட கலக்கத்தை விளைத்தது, ஆகையால் அது உங்கன்பிழைய-
ன்று; இனி, இப்போது நீங்கள் சொல்லுகிற கதையைவிட்டு, கேட்க
கேட்கப்பரமலாபமான க்ருஷ்ணன் கதையைச்சொல்லி என்னைத் தெளி-
விககப் பாரீரென்கிறார் (42)

சூயாஸ் விராஜ நயநெருங்குவேன் 2 2-ஹ்யுபயோய நயநெருங்குவேன்
யநா - ஸுகரமான, சுநா - வேறான, கயோ - கதையை, கயோத - சொ-
ல்லுங்கோள் (43)

(ப-உ.) (சு ஶுஜஹவலி தவொவநடி) சு ஶுஜ - தாமரைப் பூவினுடைய, ஹ - இதழ்போல, வலி த - ஸுந்தரமான, வொவநடி - திருக்கண்களையுடைய, வொவ - இளம்பிள்ளையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஶுஹாடி - இந்த, ஶுஹாடி வ்வொவநாஹா - சுவி - இராண்டு நயநங்களினாலும், வரிஸு - தழுவிக்கொள்ளுகைக்கு, ஶி - எனக்கு வெடிவலாதி - பகவததுக்ரஹமாகிய காரணமானது, ஹ - நெடுந்தூரத்திலிருக்கிறது. 43.

(தா-ம்.) அவன் மனதிலிருந்தானாகில் ஏன் கண்ணுக்குத் தோற்றவில்லை யென்னில், சொல்லுகிறார்.

தாமரையிதழ்போன்ற கண்ணழகையுடையனான க்ருஷ்ணனை, மாம்ஸமயமாய் வெளியிற்காண்கிற இந்த இரண்டு கண்களாலும் நிரந்தரமாகப் பார்த்த துபவிக்கைக்கு அவனிடத்தில் ஸௌலப்பமும் என்னிடத்தில் பக்தியும் குறைவறவருந்தபோதிலும், எனக்கு இன்னும் அதருஷ்டம் கைக்கூடிற்றில்லையென்கிறார். (43)

சுஶ்ராண வ்லிதஶுரணா ருணாயரொஹம் ஹஹாடிஶி
மாண ஶெநாஜ வெணுமீதடி | விஶ்ராஜிவிவாவவ்வொ
வநாஶிஶுஶு - வீக்ஷிஷெ - தவ வஹா ஶுஜ - சுஶாநு || (44)

(ப-உ.) (சுஶ்ராண வ்லிதடி) சுஶ்ராண - ஓய்விலலாத (எப்போதுமுண்டான), வ்லிதடி - புன்நகையையுடையதும், (சுரணாருணாயரொஹம்) சுரண சுரண - மிகச்சிவந்திருக்கிற, சுயரஹஹு - கீழுதட்டையுடையதும், (ஹஹாடிஶி - மாண ஶெநாஜவெணுமீதடி) ஹஹா - ஸந்தோஷத்தினால், ஶுஶி - ஸரஸமாகப்பண்ணப்பட்டும், ஶி - முன்னிலும் இரட்டிப்பாக, ஶெநாஜ - நெஞ்சையுருக்குமதுமான, வெணுமீதடி - வேணுகாந்தையுடையதும், (விஶ்ராஜி விவாவவ்வொவநாஶிஶுஶு) விஶ்ராஜி - நாராஹிதமாகச்சுழலமிடுவதும், விவாவ - பரப்புடையதுமான, வ்வொவநாஶிஶு - (பாதிமுடித்திறந்த) பாதிக்கண்ணினால், ஶுஶு - போக்யதை விஞ்சினதுமான, தவ - உன்னுடைய, வஹாஶு - திருமுகமலரை, சுஶாநு - எப்பொழுது, வீக்ஷிஷெ - பார்க்கப்போகிறேன். 44.

(தா-ம்.) அவனைப்பார்க்கும்படியான அத்ருஷ்டம் உமக்கு எப்போதுண்டாகுமென்று அருகிலுள்ளார்கேட்க, அது என்னு லறியப்போகாதென்று இவர்களைப் பாராதே அவனையே நோக்கிப் பதிவணைக்கிறார்.

ஒருகாரணமின்றியே எப்போதுமுள்ள அவ்யாஜமான முறவையும், ஸ்வாபாவிகமாகவே பழுப்பேறின அதரத்தையும், ஸந்தோஷத்துடன் ஊது ம்போது முன்னிலுமிரட்டித்த ரஸத்தைப் பெருக்காரின்ற வேணுகாரத்தையும், பரந்து சுற்றிசுழலமிடாரின்றகொண்டு சிமிழ்த்து அழகியதாயிருக்கிற கண்களையுமுடைய உன்முகத்தை நானெப்போது காணப்போகிறேனோ வென்கிறார். (44)

தீவிராயதாஹுராம் ரஸ சீதவாஹுராம் நீவா ருணா
ஹுராம் நயநா ஜைஹுராம் | சூவொகயெடிஹுத
விஹுரோஹுராம் காவொகடிக்காராணிக் கிவொராம் || (45)

(ப-உ.) (தீவிராயதாஹுராம்) தீவா - விலாஸத்தினால், சூய தாஹுராம் - நீண்டவைகளும், (ரஸசீதவாஹுராம்) - ரஸ-கருணா ரஸத்தினால், சீதவாஹுராம் - குளிர்ந்தவைகளும், (நீவாருணா ஹுராம்) - நீய - கறுத்தும், சுருணாஹுராம் சிவந்துமிருக்கிறவைகளும், (சூஹுதவிஹுரோஹுராம்) சூஹுத-விசித்ரமான, விஹுரோஹுராம் - விலாஸத்தையுடையவைகளுமான, நயநா ஸுஜைஹுராம் - திருக்கண் மலர்களினால், காராணிக் - இரக்கமுள்ளவனான, கிவொராம் - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், கடிக்காவொ - எந்த காலத்தில, சூவொகயெடிஹுத - கடா கழிப்பானோ. (45)

(தா-ம்.) தெரியாதென்று சொல்லுவானென், அவன் கடாகழித்த போதுண்டாகாதோவென்னச சொல்லுகிறார்.

பரமகாருணிகனான அந்த பாலமுகந்தன், ஸ்ருங்கார விலாஸத்தினால் நீண்டும், அந்நீட்சியடைய நிறைந்திருக்கிற கருணாஸத்தினால் குளிர்ந்தும், வடிவழகினால் நீலமாய் புருஷோத்தமதவ லக்ஷணத்தினால் சிவந்திருப்பதும், அதயாப்சர்யகரமான ஸஞ்சாரங்களையுடையதுமான கண்களினால் எந்த ஸமயத்தில் கடாகழிப்பனோ, அதுவும் தெரியாதென்கிறார். (45)

வஹுஹேவிசுரஹாராம் வஹிவிஜ்ஜாவதஹு வஹுவஹு
நெக்தாம் வாராஹி ரோயரொஷம் | சிவாரஹிஹுஹாவஹி
ரொஹாரஹிஹுஹி நயநாஹி சூஹுவெஷம் சிவாரஹி || (46)

(ப-உ.) (வஹுஹேவிசுரஹாராம்) வஹுஹ - நெருங்கியிருக்கிற, விசுரஹாராம் - திருக்குழற்கறறையையுடையதும், (வஹிவிஜ்ஜாவதஹு) வஹி-முடிக்கப்பட்ட, விஜ்ஜா - மயில் தோகையாகி, வஹுவஹு - சிரோஷணத்தையுடையதும், (வஹுவஹுவெந

சுடி) வவவவவவ - அத்தியந்தம் சஞ்சலமான, வெத்து - திருக்க
ண்களையுடையதும், (வாராணிபிரயரொஷ்ட) வாரா - அழகியதா
ன, விஜ் - கோவைப்படும்போன்ற, சுயரொஷ்ட - கீழுதட்டையு
டையதும், (பிராபிராஹ்ம) பிரா - மனதுக்கினியதும்,
பிரா - கண்ணுக்கினியதுமான, ஹ்ம - சிறிப்பையுடையதும்,
(பிராபிராஹ்ம) பிரா - பரிபூர்ணமாயும், உபிரா - கம்பீரமு
மாயிருக்கிற, வீர - விளையாட்டையுடையதுமான, பிராபிரா
பிரீக்ருஷ்ணனுடைய, (பிராபிராஹ்ம) பிரா - மோஹநகரமான, வெ
ஷ்ட - ஸ்வரூபத்தை, வெ - என்னுடைய, நயநய - கண்ணானது,
பிரமயதி - தேடுகிறது. (16)

(தா-ம.) இதுமுதல் நாலுயிலோகங்களினால், தாமதுபவிக்கவாசைப் பட்ட அவனுடைய கோலங்களைப் பேசுகிறார்.

கண்ணன் சிரவில, உலகத்திலிருளனைத்து மோரிடத்தில் சேர்ந்தாற
போல் இருண்டு அடாந்திருக்கிற குழலழகும், அதன்மேல் கட்மன கொடி
போல் விளங்காரின்ற மயிவிறகும், அதுக்குசுசிறிதுகீழே, “நம்மழகக்காட்
டி யாரைவசிகரிப்போம்” என்று சுற்றிச்சுற்றிச் சுழலமிடாரின்ற கண்ணனும்,
கொடியிலே பழுத்துச் செவ்வியழியாகநொரு கோவைப்பழம்போன்ற
வாயும், அத்தோடினனகி மதரமாகத்தோற்றுகிற சிறுமுறுவலும், பரிபூர்ண
மான ப்ருககார விலாஸகளுமாகிய இவ்வழகிய வேகத்தைக்காண என்
கண்ணனைது சுற்றுமாராயாரின்ற தென்கிருர். (46)

[illegible][illegible]

கூடொ ஸ்ரீதேவியினுடைய, சுபாஷ - கடைக்கண பார்வையினால், உடிமு - உயர்ந்தவனும், ப்ருவஹஜமக்- தன்னைச்சரணமாக அடைந்தவர்களினால், ஜித்யு - ஜயிக்கப்பட்டவனும். (த்யு-ரிசிவரீவா கொடெசு) த்யு-ரிசி - போக்யதையினுடைய, வரீவாக - முதிர்ந்த அவஸ்தையினால், உடெசு - மேன்மைபெற்றவனுமான, கூ- சுவி-வாசாமகோசரமஹிமையையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வய்யு-நாங்கள், த்யு-மயாஜெஹ - காணத்தேடுகிறோம், “ப்ருவஹ” என்று பாடமாகில், ப்ருவஹ - பக்தியினாலும் அத்யவஸாயத்தினாலும் தெளிந்த சிந்தையரான என்று பொருளாம் (47)

(தா-ம.) ப்ராணிகளுடைய ஸகலதாபகளுமாயும்படியாக நீரா நிறையப்பாரம்பண்ணி மேலேகிளம்பின மேகத்தினுடைய எழில்பூண்டவனும், அவ்வெழிலோடொத்த பரிபூரணமான ஸ்ருககாரவிலாஸகநாயுடையவனும், அவ்வெழிலுக்குப் பரபாகமாகத் தலையில்குடின நானாவர்ணமான மயிலிறகையுடையவனும், கண்டவர்கள் கண்ணும் மனமும் களிக்கும்படியான முகமுடையவனும், ருகமிணீதேவியின் கடாசுத்துக்குப் பாதரபூதனும், ஆஸ்ரிதபாதநத்ரனும், போகயதைகளெல்லாம் பரிபக்வமாய் வடிவுகொண்டவந்தாற்போல் விளங்குமவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்; என்கேயிருக்கிறானே வென்று நானெனகு மாராயாநின்றே நென்கிறார். (47)

வராஜ்யஸு) உரொவரிஷடி து-நீநாஹு, ஜவயத
 ட்யுஸாஹ்யஸு) ஸஹத்ரிவந தீநாஹாரிவநஸு
 சுநாஜ்யஸு) வராவதிதீதீஹ்யாநா தீவி சுடாஹீ
 ட்யுஸு) டெவம் டாஹித நீநொஹு நியஸு || (48)

(ப - உ.) சுநிதீஹ்யாநாஸு - ஒருதேசகாலபுருஷர்களைத் தனக்குப்பிறப்பிடமாகஉடைத்தாகாததான(நித்யமான), வராவாஹி-வேதங்களுக்கும், சுநாஜ்யஸு) - இவ்விதமென்று நிரூபிக்கவொண்ணாதவனும், ஸஹ - அடிக்கடி, ப்ரு-ஜவயதீயஸாஸு - இடைப்பெண்களுடைய கண்களுக்கு, ட்யுஸு) - பார்க்கத்தக்கவனும், (த்ரி-வ-நதீநாஹாரிவநஸு) த்ரி-வ-ந - மூன்றுலகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளுடைய, தீநி - நெஞ்சை, ஹாரி-வசிகரியாநின்ற, வடி-நஸு - முகத்தையுடையவனும், து-நீ நாஸு - மநசிஸர்களானருஷிகளுடைய, வரிஷடி - கோஷ்ட்டியில், வராஜ்யஸு) - ஆராயப்பட்டிருந்தவனும், உரொ - அவர்களுடைய புத்திக்கு எட்டாதவனும்,

(உரஹித நீவொஹுத நிக்ஷு) உர - கொஞ்சம், உஹித - மலர்ந்திருக்கிற, நீவொஹுத - செங்கழுநீர்ப்பூவோடு, நிக்ஷு - ஸமாநமான காந்தியையுடையவனுமான, டெஷு - புரீக்ருஷ்ணனை, சுஹா - எப்போது, உரஹிதஸ்ய - ஸேவிக்கப்போகிறேன். (48)

(தா-ம்.) இந்த புரீக்ருஷ்ணனை, சாஸ்தரவிசாரகளினாலும் யோகாப்யாஸத்தினாலும் எப்போது மராயாரின்ற ருஷிகளுக்கூட இன்னமும் வணையறியாமல் ஆராய்ந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பந்தமான ருஷிகன்படி இதுவாயிருந்தது; இவர்களறியாவிட்டால் அநாதியான வேதககளறியாவோ வென்னில்; அவைகளும் தனித்தனியே யன்றிக்கே ஒன்றாகக் கூடிப்போய தககளாலான வளவும் இவையாராய்ப்புக்கு அது செய்யமாட்டாதே ‘நம்மால் செய்ய வொண்ணாது’ என்று நிராசககளாய்த் திரும்பிவந்து விட்டன; இனி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வந்தால் பசுக்களோடு துல்யராய் அவற்றின பேசுக நடையுமான இடைசிகள் எப்போது யிவணை இந்த மாம்ஸமயமான கண்களினால் பாராநின்றார்கள்; இப்படி ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு மரியனென்றும், அவனை இரகசினாகிவ் அஜ்ஞாநிகளுக்கும் ஸுலபனென்று மறித்து, அறிவிலிகளில் தலைவனானான், அற்பமலாந்த கரிசெய்தலோடொத்த அவனுடைய வடிவழகையும், த்ரிலோக ஸந்தரமான முகத்தையும் காண வாசைப்படுகிறேன் என்கிறார்.

வீரஹிதஸ்ய நமஸ்க்ருஷ்ணாணம் நமஸ்க்ருஷ்ணாணம்
விவரெஷு நிவெஸயக்தஸ்ய | வொராயோ ந நயம் நய
நாஸிராஸிவநெஷு சுஹாந - உயிதம் வுதிவொக்யிவெஷு || (49)

(ப-உ.) (வீரஹிதஸ்ய நமஸ்க்ருஷ்ணாணம்) வீரஹித - லக்ஷ்மீதேவியின்கையிலீலார்த்தமாக உள்ள, சுஹித - தாமரைப்பூவோடொத்த, சூநமஸ்க்ருஷ்ண - முகத்தையுடையவனும், சுஹிதஸ்ய - சஞ்சலமாயிருக்கும்படி உத்தேசாணஸ்ய - சுற்றும்பார்வையையுடையவனும், (வெஷு - விவரெஷு) வெஷு - வேணுவினுடைய, விவரெஷு - ரந்தரங்களில், நமஸ்க்ருஷ்ணாணம் - வீலார்த்தமான ராகவிசேஷங்களை, நிவெஸயக்தஸ்ய - வைத்துணுதுமவனும், (வொராயோ ந நயம் நய) வொராயோ ந - ஒரு நிலையின்றிக்கே சுழன்றுவருகிற, நயம் நய - கண்களையுடையவனும், (நயம் நாஸிராஸிவநெஷு) நயம் (பிராணிகளுடைய) கண்களுக்கு, சுஹிதாஸ்ய - ஸந்தரமானவனும், உயிதம் - எனக்கு நாதனுமான க்ருஷ்ணனை, சுஹாந - எப்பொழுது, வுதிவொக்யிவெஷு - பார்க்கப்போகிறேன்; வடி - வணங்கப்போகிறேன். (49)

(தா-ம்.) தாமரைமலர்போன்ற முகத்தில் வேணுவைவைத்தது, அவ் வேணுவிலுள்ள ரத்தரங்களில் நன் கைவிரல்களை அந்தந்தகாந்தககுத் தகுத்தபடி நடமாடசெய்தும், அந்தவிரற்களின்மேலே கண்ணாட்டத்தை உலாவுசெய்தும், அந்த வேணுகாந்ததிலுள்ள ரஸாதிசயத்தினால் அதிசய பலமான கண்களையுடையவனுமான கருஷ்ணனுடைய அதி ஸூதரமான முகாரவிந்தத்தை நான் எப்போது காணப்போகிறேன், அவ்வழிகில் தோற்று அவன்காலிலே எப்போது ப்ரணமம் செய்யப்போகிறே னென்கிறார். (49)

உழும்ஃஹுஃபு நஸி யுபீடஸஃபுராய ரெவாவஹெவிநி
ரஸஜ் 3 ரெநாஜ் வெஷ்டு (உஜ்நு) ஃபுவித 3 யஃஸுவிதா
யாராஸா-ராக்கெநு-வாலித 3 வெநு-ஃகூ-நவாயு|| (50)

(ப உ.) (ரஸஜ் 3 ரெநாஜ் வெஷ்டு) ரஸஜ் - ரஸிகஜநங்களுடைய, 3 ரெநாஜ் - மனதுக்கு ப்ரியமான, வெஷ்டு - ஆகாரத்தையுடையதும், (உஜ்நு) ஃபுவித 3 யஃஸுவிதா யாராஸா-ராக்கெநு-வாலித 3 வெநு-ஃகூ-நவாயு||) உஜ்நு - வெட்கத்தையுடையவனும், 3 யஃ - கோமலமான, ஃபுவித - சிரிப்பாகிற, 3 யஃ - தேனினால், ஸுவித - நனைக்கப்பட்ட, ஃபுர - கீழுதட்டினுடைய, ஃகூ - காந்தியையுடையவனும், ராக்கா - பூர்ணிமையிலுண்டான, உநு - சந்த்ரனால், வாலித - கொண்டாடப்பட்ட, 3 வெநு - முகமாகிற சந்த்ரனையுடையவனுமான, 3 கூ-நு - க்ருஷ்ணனுடைய, வாயு-இளம்பருவமானது, (உபீடஸஃபுராய ரெவாவஹெவிநி) உபீட - நவரீதாதிசயிலாஸக்தனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஸஃபுராய - ஸதாசாரத்தினுடைய, ரெவா - வரிசையினால், ஸவஹெவிநி - சித்ரமெழுதப்பட்டிருக்கிற, 3 நஸி - (என்) ஹ்ருதயத்தில், 3 ஹுஃ-அடிக்கடி, உழு - சேர்ந்து தோற்றுகிறது. (50)

(தா-ம்.) கீழே நாமாசைப்பட்டபடியே முதலிலே அவனுடைய இளம்பருவமானது என் மனதில் தோற்றிற் றென்கிறார்.

சிறு பிள்ளைத்தனத்திலும்கூட இன்னார்க்கின்னரஸமும் இன்னார்க்கின்னரஸமும் ப்ரயோகிக்கவேணுமென்கிற மர்ம மறித்ததும், அனைவரும்கண்டுகளிக்கும்படியான அலங்காரமுடையதும், பிள்ளைத்தனத்தினுல்தன்னருகே வந்த புதியவர்களைக்கண்டு வெட்கமடைந்ததும், சிறுநகையோடுகூடியஅநாததையும், பூர்ணசந்தானும் தோற்றுக் கொண்டாடும்படியான முகத்தையுமுடையதும், அதிசயஞ்சலமுமான கருஷ்ணனுடைய பால்யமானது, க்ருஷ்ணசேஷ்டிதகனாகிற சித்ரமெழுதியலங்கரிக்கப்பட்ட என்மனதில், இனி யெவரும் போகாதபடி பொருந்தி யிருந்ததென்கிறார். (50)

சுஹிசிகர கர நிகர ஸ்ரீகர்ஷ்ண ததக்ஷீ வரவதர வர
வரிசுஹ வரவதரஸரிசெவெ ! வ்ருஜயுவதிர திகுஹ
விஜய நிஜயீவாசிக்ஷித வதந ஸஸிரிய ஸரிசீணி வீயெ|| (51)

(ப-உ.) (சுஹிசிகர கர நிகர ஸ்ரீகர்ஷ்ண ததக்ஷீ வரவதர வர
வரிசுஹ வரவதரஸரிசெவெ) சுஹிசிகர - உஷ்ணகிரணானை ஸூர்
யனுடைய, கர - கிரணங்களுடைய, நிகர - ஸமுஹத்திலை, ஸ்ரீ
கர்ஷ்ண - மெள்ள, ஸ்ரீகர்ஷ்ண - ததவப்பட்டுதாய் (அதினுலுண்டான), தக்ஷீ -
சோபையினால், வரவதர - அத்தயாஹ்வாத ஜநகமான, வரவரிசுஹ -
தாமரைப்பூவோடு, வதர - ஸமாநமான, ஸரிசீணி - கணகையுடை
யவனும், (வ்ருஜயுவதிர திகுஹ விஜயநிஜயீவாசிக்ஷித வதந
ஸஸிரிய ஸரிசீணி) வ்ருஜயுவதி - இடைச்சேரியில் பெண்களுடை
ய, ரதிகேளிரஸமயத்திலுண்டான, குஹ - யுத்தத்தில், விஜய-ஜய
த்தையுடையனான, நிஜ-தன்னுடைய, வீர-விராஸத்தினுலுண்டான,
சிக்ஷித - கர்வத்தினால், க்ஷித - ஸந்தோஷத்தையடைந்திருக்கிற, வதந
ஸஸிரிய - சந்த்ரன்போன்ற முகத்தினுடைய, ஸரிசீணி - போக்ய
தையையுடையவனுமான, செவெ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில், வீயெ -
லயிக்கிறேன். (51)

(தா-ம.) இனி மூன்று ஸலோகங்களினால், தம்நெஞ்சில் தோற்றின
கண்ணனை மாநவமாகவருபவர்க்குரை.

க்ருஷ்ணனுடைய கண்ணானது, பெரியதடாகத்தில் முளைத்ததொரு
தாமரைப்பூ, ஸ்ரீதேவிக்கு வாஸஸூரியாய் ஸ்வாபாவிகமான எழிலையணிந்
திருப்பதற்குமேலே, உதயகாலத்தில் பாலஸூர்யனுடைய கிரணங்கள்பட்டு
மெள்ளமெள்ள அலரும்போதுண்டான செவ்வியப்பெற்று நின்றது; அவ
னுடைய முகமானது, அவன் இடைப்பெண்களோடு வீரயோடும்போது ரதி
காலத்தில் அவாகளை வென்று அதினுலுண்டான கர்வத்தினாலும் ஸ்வாபாவி
கமான ஸ்ருங்கார விராஸத்தினாலும் களித்து நிறைமதிபோல் விளங்கா
நின்றது; இவ்விரண்டவயவங்களினுடைய போக்யதையிலும் என்மனஸ்ஸு
ஒன்றாய்க் குழைந்துவிட்டதென்கிறார். (51)

கரகசிகுஷித வதந ததக்ஷீ வரவதர வர வரிசுஹ வரவதரஸரிசெவெ !
வ்ருஜயுவதிர திகுஹ விஜயநிஜயீவாசிக்ஷித வதந ஸஸிரிய ஸரிசீணி வீயெ|| (52)

(ப-உ.) (கரகசிகுஷித வதந ததக்ஷீ வரவதர வர வரிசுஹ வரவதரஸரிசெவெ)
- கர கையாகிற, கசிகுஷித - தாமரைப் பூவுக்கு,

டீல - இதுழபோன்ற விரற்களால், டீலி - ஸூழிழிதிறக்கப்பட்ட, வலித தர - ஸூநதரமான, டீலி - வேணுவினுடைய கல-இனிமைபான, திநடி - சப்தத்தினால், மலசு - பெருகாநின்ற, சுஜித - அம்ருதத்தினால், வந - பூர்ணமான, வரவரி - குளங்கையுடைய வனும், (வவஹரவவவரி தடிவவவரி தவீயீஸத தவவவயரணி டய-வரிணி) வவஹ - ஸ்வாபாஸிகமான, ரவவர - ஆநதாதிசயத்தினால், வரித - பூர்ணமான, டரவவரித - புன்சிரிப்பினுடைய, வீயீ - பரம்பகாயை, வதத - எப்போதும், வவசு - தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, சுயரணி - ஸ்லாக்யமான கீழுதட்டினுடைய டய-வரிணி - போக்யதைபையுடைய வனுமான, டெவெ-ஸ்கீருஷ்ணனிடத்தில, வீயெயு - லயிகிறேன்.

(52)

(தா-ம்.) கண்ணன, குழலேக்கையில் பிடித்தாதுமபோது அதினுடைய ரத்தராகனை விரற்களினால் மூடிமூடித்திறந்து விஜாதீய விஜாதீயமான ராகங்களைப்பாட, அதினால் மரங்களுமிரங்கி அருகிருந்த தடராகங்கள் நிறைந்துவழியும்படி மதுவெள்ளமிடாரின்றது; அக்குழல்வைத்த அதரமானது, ஒரு பாதியாலன்றிக்கே பிறப்பாலேயே அகிமதுரமான சிறுமுறுவல் வ்யாபித்துப் பரகாசியா நின்றது; இப்படிப்பட்ட அதரத்தினுடைய மாதார்யத்திலும் அக்குழலோசையிலும் என்மனமென்கிழந்து நான் ஏகீபவித்து விட்டேனென்கிறார்.

(52)

(52)

கூலாஜுமந மரவதிர கூவித்தீழ்மொவ் கூலகௌமவ-
வ்யணநய மவதூறவ் டெவெ | தீபமூர் ததீப உவ்வித்தீ-
வ் தமஸிசொஹாதி மூரயிகுதுவகருதிய மரிணிவ்யெ || (53)

[illegible]

நான் மாநஸமாக அநுபவிக்குமகாலத்தில் க்ருஷ்ணனுடைய புருவக
ளிரண்டும் கறுத்து தநுராகாரமாக வளைந்திருந்தது ; கண்ணிரப்பைகள்
அடர்ந்திருந்தது; கண்கள், என்னிடத்தில் ப்ரீதியினால் தாளமாயிருந்தன;
சொறகளானவை அநேகபா(ஹா)வகையுடைத்தாய் ஸுஸ்வரமாயிருந்
தது ; அதரமணி நன்றாகச் சிவந்திருந்தது ; அவன்செய்யும் வேணுகாரம்
செவிக் கிணீதாகக் கொண்டு கேட்டாரை மயக்காநின்றது; பிள்ளைப்பருவ
மான அவன்விகரஹமானது, மூன்று லோகங்களையும் ப்ரவசமாக்காநின்ற
து; இப்படி மாநஸமாக அநுபவித்தபடியே அவனை இக்கண்களாலு மதுப
விக்கப் பாரியாநின்றேனென்கின்றார்.

(54)

கவெதஸொரஹம் தது வக்ஸரவித்யம் ததாரஹணம்

தெயலீயாகடாக்ஷாஃ! ததூளத்ய-ஃ ஸாஹதீஷி

தஸீ ஸுத்யம் ஸத்யம் ஃ-ஹ-ஃ ஹெஷவதேஷ-ஃ (55)

(ப-உ.) தஸ - அநத ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸம்பந்தியான,
கெவெதஸொரஹ - இஹம்பருவமும், தச - அப்படி ஸுநதரமான,
வக்ஸரவித்ய - கமலமலாபோன்ற முகமும், தசீ - அப்படிசீதளமா
ன, தாரஹண - தமையும், தெ - அப்படி மோஹகரமான, (தீயா
கடாக்ஷாஃ) தீயா - ஸவிலாஸமாகப்பார்க்கிற, கடாக்ஷாஃ - கடைக்
கணபார்வைகளும், தசீ - அப்படி லோகனிலக்ஷணமான, ஸாஹ
தீஷி - அழகும், ஸா-அப்படி மநோஹரமான, (தீஷி தத்ய) தீஷி
த - புன்சிரிப்பினுடைய, தீ - சோபையும், (ஆகிய இவை),
ஹெஷவதேஷ - ப்ரஹ்மாதீதேவர்களிடத்திலும்கூட, ஃ-ஹ-ஃ-
பார்க்கவும் பெறவுமரிதாயிருக்கிறது; ஸத்யம் ஸத்யம்-இதுமெய்யே
மெய்யே.

(55)

(தா-ம.) இவரிப்படி பாரிக்கவே, க்ருஷ்ணன், இவருடைய ப்ரீதிக்காக
அந்தமாநஸ ஜஞாநத்தையே இன்னும் சிறிது வெளிச்செறிக்கச்செய
து ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாககினான், இவர் அதை ப்ரத்யக்ஷமாகவே நினைத
துத் தாம்கண்டபடியே பேசுகிறா ஆறுஸ்லோகங்களினால், அவறறுள் இந்
த ஸலோகத்தில், அவ்விகரஹத்துக்குண்டான இதர வைலக்ஷண்யத்தைச்
சொல்லுகிறார்.

இவனுடைய அந்த இளமைப்பருவமும், அந்த முகாரவிந்தமும், அம்
முகாரவிந்தத்தின் நடுவில் விளங்காநின்ற கண்களில் தரும்புகிற கருணாச
மும், அக்கண்களில் நின்றும் விலாஸார்த்தமாகப் புறப்பட்ட கடைக்கண்
பார்வைகளும், அமமுகத்திலுள்ள ஸமுதாயசோபையும், அம்முகமெவரும்
பரவாநின்ற புன் முறுவலுமாகிய இவை, அஜ்ஞான நம்மால் வர்ணிக்கப்

போகாமையே யன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஸ்வரனாலும் கூட அது அது என்று சொல்லுமதொழிய மறதப்படி வாணிக்கப்போகாத அளவிறந்த போக்யதையை யுடைத்தாயிருந்தது; எல்லாவற்றாலும் சிறந்த தேவதைகளில் ஒவ்வொருவரிடத்திலுள்ள உத்க்ருஷ்ட அமசங்களைத் தனித்தனியே யெடுத்தப்பின்பு அவற்றை ஒன்றாகத்திரட்டிப் பார்த்தாலும் அந்ததேவ ஸமூஹத்திக்குள்ளே போக்யதை யாவும், இவனுடைய போக்யதையிலொரு துளியோடு மொவ்வாது; இதை உறுதியாக அறுதியிடுவேனென்கிறார். (55)

விஸ்வாவபூவஸாஃநெ நக வபிஃகூஷம் விஸ்வாஸ வுஸகித்
வெதவாஃ ஜநாநாஸு | வஸுராஃ ப்ருதிநவகாணிகந்
வாஃ ஸுபஸுராஃ வயி வயி மெஸஸவம் சௌராஸாஸி || (56)

(ப-உ.) சௌராஸாஸி - கண்ணனுடைய, மெஸஸவ - வாலி
மையை, (ப்ருதிநவகாணிகந் வாஃ ஸுபஸுராஃ) ப்ருதிநவ - ப்ரதிக்ஷணம்
புதிது புதிதாக உண்டாகிற, காணிக - ஒளியினுடைய, கந் - எழு
ச்சியினால், ஸுபஸுராஃ - மனதை இளகப்பண்ணுமதாக, வஸுராஃ -
பார்க்கிறோம், (விஸ்வாஸவஸகித் வெதவாஸு) விஸ்வாஸ - அவனோ
உபாயமென்கிற நம்பிக்கையினால், வுஸகித் - மொக்குவிட்டு மல
ர்நதிருக்கிற, வெதவாஸு - மனஸையுடைய, ஜநாநாஸு - ஜனங்க
ளுடைய, (விஸ்வாவபூவஸாஃநெ நகவபிஃகூஷம்) விஸ்வ - ஸமஸ்த
மான, உவபூவ - உபத்ரவங்களுடைய, ஸாஃந - விநாசத்தில், வஸு-
முக்யமாக, வபி - ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, ஃகூஷம் - ஸங்கல்பத்தை
யுடையதுமாக, வயிவயி-அடிக்கடி, வஸுராஃ-பார்க்கிறோம், (56)

(தா-ம.) அவனை நீர் எவ்வதமாகக் கண்டீர், என்கேகண்டி ரென்னச
சொல்லுகிறார்.

அவன் வீதிகளில் எழுந்தருளும்போது, குசலப்ரஸ்நாதிகளினால் தன்
னைப் பற்றினருடைய ஸகல தாபங்களையு மாற்றக்கண்டேன்; தன்னிடத்தி
லன்பில்லாதானாத் தன்னுடைய அத்புதமான ரூபசேஷத்தினையுடைய
பால்யத்தைக்காட்டி வசிகரிக்கக் கண்டே னென்கிறார். (56)

ஸிஹஸுரீ, கஹஸுணா ரோகதவூ ஹிஸாஸிவவாவஸு
கூம் ஹித்ருவிஸுஹாஸாஸிவாவஸு வாவெ விவொவெஹு
ஸுஸாவாவெஸுஸவஸீதவா ரோகஜஸாஸி வாவாவஸு
கிஸுஹுஸுரீயெகவஸுஸு ரோகாவீயிஸிதொமாவெ || (57)

(ப-உ.) சுபெவாபெ-ஓ பெண்ணே! னேஷிஃ-(இவனுடைய) சிரஸ்ஸானது, (உரு, கஹுஷணா) உரு, க-மயில்தோகையை, ஹுஷணா-அலங்காரமாக உடைத்தாயிருக்கிறது, வஹு-சரீரமானது, (உருகஹுஷணாவிருஷ்ட) உருகஹு - மரகதமணியினால் செய்யப்பட்ட ஹுஷண-கம்பம்போல், சுவிருஷ்ட-அழகியதாயிருக்கிறது, உரு-முகமானது, (விருஷ்டஹுஷணாவிருஷ்ட) விருஷ்ட - ஆச்சர்யகரமாயும், விருஷ்ட - ஆநந்தகரமாயிருக்கிற, ஹுஷண - சிரிப்பினால், உரு-முக-இனிதாயிருக்கிறது, உருஷண - கண்கள், விருஷண - சுழலமிடாநின்றன, வஹு - சொற்கள், (ஹுஷணாவிருஷ்ட) ஹுஷண - பால்யத்தினால், ஹுஷண-மனதைக்குவிரப் பண்ணுமதாயிருக்கின்றன, (விருஷணாவிருஷ்ட) விருஷண - கமந்தினுடைய, ஹுஷண - இருப்பானது, (உரு-முகஹுஷணாவிருஷ்ட) உரு - மதித்த, மஹு-யானை (யின்கமநம்)போல், ஹுஷண-கொண்டாடத்தகுந்ததாயிருக்கிறது, உரு-முக - (இவ்வழகுடன்) மெள்ள மெள்ள, ஹுஷண - இங்கிருந்து, உரு-முக - மதுரைப்பட்டணத்தின் தெருவில், மஹுஷண - நுழைகிறான் (போகிறான்), ஹுஷண - இவ்வதமான இந்தப்புருஷன், ஹுஷண! (சொல்லு.) (57)

(தா-ம.) இதில், தன்னிலன்பில்லாதான ஆட்கொண்ட இவன் புகளைப் பேசுகிறார்.

தலையில் மயிர்முடியானது, வாரிசேர்த்துக் கொண்டையாகக் கட்டப்பட்டதாய், நாநாவாணமான ரதநககளாலிழைத்த ஆபரணம்போல் விளங்குகின்ற மயிலிருந்து லலகனிக்கப்பட்டிருந்தது; வீக்ரஹமானது, மரகதமணியைக் கடைந்திட்ட தூண்போல் அதிஸ்வச்சமாய்த் திரண்டு உள்ளேநிழலாடாநின்றது; முகமானது, அந்தத்தேசகாலங்களுக் கநுருணமாகவும் அவ்வப்பருஷர்களுக்கு அநுருணமாகவும் கண்ணத்தோறும் நாநாப்ரகாரமாய்க்கொண்டு அதயாப்சாயகரமாய், கவநஞ்சராயினும் கண்டார்களாகில் அவர்களை வேறிடத்தில் கால்தாழ்வொட்டாதபடி தன் லில்மயக்கிகொள்ளவல்ல முறுவலையுடைத்தாயிருந்தது; கண்களானவை, கண்டாரமணம் கவரும்படி இளமைக்குத்தக்க சாஞ்சலயதையுடைத்தாயிருந்தன; சொற்கள் மழைசொற்களாயிருந்தன; நடையழகானது மத்தகஜத்தின் க(ம)மந்ததோடொத்திருந்தது; என்றிப்படி அவன் வடிவழகைச்சொல்லி அதிலே தாமுமீடுபட்டு மதிமயங்கி அவனை இன்னொருவன் விசேஷித்தறியமாட்டாதே, இவ்வழகுடன் மதுராபுரியில் நெடுந்தெருவே போகாநின்ற இவன்யாரோவென்று ஸந்தேஹிக்கிறார். (57)

பொருள் பொருள் விநிதிக்குத் தர வேண்டிய வசூலையாவது கள்ள
பாணியை வெண்பாடிநாடிநாடிப் பண்ணியுள்ள வயதாவதாயிற்று,
யாது பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்
பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்
பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்பொருள்

(ப-உ.) (வாடிவிநிஜி-தூஜை நள) வாடி - ஓரம்சத்தினால், விநிஜி-த - ஜடிகப்பட்டு, தூஜை நள - தாமரைக்காட்டையுடைய, வாடி - திருவடிகள், (வாடிமயமூர்த்தி) வாடிமயம் - தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மீதேவியினால், சுமூர்த்தி - அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; (வெணுவின்மொடி நள) வெணுவின் - வேணுகாரத்தினுடைய, விநிஜி-த-நள - பரிதியையுடையதான, வாணி-திருக்கைத்தலங்கள், (வாடிமயமூர்த்தி) வாடிமயம் - பூர்ணமான, மூர்த்தி - சித்திரசோபையை யுடையிருக்கின்றன; வாடி - புத்தகங்கள், தூஜை நள - பெண்களுக்கு, (வாடிமயமூர்த்தி) - வாடிமயம் - ஸம்போகமோக்யமானபருவத்தைக்கொடுப்பதற்கு, வாடிமயம் - ஆதாரமாயிருக்கின்றன; மூர்த்தி - வாடிமயம், (வாடிமயமூர்த்தி) வாடிமயம் - போக்யதையினுடைய, வாடிமயம் - ப்ரவாஹங்களாயிருக்கின்றன, வாடிமயம் - முகமானது, (வாடிமயமூர்த்தி) வாடிமயம் - சொற்களுடைய, வாடிமயம் - ஸ்துதிசெய்யும் திறமையை, வாடிமயம் - மீறியிருக்கிறது; வாடிமயம் - ஆஸ்சாயம் ! வாடிமயம் - இப்படிப்பட்ட, வாடிமயம் - தேஜஸ்ஸானது, வாடிமயம் - ஸ்ரீகிருஷ்ணனாயிருக்கிறார்?

(தா-ம.) கீழ் அப்படி ஸத்தேஹித்த இவர், அவனுடைய ஸாமுத்திரிக லக்ஷணங்களையும் அபதாராநுகுணமான அடையாளங்களையும் பார்த்து இவன் க்ருஷ்ணஸுயிருசகிலிருக்கலாமென்கிறார்.

இவனுடைய திருவடிகள், உலகத்திலுள்ள தாமரைக் காடுகளெல்லாம் சோந்தி வந்தாலும் இவ்வழகினுடைய ஒரு திவலைக்குத் தேதும்ரேமும்படியான நிரதிசய வெளந்தரியத்தைபுடைத்தாய், லக்ஷ்மியினுடைய நித்ய நிக்ஷாஸஸ்தநாமாயிருந்தன; திருக்கைத்தலங்கள், சங்கம் பத்மம் மத்தியம் அம்ருதகலஸம்முதலிய மஹாபுருஷதலக்ஷணமான ரோகைகளினு லலவகரிக்கப்பட்டிருந்தன; குழலாதுகையில் பொருந்தியிருந்தன; கைகளானவை, இளம்பெண்க

னையும் தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தினால் அதுபவயோக்யராம்படி பண்ணவற்றாயி
ருந்தன; சொற்கள் மதுவைப்பெருக்காரின்றன; முகத்திழைது, ஆயிரமுந
ககளையுடைத்தாய் ஸர்வஜ்ஞனுயிருக்கிற ஆதிசேஷனாலும் வர்ணிகமுடி
யாததாயிருந்தது; இவ்விதமாய்த திரண்ட தேஜோமயமாய்க்காண்கிற
இவன், க்ருஷ்ணனுயிருக்கலா மாவெனறு ஊழிக்குறர். (58)

வஹ-ஓ நாசிவிஹலஷணம் வஹ-ஓதம் வெஷாயசெவெஷ
ரமம் வக்ருவித்யுவிசெஷகாணி உஹரீ விந்நாஸயந்நாபாஸு |
ஸீவெ ரஸ்யபாசமஜிவீவெவெ ஸுஜாரஹஜீயம் வித்ரம்
வித்ரவெவா விவித்ரி-தவெவா வித்ரம் விவித்ர-ஓம் || (59)

(ப-உ.) வஹ-ஓ நாசி - மயில தோகையென்கிற, விஹலஷ
ணம் - ஆபரணமே, வஹ-ஓதம் - மிகவுமுகப்பாயிருக்கிறது, வி
த்ரம் - இத்தோராஸ்சர்யம்; வெஷாய - அலங்காரத்தின் பொருட்டு,
செவெஷ-மற்ற ஆபரணங்களினால், சுய-போரும், வித்ர-இது
வுமோராஸ்சர்யம், வக்ரு - முகமானது, (ஐத்ர)விசெஷ காணிஉஹ
ரீவிந்நாஸயந்நாபாஸு) ஐத்ர-இரண்டு மூன்றுவிதமான, விசெ
ஷ - திலகத்தினுண்டான, காணி - அழகினுடைய, உஹரீ - வெ
ள்ளத்துக்கு, விந்நாஸ - இருப்பிடமுமாய், யந்ந - புகழ்த்தக்க
தான, சுயாஸு - வாயையுடையதுமாயிருக்கிறது; சுஹா விவித்ரி,
தம் - இதுமிகவுமாஸ்சர்யகரமாயிருக்கிறது; சுயபாஸு - மந்த
புத்திகளுக்கு, (சுமஜிவீவெவெ) சுமஜி - அடையத்தகாததான,
விஹெவெ - மஹிமையையுடைய, ஸீவெவெ - ஸ்வபாவங்களினால்,
(ஸுஜாரஹஜீயம்) - ஸுஜார - ஸ்ருங்கார ரஸத்தினுடைய, ஹஜீ
யம் - ரீதிஸ்வரூபமாய், வித்ரம் - இப்படி நாநாவிதமாகக்காணவரு
கிற, ஓம் - (இந்த) தேஜஸ்ஸானது, விவித்ரம் - அத்யத்புதமாயிரு
க்கிறது. (59)

(தா-ம்.) இதில் அவனுடைய ஸர்க்பரகாரமான ஆஸ்சர்யத்தை வர்
ணிக்கிறார்.

இந்த கோபால பா(வா)லனுக்கு மயிலற்கொன்றே த்ருப்திகரமான
ஆபரணமாயிருந்தது; மற்றவைகள் இவனைச் சீர்ந்து தாங்களழகுபெற
தொழிய இவன் யலங்கரிக்கமாட்டா; இவனுடைய முகமானது நாநாவித
மான திலகங்களினாலும் ஸ்வாபாவிதமான அகர சோபையினாலும் விந்
காரின்றது; ஸ்ருங்காரவ்யாபாரங்கள் அங்குல ஸமயங்களுக்குத் தக்கபடி
அகேகப்ரகாரங்களாய் இவனிடத்தில் குடிசெருண்டிருந்தன; இவனுடைய

கீழுதட்டையும், மலிகுழ - ஸுநதாமான, வடிநழ - முகத்தையும்,
வவமழ - சஞ்சலமான, யுரிதழ - சேஷடைமையும், கூடா - எப்
பொழுது, சுநமவெ - அநுபவிக்கப்போகிறேன். (61)

(தா-ம்.) இதில், நம் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற க்ருஷ்ணன் கைக்கக
ப்படாமைக்குக் காரணமென்று என்று ஆராயுமளவில், இது நமக்கு மாநஸ
ஜ்ஞாநமொழிய ப்ரதயக்ஷமன்று, அவன கண்ணுக்குப் புலப்படவேயில்லை
என்றறிந்து உதஸாஹம குலைந்து, அதனால் முன்புள்ள மனத்தோற்றத்தை
யுமிழந்து வயாகுலப்படாநின்ற விவர் அந்த மனத்தோற்றத்தையாகிலும்
பெறும்விதமெனென்று பேசுகிறார்.

அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, நெருங்கினகேசங்களையும், அதற்குக்கீழே
காண்கிற பறந்த நெற்றிக்கட்டையும், அதற்குச்சிறிது கீழேதோற்றுகிற
மழலைச்சொல்லையும், பரந்தகண்களையும், இனிமையான அதரத்தையும்,
ஸுந்தரமான முகத்தையும், அதிசஞ்சலவ்யாபாரத்தையும் நானுபவிப்ப
நெப்போதோடவன்கிறார். (61)

வாரிவாயய நஃக்யவாயபெத ஸுக்ஷுஜ்ஜிதஜாசுவாஸவஃ | ௧௦௮
ஜீஜீடி-மவஸ நானரெவிஹ ராகணபுயதாஃகூடா நமஃ || (62)

(ப-உ.) க்யவாசுமய - க்ருபாநிதியே! நஃ - எங்களை, வாரி
வாயய - காப்பாற்று, ஜதி - என்று, நஃ-எங்களுடைய, சுஸக்யஸ-
அடிக்கடி சொல்லப்பட்ட, ஜ்ஜித - சொல்லை, (சுஜ்வாஸவஃ) -
சூத - எனக்கு, வாஸவஃ - பந்துவான், வஹ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்,
(௧௦௮ஜீஜீடி-மவஸ நானரெ) ௧௦௮ஜீ - வேணுவனுடைய ஜீடி-
ய - ஸரஸமான, ஸுந - சப்தத்தினுடைய, சுஹரெ - இடையில்,
கூடாநம-எப்பொழுது, சூகணபுயதா-கேட்கப்போகிறானோ. (62)

(தா-ம்) நீர் அவளிடத்தில் முறையிட்டாகில் அவன் இரங்கி உமக்
குத தன்வடிவைக் காட்டுமென்று அருகிலுள்ளார் சொல்ல, அவர்களுக்குப்
பதிலுரைக்கிறார்.

நமக்கு நிருபாதிக பந்துவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், “ஓ கருணாகரமே!
அநாதரானவெங்களை நீ காப்பாற்றக்கடவாய்” என்று அடிக்கடி நான்
சொன்னபோதிலும்கூட, அவன் ப்ரபுகாயாலே, தன்னுடைய வேணு
காந்ததை நிமதுதி எந்தஸமயத்தில் என்சொல்லைக் கேட்கப்போகிறானோ?
வென்கிறார். (62)

கூடாநம-ஸுஸுஜாநம-விஷ்ணுபாயம் நெகஸாரம
நிஃகர-ஸுஸுஜாநம-விஷ்ணுபாயம்-விஷ்ணுபாயம்-விஷ்ணுபாயம்-
வாயதாஹ-ஸுஸுஜாநம-விஷ்ணுபாயம்-விஷ்ணுபாயம்-விஷ்ணுபாயம் || (63)

(ப-உ) வெகிராபா மடிகி - பால்பாலவந்தையினால் இனிய
 னாய், கண்ணாசுட்டி - கற்பாஸமுத்தான ஸ்க்ருஷணன்,
 கவாபாடி - எந்த, விஷ்ணுபாடி - ஆதிதில, மலி - எங்களை, (வி
 ஷ்ணுபாடி தரவாடி) விஷ்ணு - பரமதம், சூயகாபாடி - நீண்டு
 மிருத்திர, விஷ்ணுபாடி - திருக்கணகரிகால், விராஜோகயி
 ஷ்ணு - கபாஷிப்பவனாய்க்கொண்டு, கபாஷி - எப்பொழுது, விஷ்
 ய்கொருதி - அங்கீகரிப்பதே. (இ)

(தா-ம்) இதில், என் சொல்லை அவன் கேட்டதே போராது, சுடா
கூழிச்சுவம் வேணுமென்கிறார்.

பரமகாருணிகனும், எல்லாரும் அசுசமர வந்து தொழ்த்தக்க சிறப்பிள்ளை யான கருவண்ணன், நாளைய்யாபத்திலிருக்கச்செய்தே, என் போல்வாரைச் சடாகதிக்கைக்காகவே பரந்து லீணையருக்கி கணைநாலே குளிரககடாக்ஷி தது எவகளை எப்போதக்கீகரிக்கப் பீபாகிருனே வென்கிறார். (63)

[illegible]

(ப-உ) ஈயாணிஜெ - கோவைப்பழம்போன்ற உதட்டில்,
 ஈயாநாழ - துத்தித்தகூட, ஜேஹாவெ - புன்சிரிப்பில், ஜேஹாஜெ -
 மஹோஹாமானதும், ஈஜ்ஹாவெ - அமுதம்போன்ற பேச்சில்,
 ஸிஸிநாழ = குளிர்ந்ததும், ஜுஷிவாவெ - பார்வையில், ஸீஹாஜெ -
 வய்வவிடப்பண்ணுவது, (ஈயாணெநெது) ஈயாண - செவந
 தவர்ணமுடைய, நெது - கண்ணில், விவாயு - பரந்ததும்,
 வெணுநாஜெ - வேணுகாந்தில், விவாயு - பரந்ததமானதும்,
 (ஜாகதஜ்ணிநீயு) ஜாகதஜ்ணி - (வடிவில) மரகதப்பச்சைபோல்,
 நீயு - நீலவர்ணமுமாய், வாயு - பாலனா ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை,
 ஈயாஈயெநு - எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறேன். (64)

(தா-ம்.) இதில் அவன் கடைக்கத்தினால் என் தாபமெல்லாமாறி அவனை நான் காண்பதெப்போதோ வென்கிறார்.

இத்தனைகாலம். அதிநீரஸமாய், கீழகால் பாவவொண்ணதபடி விஷயங்களாகிற கல்லும் முள்ளும் நிறைந்து தாபத்தரயமாகிற தாவாரலம் வீசாநின்ற ஸம்ஸாரத்தில் திரிகது ஸகலேந்த்ரியங்களுந் பசையற்றுக்கிடக்கிற கண் இப்போது, க்ருஷ்ணனுடைய, கண்மறையின்று காதுகுளிரும்படி பரடாபின்று வேணுகாந்ததையும், கண்ணெதிரே நின்றாலுந் கண்டபோ

தே ஸகலதாபகளுமாயும்படி மாகதமணிபோல் குளிர்த்து நிழலோடி நீல
யேறி நாமலமாயிருக்கிற திருமேனியையும், ஆஸ்ரிதா தங்கள் பாபங்களைக்
கண்டஞ்சி தூரநிறக்கவேண்டாமென்று அவர்கள் பாபத்தையே பசுசையாகக்
கொள்கையாகிற வாதஸல்யமென்னும் குணத்தினால் தேறிசெய்வந்து பார்த்தி
ருக்கிற கண்களையும், எட்ட நிற்குமபோதே ஆஸ்ரிதருடைய ஸம்ஸாரதாப
ங்களையெல்லாமாற்றி அவர்களை வவ்வலிமெப்படி குளிரப்பண்ணுகின்றனள்ள
கடாக்ஷங்களையும், கிட்டிவரில் “நன்றாயிருக்கிறாயோ?” என்று குசலப்ரஸ்
நயபண்ணிகாதிவமுதைப் பொழியாநின்ற இனிய சொற்களையும், இதனை
நான்பட்ட நெஞ்சுரல்வீர்த்து அந்தநிகரணத்தைக் குளிரப்பண்ணுமதான
ஸூநதர மந்தஹாஸத்தையும், கூந்தர விஷயங்களை யதுபவித்துக் கைப்பே
றிக்கிடக்கிற நாவானது தித்திகரும்படியாயிருக்கிற மதாரமான அதரமுமா
கிய நின்ற கருஷ்ணனுடைய இவ்வவயவங்களை நான் இந்த ஜம்மத்தில்
பார்க்கமாட்டேவேனுமென்கிறார். (64)

ரோய்யபுரா டிவிபியோரம் உந்யதாதஸ்ய கிஷவிவெகெஸொரஸு |
வாவயூரடிவிவவயு வெவெதா உபஹதி ஹனகிங்கு உபே|| (65)

(ப-உ) ரோய்யபுரா டிவி - தித்திப்புடைய சர்க்கராதிகளைக்
காட்டிலும், உபயோக - இனிமையானதும், வாவயூரடிவி - சஞ்
சலமான மின்னல் முதலானவற்றைக்காட்டிலும், வவயு - சஞ்சல
மாயுமிருக்கிற, உந்யதா தஸ்ய - மன்மதாம்சமான ப்ரத்யும்நனுக்கு
த் தந்தையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, கிங்ஷவி - வர்ணிக்கமுடியாத,
வெகெஸொரஸு - இளந்தன்மையானது, உபே - என்னுடைய, வெகிங்-
நெஞ்சை, வஹதி - அபஹரிக்கிறது; கிங்கு உபே - என்ன செய்வோ
ம்; ஹனகி கஷ்டம். (65)

(தா-ம்.) நீரிப்படி அவனைக்காணப் பதறுவானென், அவன் தான்
வருமளவும் பொறுத்திருக்கலாகாதோ வென்றவர்களைப்பார்த்துச்சொல்லு
கிறார்.

அதிஸுந்தரான காமதீவனுக்கும் பிறப்பிடமான க்ருஷ்ணனுடைய
இளமபருவமானது, இறையொருகா லதுபவித்தபின் தேவாந்ருதமும் ஸா
ரமற்ற பிப்பியென்னும்படி அதிமதுரமாய் வாசாமகோசரமாயிருந்தது; அக்
காலத்திலுள்ள சேஷ்டிகதகளும் அதிசபலமாயிருந்தது; அவையிரண்டும்,
என்மனதை என்னிடமிருக்கவொட்டாமல் பலாதகாரமாகப் பிடித்திழுத்
துக்கொண்டுபோய் அவனிடத்திலழுத்திவிட்டது. அதுக்குநானென்னசெ
ய்வேன்? என்னுள் பொறுத்திருக்கவொண்ணாதென்கிறார். (65)

வக்ஷஸ்யவெவ விவயுநம் நயநொதுவெவ உபஹி
வெவயூரடிவெவயுநம் உபஹிவெவ | விபே ராயொவ உபயோ
உபஹிவெவயுநம் விவயுநம் விபே ராயொவ உபயோ || (66)

(ப-உ) வக்ஷஸ்யவெ - திருமார்பிலும், நயந உத்தவெய - செங்கழுநீர்ப்பூவோடொத்த கண்ணிலும், விவாஸ்ய - அகன்றதும், ஔவ்யெ - புன்சிறிப்பிலும், ஔவ்யெ - பாரவஸ்யத்தோடுகூடின பேச்சிலும், ஔவ்யெ - கோமலமானதும், விவ்யெ - கோவைப்பழம்போன்ற வாயிலும், ஔவ்யெ - வேணுகாந்திலும், ஔவ்யெ - தித்தித்ததும், விவ்யெ - ஸ்ருங்காரசேஷடைகளுக்கு, விவ்யெ - திருப்பிடமுமான, வாக்யெ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வாக்யெ - எப்பொழுது, வாக்யெ - நேதர் விஷயமாக்கப்போகிறேன்.

(தா-ம்.) அவன் இப்படி அதிஸுந்தானாகில் நான்களுமறியும்படி அவ் வடிவத்தை எங்களுக்குச் சிறிது சொல்லுமென்று ஊராடேக்கச் சொல்லுகிறார்.

ஆஸிரிதர்கள் திரள் திரளாகத்திரண்டு எத்தனை திரள்வரிலும் அவர்களை யெல்லாம் ஒரேதரத்தில் கட்டாவிடும்படி கண்கள் பார்த்திருக்கும்; பின்பு, அவர்கள், தன்திருவடிகளில் பணிந்தார்களாகில், அவ்வளவுபேரையும் ஒரு காலே எடுத்தனைக்கும்படி மார்பும் பார்த்திருக்கும்; கற்பாறைபோல அநிகழமான ஸமஸாரவிஷயங்களில் ஓடித்திரிந்தினைத்த அவர்கள் மனம் கால் பாவித்ததற்கும்படி, அவனுடைய சிறுமுறுவலும் மழைசொல்லும் அதிகோமளமாயிருந்தது; அதரமானது கோவைப்பழம்போல் சிவந்து கண்ணுக்கு மிகவு மினிதாயிருந்தது; அவன் உதகிற குழலினிசையானது செவிக் கு உருக்கமாயிருந்தது; அவனே ஸ்ருங்கார விலாஸங்களுக்கெல்லா மிருப்பிடமாயிருந்தான்; இப்படிப்பட்ட அவனை நான் காண்பதெப்போதோவென்று ஆசைப்படாவினேறென்கிருர்.

(66)

வாக்யெ - நயந உத்தவெய - திருமார்பிலும், நயந உத்தவெய - செங்கழுநீர்ப்பூவோடொத்த கண்ணிலும், விவாஸ்ய - அகன்றதும், ஔவ்யெ - புன்சிறிப்பிலும், ஔவ்யெ - பாரவஸ்யத்தோடுகூடின பேச்சிலும், ஔவ்யெ - கோமலமானதும், விவ்யெ - கோவைப்பழம்போன்ற வாயிலும், ஔவ்யெ - தித்தித்ததும், விவ்யெ - ஸ்ருங்காரசேஷடைகளுக்கு, விவ்யெ - திருப்பிடமுமான, வாக்யெ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வாக்யெ - எப்பொழுது, வாக்யெ - நேதர் விஷயமாக்கப்போகிறேன்.

(தா-ம்.) அவன் இப்படி அதிஸுந்தானாகில் நான்களுமறியும்படி அவ் வடிவத்தை எங்களுக்குச் சிறிது சொல்லுமென்று ஊராடேக்கச் சொல்லுகிறார்.

வாக்யெ - நயந உத்தவெய - திருமார்பிலும், நயந உத்தவெய - செங்கழுநீர்ப்பூவோடொத்த கண்ணிலும், விவாஸ்ய - அகன்றதும், ஔவ்யெ - புன்சிறிப்பிலும், ஔவ்யெ - பாரவஸ்யத்தோடுகூடின பேச்சிலும், ஔவ்யெ - கோமலமானதும், விவ்யெ - கோவைப்பழம்போன்ற வாயிலும், ஔவ்யெ - தித்தித்ததும், விவ்யெ - ஸ்ருங்காரசேஷடைகளுக்கு, விவ்யெ - திருப்பிடமுமான, வாக்யெ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வாக்யெ - எப்பொழுது, வாக்யெ - நேதர் விஷயமாக்கப்போகிறேன்.

(ப-உ.) வாக்யெ - இளம்பருவமான இப்பிள்ளை, ஔவ்யெ - என்னுடைய, வொவ்யெ - கண்ணுக்கு, வொவ்யெ - நேதர்விஷயமான, வொவ்யெ - நயந உத்தவெய - திருமார்பிலும், நயந உத்தவெய - செங்கழுநீர்ப்பூவோடொத்த கண்ணிலும், விவாஸ்ய - அகன்றதும், ஔவ்யெ - புன்சிறிப்பிலும், ஔவ்யெ - பாரவஸ்யத்தோடுகூடின பேச்சிலும், ஔவ்யெ - கோமலமானதும், விவ்யெ - கோவைப்பழம்போன்ற வாயிலும், ஔவ்யெ - தித்தித்ததும், விவ்யெ - ஸ்ருங்காரசேஷடைகளுக்கு, விவ்யெ - திருப்பிடமுமான, வாக்யெ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வாக்யெ - எப்பொழுது, வாக்யெ - நேதர் விஷயமாக்கப்போகிறேன்.

(67)

(தா-ம.) இவ்வளவிலே கண்ணன் இவருடைய ஆற்றாமையைக்கண்டு அதை சமீப்பிக்கைக்காக இவர முன்னேவந்துதோற்ற, இவரவனை இன்னொருன்றறியமாட்டாதே விதாக்கிக்கிரர்.

என்கண்முன்னே தோற்றுகின்ற இப்பாலகன், ஸாக்ஷாத் மம்மதனோ? அல்லது சந்தரமண்டலமோ? மாதர்யமெல்லாம் திரண்டெழுந்ததோர் வடிவோ? அதுவுமன்றிககே கண்ணும் செஞ்சும் களிக்கும்படியான அமுதமோ? வாக்கிலுள்ள தோஷத்தைப் போக்கவல்ல பரதேவதையோ? அல்லது என் ப்ராணநாதனுக்கருஷ்ணனோ அறிகிலென்கிரா. (67)

சூரூபாவதொகித டியாவரிணயெ நத்ரோ விஷ்ணுதவ்விதஸுயாஜ்யுராயவொஷ்ட | சூரூப வுஜாஸிவதஸுவித வஹித வஹித ஜாவொக்யதி சுதிநி சுதவாணபுஷ்ணாஃ || (68)

(ப-உ.) (சூதவாணபுஷ்ணாஃ) சுத - பலா(வயா) பிஸநதிரஹிதமாகசெய்யப்பட்ட, வுஷ்ட - ஸுக்ருத விசேஷங்களுடைய, வுஜாஃ - ஸமுஹங்களையுடைய, சுதிநி - பாக்பசாஸிக ளானபுருஷர்கள், (சூரூபாவதொகித டியாவரிணயெ நத்ரோ) - சூரூப - சிதளமான, சுவதொகித-பராவையையுடையதும், டியாதையையினால், வரிணய - கட்டப்பட்டது (பூர்ணமானது)மான, நத்ரோ - திருக்கண்களையுடையவனும், (சூவிஷ்ணுதவ்வித ஸுயாஜ்யுராயவொஷ்ட) - சூவிஷ்ணு - வெளிகாணப்புறப்பட்ட, வ்வித - புன்நகைபாகிற, ஸுயா - அம்ருதத்தினால், ட்யா - இனிமைரான, சுயாஷ்ட - கீழுதட்டையுடையவனும் (சுவதஸுவித வஹிதவஹித) சுவதஸுவித - குழுகணிபாகவணிகத, வஹித-மயினினுடைய, வஹித - இறகையுடையவனும், சூரூப - ஜகத்காரணபூதனுமான வுஜாஸிவ - புருஷோத்தமனுன க்ருஷ்ணனை, சூவொக்யதி-பார்க்குகிரர்கள். (68)

(தா - ம்.) இப்படி இவர் ஸந்தேஹித்தவாதே அவன் தன்னுடைய அடையாளங்களையெல்லாம் இவரறியும்படி அருகேருருகிவர, அவ்வடையாளங்களைக்கண்டு அவன் க்ருஷ்ணனே யென்று நிரதநிததாராய், தம்மைப்போல் இவனைக்கண்டவர்க ளனைவரையும் கொண்டாடுகிரர்.

குளிர்ந்தபார்வையும், பிறர்வருததம்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத கேதாரமும், உள்ளினின்றும் புறப்பட்டு முகமெங்கும் பரவாரின்ற முறுவலும், போக்யவையிலமருதத்தோடொத்த அதரமுப முன்னெற்றியில் சுட்டியாகக் கட்டப்பட்ட மயில் கண்ணும் ஆகிய இவ்வடையாளங்களையுடைய புராண

சூட்சு - சீதளமான, வடிநகரே - ஐ வடி, விபிஷ்ணு - கமலமலர்போ
லும் சந்திர மண்டலம்போலு மிருக்கிற முகத்தை யுடையதும்
(ஸிரீநாம - ஹரிஷணஸ கது) ஸிரீநாம - ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிற,
ஹரிஷணஸ கது - அநேக ஆபரணங்களையுடையதும், (ஸிரிவிஷ்ணு
பிஷ்ணு) ஸிரிவி-மயிவிஷ்ணுடைய, விஷ்ணு - இறகை, பிஷ்ணு - சிரோமூ
ஷணமாக உடையதும், ஸீ - கது - பார்ப்பவர்களைக் குளிரப்பண்
ணுமதும், (விஷ்ணு ஹரிஷணஸ கது) விஷ்ணு ஹரி - கணகளுக்கு, ஹ
ரிஷணஸ கது - ஸகலமான நோய்களையும்போக்கித் திறமையை யளிக்க
வல்ல ஒளவுதமுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகிற பரவஸ்து, ஹரி - வெவ
சி - எனக்கெதிராக வருகிறது. (70)

(தா-ம்.) இதில், அவன் வரும்போதுண்டான வழகைப்பேசுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எனக்கெதிர்ப்புகமாகத் தளர்நடையிட்டு வரும்போது,
என்னிடத்தில் அதியாமோஹத்தினால் என்மேல் பார்வையை அதிசஞ்சல
மாகவையாநின்றுகொண்டு, அதிரமணீயமான தன் முகத்தை எனக்குக்
காட்டிப் புன்முறுவல்செய்து, சிரஸவில் மயிலிறகைச் சூடி, அரையிலணி
ந்த சதநகையும் பாதநகளில் பூண்ட தண்டையும் ஒலிகரும்படியாக அசை
ந்தசைந்து முன்கைகளை வீசிக்கொண்டுவாராநின்றான், அந்த நடையழகா
னது என் கண்ணில் நோயைப்போக்கி வலியையுண்டாக்கி ஆநந்தகாமுமா
யிருந்ததென்கிறார். (70)

வஸுவாவஸாய வாரிஷ ஹரிஷணஸ ஸிரிஸு - ஹரிஷஸீத
ய விஷ்ணுஹரிஷணஸ ! பிஷ்ணுஹரிஷணஸ - ஹரிஷணஸ ஸு - ஹரி
பிஷ்ணு ஹரிஷணஸ ஹரிஷணஸ விமலஹரிஷணஸ (71)

(ப-உ.) (வஸுவாவஸாயவாரிஷ ஹரிஷணஸ) வஸுவா
வஸாய - இடைப்பிள்ளைகளுடைய, வாரிஷஸ - ஸமுஹத்துக்கு
ஹரிஷணஸ - அலங்காரமானவனும், (ஸ்ரீதயவிஷ்ணுஹரிஷணஸ)
ஸ்ரீதய - ஆஸ்ரிதருடைய தாபத்தைப்போக்குமதும், விஷ்ணு -
சஞ்சலமுமான, ஹரிஷணஸ - திருக்கண்களையுடையவனும், ஸிரிஸு -
இளம்பிள்ளையுமான, ஹரிஷணஸ - இநத ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (பிஷ்ணுஹரி
ஷணஸ - ஹரிஷணஸ) பிஷ்ணு - கோமலமான, ஹரிஷணஸ -
முறுவலினால், சூட்சு - நனைப்புண்ட, வடிநகரே - முகமதியினு
டைய, ஹரிஷணஸ - சோபையினால், பிஷ்ணு - பரவசமாகப் பண்ணா
நின்றுகொண்டு, பிஷ்ணு - என்னுடையதான, ஹரிஷணஸ - நெஞ்சை,
விமலஹரிஷணஸ - ஆழ்ந்து அடைந்தனன். (71)

(தா-ம்.) உம்முடைய எதிரே வந்தகண்ணன் பின்பெங்கே போன
னென்னச் சொல்லுகிறார்.

தன்னோடொத்த பருவத்தாரான இடைப்பிள்ளைகள் சுற்றும் சூழ்ந்து
வர, அவர்கள் நடுவே இவன் நாயகமணிபோல் வந்தான்; வரும்போதே என்
னைக்குளிரக் கடாக்ஷிததான்; புன்முறுவலோடுகூடிய வதநாரவிந்தமாகிற
பெருஞ்செவ்வத்தைக்காட்டி என்னையெனக்கி என்றொஞ்சினுள்ளே நுழைந்து
விட்டானென்கிறார். (71)

தகிடிஉவநதக. தகோயநீலம் தரவ விவொயந தாரகாவி
ராபிடி. உபிதகோவிதவகூறு. ஸிபிடி. உபரிதவெணுவிவாஸ
ஜீவிதக. (72)

(ப-உ.) (தகோயநீலம்) தகோய - தமாலமரம்போல, நீலம் -
நீலவர்ணமாயும், (தரவ.விவொயந தாரகாவிராபிடி) தரவ -
சஞ்சலமாயிருக்கிற, விவொயந - கண்களுடைய, தாரகா - கரு
விழியினால், ஸிபிராபிடி - ஸந்தரமாயும், (உபிதகோவிதவகூறு,
ஸிபிடி) உபிதகோவித - அதிகஸந்தோஷத்தையுடைய, வகூறு,
ஸிபிடி - சந்தரமண்டலம்போன்ற முகத்தையுடையதாயும், (உப
ரிதவெணுவிவாஸஜீவிதம்) உபரித - ஊதப்பட்ட, வெணு-
குழலினுடைய, விவாஸ - ஸ்வரபேதங்களுக்கு, ஜீவிதம் - ப்ராண
தாரமாயிருக்கிற, தகடித - உபபிப்பட்ட இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண
ஸவரூபமானது, உபநதம் - எதிர்கொண்டுவருகிறது.

(தா-ம்.) அங்கே புகுந்தபின் அவன் செய்ததைச் சொல்லுகிறார்.

என் ப்ராணபூதனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், என்மனதில் புகுந்து, ஸ்யாமவ
ர்ணனாய், கண்களில் அலைகிற கருவிழிகளை யுடையதாய், ஸந்தோஷத்தி
னால்வந்த முகத்தையுடையதாய் வேணுகாரம் செய்துகொண்டு இவ்விடத்
திலேயே பொருந்தி நின்றனென்கிறார். (72)

வாவயுலீபி வவயா ந. ஹவெகலீபி வாகுயலீபி வத
ராநமஸிவலீபி. ஸளரஹுலீபி ஸகயாஹுத கெலிவலீபி ஸள
ஹமயுலீபிதகிடி. ஹஜஹமயுலீபி. (73)

(ப-உ.) (வாவயுலீபி) வாவயு - நவநீத செளர்யாதிகளி
னுடைய சஞ்சலவ்யாபாரத்துக்கு, லீபி - எல்லையானதும், (வவ
யாந. ஹவெகலீபி) வவயா - லக்ஷ்மியினுடைய, ஸ. ந. ஹவ. - ஸுதா

துபவத்துக்கு, ஊகவீதி-ப்ரதாநமான எல்லைலமானதும், (வாது-ய-வீதி)வாது-ய-ஸாமர்த்த்யத்துக்கு, வீதி முதல்தரமான இருப்பிடமானதும், (வாது-ராநநஸிவூவீதி) வாது-ராநந-ப்ரஹ்மானினுடைய, சிவூ-ஸ்ருஷ்டி நைபுண்யத்துக்கு, வீதி-முடிநதிலமானதும், (ஸௌரஹிவீதி) ஸௌரஹி - பரிமளத்துக்கு, வீதி - முக்யமான ஸ்த்தாநமானதும், (ஸகலாஹி-தகெஷிவீதி) ஸகல-ஸமஸ்தமான, ஹி-த - ஆஸ்சர்யங்களுக்கும், கெஷிவீதி-வினையாடுமிடமானதும், (ஸௌஹமியவீதி) ஸௌஹமிய - ஸௌநதர்யத்துக்கு, வீதி - குடியிருக்குமிடமானதும், (வ்ரஜஹமியவீதி) வ்ரஜ-திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாருடைய, ஹமிய - புண்யவிசேஷத்துக்கு, வீதி - பரிபாகஸ்த்தாநமாயிருக்கிற, தகி - அப்படி ஜகத்ப்ரஸித்தமான, ஹி-இந்த பரவஸ்துவானது, (என்னெதிரில் தோற்றுகிறது.) (73)

(தா-ம்.) இதில் நெஞ்சிலிருக்கும்போதை அவனையதுபவிக்கிறார்.

அவனாகிருக்கும்போது பிள்ளை வினையாட்டுக்களினத்தையும் வினையாடாநின்றான்; ஸ்ரீதேவி ஸவிலாஸமாக நித்யவாஸம் செய்கைக்கு இவனெருவனே தகுதியாயிருந்தான்; அதுக்குத்தக்க நைபுண்யமும் இவனிடத்தில் பூர்ணமாயிருந்தது; ப்ரஹ்மா, தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்த்யத்தையெல்லாம் பூர்ணமாகச் செலுத்தி ஸ்ருஷ்டித்தானாயிற்றிவனை; உயர்ந்த பரிமளமும், ஸ்ருங்காரஸமும், ஸகலமான மங்களங்களும் இவனிடத்தில் குடி கொண்டிருந்தது; ஆய்ப்பாடியிலுள்ள ப்ரஜைகளுடைய புண்யமெல்லாம் திரண்டதோர் வடிவாயிருந்தான். இப்படிப்பட்டவன் என்னெஞ்சில் வாஸம் பண்ணுகின்றனென்கிறார். (73)

ரோய-யெ-ஹி-வி-ம-ண-ஸி-ஸிர-ம் வதுவது, வஹனி வஸீவீயீ விமஹி-தவஸு-தலா வஸயனி | ஐகாணீநா-ம் விஹரணவஹ- ஐ-த-வஸஹம-ய-ஹாஜா-ம் ஐ-த-ண-ராநா-ம் வரிணகிரஹொநெ-து-பொஸ்தியதெ || (74)

(ப-உ.) (ஐகாணீநாடி) சி - என்னுடைய, வானீநாடி - கவி களுக்கு, விஹரணவஹி - லீலாஸ்த்தாநமாய், (ஐ-த-வஸஹம-ய-ஹாஜா) ஐ-த - முதிர்ந்த, ஸௌஹமிய - பரிபாகத்தை, ஹாஜாடி-அடைந்திருக்கிற, (ஐ-த-ண-ராநாடி) சி - என்னால் செய்யப்பட்ட, வ-ண-ராநாடி - ஸுக்ருதவிசேஷங்களுடைய, வரிணகி - மூர்த்திகரித்த அவஸ்த்தாவிசேஷமாயிருக்கிறக்ருஷ்ணமூர்த்தியானது ரோய-

ரெஷுண-போக்யதையினால், (ஹிம-ஹரிஸிரஸு) ஹிம-ஹரி-இரண்டு
மடங்கு அதிகமாக, ஹரிஸிரஸு - குவிரந்திருக்கிற, வசுஷ்டுஸு - சந்த
ரன்போலழகிய முகத்தை, வஹனீ - சுமந்ததாய், (வஸீலீயீவமஹ-
உஷு-கஸு-அஸு) வஸீ - குழலினுடைய, வீயீ - காரநாரை
(மாநயாரெஸு)யில நின்றும், விமஹசு - வழிந்துவருகிற, சுஷு-
அம்ருதத்தினுடைய, வஸு-அஸு - வெள்ளத்தினால், வஸு-வஹனீ-
(கேட்பவர்கள் செவிகளைக்குளிர) நனைத்ததாய்க்கொண்டு, நெசு-
யொஃ - (என்) கண்களில், வஸு-நிபதே - கிட்டிச்சேர்ந்திருக்கிறது.

(தா-ம்) இதில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மெள்ள மெள்ள அங்குநின்றும் கிள
ம்பிததம் கண்முன்னேதோற்ற, அப்பொழுதுதபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமானது முன்னமே சந்த்ரமண்டலம்போல்மிக
அழகியதாயிருக்கும்; அதுக்குமேலே, இவருடைதரும்போதைத்தனைநாளா
றுபவிக்கினும் ஆராதமாதூர்யம்கூடி முன்னிலுமினிமை இரட்டித்திருந்தது;
இன்னமும், வேணுகாரம் பண்ணுகின்றகொண்டு அந்த ரஸத்தினால் வன்
நெஞ்சருடைய நெஞ்சையும் நீராகக்கரையாநின்றன; நான் இவ்வேயல்லது
மற்ற யாதொன்றையும் வாயிட்டித்தியேன்; அநேக காலம்செய்த புண்
யங்களெல்லாம் பரிபாகத்துக்கு வந்து அதினாலே நானிவனைக் கண்களால்
காணப்பெற்றேனென்கிறார். (74)

தெஜவஸு-உஷு-நஷு-யெநு-வாலிநெ-வொகவாலிநெ|
நாயாவயொயரொஷு-ஸாயிநெ-செஷு-ஸாயிநெ|| (75)

(ப-உ.) (வொகவாலிநெ) வொக-ஸகலஜகத்துக்கும், வா
லிநெ-அரிஷ்டத்தைப்போக்கி இஷ்டத்தையளிக்கும்தும், (யெநு-
வாலிநெ) யெநு - (இப்பொழுது) இடைக்குடியிலவதரித்து)பசு
க்களை, வாலிநெ - ரக்ஷிப்பதும், செஷு-ஸாயிநெ - திருவநந்தாய்
வான்மேல் பள்ளிகொண்டதும், (நாயாவயொயரொஷு-ஸாயி
நெ) நாயா - (இப்பொழுது) ராதிகையினுடைய, வயொயர
உஷு - கொங்கைத்தலத்தில், ஸாயிநெ - கணவளர்ந்தருளுவது
மான, தெஜவஸு - க்ருஷ்ணரூபியான தேஜஸ்ஸின்பொருட்டு, நஷு-
உஷு - (என்னுடைய) ப்ரணமம் உண்டாயிடுக. (75)

(தா-ம்.) இப்படி தம் கண்ணுக்கு விஷயமானவனை நமஸ்கரிக்கிறார்.

ப்ரஹ்மாதிரிபீலிகார்த்தமான ஸகலப்ராணிகளையும் தானிருந்தவிடத்
திலேயிருந்து ஸங்கல்ப மாதரத்தாலே ரக்ஷிப்பவனும், ஆஸ்ரித ரக்ஷணர்த்
தமாக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலில் சாயும்போது தன்

ஸுகுமாரமான திருமேனியில் அந்நீ ருறுத்தாமைக்காக அதிஸுகுமாரனாய் நியஸ்திரிகளில் தலைவனான திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக விரித்து அதில் சாய்ந்தருளின ஸாவேஸ்வரனான நீ, இப்பொழுது ஆஸ்ரித ரக்ஷணர்த்தமாக க்ருஷ்ணவதாரம்செய்து பசுமேய்க்கு மாயனாகவும், ராகிகையினுடைய ஸ்தநதேசத்தை விட்டுப்பிரியாத வி(ட)டபுருஷனாகவுமானாய்; எது செய்யினும் குறைவற்ற தேஜஸ்ஸையுடையனான உன்னேநான் வணங்கினேனென்கிறார்.

(75)

பெருவாறுபுயி தாஸ நஸூயீ ய நய கௌகீஸ நாயகாஹயெ |
வெணுமீத மதீதீதவெயபெஸ தெஜவெஸகலிபொநொநநி ||

(ப-உ.) (பெருவாறுபுயி தாஸ நஸூயீ ய நய கௌகீஸ நாயகாஹயெ) பெருவாறுபுயி தா - ஆயர்மாதர்களுடைய, ஸ நஸூயீ - கொங்கைத்தலத்திலிட்ட, ய நய - அழகிதான, கௌகீஸ - அலங்காரார்த்தமான குங்குமத்தோடு, ஸ நாய - கூடியிருக்கிற, காஹயெ - எழிலையுடையதும், (வெணுமீத மதீதீதவெயபெஸ) வெணுமீத - குழலோசையினுடைய, மதீ - ஒழுங்குக்கு, தீதவெயபெஸ - ஆகிருகவும், லி - பரமாத்மஸ்வரூபியுமான, தெஜவெஸ - தேஜஸ்ஸின்பொருட்டு, கௌ-அப்பரவஸ்துவினுடையவசீகரணமேறுதுவாக சாஸ்தர்ப்ரஸித்தமான, நநி - நமஸ்காரம்; உலி - இப்படியவ்வுவழிகளிலிப்பட்ட நான்செய்கிற; நநி - நமஸ்காரம். (76)

(தா-ம.) இதில், இந்தக்ருஷ்ணனே ப்ரணவ வாசயமான பரப்ரஹ்மமென்று நிர்த்தாரணம் செய்து வணங்குகிறார்.

ரதிகாலத்தில் ஆய்ச்சிமார்களை யணக்கும்போது அவர்களுடைய ஸ்தநதேசத்திலிருந்த குவகும்பகுழம்பு இவன்மார்பில் படிந்து, அதினால் அபூர்வமான கார்தியையுடையனாய், வேணுகாந்தத்துக்கு ஆதிமூலமான நீ, ஸாக்ஷாத் ப்ரணவவாச்யமான பரப்ரஹ்மமாகிறாய்; அப்படிப்பட்ட உனக்கு நான் அத்தயந்த பாதந்த்ரனாய்கொண்டு நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார். (76)

புஷ்பகூணஹதவாநாஸரெண வாயெந வாஹாஜவயுவெந |
சுநவ நஸூயீதரெயாதிவெஜீவிதரெதகெஹி || (77)

(ப-உ.) (சூதகெஹி) சூத - அடையப்பட்ட, கெஹி - திருவிளையாட்டையுடையதாய், வெ-என்னுடைய, ஜீவித - ப்ரணனான க்ருஷ்ணமூர்த்தியானது, (புஷ்பகூணஹதவாநாஸரெண) புஷ்ப - மெள்ளமெள்ள, கூணசு-சப்தியாநின்ற, நவாநா - தண்டைச்சிலம்

பினால், ஸௌரேண - பூர்ணமானதும், வாயெந-இளமையேறினதும், வாடிசுஜவயுவெந - தளிர்போல் சிவந்ததுமான பாதமலரினால், (சுந-ஹநநஜு-உவெண-மீதடி) சுந-ஹந - (அத்தண்டைச் சிலம்பை) அதுஸரித்து சப்திப்பதும், ஸு-உ - கோமளமுமான, வெண-மீதடி-குழலினோசையை யுடையதாய்க்கொண்டு, சூயாகி-வருகிறது. (77)

(தா-ம்.) இவருடைய உத்ஸாஹத்தைக்கண்டு இவர் கண்முன்னே அவனுலாவப்புகான், அந்தடையழகை யறுபவிக்கிறார்.

எனக்கு தா(யா)ரகண ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், தன் ஸ்ரீபாதத்திலணிந்த தண்டைச்சிலம்பு மெள்ள மெள்ள ஒலியாநிற்க, அதுக் கருணமாக வேணுகாரம் பண்ணிக்கொண்டு, கோமளமான பாதத்தினால் கர்த்தமாமாடி என்முன்னே வாராநின்றா நென்கிறார். (77)

வெளாய்விவாஸ ஸௌரேநிநாடிதெந வலிஞ்ஞ-உதித ஶிஃ ஶிஃ கண்டய-மடி | சூயாகி ரெ நயந வஸு-ரநந ஶவஸு-ரநந கருணித கெலிகடாக்ஷயக்ஷம்|| (78)

(ப - உ.) (சுநதிகருணித கெலிகடாக்ஷயக்ஷம்) சுநத ஸுகவிசேஷத்தினால், கருணித - வருத்தியடைந்திருக்கிற, கெலி-விஹாரகாலத்திலுண்டான, கடாக்ஷ - கடைக்கண பார்வையினால், க்ஷம் - காணத்தகுந்தவனும், ரெ-என்னுடைய, (நயநவஸு-ம்) நயந - நேதர்மங்களுக்கு-வஸு-ம் - தாபத்தைப்போக்கவல்ல பந்துவும், (சுநநிஷ்ந-ம்) சுநநி - உபாயாதாரகூர்யரான ப்ரபீநர்க்கு, வஸு-ம் - ப்ராப்யனும், ஸம் - அப்படிப்ரஸித்தனுமான, சுயடி - இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (விவாஸஸௌரேநிநாடிதெந) விவாஸ - ஸ்ருங்காரமாக ஊதப்பட்ட, ஸௌரே - வேணுவினுடைய, நிநாடி - ஸ்வரமாகிற, ஶிஃதெந - அமுதத்தினால், உதித-மடி - (அதைக்கேட்க) முயன்ற, ஶிஃ - என்னுடைய, உதித-கண்டய-மடி - இவ்விரண்டு காதுகளையும், வலிஞ்ஞ-குளிரநனைத்தவனாய்க்கொண்டு, சூயாகி - வருகிறான். (78)

(தா-ம்.) அந்நயகதியான வெனக்கு உறவாய்நின்று, என் கண்களினுற்றுமையைத் தொலங்கப்பண்ணுவதற்காக, ஆந்தாதாதிசயத்தினால் கொழுந்தவிட்டோங்கின ஸ்ருங்கார க(மு)மங்கலையுடையனாய்க்கொண்டு, அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடன், தன்னுடைய குழலோசையைக் கேட்க வாயையுற்ற

என் காதகன் குளிரும்படி வேணுகாரம் பண்ணினவனும், அசைந் தசைந்து
என்முன்னே உலாவாநின்றனென்கிறார். (78)

உரராஹ்விராகயதி வாரணவெயுமாரீ யாராகுடாகுஹரிதெ
ந விவொயவநந | சூராகுடெபதி ஹுபுயஜிவெணு நாடி
வெணீசுவெந டுசநாவரணெந டெவம் || (79)

(ப-உ.) (ஹுபுயஜிவெணு நாடிவெணீசுவெந) ஹுபுய
ஜி - உள்ளத்தே உறைந்திருக்கிற, வெணுநாடி - குழலோசையி
னுடைய, வெணீ - தா(யா)னையை, சுவெந - பொழியாநின்ற,
சுநாவரணெந - வாய்க்கலாயோடு(கூடின), டெவம் - ஸ்ரீக்ருஷ்
ணன், (யாராகுடாகுஹரிதெந) யாரா - அவிச்சிந்நமா யிருக்
கிற, குடாகு - கடைக்கணபாவையினால், ஹரிதெந - பூர்ணமாயி
ருக்கிற, விவொயவநந - நேத்ரத்தினால், உரராஹ் - தூரத்திலிரு
நது, விவொகயதி - பார்க்கிறான்; (வாரணவெயுமாரீ) வாரண-
யானையினுடைய, வெயு - விளையாட்டுப்போன்ற, மாரீ - நடையழ
கையுடையனாய்க்கொண்டு, சூராகு - ஸமீபத்தில், உவெபதி - வரு
கிறான் (79)

(தா-ம்.) எனக்கு நடையழகைக் காட்டுகைக்காக மத்தகஜம்போல்
நடந்து தூரமாகப்போய்நின்ற, அங்கிருந்து என்னை இடைவிடாமல் பாரா
நின்றான்; பின்பு என்மனமுருகுமபடி வேணுகாரம் பண்ணினவனும், அத
ரததை நெளித்துக் காட்டிக்கொண்டு அருகேவந்து அந்நடையழகுடன்
நடையாடாநின்றனென்கிறார். (79)

த்ரி ஹவநஸாரஸாஹுரம் ஹிவ்யூதிராகுதாஹுரம் டுபுஸிபுபுஸி
ஸிஸிராஹுரம் ஶீவஹவொவொஹுரம் | சுநாணஸாணாஹுரம்
ஹுதாஹுரம் வொஹுரம் ஶீவயிநகஜவெணுராயாதிடெவம் ||

(ப-உ) சுயஸு - இவ்வழகுடன்கூடிய, சுயஸு-இந்த, டெவம் -
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (சுநகஜவெணு) சுநகஜசு - ஒலியாநின்ற,
வெணு - குழலையுடையனாய்க் கொண்டு, (த்ரிஹவநஸாரஸா
ஹுரம்) த்ரிஹவந - மூன்று லோகங்களுக்கும், ஸாரஸாஹுரம் -
ஆந்த ஜநகங்களாயும், (ஹிவ்யூதிராகுதாஹுரம்) ஹிவ்யு - அதிமாநு
ஷமான, தீரா - ஸ்ருங்காரகமந்தினால், சூகூதாஹுரம் - பூர்ணங்
களாயும், டுபுஸிபுபுஸி - பார்வைகளுக்கேற்றும், ஸிஸிராஹுரம் - (க
ண்களைக்) குளிரப்பண்ணுவதும், (ஶீவஹவொவொஹுரம்) ஶீவ -

ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஹ்ஷா - ஆபரணங்களுக்கு, வஹ்ஷா - இருப்பிடங்களாயும், (சுபரணஸரணாஹ்ஷா) சுபரண - ரக்ஷகார்தரமில்லாதவர்களுக்கு, ஸரணாஹ்ஷா - ரக்ஷகங்களாயும், சுஹ்ஷா - ஆஸ்சர்யகரங்களாயுமிருக்கிற, வஹ்ஷா - திருவடிகளினால், சூயாத்ரி-நடந்துவருகிறான். (80)

(தா-ம்.) ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுவன், மூன்று லோகங்களுக்கு மாந்த ஜநகமாய், நாததந்தில் பழகித்தேறினதாய், பார்க்கப்பார்க்க அழகியதாய், அப்யுஜ ஜ்வலங்களான பூஷணங்களால் லலகரிக்கப்பட்டதாய், அகதிகர்களாய்த் தன்னை வந்தடைந்த ப்ரபந்நர்க்கு ரக்ஷகமாய், இப்படிசுளாலே அந்ராயாஸ்சர்ய கரமாயிருக்கிற பாதகமலங்களால் மெள்ள மெள்ள நடந்துவந்து வேணுகாந்ததுடனே என்முன்னே உலாவாநின்றனென்கிறார். (80)

வெராயம்ஃநீந்ரு, ஜநரீ நவதாவஹாரீவெராயம்ஃநீந்ரு, ஜவயுவவஸநாவஹாரீ | வெராயம்ஃநீந்ரு ஹவநஸூரடிவஹாரீ வெராயம்ஃநீந்ருஹுடிவாஹாரீ || (81)

(ப-உ.) யஃ - எவன், (ஃநீந்ரு, ஜநரீ நவதாவஹாரீ) ஃநீந்ரு, ஜந - ருஷிகளுடைய, ரீ நவ - மநஸ்ஸினுண்டான, தாவ - தூக்கத்தை, ஹாரீ - அபஹரிக்கிறவனோ, சுயஃ - இவன், ஸஃ - அவனே; யஃ - எவன், (நீந்ருஜவயுவவஸநாவஹாரீ) நீந்ரு - அபிமாந்தையுடைய, வ்ருஜவயுவ - கோபிகைகளுடைய, வஸந - துயில் களை, சுவஹாரீ - எடுத்தாளித்தவனோ, சுயஃ - இவன், ஸஃ - அவனே; யஃ - எவன், (நீந்ருஹவநஸூரடிவஹாரீ) நீந்ரு - ஹவந - ஸ்வர்க்கத்துக்கு, ஸூர - ஸ்வாமியான இந்த்ரனுடைய, ஹவ - கொழுப்பை, ஹாரீ - போக்கினவனோ, சுயஃ - இவன், ஸஃ - அவனே; யஃ - எவன், (நீந்ருஹுடிவாஹாரீ) நீந்ரு - ஹுடிவ - என்னுடையதான, ஹுடிவஹாரீ - ஹவநெஞ்சை, சுவஹாரீ - வஞ்சித்தவனோ, சுயஃ - இவன், ஸஃ - அவனே. (81)

(தா-ம்.) ஸகாதி யோகீந்த்ரர்கள் இந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அநவரதம் தயாநிக்கவே, இவனாருளும் அநகே நித்யவாஸம் செய்கைக்குப் பாணகாக அவர்கள் மநஸ்ஸினுள்ள ஆத்யாத்மிகாதி ஸகல தாபகங்களையும் களைந்தெடுத்தான்; கோபிமாரகள் ரீராடும்போது குளக்கரையில் களைந்துவைத்த துகிலை அவர்களறியாதபடி யபஹரித்த னு(யு)ர்த்தனானான்; கோபாலர்கள் தனக்கிட்ட பலிபூணையை இவன் தடுத்துவிட்டானென்று இந்த்ரன் கோபித்துக் கல்மழை பொழிய, அதை கோவர்த்தணமலையை யெடுத்துத் தடுத்து அவன்

கர்வத்தைத் தணித்தான்; இப்படி ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனும் பரமாவிக
னாய் குரானை அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இப்பொழுது என் கணவழியாக நெரு
சில் புகுந்து அவருள்ள வேதனைகளை யாற்றினுனென்கிறார். (81)

வவ-ஹ்ருக்ஷை உளமுயு வ ஸாவ-ஹ்ருக்ஷை உளமுயு |

நிவி-ஹ்ருக்ஷை உளமுயு வ ஸாவ-ஹ்ருக்ஷை உளமுயு | (82)

(ப-உ.) வவ-ஹ்ருக்ஷை உளமுயு - எல்லாப்பொருளையு மறியவல்ல ஜ்ஞா
னத்திலும், உளமுயு - மோஹிப்பிக்கவல்ல அழகிலும், ஸாவ-ஹ்ருக்ஷை
உளமுயு - ஸர்வோத்தமமான, உயர்வு - இந்த, உயர்வு - தேஜஸ்ஸை, நிவி-
ஹ்ருக்ஷை - அடைந்ததாய்க்கொண்டு, உயர்வு - என்னுடைய, நய நய - கண்
னானது, நிவி-ஹ்ருக்ஷை - மோகக்ஷயத்தை, ஸாவ-ஹ்ருக்ஷை - அறுபணி
க்கிறது. (82)

(தா-ம்.) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஜ்ஞானமோ, ப்ரஹ்மாதிகளி
லும் நிதயசூரிகளிலும் விஞ்சியிருந்தது; இவனுடைய அஜ்ஞானமோ, அஜ்
ஞானிகளுக்கு நித(உ)ர்சநமாகச் சொல்லப்பட்ட இடையரிலும் விஞ்சியிருந்
தது; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பரத்வஸௌலப்யங்களை யதப
வித்து என்மனம் பரமாத்ம பரிதமாயிற்றென்கிறார். (82)

கூஷா நடுததூ நர-ஹ்ருக்ஷை உளமுயு வ ஸாவ-ஹ்ருக்ஷை உளமுயு
யு-ஹ்ருக்ஷை உளமுயு வ ஸாவ-ஹ்ருக்ஷை உளமுயு | (83)

(ப-உ.) கூஷா ஹ்ருக்ஷை - க்ருஷ்ணனென்ற பெயரையுடைய,
கூஷா-ஹ்ருக்ஷை - உளமுயு - என்னுடைய, ஜீவிதம் - ப்ராணானது,
யு-ஹ்ருக்ஷை - (தன்னுடைய) முகமாகிற் சந்த்ரனாலே, உயர்வு -
நர-ஹ்ருக்ஷை - சீதகிரணான சந்த்ரனுடைய, உயர்வு - உத்பத்தியை,
(யு-ஹ்ருக்ஷை) யு-ஹ்ருக்ஷை - புருஷத்தென்கிற தோஷத்
தோடுகூடிய, ஹ்ருக்ஷை - கார்த்தியையுடையதாக (நிர்த்தகமாக),
கூஷா ஹ்ருக்ஷை - பண்ணினதாய்க்கொண்டு, கூஷா ஹ்ருக்ஷை -
(என்னுடைய) ஸமுத்ரம்போன்ற பேரரசையை, ஜீம-ஹ்ருக்ஷை -
இரட்டிக்கப்பண்ணுகிறது. “யு-ஹ்ருக்ஷை” என்பதற்கு,
யு-ஹ்ருக்ஷை - இரட்டிக்கப்பண்ணப்பட்ட, ஹ்ருக்ஷை - கார்த்தியை
யுடையதாக என்றும் அர்த்தமாகலாம். “யு-ஹ்ருக்ஷை”
என்றும் சிலர் சொல்லுவர். (83)

(தா-ம்.) எனக்கந்தராதமாவான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், லோகத்திலுள்ள தாபங்களையும் இருளையும் தன்முகவொளியினால் போக்கி, உலகத்தார், இனி சந்த்ரனால் ஏதும் கராயமில்லையென்று சொல்லும்படி சந்த்ரனை வீணாக்கினவனாய்க்கொண்டு, அம்முகவொளியை எனக்குக் காட்டி என்னைசையைப் பெருகச்செய்தா நென்கிறா.

தடுக்கிற தாழ், விவொய நயி வஹிவா ஸௌவநயி
வய்யு | சிஹ-சி-ராநா சி-ய-ராபரொஷ்ய சிவா சிஹ
ய-சி ராநவ்யுதி || (84)

(ப-உ) (சூதாதி, விவொயந ஸ்ரீஸஹாவி காமொஷ விநி
வம-பு) சூதாதி - கொஞ்சம் சிவந்திருக்கிற, விவொயநஸ்ரீ -
நேத்ரசோடையினால், வஜ்ஜாவித - கொண்டாடப்பட்ட, சுமொஷ -
ஸமஸ்தமான, விநி - ஆஸ்ரிதர்களுடைய, வம-பு - ஸமுஹத்தை
யுடையதும் (பிபாபயபொஷி) பிபாப-போக்யமான, சுயபொ
ஷி-கீழ்மலுத்தையுடையதும், கசி அப்படிசாஸத்ரப்ரஸித்தமு
மான, வநகசி - இப்படி கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட, பிபாபொ - ஸ்ரிஞ்
ஷ்ணனுடைய, பிவசுஜி - முகாரவிநத்தை, பெ - என்னு
டைய, பிமவஸு - நெஞ்சானது, பி - ஹ - அடிக்கடி, உபி -
த்யாநம்செய்கிறது

(தா-ம்.) தன்னிடத்தில் பக்தியுட்கரான பாகவதர் பககல் தனககு ள்ள வாத்தஸ்யத்தை புறமபொகிந்து காட்டிஹுற்போல சிவாத இருக்கண் களால் கௌரவித்துக் கடாஹியாநின்றான்; அவர்கஹாபபார்த்து மதுரமா கப்பேசுவதாக அதரம் துடியாநின்றது, முகமானது மலர்த்துதோன்றி அவ ர்கள் தாபத்தை யாற்று நின்றது; இவனுடைய இவ வவயவங்கஹையெல்லாம் என்னெஞ்சு ஒருகாலேதயநியா நின்றதென்கிறார். (84)

கராளபரமஹம்ஸத்தா ஜெவிதாவஸ ஸிக்ராமாஸி வஜ்ஜ
விஸம்பவாஹி. ப்ரபுஜே துஷொஹி நள | ஸுபாஸஹிதஹம்
ஹி ஹவநா வபாந ஸ்ரீபௌ விஷொகய விஷொவ நாத, க
ஜஹா ஜஹவெஸவஸூ|| (85)

(ப-உ.) கரள - திருக்கைகள், (பரபரடி) தாழ்வுஜய்யாவு
 ஸிக்ஷாமூலம்) பரபர - சாதகாலத்தில், உட்கூட - வந்ததியடைந்
 திருக்கிற, கரீ - தாமரைப்பூவினுடைய, விவாஸ - (விகாஸம்
 கார்திருமுதலானவற்றினாலுண்டான) பாகாசத்துக்கு, ஸிக்ஷாமூலம் -

அப்யாஸம்செய்விக்கிற ஆசார்யனாயிருக்கின்ற; வடிவ-திருவடிகள், (விஷயவாடிவ்யயிவ்யவொவ்யுஜிநள) விஷயவாடிவ்ய-கல்ப வ்ருகூத்தினுடைய, ப்ருகூதி இளசான, வ்யுப - தளிர்களை, உஜ்ஜிநள - அதிக்ரமிக்கின்றன; ட்யுஸள - திருக்கணகள், (டிஹிதடி-கூதி, ஹுவெ நாவலா நஸ்யுள) டிஹித - பிளக்கப்பட்ட, டு-கூதி - துரபிமானத்தையுடைய, த்ருஹுவந - மூன்றுலோகத்தினுடைய, உவலாநஸ்யுள - ஸாத்ருஸ்யலக்ஷ்மியை யுடைத்தாயிருக்கின்றன; (விவொவ நார்பூதடி) விவொவந - நயநங்களுக்கு, சுபூதடி-ஸுகப்ரதமாய், கிஹி - ஸலாக்பமான, வெஸஸவ்யு - (இப்படிப்பட்ட) இளம்பருவத்தை, விவொகய - பார், சுஹொ - ஆஸ்சர்யம். 'விவொவந' என்றுபதவிபாகமாய், விவொவந-கண்ணை! விவொகய - பார்என்றுமர்த்தமாம். (85)

(தா-ம.) இப்படி கீழ்ப்பத்து ஸ்லோகங்களினால் அவனைத்தாம் பூர்ணமாகவருபவர்தது "நீங்களும் இதை வீணாகப்போககாதே அநுபவியுங்கள்" என்று பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறார்.

இவனுடைய அநுபவம் வேப்பங்குடி நீர்போலிருக்கையன்றிக்கே, அநுபவிக விறகும்போதே பால்போல் இனிதாயிருக்கும், அதாவது சாதகாலத்திலுதித்த தாமரைகளும்கூட, சைத்ய ஸௌகந்தய மார்த்தவாதிஸ்வபாவங்களை இங்கேவந்தப்பயலிகளும்படி இவனுடைய கைகள் மிகவுமழையதாய் ஸாவப்ரகாரத்தாலு முயாந்திருக்கும்; ஸ்ரீபாதங்கள், கற்பகத்தருவினது இளந்தளிர்களும் நோற்கும்படி அதைக்காட்டிலும் மென்மைவிஞ்சிசிவந்து கோமலமாயிருக்கும்; இவனுடைய கண்களுக்கு ஒப்புசொல்லலாம்படி யெடுக்கவல்லதொருவஸது தரிஸோகத்திலு மெனகுமில்லை; இப்படி அதிஸுந்தரமான பா(ஸா)லமுருந்தனை நீங்களும் கண்டனுபவியுங்களென்கிறார் (85)

சூவிநூநகிஹநடிஹநி ஸாகாராநிஹார சூரிநார-ஸாநகிராஸதி ஹுடியி வொடிடி, டிவிதாஸுஸ்யிபா | சூதநூந கிநநடிநிநயந ஸூராவொகிநவடிபா டிஸா கிநிநடிவஜஸாநிஸநதடி ஸா கிரஜி கிஜிபிதெ | (86)

(ப-உ.) சுஹி சுஹி சுஹி - திரந்தோறும், ஸாகாராநு-லக்ஷணங்களோடுகூடிய, விஹாரசூரிநு - திருவிளையாட்டினுடைய காமங்களை, சூவிநூநடி - ஸம்பாதிபாநின்றதும், (சூடி-டிவிதாஸுஸ்யிபா) சூடி - குளிர்ந்திருக்கிற; டிவித - முறுவலையுடைய,

(86)

(86)

(ப-உ.) (ஸஃஹவீத்யளவ நடி) ஸஃஹவீத - வ்ருத்திய
டையாநின்னுள, பளவ நடி- பெளவநவயஸ்ஸையுடையது; (சுர
உ.வெஸௌவாஹுஜு தடி) சுரஉ - சஞ்சலமான (மெள்ள மெள்ள
நழுவுகிற), வெஸௌவ - பால்யத்தினால், ஹுஜுதடி- அலங்கரிக்கப்
பட்டும், (ஃஹு.ரி.தவொய நடி) ஃஹு - யௌவநமத்தினால், ஹுரி
த - பூசப்பட்ட, வொய நடி - கணகையுடையதும், ஃஹுநஃஹுஹா
ஸாஜுதடி) ஃஹுந-மநமதனால், ஃஹு.மநோஹரமாயிருக்கிற, ஹாஸ-

முறுவலாகிற, சுஜை - அமுதையுடையதும், பூ - திஷ்ணவிவொரு
கூ நய) பூ - திஷ்ண - ஸ்ணநதோறும் (புதிது புதிதாக உண்டான),
வீவொருகநய - பார்வையையுடையதும், (புணயவீதவஸீஃவய)
புணய - ப்ரீதியினால், வீத - சும்பநம் பண்ணப்பட்ட, வஸீஃ-
வய - வேணுரந்தரத்தையுடையதும், (ஜமதூயவீவொஹநய) ஜம
தூய - மூன்றுலகங்களுக்கும், வீவொஹநய - ஆநநாதிசயத்தை
யுணடுபண்ணுவதுமான, ஜைகஜீவி - என்னுடையதான ப்ரா
ணாகிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணத்தவமானது, ஜயதி - விளங்குகிறது. (87)

(தா-ம.) கீழ், க்ருஷ்ணனுடைய பால்யத்தைத் தாமமுதபவித்துப்
பிறர்க்குமுபதேசித்தார்; இனி பால்யம்திண்டின யௌவநாவஸ்தையை
யதபவிக்கிறார்.

என்னுடைய வாழ்க்கைகடெல்லாம் மூலகாரணமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண
னுடைய வடிவில் பால்யம் மெள்ள மெள்ளக்கழிந்து சிறிது சேஷித்ததரிந்
தது; இது போகத்தொடங்கினபோதே யௌவநம்வந்து ப்ரவேசித்தது நா
ளுக்குநான் வராரின்றது; அது வந்தவாறே அதுக்கடையாளமாகக் கண்க
ளில் ஸருககாரவிலாஸமேறிப்பாய்ந்தது; கண்டபோதே பெண்களை மயக்
கவலல சிறுநகையு முகத்திலமுதம்போல் வழியாரினதது; பார்வைகளா
னவை ஸ்ணந்தோறும் மாறி மாறி விளங்கிவராரின்றது; இந்த வயஸ்வி
லும் முன்னிலுமதிகமாக ப்ரீதிபண்ணிக் குழலாதாரினருள; இப்படியௌ
வநா விர்ப்பாவகாலத்தில் ஸகலலோகங்களும் மோஹிக்கும்படியாக விளங்க
காரின்றருனென்கிறா.

(87)

வித்ருனெடி தஜூரணாவிநு வித்ருனெடி தஜபநாரவிநு |,
வித்ருனெடி தஜபநாரவிநு வித்ருனெடி தஜநாரவிநு |

(ப-உ.) தசு - அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடையதாய், வணகசு -
என்முன்னே தோற்றுகிற, வரணசுரவிநு - ஸ்ரீபாதகமலமானது
வித்ரு - அத்யாஸ்சர்யகரமானது, தசு - அப்படி சாஸ்த்ரப்ரஸித்த
மாய், வணகசு - இப்படி கீழேவர்ணிக்கப்பட்ட, நயநசுரவிநு -
திருக்கண்மலர், வித்ரு - அத்யாஸ்சர்யகரமானது, தசு - அப்படி
ஸர்வஜநா நந்தகரமாய், வணகசு - இப்படி என்மனதைவஞ்சித்த, வடிந
சுரவிநு - முக கமலமானது, வித்ரு - அத்யாஸ்சர்யகரமானது;
சுஜை - அம்மா! தசு - அப்படி ஸர்வோத்தமமாய், வணகசு - இப்படி
ப்பட்ட ஸர்வாவயவங்களோடுகூடியதாய், வித்ரு - ஆஸ்சர்யகரமான

வ்யாபாரங்களையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ண தத்வமானது, வித்ரு - அத்யா
ஸ்சர்யகரமானது; இங்ரு “ ஸ்சு ” ஃ ஷ்ண தசு ” என்றபதங்களுக்கு
நாலு இடங்களில சொன்ன அர்த்தங்களை யெல்லாம் நாலு இடங்களி
லும் சொல்லிக்கொள்வது. (88)

(தா-ம்.) ஆஸரி கரைத் தன்கீழிருத்தி அவர்களுக்கு அடைக்கலமான திருவடிஞளுடைய செயலுமெழிலும் லோகவிலக்கணமாயிருக்கிறது ; ஆதியில் அவர்களாஸ்ரயிக்கைக்குறுப்பாக அவர்களுடைய அநாதிபாபமெல்லாம் நீங்குமபடி கடாக்ஷித்தூப் பணிகொண்ட கணகளினுடைய செயலுமெழிலும் வாசாமகோசரமாயிருக்கிறது ; உள்ளுள்ள அபிப்பிராயங்கெல்லாம் தோற்றும்படி மஹந்த திருமுகத்தினுடைய ஜகந்மோஹநமான எழிலும் செயலும் அதிவிசித்ரமாயிருக்கிறது ; அவயவசோபையாலும் யௌவநத்தினாலும் அதுக்குரிய ஆபரணங்களினாலும் அஸதருபமான திருமேனியினுடைய செயலுமெழிலும் அத்யாஸ்ரயத்தை வினோயாரின்றது ; அம்மம்மா ! என்று ஆஸ்சாயப்படுகிறா.

(88)

செவிமனமாவவெ நகல்கிஷு பிபிஸிபிபித ஜலபிபா ஹித்யகம
கூழிழ | வ.ஜபாவதிநாரவஜ்ஜீ பரகத நாயகசீமாரணினிவநெ||

(ப-உ) (சுவிதஹுவதெ ந வத்யஷ்ட) சுவித-ஸமஸ்தமான, ஹுவத - லோகநகஞ்சுக்ரும், ஹந - முக்பமான, ஹதஷ்ட - அஸந் காரமானதும, (சுயிஹதஷித ஜயபிடி ஹித்ய சுஹகஹி) சுயி ஹதஷித - அஸந்கரிக்கப்பட்ட, ஜயபிடி ஹித்ய - லக்ஷ்மியினு டைய, சுஹகஹி - கலசமபோன்ற ஸ்தனங்களையுடையவனும், (வ்ஜயஹதிஹாரவயீரகத நாயகஹிஹி) வ்ஜயஹதி- (வட்டமாககின்ற) கோபிமாகளாகிற, ஹாரவயீ - கொடிபோன்ற முத்துமலைக்கு, ரகதநாயகஹிஹி - நடுவிஷிட்ட மரகத மென்கிற சிறநதமணிபோன்றவனுமான ஸரீக்ருஷ்ணனை, வநி - நமஸ்கரிக்கிறேன். (89)

(தா-ம்.) இதில், கீழ்ச்சொன்ன அவனெழிலும் செயலிலும் தோற்ற திருவடிகளில் விழுந்து பணிசிறார்.

ஆராயணத்துக்குழப்பான நுசியை வினைக்கும்படி ஸர்வலோக வில்
க்ஷணமாய், சேதநர்க்குப் புருஷக்காரபூதையான பிராட்டியுடைய குசங்களு
க்கு ஓரலங்காரம்போல் எப்போதாமனகே யணைந்திருக்குமவனாய், இடைப்
பல்லையிலுள்ள பெண்கள் முததமாலைபோல் சற்றும் வளைந்துநிற்கத் தான்

நடுநாயகமாய்நின்று அவர்களை விளங்கப்பண்ணின எழிலையும் செளலப்பத்
தையுமுடையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார். (89)

காஞ்சாகவமு ஹண விமு ஹவலுக்கூ விணாஜராம
ரவ ரஜிதஜீனுவஸ்ரீ : மணவூயீ ேகா ரஜினுவ வெ
வர ந வஜ்ஜாஜா ரஜித விவெவதி கூஷதஜை : (90)

(1-உ) (காஞ்சாகவமு ஹணவிமு ஹவலுக்கூ விணாஜராம
ரவ ரஜிதஜீனுவஸ்ரீ) காஞ்சா - நாயிகையினுடைய, கூவ - மயிர்
முடியை, மு ஹண - பிடிக்கும்போது ண்டான, விமு ஹ - ப்ரணய
கலஹத்தில, வல - பிடிக்கப்பட்ட, வகூ - ஸ்ரீதேவியினுடைய
(திருமேனியிலுண்டான), வணகஜராம - காஸ்மீரதேசத்திலுண்
டாகிற கண்டசந்தந்தினுடைய, ரவ - குழம்பினால், ரஜித - சிவ
ப்பாகப்பண்ணப்பட்டும், ஜீனுவ - மனோஹரமுமான, ஸ்ரீ - சோபை
யையுடையதும், (மணவூயீ ேகா ரஜினுவவெவர ந வஜ்ஜாஜா ரஜி)
மணவூயீ - கன்ன (கபோல) மாகிற, ேகா ரஜினுவ - கண்ணாடிப்
புறத்தில், வெவர ந - நர்த்தநம்பண்ணுகிற, வஜ்ஜாஜா ரஜி - ஸ்வே
தபிந்துக்கையுடையதுமான, கிங்கவி - ஓராறொரு, கூஷதஜை -
க்ருஷ்ணனென்கிற தேஜஸஸானது, வெவதி - (என்முன்னே)விறை
யாடுகிறது “காவமு ஹண” என்று பாடமாகில் ஸரளமாம், அப்
பொழுது வல - ஆவிங்கனம் செய்துக்கொள்ளப்பட்ட என்றர்த்த
மாம். (90)

(தா-ம்.) கீழ் பிராட்டியைச்சொல்லவே அவளோடிவன் விளையாடின
விளையாட்டு நினைவில்வந்தது, அதையநுஸந்திக்கிறாரிதில்.

ஏகாந்தத்தில் ருக்மணியோடு ரதிகேளி செய்யும்போது ப்ரணயத்தி
னால் ஒருவர் க்கொருவா கசங்களை பிடித்துக்கொண்டு கலஹம் செய்கையில்
இவன் ருக்மணியேவியைத் திடீரென்று சென்று நெருங்க அணைத்துக்கொ
ண்டான். அதினால் அவளுடைய திருமேனியிலுள்ள சந்தநசசேறு இவனுடை
யசரீரத்தில் சிறைய ஒற்றுண்டபையால், கரிய திருமேனியில் பரபாக
மான அந்த செகப்புசசந்தநத்தினால் அபூர்வமானதொரு காந்தியையடை
ந்து விளங்கினான்; அந்தரதிகேளி காலத்திலுண்டான ஸ்ரமத்தினால்,
துடைத்துவிட்ட கண்ணாடிபோல் அதிஸ்வச்சமான (கபோல) கன்னப்ரதே
சத்தில் வேர்வையின் திவலைகள் வ்யாபித்திருந்தது; இப்படி அநிர்வாச்ய

மான அழகுடனே க்ருஷ்ணன் என்மனதிலே எப்போதும் விளையாடாரின்
ருனென்கிறா. (90)

பெயர்மூலம் வயசு வயசு விவசாயம் பெயர்மூலம் வயசு
மூலம் | பெயர்மூலம் வயசு வயசு பெயர்மூலம் வயசு
மூலம் வயசு || (91)

(ப-உ) கூறு - இந்த வவசாயம்-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வ
வசாயம் - திருமேனியானது, பெயர் - ஸ்வாபாவிகமான யோக்யதை
யுடைய, பெயர் - (எனக்கு) மிகவு மினிதாயிருக்கிறது ; (பெயர்
மூலம்) பெயர் - தேனினுடைய, மூலம் - பரிமளத்தையுடையதும், பெயர்
மூலம் - அப்பரிமளத்தினு லினியதுமாய், பெயர்மூலம் - மந்தஹாஸத்
தையுடையதும், பெயர்மூலம் - அதினு லுண்டான போக்யதையையுடை
யதுமாய், பெயர்மூலம் - நிருபாதிமான போக்யதையையுடையதுமான,
வயசு - முகமானது, பெயர்மூலம் - (எனக்கு) இனிதாயிருக்கிறது;
பெயர்மூலம் - எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் போக்யதையைக் கொடுக்கவல்ல
தும், பெயர்மூலம் - எல்லா இந்நீயங்களுக்கும் இனிதாகத்தோற்றமுமது
மான, வயசு - இந்தக்ருஷ்ணனுடைய திவ்யாத்மஸவரூபமானது,
பெயர்மூலம்-என்மனதுக்குஇனிதாயிருக்கிறது; கூறு-ஆச்சர்யம். 91.

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய போக்யதையைப்பேசுகிறார்.

நம்முடைய ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய வீரஹமானது, ஸ்வாபா
விகமான அழகாலும் அதுக்கு மேலே சேஷத்தகமளினாலும் இனிதாயிருந்
தது; முகமானது விலக்ஷணமான நோக்கினாலும் அவர்ந்த காந்தியினாலும்
இனிதாயிருந்தது; அவன் தூரநின்ற வாய்திறந்தபோதே அதில் நின்றும்
புறப்பட்ட பரிமளம் அம்மண்டலமனைத்தையும் கமழப்பண்ணுநின்றது;
அற்பம் பற்கள் தெரிந்தும் மறைந்துமிருக்கும்படி மந்தஹாசம் பண்ணும்
போது அது உள்ளுள்ள அபிப்ராயப்ரகாசத்தினால் இனிதாயிருந்தது; இப்
படி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுவன், ஸ்வபாவத்தினாலும், சேஷத்தகமளினாலும்,
அழகாலும், அபிப்ராயத்தினாலும் அனைவர்க்கு மினியலாயிருந்தான்; இவ
னோடு போலியான மற்றொருவஸ்துகிடையாது; ஆச்சர்யம்! என்கிறார்.

ஸ்ரீமாத்மாவஸ்துவஸ்து சரிவிவிமலவிவஷணம் |

சுமீக்ய நரகார ராஜ்யவஸ்து நரகாரம் ||

(92)

(ப-உ) (ஸ்ரஜாரஸஸவ-ஃஷ்ட) ஸ்ரஜாரஸ - ஸ்ருங்காரஸத்தினுடைய, ஸவ-ஃஷ்ட - அனைத்துப் பொருளானவனும், (ஸ்ருங்காரஸஸ்வரூபமானவனும்), (ஸ்ரிவிவிஜ்ஜி விஹஷண) ஸ்ரிவி - மயினினுடைய, விஜ்ஜி-இறகை, விஹஷண - ஆபரணமாக உடத்தானவனும், (சுஜீக்ய த நராகார) சுஜீக்ய த-தன்னிச்சையினால் பூண்ட, நராகார - மனுஷ்யதேஹத்தை யுடையவனும், (ஹவ நாஸ்ய) ஹவந - ஸகலலோகங்களுக்கும், சூஸ்ய - ஆதாரபூதனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, சூஸ்யபெ - தொழுகிறேன். "ஸ்ரஜாரஸஸவ-ஃஷ்ட" என்று ஸ்ருங்காரஸத்தையே தனக்கு எல்லாப் பொருளுமாக வுடையவனுமென்றுமாம் (92)

(தாம்) இதில், அவனுடைய பரதவணைலயங்களுக்குத் தோற்று அடிமைப்படுகிறார்.

இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், உள்ளே அந்தர்யாமியாய்நின்றும் வெளியில் ஆஸ்ரயணியாய் நின்றும் ஸகலலோகங்களையும் த(ய)ரியாநின்ற பராதபரான பரமபுருஷனுயிருந்தான்; ஆகில் நம்மோடு ஸஜாதீயனாகக்காண்கிற விதமென்னெனில்; விஜாதீயனாகத்தோன்றில் ஒருவரும் தன்னை ஆஸ்ரயியாரென்று நம்மோடொத்த நரவேஷத்தை பூண்டுநின்றான்; ஆனால், இவன்ப்ராணிகளை ஆஸ்ரயிப்பிததுக்கொள்ளும் ப்ரகாரமென்னில்; ரவிசுராயிருப்பா சிலரைத்தன் ஸ்ருங்காரவிலாசங்களைக் காட்டியும், மேலேமுந்த மதியுடையாரைத் தன்னுடைய இடைச்சாதிக்குச்சேர்ந்த மயில்கண்முதலிய ஆபரணங்களைக் காட்டியும் தொழுவிததுக்கொள்ளும்; இவனை நான், சிறிதுகாலமகழித்து ஆஸ்ரயிகலரமென் றுறியிருக்கையன்றிக்கே இப்பொழுதே ஆஸ்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (92)

நாடிபாவிவஸ்யுதிசுடரவந டிஸ-ஃஷ்ட ந ந விஜ்ஜி நவொவநிஷ்டரவஸ ஃஷ்டாஸ ஃஷ்டாஸ ஹஸ்யு | ஸகூஹிராநய நயொர நயொஃ வடிவொ ஸாரிந சுயந ஸக்யயாதிஸநிபதெ || (93)

(ப-உ) ஸாரிந - ஸர்வசேஷியான க்ருஷ்ணனை! ஸாடி - நல்ல ஜ்ஞாநமுடைய பண்புதாக்களுடைய, ஸஹஸ்யு - கூட்டமானது, சுடிஸவி - இக்காலத்திலும், சுடரவந - மறற எக்காலத்திலும், டிஸ-ஃஷ்ட ந - கண்ணினாலும், விஜ்ஜி - மநஸ்ஸினாலும் (த்யாகத்தினாலும்), உவநிஷ்டரவ - வேதாநத (விசார) த்தினாலும், யு - பாடொரு உன்னை நவஸ்யு - அறிகிறதில்லையோ, ஸஃ - அப்படிப்பட்ட, சுடி - நீபானவன், ஃ - என்னுடைய, சுமயொஃ -

சுவரூபம் - விஷயமன்றிக்கே யிருக்கிறது (வரணிக்கமுடியாதது) 'கா' 'கரீ' என்ற இரண்டும் ப்ரஸ்நார்த்தகமாய் எப்படிப்பட்ட தென்றும் பொருளாம். (94)

(தா-ம்) என்னை நீர் உண்மையாகக் கண்டராகில் என்னுடம்பில் சில வடையாளங்களைச் சொல்லுமென்றான க்ருஷ்ணன், அதுக்குப்பதிலுரைக்கிறாதினில்.

முடிதொடங்கிக் கணைக்காலகள்ளவும் கறுத்தது நீண்டு தொங்காரின்ற ப்ரகஸ்த கேசவகனையுடைய க்ருஷ்ணனே! இதுவரையில் நான் சந்த்ரனுடைய காரதியை மேலாகவெண்ணியிருந்தேன், இப்பொழுது உன்னுடைய முகமதியினொளியானது அதைக்காட்டிலும்விஞ்சி அதிலிலக்ஷணமாயிருந்தது; இப்படி அதிஸ்ந்தரமான உன்னுடைய மேனியில் ஆபரணமாக வேறிட்டி ககொண்ட பீலித்தழையும் தாலிககொழுந்துமாகிய இவையெல்லாம் உன் னையடைந்து மண்பபெறுகின்றது; உன்னுடைய போக்யந்தையையும் வடிவ முகையும் நேராக வர்ணிக்கப்புகில் அது அபரிசுந்நமென்று சொல்லும தொழிய இப்படிப்பட்டதென்று எங்கள் வாக்கினால் சொல்லிமுடிக்கப்போகாது; இப்படிப்பட்ட உனக்கு அடிக்கடித் தெண்டனிடுகிறேனென்கிறார். (94)

வடிவெநநு விநிஜி-தஸ்ரஸ் டிஸ்யாபெவவடி-வடிவெதி
கயிகாஸ்திரபிஸு-தெதராம-தவகாருணவிஜு-விதங்கியசுரீ

(ப - உ) வடிவ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! ஸஸ் - சந்த்ரனாவன் (வடிவெநநு-விநிஜி-தம்) வடிவ - (உன்னுடைய) நெற்றியாகிற, உநு - சந்த்ரனால், விநிஜி-தரீ - ஜயிக்கப்பட்டவனாய், டிஸ்யா - பத்து சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தெ - உன்னுடைய, வடிவ - திருவடிகளை, வடிவ - (நகங்களென்கிற வ்யாஜத்தினால்) அடைநது, கயிகாஸு - முந்தியசோபையைக்காட்டிலும் அதிகமான, ஸ்ரீயஸு - சோபையை, கஸு-தெதராமு - மிகவும் அடைகிறான்; தவ-உன்னுடைய, (காருண)விஜு-விதம்) காருண - (ஆஸ்ரதவிஷயத்திலுண்டான) தையையினுடைய, விஜு-விதம் - எழுச்சியானது, கியச - எவ்வளவு ஸ்லாக்யமானது! (என்றுகொண்டாடுகிறார்) 'காருண)விஜு-விதம்' என்றுபாடமாய், சந்த்ரனையும் ஜயிக்கவல்ல யெளவனத்தினெழுச்சி அத்யாஸ்சர்யகரமென்றுமாம். (95)

(தா-ம்) அவன் திருவடிகளில் வணங்கினவாகளின் பலத்தைச்சொல்லுகிறார்.

சந்தரன், வடிவமுகில் நான் எல்லாநிலமுயாந்தவனென்று காவித்து வா
னமேவின்ருன், ஸரீக்ருஷ்ணவதரித்தவாமே இவனுடைய முகம் சந்த
ரனை ஜயித்துவிட்டது, அந்தரம் சந்தரன், இனி இவனை வணங்கினால்
லது நமக்குப் பெருமை கிடையாதென்று தன்வடிவைப் பத்தாக வகிர்ந்து
கொண்டு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிவிரல்களில் நகங்களென்கிற வ்யாஜம்
கொண்டுவந் தாஸ்ரயித்தான, பின்பு அந்த மஹிமைபினால் முன்னிலுமதிச
மான காதலியைப்பெற்று விளங்குகாநின்றான்; கருஷ்ண! உன்பாதங்களில்
வணங்கின மாதரத்திலே அவனை உயரத்தாரின்ற உன்னுடையதைய என்ன
அதிசயித்திருக்கிறதென்று எடுபடுகிறா.

(95)

ததநுபுங்கயபிவாஸ வசிர நகக்ஷுப வாஜாப ரீ வஹ
உவவக்ஷுபவசுபுஜ | ததநுபுங்கயபிவாஸ வசிர நகக்ஷுப
யவசுபுஜவசுபுஜ வசுபுஜ வசுபுஜ வசுபுஜ வசுபுஜ ||

(96)

(ப-உ.) (வாஜாப ரீ வஹ உவவக்ஷுபவசுபுஜ) வாஜா -
சொறகளிலுண்டான, வாஜாப - போக்பதையாகிற, வஹ - உ -
அநேகங்களான, வவ - பூரணிமைகளிலுண்டான, வசு - கலை
களினால், வசுபுஜ - நிறைந்தருக்கிற, தத - அப்படி நிகரற்றதான,
(கயநுபுஜ) கய - உன்னுடைய, கயபு - முகமானது, (கயவசு
பு நகக்ஷுபு) கய - சமுதரத்திலுண்டான சந்தரனோடு, வசுபு -
சரியான, கக்ஷுபு - தோடியையுடையதாக, கயபு - எப்படியாகும்,
(அவ்வளவையன்றிக்கே) கயபு - உன்முகத்தைக்காட்டினும் வே
றொன்றான, யசு - யாதொருவஸ்து, உவவக்ஷுபவசுபுஜ - உவவ -
லோகங்களுக்குள், வசு - முதன்மையான, கக்ஷுபு - அழகுடைய
தோ, யவசு - எதவஸ்துவுக்கு, (வசுபு நகக்ஷுபு) வசு - உன்னு
டைய, யசு - முகத்தோடு, வசுபு - ஒத்ததான, வசுபு - வா - அழ
கானது, வசுபு - எப்போதும் (அழிவற்றதாய்), வசுபு - உண்டாகு
மோ, தத - அவ்வஸ்துவானது, கயபு - எதுவாகும்? (96)

(தா-ம.) இப்படி உன்முகம் சந்தரனைவென்று வெற்றிகொண்டபடி
யாலும், அவனைப்போல் உன் முகத்துக்குக் கலைகள் பதினொன்றான
வின்றிக்கே, சொல்லி வினிமையாகிற அநேகம் கலைகளுண்டு, ஆகையால்
உன்முகத்தைச் சந்தரனோடு துல்லமமாகச் சொல்லப்போகாது; ஆகில் எத
தோடுஉமை சொல்ல லாமென்னில்; உன் முகத்தோடொத்த காதலியை
யும் ஸர்வலோகாதீதமான ஸௌந்தர்யத்தைமு முடையதொருவஸ்து உண்
ரமாகில் அதை உன்முகத்துக்கு ஒப்பாகச்சொல்லலாம், அதொழிய இப்

போதுள்ள சந்தரன் தாமரை முதலானவைகளைச் சொல்லவொண்ணாதென்
கிரா. (96)

ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்
வய கவிவிநாயகாபிஷேகம் | நீராஜ நகர உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்
நெடுநிலை உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் || (97)

(ப-உ.) வயவெய் முதலவர்களாய், (சுவயவயகவிவிநாயக) -
சுவயவய - சமத்காரமான ப்ரபநதங்களைச் செய்வவல்ல, கவிவிநாயக -
கவினான வால்மீகி முதலானவர்களினாலும், யக் - யாதொன்று,
நகரநகர - சொல்லப்படவில்லையோ, தக் - அப்படிப்பட்ட,
நகரநகர - என்னுடையதான, வய - சொல்ல, ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்
யக் - கேட்கவேண்டுமென்கிற இச்சையுடையதாகில், ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் -
களை; (ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்) ஸ்ரீமதவ்ய - சந்தரனாகிற, ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் -
னது, (ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்) ஸ்ரீமதவ்ய - உன்னுடைய, ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் -
முகசந்தரனுக்கு, (ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்) ஸ்ரீமதவ்ய - ஆரத்திப்
ரகாரத்தினுடைய, யக் - பா (அ) ரத்தைக்குறித்து, விநாயக -
வெருகாலமாக, விநாயக - ஒரு பாதிபிணைந்திருக்கே, (ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்)
கமாகவே) ஸ்ரீமதவ்ய - தகுந்திருக்கிறது (97)

(தா-ம.) ஆனால் சந்தரனை எந்ததரத்தில் சேர்க்கலாமென்னில், என்
சொல்ல நீ செவிகொடுத்தது கேட்டாயாகில் சொல்லுகிறேன்கேள்; முன்
புள்ள கவிகள் இப்படிசொல்லாத தோற்றமல் வெறுமனே யிருந்துவிட்டார்
கள்; அதாவது சந்தரன் உன்னுடையமுக வெள்ளதாயததுக்கு ஆரத்திவழி
க்கும் தீபமாகவாகாரின்றுகொண்டு இரவும் பகலும் உன்முகத்தைச்சுற்றிச்
சுற்றிவாராநின்றனென்கிறார். (97)

ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்
ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்
தவயி தாமி || (98)

(ப உ.) (ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்) ஸ்ரீமதவ்ய - பரி
பூர்ணமான, விநாயகஸ்ரீமதவ்ய - ஆரந்தரஸத்தினுடைய, ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் -
பரம்பரைகளினால், (ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்) விநாயக -
விச்சிந்தனமாக்கப்பட்ட, ஸ்ரீமதவ்ய - ஸமஸ்தமான, ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத் -
மற்றவைகளினாலுண்டான ஆரந்தரத்தையுடையதும், (ஸ்ரீமதவ்ய உபநிஷத்) தா

பிரானஸுபாண-புவாநி) சுயன்தி - ஒருதடையின் நிக்கே யதேச் சமாகவே, உபாண - வெளியிடப்பட்ட, ஸுயாசுண-புவாநி - அமுதக்கடலையுடையதும், ஸீதாநி - நெஞ்சைக் குளிரப்பண்ணுவ துமான, தவ - உன்னுடைய, லிபிதாநி - முறுவல்கள், ஜயனி - விளங்குகின்றன (98)

(தா-ம்.) உன்னுடைய சிரிப்பானது, தடையறும்படி அம்ருத ரஸத் தைப் பெருக்காநின்றதாய், பரிபூர்ணமான மோக்ஷஸுத்தோடொத்த நிரதிசயநாதத்தையளிக்க, அதனால், ஸுவர்க்கணுகம் முதலிய மற்ற எல் லாவாநந்தங்களும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடியொளித்துவிட்டன, இப் படி யெல்லா ஸுகத்தையும் கீழ்ப்படுத்தவல்ல உன்முறுவல்கள் என்முன் னே குளிர்த்து விளங்காநின்றன வென்கிறார்.

“சுயன்தி” என்றவிடத்தில், “நிபன்தி” என்றுபாடமாகில், தானேவழிந்து பெருகாநின்ற அமுதவெள்ளமும் நீரஸமென்னப்பண்ணி, அதை ஒரு ரஸமாக வெளிக்கிளம்பவொட்டாமல் தடைத்துவிட்டது உன் முறுவல், என்றத்தமாம். (98)

காரம்ஸுணஸுமஸு, ஸு கதிவபெ ஸாரஸு) யளரெயகாரம்
காரெவாசுநீயதா பரிபூர்ணஸாராஜ) வபிவ, தா: (வெதவெந-
வம் விவடிவெஹ நவவபெதெவபி, யம் ஸு, உதவெ யத து: ரணீ
யதாவரிணக்ஷயெ) வ: ராஜதா|| (99)

(ப-உ.) (ஸாரஸு) யளரெயகாரம்) ஸாரஸு - ஸௌந்தர் யத்தினால், யளரெயகாரம் - பூர்ணர்களான, சுயிவெ - சிலர், கா ரு - யதேச்சமாக, ஸுண - இருக்கட்டும்; (சுநீயதாபரிபூர்ண ஸாராஜ) வபிவ, தா: - ஸௌந்தர்யத்தினுடைய, வரிண - அதிசயமாகிற, ஸாராஜ) - ஸவர்க்கத்தில், வபி - கட்டப் பட்ட, வ, தா: - ஸங்கல்பத்தையுடையவர்களும், காரு - யதே ச்சமாக, ஸுண - இருக்கட்டும்; வெவ - க்ருஷ்ணனே! வெத: - அவர்களுடன், வவ - இம்மாதிரியாக; வய - நாங்கள், நவிவடி: - விவாதம்பண்ணுகிறிலோம்; பி, ய: - (வர்களுக்கு) ப்ரியமானசொல்லையும், நஸு, உதவெ - சொல்லுகிறிலோம், யச யா தொரு காரணத்தினால், (ரணீயதா வரிண தி:) ரணீயதா - ஸௌந்தர்யத்தினுடைய, வரிண தி: - பரிபாகமானது, சுயிவவ-

உன்னிடத்திலேயே, வாராந்தர - பரிபூர்ணமாகயிருக்கிறதோ;
வாக்ய - இது உண்மைதான். (99)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைப் பேசுகிறார்.

லோகத்தில் ஸாதாரணமான ஸௌந்தர்யமுடைய இந்நாதிகளு
மநேகரிருக்கட்டும், அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்ததாய், இனி இதுகருமேலில்
ஸையென்னும்படி எவரும் ப்ரஸித்தமான அழகுடைய மந்தாதிகளுமநேக
ரிருக்கட்டும், எனக்கு அவர்களோடு இவர்களோடு ஒருவாசிடோற்றவில்லை.
அவர்களிடத்தில் நான், உகங்களழகு அஸாரயென்று சொல்லி விவாதமும்
செய்யமாட்டேன், சிறந்ததென்று அவர்கள் மனதுக்கினிதாகவு முறைக்க
மாட்டேன்; அவ்வழகெல்லா மஸாரமாகில் ஸாரமான அழகு எங்கேயுண்
டென்னில், அழகுகளெல்லாம் முற்றிப்பழுததுத்தேறின் ஸாரமானது உன்
னிடத்திலேயே பரிபூரணமாகவந்து சேர்ந்த விட்டது, இதுவே உண்மையெ
ன்கிறார். (99)

ஶ்ரீராமஜெதெ ஶ்ரீநாந்ரஜேஶ்ரீ விஜயராவதரிச வெணு-
நாடிஸு | மொமொவமொவீஜ ந ஶ்ரீயஸுஸு மொவ ஶ்ரீஜெமொ
கூவவண-ஶ்ரீயஸுஸு || (100)

(ப-உ.) ஶ்ரீராமஜெதெ - கல்பவ்ருக்ஷத்தினடியில், (மொமொ
வமொவீஜ ஶ்ரீயஸுஸு) மொ பசுக்களென்ன, மொவ-இடை
யர்களென்ன, மொவீஜ ந - கோபிமார்களென்ன, ஶ்ரீய - இவர்களு
டையருமில்ல, ஶ்ரீயஸு - இருக்கிறவனும் (விஜயராவதரிச
வெணு-நாடிஸு) விஜ - கோவைப்பழம்போன்ற, கூயர - யாயி
(ஹண்டானகாற்றி) ஹ, சுவதரிச - நிறைக்கப்பட்ட, வெணு-
குழலினின்றுமுண்டான, நாடிஸு - ஒலியையுடையவனும், (ஶ்ரீநாந்ர
ஜே) ஶ்ரீ - மந்தனைக்காட்டிலும், கூயிராடிஸு - ஸுந்தரனும்,
(மொகூவவண-ஶ்ரீயஸு) மொகூவ - திருவாய்ப்பாடிக்கு, வ
ண-ஶ்ரீயஸு - நிறைமதியுமான, மொவஸு - ஆயுனக்ருஷ்ணனை,
ஶ்ரீஜெ .. பற்றுகிறேன். (100)

(தா-ம்.) இதில் அவனை ஒரு ஸ்த்தலவிசேஷத்திலே சென்று பஜிக்கிறார்

கோகுலத்திலுள்ளாக்கெல்லா மாந்த ஜநகளுன க்ருஷ்ணன் ஆக்க
ளும், ஆயர்களும், ஆசரியர்களும் குழநிற்க, கல்பவ்ருக்ஷத்தடியில் வேணு
காநம் பண்ணுநிற்கும்; அவ்வேஷத்துடனே அவனை த்யாமிக்கிறே னென்
ன்கிறார். (100)

மஹிஷாசுரபாக்ஷம் நவத்திர மொவ்வந்திர பஞ்சஸ்தோத்ரம்
கங்கைப்பாளையம் வகுப்பு - ௨ | ஸ்ரீஜெய ஜேமஸ் ஜேமஸ் ரிமினி
ராஜாஜ்ய சமிதா கல்விநிலையம் சென்னை தலைநகர் திருவள்ளூர் நல்லமலர் ||

(ப - உ.) கையி ஸர்வலோகவிலக்ஷணஞானீ, ஜாதெ - திருவவாதரித்தவளனில, (மஹாநீலாஃ) மஹாசு-நமூனிப்போன், வீரவாஃ-லஜ்ஜைநயையுடையராய், ஹோதாஃ சபலர்களான, ஹோவவநிதாஃ இடைப்பெண்கள, ஐகநகநிதாஃ - மருமதன்மனைவிபான ரதிதேவி (போல) ஆனார்கள்; நீத்ய - காருமானது, (த்யாஹீத்ய) த்யா - (உன்வாயில) மதுவினால, ஹீத்ய - பூர்ணமாய்க்கொண்டு, கிஞ்சலி - அதிஸ்லாக்யமாயிற்று; ஹோவத்யாநாஃ - சிறுப்பிள்ளைகளுடைய வ்யாபாரபரம்பரைகள், த்யாநாஃ - இனியனவாயின; (தாஹீத்யாநாஃ) தாஹீத்யா - என்ஃபரலவாருடைய, நிராஹீ - வாக்குக்களுடைய, மஹீ - ஸமுதமமானது, (த்யாநித்யாநாஃ) த்யாநித்ய - இனிமையான, நிராஹீ - (வாஹீகிமுதலானவர்களின்) கவிதைகளுடைய, ஹோஹீத்யா - வைபவத்தைப்பெற்றது; ஹோவத்யா - நிலைபற்றதான, ஹீத்ய - (என்)பிராஸியானது, ஹோவத்யா - ஸாபல்யத்தை (பிரயோஜனத்தை), த்யாநி - தரிக்கிறது(பெற்றது); ஹோநித்யா - அதுயுக்தந்தான்.

(தா-ம.) இதில், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஆவரவர்கள் ஸ்வஸ்வபாவகளை விட்டு வெவ்வேறு ஸ்வபாவகளை யடைந்தார்கள் என்கிறார்.

நாணமற்றவர்களான கோபிமார்கள் உன்னிடத்தி லாஸக்தியினால் மற்
மதன் மனைவியான ரதிதேவியின் ஸ்வபாவத்தையடைந்தார்கள்; அக்கால
த்தில் காமமென்றுபேர்பெற்ற உன்பாட்டெல்லாம், மிகவுயினிதாயிருந்தது;
நீ பிள்ளைத்தனத்தினால் செய்யும் சபல வ்யாபாரங்களெல்லாம், ரஸிகர்க்கும்
ஆந்தாவஹமாயிருந்தது; என்போல்வாருடைய கவிகள், பகவத விஷயத
தைப்பாடாநின்ற வால்மீகி முதலிய மஹாந்களுடைய கவிகள்போல் நிறம்
பெற்றது, நீ லிவதரித்தபின்பு, என்னுடைய தண்ணியதான இப்பிறவியும்
ப்ரமோஹவத்தரமாயிற் றென்கிறார்.

(101)

மாவநம் மவநம் விஞ்ரவிநீ ஸ்ரீ ஸுநயஸூரே நாராயணஸ்
ரஹ் | பரிபுராநபாஜீ ரா ஸோனெத்ரா ஸுகவிசுதுரி கும்பிவொ
வ்வித்யு ||

(102)

(ப-உ.) ஸுவநஸு - மூன்றுலகமும், ஸுவநஸு - (உனக்கு) இருப்பிடமாயிருக்கிறது; ஸ்ரீ - லக்ஷ்மியானவள், விநாலிநீ - மனைவியாகிறாள்; தாராவஸுருஷ நம் - கமலப்பூவை ஆஸநமாகஉடையப் ப்ரஹ்மாவும், ஸுராவ - மந்தனம், தநயள - பிள்ளைகளாகிறார்கள்; ஸுரொஜ்ஜா - தேவாதிதேவர்களும், வரீவாரவராவரா - பரிசாரகவர்க்கமாயிருக்கிறார்கள்; விவொ - ஸர்வவ்யாபகனை க்ருஷ்ணனே! (கூலுரிதஸ்) கூசு - உன்னுடைய, வரீதஸ் லீலையானது கூசு - அநதளஸ்ஸாவறறைக்காட்டிலும், விவிதஸ் - அத்யாச்சர்யகரமாயிருக்கிறது. (102)

(தா-ம்.) இதில், உன்னுடைய ஸ்வபாவங்கள் பரஸ்பர விருத்தங்களைன்கிறார்.

என்களைப்போல் ஏதோ ஒரிடத்தில் ஒரு சிற்றில்லாயிருக்கையன்றிக் கே உலகமனைத்தும் உனக்கு இருப்பிடமாய் உன்னுடைய ஆக்ஷைக்கு உட்பட்டிருந்தது; உனக்குப்பத்தியாய் ஆந்தத்தை விளைப்பவள் பெரிய பிராட்டியாயிருந்தாள்; பெரிய அதிகாரம்பெற்ற ப்ரஹ்மாவும், ரூபவானான மந்தனம் உனக்குப் பிள்ளைகளானார்கள்; இந்த்ராதி தேவர்கள் உனக்குக்கிண்காரானார்கள்; நீஇவ்வளவு வைபவமுள்ளவனாயினும் உன்னுடைய வ்யாபாரங்களைல்லாம் பால்ய சேஷ்டிதமாயிருந்தது என்கிறார். (102)

தெவஸி தெரகீ ஸளவாமு) கூஸுதரீ தியகூஜாஸு: |

ஜியூஜாஜநாநஜு கெஹீயவித விஹு: || (103)

(ப - உ.) த்ரீதெரகீஸளவாமு) கூஸுதரீ தியகூஜாஸு: த்ரீ, தெரகீ - மூன்றுலோகமாகிறபெண்ணினுடைய, ஸளவாமு - மங்களார்த்தமான, கூஸுதரீ - கஸ்தூரியினாலிடப்பட்ட, தியகூஜாஸு: - சிரியதிலகம்போன்றவனும், (வ்ரஜாஜநாநஜுகெஹீயவிதவிஹு:) வ்ரஜாஜநா - கோபிமார்களுடைய, சுநஜுகெஹீ - மந்தவிவாஸங்கனிலுண்டான, யவித - ஸுந்தரமான, விஹு: - ஸ்ருங்காரவ்யாபாரங்களையுடையவனான, தெவ: - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஜீயாஸு - விளங்கக் கடவானாக. (103)

தா-ம்.) இதில், அவனைக்குறித்த மக்களம் பாடுகிறார்.

கோப சர்யகைகளுடன் அந்தப்புரத்தில் விளையாடும்போது அவர்களால்லாத அதிஸுந்தரமான வ்யாபாரங்களையுடையவனும், மூன்றுலகமாகி

ற பெண்ணுக்கு மககளாராததமாக நெற்றியிலிட்ட கஸ்தூரிதிலகம்போன்ற வளுன க்ருஷ்ணன சிரகாலம வாழ்த்திடுவானாக. (103)

பெ ஶ்டிஷ னுபெகாப்டி னுபெ வெடி ந னுபெவெஹவ னுபெ ।

ஜீவ ந னுபெஜீவித னுபெ பெடிவத னுபெடிவதாபரஃ॥ (104)

(ப - உ) பெடி - பூஜ்யனுக்ருஷ்ணனே, பெ - எனக்கு, பெ ஶ்டிஷ - ப்ரீதியைவிளைப்பவனும், பெ - எனக்கு, காப்டிஷ - கோரிக்கையை யளிப்பவனும், பெ - எனக்கு, வெடி ந - மதியைக்கொடுப்பவனும், பெ - எனக்கு, வெஹவ - செல்வத்தைத்தருமவனும், பெ - என்னுடைய, ஜீவ ந - ப்ராணனும், பெ-எனக்கு, ஜீவித னு - ஆயுஸ்ஸை யருளுமவனும், பெ - எனக்கு, பெடிவத - ஸ்தோத்ரம் பண்ணு த்தகுந்தவஸ்துவும், சுபரஃ - (உள்ளேவிட்டு) வேறொன்று, ந - (எனக்குக்) கிடையாது. (104)

(தா-ம்) இதில தனக்குப் புத்ர தாராதிகளெல்லாமவனென்கிறார்.

ஓ கண்ணனே! எனக்கு மழலைச்சொல்லும், தளா நடையும், அறிவற்ற வ்யாபாரமும், இளம்பருவமும், இளமுறுவலும். பால்பாயும் முகமும் இவை முதலியவற்றால் ப்ரேமத்தை விளைக்கும் பிள்ளையும் நீயே; ஹஸந, ஆஸந, ஆலிநக, சயந, ரதயாதிகளினால் இஹலோகத்திலும், இவகு யாகாதிகளுக்கு ஸஹாயமாயிருந்து பரலோகத்திலும், ஸுகத்தை விளைக்கும் பதநிபோல் எனக்கு அந்தஸகல புருஷார்த்தநகனையு மளிப்பவனும் நீயே; எனக்கு அறி யாதவர்க்கங்களை யறிவித்த ஆசார்யனும் நீயே; எல்லாவற்றுக்கும் ஸாதநமான த(ய)நமும் எனக்கு நீயே; ஸகல புருஷார்த்தநகனையும் ஸாதித்துக் கொள்ளுகைக்குறுப்பாக எனக்கு ஆயுளைக்கொடுத்தவனும் நீயே; அந்த ஆயுளுக்கு ஸாதநமாக உள்ளேயிருந்து சரீரத்தை நடப்பிக்கவல்ல ப்ராணனைக் கொடுத்தவனும் நீயே; ஸகல கர்ம ஸமாராத்யமான தேவதையுமெனக்கு நீயே; உள்ளையல்லது நான் மற்றொன்றை யறியமாட்டேனென்கிறார். (104)

பாயு-பெடிஷ விஜ்ஜி னா வாபொ நவ்வ வெஹவெ ।

வாபெயு ந விவய-ஹ னிஹ நவ்வ வெஸஸவெ॥ (105)

(ப - உ) தவ - உன்னுடைய, வெஹவெ - மஹிமையில், நீ - எங்களுடைய, வாபு - சொற்கள், பாயு-பெடிஷ - பதலாஸித்யம் முதலான மாதூர்யகுணத்தினால், விஜ்ஜி னா - வருத்தியடையக்கடவதாக; தவ - உன்னுடைய, வெஸஸவெ - பிள்ளைத்தனத்தில், நீ - எங்களுடைய, விஹா - தயாநங்கள், வாபெயு-ந-பே

ரரசையாகிற குணத்தினால் (கூடி) விவய-ஆனா-மேன்மேலபெருகி
வரக்கடவதாக. (105)

(தா-ம்) இதில அவன் விஷயத்தில் தாம் பண்ணவேண்டும் கிணகர
வ்ருத்தியை யபேகித்திருர்.

ஓஸ்வாமீ! உன் வைபவத்தை நான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி எனக்கு
மதரமான வாகையும், உன்னுடைய அதிசயபலமான சைசவசேஷத்ததை
தயாரிக்கும்படியான மஹைஸ்யம் அளியாயென்கிறார். (105)

யாநிஸ்வரரிதாஜிதாநி ரஸநா வெஹ்ராநி யந்நூதநாடி
பெவாபெஸஸவ வாவயவ்ருகிரா ராபாவராபொநுவாஃ
யாவா ஹவித வெணுமீதி மதயொ: வீலாபிவாபெரா ருவெஹ
யாராவாஹிகயாவஹஹ்ஹுடிபெ தாநெநுவதாநெநுவநெ|| (1)

(ப - உ.) யந்நூதநாடி - புண்யவான்களுக்கு, (ரஸநா
வெஹ்ராநி)ரஸநா - நாக்கினால், வெஹ்ராநி - லேஹமபண்ண
(நக்க) த்தகுந்தவைகளான, (உசசரிக்கத்தகுந்தவைகளான,) (ஸ்வ
ரிதாஜிதாநி) ஸ்வ - உன்னுடைய, யரிதாஜிதாநி - அமுதம்
போன்ற சரித்தரங்கள், யாநி-எனவையோ, (ராபாவராபொநுவாஃ)
ராபா - ராதிவைவிஷயமான, ஸ்வராப - விடனுடைய வ்யாபாரத்
தை, உந்நுவாஃ-முதலாகவுடைய, (பெஸஸவவாவயவ்ருகிராஃ)
பெஸஸவ - பிள்ளைத்தனத்தினுணடான, வாவயவ்ருகிராஃ -
லோகவிபரீத வ்யாபாரங்கள், யெவா - எனவையோ, (வீலாபிவா
பெரா-வெஹ) வீலா - ஸ்ருங்காரவ்யாபாரத்தையுடைய, புவசு
பெரா-வெஹ - செவ்விபழியாத தாமரைமலர்போன்ற முகத்தினுண்
டான, (ஹவிதவெணுமீதிமதயொ: ஹவித - எல்லாராலும்கொ
ண்டாடப்பட்ட, வெணுமீதி - குழலோசையினுடைய, மதயொ: -
கீரமங்கள், யாஃவா - எனவையோ, தாநிவனவ தாநிவனவ - அவ்வ
வையே, நெ - என்னுடைய, ஹுடிபெ மனதில், யாராவாஹிக
யா - வெள்ளம்கோக்கும் வகையினால், வஹஹ்-பெருகக்கடவதாக.

(தா-ம்.) நீர் எதை தயாரிக்க விரும்புகிறீரென்ன சொல்லுகிறார்.

நீ, சுக, வ்யாஸ, பராசராதி மஹாயோகிகள், நாவுக்கினிதாகக் கீர்த்தித்
கும்படி, சிறியவனுபிருக்கச்செய்தே பூதநா சகட யமளார்ஜுந ப்ரலம்பதே

ஹுக வதாதிகளையும் கோவர்த்தநோத்தரண வதஸபாலந ராஸகீர்டாதிகளையும் பண்ணினாய்; ராதிகாஸ மாலிகநம் முதலிய லோகவிபரீதமான சில பாலசேஷ்டைகளைச் செய்தாய்; உன்னுடைய அழகிய முகமுதரை யொன்றுமே போருமாயிருக்க, அதுக்குமேலே வேணுவையும் வைத்து காராவளிகளைப் பாடாரின்றாய்; நீ அக்காலத்தில் செய்த அவ்வவ வ்யாபாரகளையே, விஷயார்தராகளைவிட்டு உன்பக்கல் சேர்ந்த எண்க்குக் காலகேபார்த்தமாக ஹ்ருதயத்திலே அநவரதம்வைத்து தயாரிக்கப்படாரின்றேன், அதைத் தடையற நடத்தியருளாயென்கிறார். (106)

ஹத்ய-புஷ்பிபுர தராஹமவநு யபிஷ்யா ஷ்வெந நஃஹி தபிஷ்யுகிஸொராவெஷ. ஸுக்ஷிஸ்யம் ஸுகூண்டி தாஜ்ஜலிரெவவாஸ்யாநு யபிஷ்ய-பகூரேய தயஸ்யபவ ப்ரீக்ஷா|| (107)

(ப - உ.) ஹமவநு - ஸர்வகுணஸம்பநநுண க்ருஷ்ணனே! நஃ - எங்களுடைய, ஷ்வெந - புண்பவிசேஷத்தினால், (ஹி தபிஷ்யுகிஸொராவெஷ) ஹி த - திருவவதரித்த, பிஷ்ய - மறுஷ்யாஜீநமான, கிஸொராவ - இளம்பிள்ளையினுடைய, வெஷ - ஆகாரத்தையுடைய, ஸ்யி - உன்னிடத்தில், ஸுபிபுர தரா-நிலைநின்ற, ஹத்ய - பக்தியானது, யபிஷ்யா- (எங்களுக்கு) இருக்குமேயாகில், ஸுஸாநு-என்களை, ஸுக்ஷி-மோக்ஷமானது, (ஸுகூண்டி தாஜ்ஜலி) ஸுகூண்டித-மொக்குபோலசெய்யப்பட்ட, சுஜலி - கைகூப்பலை யுடையதாய்க் கொண்டு ஸ்ய-ஹவ - தா'னை (அடைகிறது); யபிஷ்ய-பகூரேய தய) யபி - தர்மத்தினுடையவும், ஸ்ய - அர்த்தத்தினுடையவும், காரி - கார்த்தினுடையவும், மகூ - ஸஞ்சாரங்கள், (ஸயிபவ ப்ரீக்ஷா) ஸயிப - தாங்கள்வந்து சேரும்காலத்தை, ப்ரீக்ஷா - எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. (107)

(தா-ம்) காலகேபாராதமாக பகவத் தயாரததை வேண்டினீர், ஸம்ஸாரத்தைக்கழித்துக்கொண்டு மோக்ஷத்தைப் பெறுகைக்குச் சில உபாயாநுஷ்ட்டாரம் செய்யவேண்டாவோ வென்னில் சொல்லுகிறார்.

ஓ நந்தகுமாரனே! எவகன் பாக்யத்தினால் நீ கருஷ்ணனாகவத் தவதரித்தாய், உன்னுடைய இந்த அவதாரத்தில் எவகளுக்கு அசலமான பக்தியுண்டாகியிருக்குமேயாகில், மோக்ஷஸாம்ராஜ்யமானது வணக்கத்துடன் எவகளைத்தானே வந்துவரிக் கிறது; மற்ற தர்மார்த்தகாமரூபமான புருஷார்த்தகளுக்கும் கைகட்டிக்காத்திருக்கும், ஆகையால் அதுக்காக நாவகளொரு முயற்சி செய்யவேண்டாவென்கிறார். (107)

ஜய ஜய ஜய டெவ டெவ டெவ த்ரி ஹுவந ஜஜை டிவ்ய நாரி
யெய | ஜயஜயஜயவாவ க்ஷஜ்ஜெவ ஸ்ரவண ஜெநாநய நாரி தா
வதார|| (108)

(ப - உ.) (த்ரி ஹுவ நஜஜை டிவ்ய நாரியெய) த்ரி ஹுவந -
மூன்றுலகங்களுக்கும், ஜஜை - சுபப்ரதமாய், டிவ்ய - ஸர்வோத்த்ரு
ஷ்டமான, நாரியெய - திருநாமங்களை யுடையவனே! (டெவ டெவ
டெவ) டெவ - மானிடரைக்காட்டிலும் மேலான இந்நாதிகளுக்கும்,
டெவ - மேலான, நித்யஸூரிகளுக்கும், டெவ - மேலான ஸ்வாமியே!
ஜய ஜய-ஜய - ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளினால் குறைவற்றவனானவர்க்கு
கடவாய்; (ஸ்ரவண ஜெநாநய நாரி தாவதார) ஸ்ரவண - காதுக்
கும், ஜஜை - நெஞ்சுக்கும், நயந - கண்ணுக்கும், சுஜை - அமுதை
ச்சொரியும்தான, சுவ தார - திருவவதாரத்தையுடையவனே! வாவ-
இளம்பிள்ளையானவனே! க்ஷஜ்ஜ - உபயவிபூதிநாதனே! டெவ - பூஜ்
யனுடையவனே! ஜய ஜய-ஜய - கீழ்ச்சொன்ன ஸகலகுணங்களினாலும்
ஸர்வோத்த்ருஷ்டனாகவானவர்க்கு கடவாய் (108)

(தா-ம்.) இதில், அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸர்வோத்தமனாய், உலகங்க ளனைத்தையும் வாழ்விக்கவல்ல திருநா
மங்களை யுடையவனே! நீ குறைவற்ற வாழ்வாயாக; உன்னுடைய அவதார
ப்ரகாரத்தைக் கேட்டமத்திரததில் நெஞ்சு நெகிழும்படி அநி மனோஹர
மான திருவிளையாட்டையுடைய சிறுபிள்ளையான கருஷ்ணனே! நீயுமுன்
திருநாமமும் சேஷ்டிதமும் குறைவற்ற வாழ்வேனுமென்கிறார். (108)

தூஹ்யநிஹ-ஹ ஹவ-ஹ வஹ-ஹ விவஸா வெஸஸு-ஹ விஹ-
வஹாவவெ-ஹ விஹவஹிதெ-ஹ வஸு-தூஹ்யநிவஹ-ஹ விஹ-
வஹித | ஸ்ரீஜெஹ்நாநாயஜெஹ்வாஜா விஹ-ஹ வஸு-ஹ நாரி
யு-வெய-ஹ வஸு-ஹ வஸு-ஹ வஸு-ஹ வஸு-ஹ வஸு-ஹ ()

(ப - உ.) (நிஹ-ஹ ஹவ-ஹ வஹ-ஹ விவஸாவெஸஸு-ஹ விஹ-
வஹாவவெ-ஹ) நிஹ-ஹ - பரிபூர்ணமான, ஹவ-ஹ - ஸந்தோஷத்
தினுடைய, வஹ-ஹ - பெய்கையினால் (உத்பத்தியினால்), விவஸா - பர
வசமாய்ச்சொண்டு உண்டான, சுவெஸா-அபிநிவேசத்தினால், வஸு-ஹ-
வ்யக்தமாக, விஹ-ஹ - ப்ரகாசிக்கிற, வாவவெ-ஹ - (க்ருஷ்
ணனுடைய) பாலவ்யாபாரத்தினால், வஹிதெ-ஹ - அலங்கரிக்க

நின்ற, யஸு: - புகழாகிற, ஸ்வசு - பூங்கொத்தில, உஜ்ஜெ ந- விரு
பபமுறறவனுமான, தீயாஸு-கெந-லீலா சுகனென்று பெயருடைய
என்னால, ருவித்ய - பண்ணப்பட்ட, க்ஷுண்குண-பாஜித்ய - க்ருஷ்
ணகாணுமருதமென்றுபெயருடைய இரத க்ரந்தமானது, க்ஷுபாசா
ஹரெ ஸவி - அநேககலபாநதரங்களிலும், திவ - உனக்கு, க்ஷுண-
கஜித்ய - செவிக்கினிமையை, வஹத - உண்டுபண்ணக்கடவதாக.

(தா-ம.) நிகமந்தில, தாமபண்ணின இரத ஆஸ்வாஸத்தை கருஷ்
ஹாபபணம் பண்ணுகிறா.

ஜகததுககெலலாம நானே ஈசனென்றபிமாநிதத ருதரனுகும் மேலா
னவனு உன்னுடைய அநதரங்க பகதயை, உன்னுடைய வெண்ணெய்க
களவில யசோதை கயிறிறினுல்கட்ட அதினுல் நீ படைத்த பெருமபுகழை
எப்போதும் நெருசிலிருத்தினவனாய் லீலாசுகனென்ற யானசெய்த இந்த
கரந்தம் உனக்கு யாவதகாலமும் செவிக்கினிமையை வினைக்கக் கடவதாக
வேணுமென்று பராததிக்கிறா.

இவா கருஷணையொழிய மறறொரு தேவதையை நினைத்தவரல்லரா
கையாலும், அநதாயாமி பரமாயாவது, விபூதி பரமாயாவது பூரவோததரங்
களில பத்ப்ரயோகம் பண்ணுமையாலும், உபகரமோப ஸமஹாரங்களில
தேவதாநதரண்மரணமபண்ணுமையாலும் இதயாதி அநேககாரணங்களினால்
(௦௦௦௦௦௦ நடுவு) எனற பதததுகரு ருதரனுகிய தேவனென தாததமாக
மாட்டாதாகையால் கீழ்ச்சொன்னதே பொருளாம். (110)

பரதமாஸ்வாஸ தாத்பாயம முடிந்தது

நாட்டார ஸ்வாபிமாந்தராலே தங்களுக்குள்ளதொரு தரவ்யத்தையும் கருத்தினனுக்கு அபாபணமபண்ணுவியிலும், இவாகனை யநுக்ரஹிக்கைக்கா க அவன ருணைவந்து, இவாகள் ிசமிததுவைத்தவிடம தேடிப்புகுந்து, அப் போது கடைந்து திபட்டி சட்டியிலிட்டு உறியிலவைத்த வெண்ணெயை வாரிவிழுங்கிக் கைகளிலொட்டியிருந்ததைத் தன்னுடைய கரிய திருமேனியில் தடவிக்கொண்டான்; பானையில்வைத்த பாலையும் தயிரையும் நிரசேர ஷமாகக்குடித்தான்; அப்பொழுது சிதறிவிழுந்த அவற்றின் திவலைகள் உடம்பெங்கும் வ்யாபித்திருந்தது; இப்படி களாலே அதிஸூத்ரமான அந்நுடைய திருமேனியானது கண்ணை யநுஸந்தித்தாருடைய ஸகல தாபகங்களையு மாற்றவல்லதாயிருந்தது; அப்படிப்பட்ட அந்தத் திருமேனியானது அவனை யல்லத்தியாத நமக்கு ஸகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்ககடவதாகவேணு மென்கிறார்.

யாழ்ப்பாணம் மாநிலப் பொதுமக்கள் சபை உறுப்பினர் ஒருவர் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்கு பதிலளித்தார்.

(1) யாழ்ப்பாணம் மாநிலப் பொதுமக்கள் சபை உறுப்பினர் ஒருவர் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்கு பதிலளித்தார்.

(2) யாழ்ப்பாணம் மாநிலப் பொதுமக்கள் சபை உறுப்பினர் ஒருவர் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்கு பதிலளித்தார்.

(ப-உ) டிராடி - பச்சைஞடைய, யுப்ம - கூட்டமானது, விவரஸு - தண்ணீர் குடிக்க விருப்பமுற்றதாய்க்கொண்டு, யாடி - எந்தகாந்தியை, டிபிஷூ - பார்த்து, யடி - நாடி - யமுநாநதியாக (நினைத்து), சுநிபடி - எப்பொழுதும், மாஹதெ - பாவேசிக்கிறதோ; (நீயு கணநியமஹ; நீயு கண - மயிலினுடைய, நிவஹ - ஸமுஹமானது, விடி - காவலு ஐதி - மேகமென்று (எண்ணி), யாடி - யாதொரு காந்தியை, டிபிஷூ - பார்த்துக்கு, உதுணதெ - விரும்டுகிறதோ; மொவிகா - இடைப்பொண்கள, யாடி - எந்த காந்தியை, (கராவடயுமஐதி) கராவ - பச்சிலை மாத்தினுடைய, வதுவம் - ஐதி - தளிர் என்று (கருதி), உதுஸாய - சிரஸில் அலங்கரித்துக் கொள்ளுகைக்காக, உபிடி - இரந்திராகோடி, காஸெபாவஸு - நலு - காரிபனைநாண்டித்த கருணலுடைய, உபவஷ - விக்ரஹத்தினுடைய, ஸா - அப்படிப்பட்ட, வாவநீ - பரிசுத்தமான, காணி - எழிலானது, நடி - நம்மை, வானு - ரகசிக்கக்கடவதாக.

(தா-ம்.) கீழ் அவனுடைய விக்ரஹத்தைச் சொன்னார் இதில் அத் துடன்சேர்ந்த கார்த்தியைப் பேசுகிறார்.

கருஷ்ணன் விலாஸார்த்தமாந ஆயாபாடியில் வீதிகளிலுலாவும்போது அவனுடைய விபரஹத்தி னொளியானது, பெருககாதுபோல் சுற்றிசு சுழன்று மேன்மேல் அலையெறிந்து அடவீதியென்கும் பாவாநிறக, அதைக்கண்டு, த்ருஷ்டார்த்தமான பசுக்கூட்டங்கள் யமுநாநதியன்மெண்ணி நீர் குழிக்க விற்றகின்றன; அதேகாந்தி இன்னும் சிலவிடத்தில் நெருங்கிப்படிந்துநிற்க, அதைக்கண்ட மயில்கள், இது வரஷாகாலத்துமேகமென்று நினைத்துக்களித்துத் தோழையையிரித் தாடாரின்றன; அந்த காந்தியேசிலவிடங்களில் பூவும் தளிர்மராகக் காணுநிறக, கோபிமார்கன் அதைக்கிள்ளித்தற்கள் காதில் அலங்காரார்த்தமாந வைத்துக்கொள்ளுக்கக்காக கைகளை நீட்டிப் பறிககத்தொடங்கினாகன; இவவீதமான அவனுடைய காரதியானது, அவற்றையெல்லாம் தன்னிடத்தில் மயக்கிக்கொண்டாற்போல என்னையும் விஷயாந்தரங்களிலரின்றும் மீட்டுத் தன்னிடத்திலேயேயிருத்தி ரக்ஷிக்கக் கடவதாக வென்கிறார்.

(2)

மேலவஃபாபாதுயவலிவிட்டுமொயாடி மெருஜுதீநாஃ பாலுஜீநாடி நஃ நயவெடுவெயுட்குநி கஃ நயுஃகாநி | மஜாவொடுவொ ரமவ வியடுவெஸ நயுநிஷபூஷணவொடுவெண மெய்வவீணாஃ நயநகஃ வஃமெடு ரவியுதஃ கெஸவொநடி ||

(3)

(ப-உ) பாடிமெ - யமுநா நதியிலுள்ள, வீடுவெ - தெளிவுற்ற, பயவலி - ஜலத்தில, ஜுதீநாடி - ஸ்நாநம் செப்கிறவர்களும், வதுகாநி - (கருஷ்ணனால்) அபஹரிக்கப்பட்ட, சுஃஸுகாநி - புடவைகளை, சுநமபவெடிஃ நலவார்த்தைகளினாலே, பாலுஜீநாடி - இரக்கமுறறுக்கேட்கிறவர்களான, மெய்வவீணாடி - ஆயர்மாதருடைய, (மஜாவொடுவொ) மஜா - வெட்கத்தினால், மொடுவெஃ - ஓரிடத்தில் நிலையற்றவைகளும், (சுமவவியடுவெஸ) சுமவ - (பாதிமுடிப் பாதி திறக்கப்பட்டு) மந்தங்களான, வியடுவெஸ - விலாஸங் (பார்வை) களையுடையனவும், (உநிஷபூஷணவொடுவெண) உநிஷபூஷ்ருத்தியுடையானின்ற, மெய்வவொடுவெண - மருமதளையுடையவைகளான, நயநகஃவஃமெடு - கண்களாகிறமலர்களினால், கவியுதஃ - பூஜிக்கப்பட்ட, கெஸவடிவெடி - ஸ்ரீகருஷ்ணதேவனுனவன், நடி - நம்மை, வாயாடி - ரக்ஷிப்பானாக.

(3)

(தா-ம்) கீழ் கோபிமார்களைச்சொன்னா, இதில, அவர்களோடு கருஷ்ணன் பரிமாறினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

கோபிமார்கன், ஆழ அமிழ்ந்தாலும் உடம்பெல்லாம் காணும்படி அதிநாமலமான யமுனையில் நீராடாரிறக, கருஷ்ணன் அவர்களையாமேஒளித்

சேதநாத்தர் வாழ்க உறுதியுடைய நான் வரவாரடிவார
ஜெண்டிரைவகுத்துநதிதாவியி ன் கனவு மலையிலுவா
வெவதுவொருங்காய்தோ பூயமுதிமணமணநயா மொவ
வெஷஸ்ஸு வெஷாஃ (4)

(தா-ம.) இதில், இத்தனை கால மகனைப்பாடாமல் தண்ணியரைப் பாடிக்கெட்டுவதென்று பரிதபிக்கிறார்.

ஓ! ஸரஸ்வதீ தேவியே! நீ யெனக்கு மாதாவைப்போல் ப்ரியபரையா
கையாலே நான் பண்ணின பிழையைப் பொறுத்தருளவேணும்; அதாவதெ

இப்படி அநேகமான அழகிய வ்யாபாரங்களை நடத்தாவின்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸே, நானிதவகையில் பிறா காவில் விழுந்து குமபிட்ட இடிவு நீருமபடி, சேஷபூதனன என்னுடைய ஸவரூபாநுகுண மாகவிழுந்து ஸேவிககிதே நெனகிறா.

(5)

சிவசுந்தரி சபை அறிவிக்கப்பெற்றது. வடிகாய்க்கும் பூங்கா
 பூங்காவுக்கு அருகில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. | மெட்ராஸ் மெட்ராஸ்
 சிவசுந்தரி சபை அறிவிக்கப்பெற்றது. வடிகாய்க்கும் பூங்கா
 பூங்காவுக்கு அருகில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. | மெட்ராஸ் மெட்ராஸ்
 சிவசுந்தரி சபை அறிவிக்கப்பெற்றது. வடிகாய்க்கும் பூங்கா
 பூங்காவுக்கு அருகில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. | மெட்ராஸ் மெட்ராஸ்

(ப - உ) (உயர்நிலைநிலை) உயர் - இனிமையான, மித
 வெடி - சப்தங்களினால், வயண - திருக்குழை, உயர்நிலை - மெ
 ள்ளமெள்ள, சுவைநிலை - நிறைப்பவனும், மவா - பசுக்களு
 டைய, உயர்நிலை - கூட்டத்தை, உயர்நிலை - பருந்தாவநிலை
 தரத்தில, உயர்நிலை - மேப்பவனும், (மெல்லாமெ) மெல்ல -
 வேதங்களினுடைய, உயர்நிலை - உயர்நிலைப்பவனிலை, உயர்நிலை -
 நடமாட்டமுள்ளவனும் (புதிதாதிக்கப்படுமவனும்) (சுதேவ - உ
 யர்நிலை) (சுதேவ - இரத்தின, உயர் - முதலாகவுடையதேவர்
 களை, உயர்நிலை - ஹிம்னிக்கிற, உயர்நிலை - அரக்கர்களை,
 உயர்நிலை - கொல்லுமவனும், (மெல்லாமெ) (மெல்லாமெ) (மெல்லாமெ)
 உயர் - இளம்பருவத்தான ஆப்ச்சிகள்விஷயத்தில், உயர்நிலை - விட
 னுயிருக்கிற, உயர் - அருகத்திலுள்ள, உயர்நிலை - உயர்நிலை - உயர்நிலை
 சொல்லு.

(1)

(நா-ம்) கீழ் தாமஸைக் காயிதமாக நமஸ்கரிக்கலாம், இசில, அவ
கூறப் புகழப்பாராய் என்று தம் நாவக்குபேதிககிறார்.

ஆ நாடாவி! க் வெகுநாளாய் இதழ்த்தாரைப்புக்கழ்த்து நல்லுழியில் கின்ற மனெழிந்தது போதும், இனியாகிலும், கருத்தணன் குழலூதிக யகாண்டி ப்ருந்தாவந்ததில பசுமேய்த்தது அரின் பின்னே திரிந்த காமையையும், வே தப்ரசிபாந்யனாய்ப் போந்தமேன்மையையும், தன்னுலே அதிகாரமபெற்ற ஸுரலோகத்தையாண்டிருகிற இந்த்ராநிகளுக்கு அஸுரர்களால் நலிவு வரபடிக, க்ருதான் முதலிய அவ்வஸுரர்களை உயிரமாய்த்த பராக்ரமத்தையும், கோபகன்னிகைகளோடு கலந்த பரிமாறின ஸௌகீல்யத்தையும் எப் போதும் சொல்லிப்புகழா யென்கிறார். (6)

வெண்பேரெருவிருந்த வ ந ஸ்ரீவிநாயகவருவோ விடி
 வெடிவாயுதி த உவ வு டீ தா ச ரெண | கோபாலிநாக கபணி

ஹஸிமஜீரவாஹு ஹஸுத டுஷ்ட வரணதௌவீ ஹஸுதெனா
நீருதெவஃ||

(7)

(ப - உ) வெணீரீரெ - திருக்குழற்கறறையினடியில், (விர
விதவ நஸு ஸாவித்ராவயதஃ) விரவித - கட்டப்பட்ட, வந -
மேகம்போல், ஸுஸா - நீலவாணமுடைய, விரம மயிலிறகாகிற,
ஹவயதஃ - சிரோபூஷணத்தையுடையவனும். (ஹிஸுதீ தாஜ ரொ
ண) ஹிஸு - அழுக்கறற, வீதாஜ ரொண - பட்டுவஸ்தரத்தினால்,
(விதாஜுதெவாவயதஃ) விதாஜு - மின்னலுடைய, தெவா - வரி
சையினால், வயதஃ - சூழப்பட்ட, நீருதெவஃ ஹ - இருண்டமே
கம்போன்றவனும், 'ரொக தணீரீரெ ஹஸிமஜீரவாஹு' ரொக தணீ -
மாதகப்பச்சையினால்செய்யப்பட்ட, ஹஸி - கம்பம்போல், ஹிஸு -
அழகினுமவவிஷுலும் ஆஸ்ரிதர்க்கும் அராஸ்ரிதர்க்கும் அளவிட
வொண்ணாத, வரணதஃ - கைகளையுடையவனும், (தரணதௌவீ
ஹஸுதெனா) தரண - புதிதான, தௌவீ - திருத்துழாய்மாலையே,
ஹஸுதெனா - அலங்காரமாக வுடையவனுமான ஸுக்ருஷ்ணன், ஹ
ஸு - (என்னுடைய) ஸ்வப்நத்தில், ரொக-ஸ்ரீதேவியான ருக்மணிப்
பிராட்டியை, ஸுவிஸுத-தருவிக்கொண்டவனாய்க்கொண்டு, டுஷ்டஃ -
காணப்பட்டான், 'ரொக' என்னை என்றுமாம்.

(7)

(தா-ம.) நீரிப்படி ஸ்பஷ்டமாகச சொல்லுகிற அடையாளங்களெல்
லாம் அவனை நேரில்கண்டவனது சொல்லப்போகாது, ஆகையால் அவனை
நேரில் கண்டேயிருக்கவேணும் அப்படி யவனை நீரொங்கேகண்டென்று அ
ருகிருந்தாகேட்கத் தாம், கண்டவிடத்தைச சொல்லுகிற ரிதில்.

நானுறவருவ காலத்தில் அந்த சுக்ருஷ்ணன், நீலமேகம்போன்ற இரு
ண்டவடிவையும், சிரஸ்ஸில் பின்னலிட்ட சூழலையும், அப்பின்னலுக் கல
வகாரமாக முடிக்கப்பட்ட கருநிறமுடைய மயிலிறகையும், அக்கருமுகி
லோடொத்த மேனியில் மின்னல்கொடி வளைந்தாற்போல் பரபாகமாய்
அரையிலணிந்த பீதாம்பாத்தையும், மார்பில் செவ்வியழியாததுமாய், மலரி
னால் தொடுத்த ஆபரணமாகப்பூண்ட மாலையையு முடையனாய் கொண்டி,
மாதகப்பச்சையைக் கடைத்திட்ட ஸ்தம்பம்போல் திரண்டிருண்டு நீண்டு
நிழலோடி வலிவுடைய அதிகம்பீரமான தன்னுடைய இரண்டு கைகளினு
லும் என்னுடைய ஸ்வப்நத்தில் என்னைத் தழுவியணைத்தான், அப்பொ
ழுது நானவனைக் கண்டெனென்கிறார்.

(7)

கூடுஷ ஹ்ருக்ஷாவஸந நிவபஜதௌகஞ்ஞாயிரதெவ சீஹா கர
விநு ஹ்ரு நு நவெயி கிநிநிபு ஹாஜீ ! வஸ, உவஜ்ஜஸஹ
ரஹவிக்ஷு வஸுந்நா நு ராமம் மாயாஸாஸரெஃ கரதௌதா
நுஜீரானுபவகஷு || (8)

(ப - உ.) கூடுஷ - கண்ணன், (வஸந நிவபஜ, வஸந -
புடைவைகளுடைய, நிவபஜ - ஸமுஹத்தை, ஹ்ருக்ஷா - எடுத்துக்
கொண்டு, (கதௌகஞ்ஞாயிரதெவ) கதௌ - யமுனைக்கரையிலுள்ள,
கூஜ் - புதறின்மேல், சுபிரதெவ - ஏறியிருந்தவளவில், காலிக்ஷு -
ஒரு, சீஹா - பால்யமும்பெளவமும் கலந்தபருவத்தையுடையபெ
ண்ணுவன், சீஹு - அடிக்கடி, சுநுநவெயி - நல்வார்தைக
ளினால், கிஷு - உதி - என்ன (செய்தாய்) என்று, வுஹாஜீ -
மொழிந்தவளாய்க்கொண்டு, வஸ, உவஜ்ஜ - கொஞ்சம்வளைந்தபருவ
த்தோடுகூடியும், வஸுந்நா ஹவிக்ஷு - புன்முறுவலோடுகூடியும், வஸு
வஜ் - வெட்கத்துடன்கூடியும், வுநுநாஸு - மனதெகிறும்ச்சியோ
டுகூடியும், மாயாஸாஸரெஃ - நிழலில்காணகிறகண்ணனுடைய, கர
தௌதாநி - கையிலிருந்த, சுஜீரானி - புடைவைகளை, ஸுதௌ
ஷு - பறித்தாள். (8)

(தா-ம்.) இதில், தாம் ஸ்வப்நத்தில் கண்டபோது அவனும் கோபி
கையுமாகச்செய்த செயலைச் சொல்லுகிறார்.

ஒரு கோபிகை அரையிலணிந்த ஆடையை அவிழ்த்துவைத்து யமுனை
யில் ஸ்நானம்பண்ணவிழிந்தாள்; அப்பொழுது க்ருஷ்ணன் அதைவாரி யெடு
த்துக்கொண்டு அககிருந்த ஓர் புதரில் கடப்பை மாத்தின் மேலேறிநின்ற
ன், அந்த கோபிகையானவள் கரையேறி யோடிவந்து தரையிலாடுகிற,
மாமேறிநின்ற க்ருஷ்ணனுடைய கையும் புடவையுமான சிழிலைக்கண்டு அ
தை க்ருஷ்ணனென்று ப்ரமிதது, சிறுநகைப்பும், வெட்கமும், 'க்ருஷ்ணனிட
தசில் ப்ரேமமும், இவற்றாலுண்டான புருவத்தினோடுகையுமுடையளாய்
'இதென்ன! இப்படியும் செய்யலாமோ!' என்று வேண்டிக்கொண்டு கிட
டசசென்று அந்நிழலினுடைய கையிற் புடவையை இழுத்தாள், இவ்விதமா
ன அவளுடைய ஸ்ரீபாரததையும் ஸ்வப்நத்தில் கண்டேனென்கிறார். (8)

சுவிஜநுஷி வுரஸிஹா த்வண்ணொஹவெய: துஹ்வி
யசீநாபாலாஹுபொ வஸீநாஜீ ! சுநுஹவத்யவணஷுஸீஜா
ஹ்ருஷுநாஸு ரஜினிவஜீவநுரஸுயநுரவஜ்ஜா || (9)

(ப - உ.) யஃ - எந்த, வஹஃ - இந்த வேணுவானது, (ஸ்ரீ ஷரீரஸுதெநாஃ) ஸ்ரீஃ-அழகு குடிக்கொண்ட, ஸ்ரீஷரீரஸுதெநாஃ நந்தகோபன்மகனான க்ருஷ்ணனுடைய, (சுயரணீஸரீவந்யாஸ யந்யாஸ) சுயரணீ - சிறந்த குணங்களையுடைய அதரத்தினுடைய, ஸரீவ - அருகிலு, ந்யாஸ - வைப்பதினுண்டான, யந்யாஸ -மேன்மையையுடைய, சுவஸ்யாஸ - தசையை, சுந்ஹவதி - அதுபவிக் கிறதோ; (சுஹஸ - நான்,) (சூத்வண்ண) சூத் - அடையப்பட்ட, வுண்ண - பாக்பத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, வரவ்யந ஜநுஷி - மறுபிறவியில், யதேந்யாஸ - யமுநாநதியினுடைய, கப ஹுவி - கரையில், தாப்யாஸ - அப்படிக்கொத்த, வஸநாஸ - வேணுவாக, சுவிவவையு - ஆவேனா? (9)

(தா-ம.) இதில், அவன் எப்போதும் கைப்பிடித்திருக்கிற வேணுவாகத்தாமாகவேனு மென்கிறார்.

யமுனைக்கரையில் முனைத்த இந்தக்குழல் மூங்கிலானது, இடைச்சேரி யெல்லாம தந்தாமுடைய பின்னையாக வளர்த்ததாதரித்த ஸ்ரீமானான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் தாரத்துக்குச் சிறிது கீழேவைத்தா தும்படியான பெரும்பாக்கியம்பெற்றது; அதை நான் இப்பிறவியில் பெறுகொழிந்தேன்; இனி மறுபிறவியிலாவது இக்குழல்பெற்ற பாககியத்தைப்பெற்று அவன் தன் கையா லெடுத்தது வாயில்வைத்தா தும்படி யாவேனாவென்று யமுனைக்கரையில் ஸ்த தாவர ஜம்மத்தை யாசைப்படுகிறார். (9)

சுயிவரிவிநுமெதஃ ப்ராதரஜெநெத்ரஃ சுவரகலி தவநுதி ஷுடாராவிராஸ்ய | வயலி உவயநீயுவயுவீலாமபெயம் நிவிநமிமவதீ 3 உவகநீயுகாந்ய || (10)

(ப - உ.) சுயிவெதஃ - ஓமகஸ்ஸே! (ப்ராதரஜெநெத்ர) ப்ராதஃ - ஸதீர்யோதயகாலத்தினுள்ள, கெஜெ - கமலம லர்போன்ற, நெத்ர - கண்களையுடையவனும், (சுவரகலி தவநுதி ஷுடாராவிராஸ்ய) சுவர - மயிர்முடியில், சுலித - முடிக்கப்பட்ட, உஞ்ச - தகுந்திருக்கிற, விநு - மயிர்விறகினுடைய, ஷா - மாலையினால், சுலிராஸ்ய-எழிலழ்வுண்டவனும், (வயலிஉவயநீயு) வயலிசுஉவய - இந்த்ரநீலமாணிக்கம்போல், நீயு - நீலவர்ணமுடையவனும், (வயுவீலாமபெயயு) வயுவீ - இடைப்பெண்களுடைய, ஷாமபெய - புண்பபரிபாகமானவனும், (நிவிநமிமவதீ 3 உ

கசுடி) மிவிவ - ஸமஸ்தமான. மிமதி - வேதங்களாகிற, வஜ்
கொடிக்கு, சிவ - ப்ராணாதாரமான, கசுடி - கிழங்கானவனுமான,
சேகசுடி - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வஜ்ரிந - நிரந்தரமாகத் பாராம்செ
ய்யப் பாராய். (10)

(தா-ம்) கீழ் தம் நாவககுபதேசித்து அதைக்கூட்டிக்கொண்டு அவ
னைசசில புகழ்ந்தார்; இதில், அவ்வளவும்போராது, மாநவிகமாகவும் அநுப
விக்கவேண்டுமென்று கருதி, அதுக்குபகரணமானமஸஸை யிசைவிக்கிறார்.
ஓ மஸஸே! நீ, வேதங்களுள்ளாம் தன்னைப்புகழ்ந்தே ஸத்தைப் பெ
ருவேண்டுமபடி அவற்றுக்கு மூலாதாரமான பராதபரணம், அப்படிப்பட்ட
வனே இடைசசிகள் பண்ணின் பாகயததினால் இந்த நீலக்கல்போன்ற
நீலவரணத்தை யுடையவனுய்க்கொண்டு அவதாரித்த ஸுலபனுமான க்ருஷ்
ணனுடைய அப்போதலாந்த தாமரைப்பூப்போன்ற கண்ணையும், குழல்மு
டிமல்முடித்த மயிலிறகின் மாலையையும் எப்போதும் நினைக்கக்கடவாய்;
அவனுடைய பாதவசதைக்கண்டு பின்வாங்குதல், ஸௌஸ்யத்தைக்கண்டு
இகழ்தல்செய்யாதே அத்யாதரத்தோடே தயாரிக்கப்பாராமென்கிறார்(10)

சயிசு-ரணிசு-ரடி ஸுரவகூ-ரவிநுஸு-நசு-ரஸஜெ
கூ-ரவணசு-ரடி-ரயவெ - சுயரணிஸு-ரவெ - ரு-ரவகூ-ரவ
சு-ர- சுயர ஹவிக்ஷை - சசு-ர- நடி-ர-நா|| (11)

(ப - உ.) சயிசு-ரணி - ஓ வேணுவே! (சு-ர-ரடி ஸுரவகூ-
ரவிநுஸு-நசு-ரஸஜெ) சசு-ர- க்ருஷ்ணனுடைய, ஸு-ர-
சிரிப்பையுடைய, வகூ - முகமாகிற, சு-ர-விநு - தாமரைப்பூவினுண்
டான, ஸு-ர-ந - காற்றாகிற, சி-ர - தேனினுடைய, ரஸஜெ - ருசி
யை யறிந்தவனே! கூ-ர - உன்னை, சசு-ர - இப்பொழுது, ரு-ர-
நமஸ்காரம் செய்து, யா-வெ - பார்த்திக்கிறேன், (அதாவது,) ஹ-
வகூ-ர - நீ, (சு-ர-ரணி-ஸு-ர-வெ) சு-ர-ரணி - மணிபோன்ற அதர
த்தினுடைய, ஸு-ர-வெ - கிட்டத்தை, ரு-ர-வகூ-ர - அடைந்தவ
ளவில், நடி-ர-நா|| - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, கணை - காதில்,
ர-ஹவிக் - ஏகாந்தத்தில், (சசு-ர-வெ) சசு - என்னுடைய, ச-ர-வெ -
அவஸ்த்தையை, சு-ர-வெ - சொல்லாய். (11)

(தா-ம்) “நாமலனை இவ்வளவாக வேண்டிக்கொண்டவிடத்திலும் அவ
ன் நம்முன்னேவந்து ‘தோற்றிலன். இப்படி அவன் தோற்றமைக்குநாம்
வழியேபோகாமையே வேறு, இனியாகிலும் வழியைப் பற்றுவோம்” என்று
அவனுக்கு அத்யந்தப்பரியமான முரளியைப் புருஷகாரமாகப்பற்றுகிறாநிலில்.

ஓ முரளியே! நீ, க்ருஷ்ணனுடைய முகாவளித்தத்தில் சேர்ந்து நின்று அங்கு நின்றும் புறப்பட்ட இனிமையான அவனுடைய நிஸ்வாஸத்தின் போக்யதையை யறிவாய்; அதுக்குமேலே அவனுக்கு நல்லையாயுமிருந்தாய் அந்த போக்யதையை யனுபவியாமலிழந்த என்போலவார் படுமபாட்டையுமறியாநின்றாய்; இவ்வளவே யன்றிக்கே இருதலையையும் கூட்டிவிடுமதுவுமாயிருந்தாய், ஆகையால் உன்னைப்பணிந்து என் கோரிக்கையை நானிரக்கிறேன்; அதாவதென்னென்னில்; அவன் உன்னைத் தன்னதரத்தருகில் வைத்தாதும்போது அவன் காது உனக்கு எட்டியிருக்கும், அசகாலத்தில், அவனைப்பிரிந்துபடுகிற என் தயரத்தை அவன் காகில் பிறர்றியாதபடிசொல்லி என்னை அவன் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணப்பாராயென்கிறோ. (11)

ஸஜஜஜஜஜ நீயும் வஜ்ஜுவீகெஷிவெய்யும் ஸ்ரீ கஸுரதராம
சிவமும் விஷ்ணுமூராவியெய்யும் | நகஸுரதராமிஜாமும் ஸ்ரீநெநா
விஜீவீயும்ஸுரரிவாகுமகாரும் நளீமொவாவாவாயும்|| (12)

(ப - உ.) (ஸஜஜஜஜஜ நீயும்) ஸஜஜ - ஐவத்தாடன்கடிய, ஜஜ - மேகம்போல, நீயும் - நீலவர்ணத்தையடையவனும், (வஜ்ஜுவீகெஷிவெய்யும்) வஜ்ஜுவீ - ஆபர்மாதருடைய, கெஷி - ரதியில், வெய்யும் - ஆஸக்தனும், (ஸ்ரீ கஸுரதராமசிவமும்) ஸ்ரீ - ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட, ஸுரதராம - கலப்பருஷத்தினுடைய, சிவமும் - அடியையுடையவனும், (விஷ்ணுமூராவியெய்யும்) விஷ்ணு - மின்னல்போல், உராவிய - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, வெய்யும் - திருப்பரியட்டத்தை யுடையவனும், (நகஸுரதராமிஜாமும்) நக - வணங்கப்பட்ட, ஸுர - தேவர்களுடையவும், தராம - ருஷிகளுடையவும்; ஜாமும் - கூட்டத்தையுடையவனும், (ஸ்ரீநெநாவிஜீவீயும்) ஸ்ரீ - ஸத்புருஷர்களுடைய, தராவியீ - மநஸ்ஸினுண்டான, வீயும் - திருவிளையாட்டையுடையவனும், (ஸுரரிவாகுமகாரும்) ஸுரரிவாகு - தேவதைகளுக்குச் சந்திக்களான அஸுரர்களுடைய, காரும் - வம்சத்துக்கு, காமும் - மமன்போல் விநாசகரனுமான, மொவாவாவாயும் - நந்தகோபன்சிறுவனை, நளீ - ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். (12)

(தா-ம்) கீழ் புருஷகாரத்தைப்பற்றினார், இதில் உபாயகூதனை அனைப்பற்றுகிறார்.

நீர்கொண்டு வர்ஷிக்கப்போகிற மேகம்போல் நீலவர்ணனும், கோபிகைகளுடைய கரீடையிலாஸக்தனும் கலப்பிருஷத்தடியில் பீதாம்பரத்தை

யணிந்து தேவர்களும் முனிவர்களும் வணங்க விற்பிருக்கும்வனும், ஸதபுருஷர்களால் தயாரிக்கப்படுமவனும், அஸுராத்ககனுமான க்ருஷ்ணனை ஆர்ப்பாடிக்கிறேனென்கிறார். (12)

சுயரவிஜி விபஜி தவிஜ - 20 சயரவெண - நிநாடிவி
மொடிநடி | கஜிகொகஜிகுஜி சுவாஜி - 20 சவ்வொவகசுரார
சுவாவஸுமெ|| (13)

(ப - உ.) (சுயரவிஜி விபஜி தவிஜ - 20) சுயரவிஜி - கோவைப்பழத்தோடொத்த அத்தரத்தினால், விபஜி - பரிஹாஸம்செய்யப்பட்ட, விஜி - பவழக்கொடியை யுடையவனும், (சயரவெண - நிநாடி விநாடிநடி) சயர - இனிமையான, வெண - குழலினுடைய, நிநாடி - சப்தத்தினால், விநாடிநடி - காலம்கழிப்பவனும், (கஜிகொகஜிகுஜி சுவாஜி - 20) கஜி - தாமரைமலரோடொத்த, கொகஜி - மென்மையையுடையதும், குஜி - அழகுடையதுமான, சுவாஜி - 20 - வதநாரவிநதத்தையுடையவனும், சு - சுவி லோகனிலாதியனுமான, மொவகசுரார - நந்தகோபன் குமரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, உவாவஸுமெ - த்ரபானம்செய்கிறோம். (13)

(தா - ம.) இனி இரண்டு ஸ்ரீலாகதநால் அவனுடைய வேணுகாந் பரகாரத்தை வாணிக்கிறார்.

இவன், பவளம்போலும் கோவைப்பழம்போலும் அதிஸுந்தரமான தன்னுடைய அத்தரத்தில் குழலிவைத்து ஸந்தோஷத்துடனே செவிக்கினிதாக ஊதும்போது தாமரைப்பூப்பில் மலர்நடி அழையதாகக்காண்கின்ற இவனுடைய முகத்தை நானென்போதும் மறவாமல் தயாரிப்பேனென்கிறார். (13)

சுயரவிஜிவிபஜி தவிஜ - 20 நிநாடிவி
மொடிநடி | சுவாஜி - 20 சவ்வொவகசுரார
சுவாவஸுமெ|| (14)

(ப - உ.) சாயவ - ஸ்ரிமதிபதிபாஸ ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வஜிநாடி - வேணுவை, சுயர - வாயக்கரையில, விநிவெ - வைத்து, சுவாஜி - இந்தவேணுவினுடைய, விவராணி - த்வாரங்களை, சு - சுவி லோகனிலாதியனுமான, மொவகசுரார - நந்தகோபன் குமரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, உவாவஸுமெ - த்ரபானம்செய்கிறோம். (14)

ணந - திறந்தவனாய்கொண்டு, வநகடு - வநமத்யத்தில், யு -
ரஸு - செவிக்கினிமையாக, மாயதி - காரம்செய்கிருந், (14)

(தா-ம்) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நடுக்காட்டிலே நின்று தன்னுடைய
அதரத்தில் வேணுவை வைத்து அதினுடைய துளைகளை அந்தந்த காரத்துக்
கதுருணமாக அடிக்கடி விரல்களால் மறைத்தும் திறந்தும் பசுக்களோடு ப
ண்டிதர்களோடு வாசியற எல்லாரும் கேட்டுக்கருமபடி பாடாரின்றா நென்
கிருர். (14)

வடிவந நவநீ தமநாவாஹம் வவந தவஸுரவா துரீயுரீ
ணஸு | நயந நகஹநாஸு - ராஸு பெயா ஸுரணெகாஸு தா
ணவகஹாஸு || (15)

(ப - உ.) வடிவந - முகத்தில், (நவநீ தமநாவாஹம்) நவநீ
த - வெண்ணெயினுடைய, மயநீ - பரிமளத்தை, வரஹஸு - சுமந்த
வனும், வவந - பேச்சில, (தவஸுரவா துரீயுரீணஸு) தவஸு -
திருடனுடைய, வரஹஸு - பிறர்வாய்முடும்படியான திறமையினது,
யுரீணஸு - ஸாரத்தையடைந்தவனும், நயந - கண்களில, (கஹ
நாஸு) கஹநா - கபடமான, சுரஸு - கண்ணீரையுடை
யவனும், வுரண - திருவடியில, (கொஸு தாணவஸு) கொஸு -
அழகிதான, காணவஸு - நர்த்தனதையுடையவனுமான, கஹாஸு
பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணனை, ஸுர, யெயா - தொழப்பாருங்கள். (15)

(தா-ம்.) இதில் வெண்ணெய்க்களவில் அவனுடைய ஓரோரவயங்க
ளிலுண்டான வைலக்டுணயத்தை வாணிக்கிருர்.

இவன் வெண்ணெயுண்டானென்று ஊரார் பிடித்துத் தாயினிடத்தில்
கொண்டுவிட அப்போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமோ, ஊரிலுள்ளவெண்
னெயை பெல்லாம் விழுங்கி, தேசமெங்கும் கமழும்படி ஸுவாஸனைப்
புறப்படாரின்றது; உடோ, நீ இப்படிச் செய்யலாமோவென்று கேட்டவள
வில் வசநமோ திருட்டுத்தனத்தினுலுண்டான நைபுண்ய மனைத்தையும இ
நருகின்றே பழகவேண்டும்கு அதிசுதரமாயிருந்தது; அதன்மேலோ, த
ன்னிடத்தில் பிழையொன்றுமில்லாதவனாய், வெறுமனே இவர்கள் பழிசொ
ல்லுகிராகளென்று தோற்றும்படி கண்களிலின்றும் பொய்யாக நீர்பெரு
காரின்றது; காலகளிரண்டும் நின்றவிடத்தில் நில்லாமே நர்த்தனம்பண்ணு
கின்றது; இவ்விதமான அவனுடைய அழகைக்கண்டு நிகளுமவனையாஸ்ர
யியுக்கோளென்கிருர். (15)

சுரோநாசிகுமொவமொவநாசுடும் யசுநாநொயலி நடி
நடிநந | யசுநாசுவலுஜிவஃ வபெநம்கிசுநாவலு ஸாணா
யிசுநாஸாணுஜி|| (16)

(ப - உ) (யசுநாநொயலி) யசுநா - யமுநாநதியினுடைய, நொயலி - கரையில், மொவமொவநாசுடும் மொவ - இடையர்களுடைய, மொவநாசுடும் - ரக்ஷணத்துக்காக, சுரோநா இந்த, நடி நடிநந - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலே, சுவலுஃ - காட்டிலுண்டான, யசுநா - தீபானது, வபெகிவ - பாநம்பண்ணப்பட்டதன்றா; சுலு - இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஸாண சுலிசுநாசு - எங்களுக்கு நீரக்ஷதனாகவேனுமென்று ப்ரார்த்திக்கிற, மகி - நமக்கு, ஸாணுஜி - நகிசு - ரக்ஷதனாக ஆகமாட்டானா? (16)

(தா-ம்.) அவனையாஸ்யித்தால் அவன் நம்மாபத்தைப் போக்குவனோவென்று அவர்கள்கேட்க அதற்குப்பதிலுரைக்கிறார்.

ஓ ஜனநகலே இவன்படியைச சொல்லுகிறேன்கேளுங்கள்; ஒருநாள் யமுனைக்கரையில் இடைப்பிள்ளைகளெல்லாம் திரண்டிருக்கையில் அதிபயங்கரமான காட்டுத்தீவந்து ஹடாத்தாக அவர்களைச சுற்றிக்கொண்டது, அப்பொழுது அவர்கள் அதற்குச செய்வதறியாதே க்ருஷ்ணனையே ரக்ஷதனாக நினைத்துக்கொண்டு வெறுமனையிருந்தார்கள், அப்பொழுதுக்ருஷ்ணன் அவர்களை காப்பாற்றுகைக்காக, பிறக்குத்தீண்டவும் கிட்டவுமரிதாய் அதிசுரமான அந்தகாட்டுத்தீயைத்தன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் பராதேவிமுங்கி அவர்களைக் காப்பாற்றினான், அப்படிப்பட்டவன், சரணடைந்த நமமைக்காப்பாற்றத்தட்டென்? உவகளுக்கு அந்தஸம்சயம் வேண்டாவென்கிறார். (16)

ஜமடாசுரணீயஜாஸஹாவஜுஜாவத ஸுவொவீவாஸமீஸு
கநுதாநநுதாஸிரிவெதாஸாணா ஸுநாநொயலி வலுஸுநா
ஸுஜுஹாநி|| (17)

(ப - உ) (ஜமடாசுரணீய ஜாஸஹாவஜு) ஜமக - உலகத்திலுள்ள பெரியோர்களால், சூடாஸணீய கொண்டாடத்தக்க, ஜாஸஹவஜு - விடபருஷன் தன்மையையுடையதும், (ஜமஜாவத ஸுவொவீவாஸமீஸு) ஜமஜாவத ஸுதாமரைப்பூவிறபிறந்த ப்ரஹ்மாவின்னது, வலு - வாக்கான வேதங்களினுடைய, விவாஸ - விசாரரூபமான மீமாம்ஸையினால், மீஸு - அறியத்தக்கதும், (ஸுநாநொயலி வலுஸுநாஸு) ஸுநாநொயலி - இந்த்ரலீலமாணிக்கம்போல்,

(17)

(17)

(18)

(18)

க்ருஷ்ணனைக் காணவேண்டுமென்றால் மூன்றிடங்களில் காணலாம்; அதாவது அபௌருஷேயமாய் நியமித்தோஷமான வேதமானது இவன்பெரு

மைக்கீடாகத்தன் தலையான உபரிஷத்தங்களில் வைத்து இவனைக்கொண்டாடிற்றுகையா லங்கேகாணலாம்; யோகாப்பாஸரிஷ்ட்டரான ருஷிகள் இவனதுஸௌலப்பததுக்குத்தகுதியாக தந்தாம் ஹருதயத்திலே இருத்தினார்களாகையால் அங்கும்காணலாம்; இடைச்சிகள் இவன்பெருமையறியாதே இவனைத்தவகள் காற்கடையில் கொண்டார்களாகையால், இவனுடைய ஸௌலப்பாதுஞ்ஞமாக இவனை அவர்கள் காற்கடையிலாகிலும் காணலாம்; இப்படி பாத்வ ஸௌளில்ய ஸௌலப்பநகளோடு கூடினவனும், ஐகதேக ஸந்தரண ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நம்முடையஸகலாபீஷ்டநகளையும் கொடுக்கக் கடவானாகவேனு மென்கிறார். (18)

சுத ஸ்வாஸு தவீகூஸூபு காஸா ஸ்ரீமாஸஸம் சுநக ஸுஷண ஸுவிதாஜ்ய | விஸ்யூஸகெஸா சஸுணாயாஸாயதா க்ஷுஷ்ணம்நோரிதநஸா வஸுஷெவஸுநுட்ய || (19)

(தா-ம்.) (சுத ஸ்வாஸு) சுதஸு - மிகவும், ஸாஸு - இளம்பருவத்தையுடையவனும், (ஆகையால்) ஸ்ரீமாஸஸம் - திகம்பரனும் (வஸ்த்ரமணியாதவனும்), (விஸ்யூஸகெஸா) விஸ்யூஸ - இறைந்திருக்கிற (முடியாத), கெஸா - குழியையுடையவனும், (சுநகஸு) ஸுஷண ஸுவிதாஜ்ய) சுநக - ஸுவர்ணமயமான, ஸுஷண - அணிகளினால், ஸுவித - அலங்கரிக்கப்பட்ட, சுஜ்ய - திருமேனியையுடையவனும், (சுதவீகூஸூபு, காஸா) சுதவீகூஸூபு - காயாம்பூப்போன்ற, காஸா - காந்தியையுடையவனும், (சுஸுணாயாஸா) சுஸுண - சிவந்திருக்கிற, சுஸா - வாயையுடையவனும், (சுயதாஸு) சுயத - நீண்ட, சுஸு - நேதர்நகையையுடையவனும் (வஸுஷெவஸுநுட்ய) வஸுஷெவ - வஸுதேவருடைய, வஸுநுட்ய - பிள்ளையாகிய, க்ஷுஷ்ண - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை. சநஸா - மனதினால், நோரித தொழுகிறேன். (19)

(தா-ம்.) இனி அவனுடைய பால்யாவஸ்தையை அடிதொடங்கிய நுபலிப்பதாகக்கோலி, இதில் ஆண்டயுடித்தவுமறிபாத இளமையை நுபலிக்கிறார்.

இவன் நடக்கவும் நகரவும் தவிழவும் மாட்டாத பருவத்தையுடையவனும், நின்றவிடத்திலேயே காயாம்பூப்போல் விளங்காநின்றவனும், மாநாவமாநவகள் கெரியாணமயானே அரையிலாடையுமில்லாத திகம்பரனும், அப்பருவத்துக்குத்தக்க அணிகலன்களினால் லங்கரிக்கப்பட்டவனும், மயிர்முடிவிடவொண்ணாதபடி குறுகிய சுற்றுகிறதை முகத்தழகையுடையவனும்,

ஹமானது, ஐயுயென்-காண்ப்படுகிறதோ, (வெண் வாயிற் பாயு) வெண் வாயிற் - சூழ்லுதுவதில், வாயிற் - ஆங்கத்தமானதும், (ஸிவிவிஜுமலிஷ - ஸிவி - மயினிஷுடைய, விஜு - இறகை, வலிஷ - தலைக்கணியாகவுடையதும், கீழ்க்கணு - தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையதும், ஸிஷுநீஷு - மேகம்போல் நீலவாணமுமான, கிஷ - அப்படிப்பட்ட, ஸிஷு - பாலம்வருதியான ஸீக்ருஷ்ண வஸ்துவை, ஸுராரீ - தீபாநிக்கிறேன். (21)

(தா - ம்) வேணுகாநம்பண்ணும் பருவத்தைப் பேசுகிறார்

மேகம்போலிருண்டவழுவையுடையனாய், அம்மேகம் பூத்தாப்போல் விளங்குகின்ற கமலமலர்போன்ற கண்ணோயுடையனாய், இவ்வழகுடன் வேணுகாநம்பண்ணுகின்ற ஸாக்ஷாத்பரம்பரையுமான க்ருஷ்ணனைக் காண வேண்டுமாயில் ப்ருததாரைநத்திய மாதததிகளிலும், பசுக்கூட்டத்தின் நடு விலும், அல்லது மிகாபாலதாபீரீமுதலிய வேதசூகங்களிலும் காணலாம்; இப்படி வேதாந்தவேத்யனான பராதபரனும் பசுமேயக்கும்படியான ஸுல பனான வாஸுதேவனை எப்பொழுதும் மறவாமல் நெஞ்சில் வைக்கக்கடவே னென்கிறா.

(21)

வருகிறவாடி அவன் வந்தபடியின்படி அவன் மனம் உயர்ந்தான்
நகிலெவரித வெண்ணுந் து. தெனில் உருவநகரம் அணி
வருவாடி அணிவாடி அணிவாடி அணிவாடி அணிவாடி அணிவாடி (22)

(ப - உ.) (வஞ்சுலகவாடி; வஞ்சுலகம் - மாற்றியிடப்பட்டது, வாடி-திருவடி களையுடையதும்; (சுவகஸ் தவணி + வஹி) சுவகஸ் த - சீரோபூஷணமாகப் பண்ணப்பட்ட, வஹி - மயிலினுடைய, வஹி - இறகையுடையதும், (வால்க்யூதா.ந.ந.மி) வெளித் வெண்மைக்கு) வால்க்யூத - குறுக்காகப்பண்ணப்பட்ட, சூந் - முகத்தில், மிவெரித் - வைக்கப்பட்ட, வெண் - குழவினுடைய, ரூபி - த்வாரத்தையுடையதும், வரிகார ஸனிக்யு - பெருங்கருணையுடையதும், வரிகேஜர் - பாஞ்சுயோதிஸ்ஸென்று வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படுகிற பரமரஹமான ஆக்ருஷணமூர்த்திபானது, சீ - என்னுடைய, வரணவ யாணவாயெ - மரணகாலத்தில் பராணங்கள் வெளிக்கொம்பும்போது, வரணவாய - எதிரில், வநியதாடி - அருகிலிருந்து தோற்றக்கடவதாக, (22)

(தா - ம்.) இதில் இப்பொழுது நினைக்குமாபோலே தேவாவஸாக காலத்திலும் நினைக்கக்கடவேனென்கிறார்.

வேணுகாஸமடத்தில் இடது திருவடிகளுக்கு இடப்புறத்தில் வைத்த லத்திருவடியும், குழல்முடியில் முடித்த மயிலிறகும், கழுத்தைக்கொஞ்சம் வளைத்து முகத்தையொருபுறமாகச் சாய்கது அதில் வைத்து தகிற வேணுவுமான வேஷத்தடனே கூடி, என்னை நிர்ஹேதுகமாகக் கடாகழித்து, அந்த பாஞ்ஜ்யோதி ஸ்வரூபனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், யமதூதர் பாசத்தினால்கட்டி யொருபக்கமிழுக்கவும், இரத்திரியங்கள் தந்தாம் தொழில்களைச் செய்யமாட்டாதே தளரவும், ஐயார்கண்டமடைக்கவும், ப்ராணைகள் வெளிப்பயணமெடுத்துவிட உத்தியோகத்திருக்கவும், இப்படிக்களாலே என்னால் ஸ்வதந்திரிதது உன்னை நினைக்கப்போகாதபடியுமான என் மாணகாலத்தில் நீ என் முன்னேவைந்து நின்று உன்வடிவழகைக் காட்டி யருளாயென்கிறார்.

(22)

வொஷபு, வொஷு ஸகிநாய லெயாமுணைந லெயுஷவ ஸஜநநீ நவநீ தவொரூ | தஹுநாந்நி ஜமகாஃஉராஸுயா ணா லாக்ரஃஸகாரண லெஹாநிதராஜி ஹவ||

(23)

(ப-உ.) ஜநநீ - தாயான யசோதையானவன், (வொஷபு வொஷுஸகிநாய) வொஷ - திருவாய்ப்பாடியில் ஜநங்களுடைய, வு, வொஷ - வருத்தத்தினாலுண்டான கூசலை, ஸகிநாய - தனீர்க்கைக்காக, (நவநீ தவொரூ) நவநீ த - வெண்ணெயை, வொரூ - களவகண்டக்ருஷ்ணனை, (லெயாமுணைந) லெயு - தயிர்கடையுடைய, முணைந - கயிற்றினால், லெயு - இடிப்பில், ஷவஸ - கட்டினால்; தஹு - அந்த, ஷவஸ - கட்டானது, (உரஃஸுயா ணா) உரஃ - அவனுடையவயிறு, ஸுயா - அடைநிறுக்கிற, தி, ஜமகா - மூன்றுலகங்களுக்கும், நிகரஃ - மிகவும், (ஸகாரண) ஸகாரண - (இறுக்குப்பொருமல) முறையிடுகைக்கு, ஸகாரண - ஹேதுவாக, ஷவஸ - ஆயிற்று. (23)

(தா - ம்.) இதில், தரீலோகாதிசுனவன் யசோதையால் கட்டுண்டவெளிமையைச் சொல்லுகிறார்.

இவன் இடைச்சேரியில் வீடுகளோதோறும் களவில் முற்றித்திரியாநிற்கும் காலத்தில், இடைச்சுகள்வந்து, “உன்பின்னை என்னகத்தில் புகுத்து வெண்ணெயைத்துடைத்து விடுவகினுன், பாலுண்டான், தயிர்குடித்தான், மோர்க்குடமுருட்டியுடைத்தான்” என்று யசோதை பக்கல் முறையிட, அவர்களுடைய ஆரத்தநாதமடங்குமபடி யசோதை இவனைத் தயிர்கடையும்

கயிற்றினால் வயிற்றில்கட்டிக் கம்பத்தோடணைத்தாள்; அப்பொழுது, இவன்வயிற்றுலுள்ள தரிலோகமும் அக்கட்டிலுண்டான இறுக்குப் பொறுக் கமாட்டாமே வருந்தி பேசுவோலிபிடத் தொடங்கிற்று; ஓரிடைச்சேரியை ஸமாதானம் பண்ணப்போன யசோதை மூவுலகையும் கூப்பிடப்பண்ணினாள்; இதென்ன ஆச்சரியமோ! வென்று விஸமயப்படுகிறார். (23)

பெருவாவயம் நவயுகத்து விவரணியம் வஞ்சாக்ஷரீஜவ வராநிதராந்தயாவி | வெதொரீயேதவீகூலுசிரவ வாலம் வெஸுராந மஹாரதி மெவவயுகிசொராஸு || (24)

(ப-உ.) வயது - நாங்கள், வஞ்சாக்ஷரீஜவவராநி) வஞ்சாக்ஷரீ - பஞ்சாக்ஷரி பெண்கிற (நிஃஸ்ஸிவாய) மந்தரத்தினுடைய, ஜவ - ஜபத்தில், வராநி - அநிவிசேசமுள்ளவர்களான, நிதராந் பெருவா - வீரசைவர்கள்; சது - அந்தவிஷயத்தில், நவிவாரணியவயம் - யோசிக்கவேண்டிய அம்சமொன்றுமில்லை; தயாசவி - ஆயினும், கீழ்ப்படி - என்னுடையதான, வெத - மகஸ்ஸானது, (சுதவீகூலுசிரவவாலம்) சுதவீகூலுச - காயாம்பூப்போன்ற, சவ வாலம் - காந்தியையுடையவனும், வெஸுராநம்) வெஸு - சிறிப்புடைய, சூமம் - முகத்தைபுடையவனும், (மொவவயுகிசொராஸு) மொவவயுக - அந்ததோர் மனைவியான யசோதைபுனைடைய, கிசொராஸு - குழைவியான கிருஷ்ணனை, ஸுராதி - தயாநிக்கிறது.

(தா - ம.) இதில், அவன் வடிவழகை ஸ்வபந்தரத்தில் கண்டு தாம் திருந்திப்படியைப்பேசுகிறார்.

நீர் மதாரந்தரஸ்த்தாயிருந்து நருஷ்ணனைப் புகழ்க்கைக்குக் காரணமென்னென்னில் நானொருவனேயன்று, எண்பித்ருபிகாமஹ ப்ரபிதாமஹர்கள் தொடங்கி என் பூர்விகாந்ரம் நானும் சிவமதஸ்ததர்களாய், பஞ்சாக்ஷரீ மந்தரத்தைத் தவிரவேறென்றையறியாத வீரசைவர்களாயே யிருந்தோம்; அதிலொன்றும் ஸம்சயமில்லை; இப்படி நெடுகாளாக ஸம்ஸாரியாய் போக கொண்டிருந்ததி நுதகி நலவழியில் நடப்பிக்கக்கருதி இந்தக்ருஷ்ணன் என ஸ்ரீபத்தில வந்து தன்னழகைக்கோற்றுவித்தான்; அது முதல் என் னெஸ்ஸ சூது அன்புள்ள மகாபிமாநத்தை ஸவாஸகமாக உதறிவிட்டு, இந்தக்ருஷ்ணனுடைய காயாம்பூ உண்ணத்தையும், புன்முறுவலிட்டு மலர்ந்து விளங்குகிற முகத்தையும், அசோதைதன் மகனாய்ப்பிறந்த பிறவியையுமே நினையாநின்றது; இப்படி யவன்கடாக்ஷிக்கத் திருந்தி நான் வைஷ்ணவனானென்கிறார். (24)

ராயாவா நா துஜமடிவது த டிதவிதா ரீஸா நராகைய
கீடியிரிசுவாபெது! தஸுராவ நஸுஸகவஸுதொயுடிபெடி
வொவி டொஹ நயிபாவுஷஹதி ராஸாநு|| (25)

(ப-உ) (சுயு - தடிதவிதா) சுயு - த - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்
தில, டித - அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட, விதா - மநஸ்ஸையுடைய
வளாய்க்கொண்டு, ரீஸாநு - மத்தை, (டியிரிசுவாபெது) டியிரிசு
தயிரில்லாத, வாபெது - பாணையில், ஸுசுயகீ - இட்டுக்கடைகிற
வளான, ராயா - ராதிகையானவள், ஜமசு - லோகத்தை, வுநா
து - பரிசுத்தமாக்கட்டும்; தஸுரா - அநதராநிகையினுடைய
(வு நஸுஸக வஸுதொயுடிபெடி) வு நஸுஸக - பூங்கொத்துப்போ
ன்ற கொங்கைமேல், வஸு - அடுத்தடுத்துவைக்கப்பட்டும், டொ
யு - ஆஸக்தியையுடையதுமான, டிபெடி - பார்வைபையுடையனும்,
கொண்டு, டொஹ நயியா - கறக்கவேணுமென்கிற நினைவினால்,
லுஷஹி - எருதை, நிராஸாநு - காலணைகிற, டெவரி சுவி - க்ரு
ஷ்ணனும், ஜமசு-லோகத்தை, வுநா து-பரிசுத்தமாக்கட்டும்.(25)

(தா - ம்.) கீழ் சிறிதும் இளம்பருவத்தை யநுபவித்தார், இதில்,
பெண்கள் மயங்கும்படியான யௌவனத்தை யநுபவிக்கிறார்.

ராதிகை யென்கிற கோபிகை க்ருஷ்ணனையே எப்போதும் த்யாசித்
துக்கொண்டு அவனிடத்திலேயே தன்மனைத் தமையுடையவளாகையா
லே, பூவவாஸையாலே உதயகாலத்தில தயிர்கடையப்புகு இப்பாண
யில் தயிருண்டு இல்லை என்றறியாமல் தயிரில்லாப்பாணையில் மதையிட்டு
கடையத்துடனகினுள்; அவள் க்ருதயமதுவானால், க்ருஷ்ணன் செய்த
தென்னென்னில்; இவனும், அந்த ராதிகையினுடைய ஸ்தனவகையேபார்
த்துக்கொண்டிருக்குமவனாகையாலே, விடியற்காலத்தில் பால்கறப்பதாகவ
ந்து, பசுவென்றும் எருதென்றும் பாராகே எருதைக் காலணைத்து கறக்க
ததொடங்கினுள்; இப்படி பகவதேகபரையான ராதிகையும், ஆஸ்ரிகை
புணை க்ருஷ்ணனும் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிப்பார்களாகவென்கிறார். (25)

மொயலஹியலஸரித கொடியகூணொயு மொவயு
மொயிரண கெலிகு தபுயாஸு! மொவீஜ நஸு கௌக
ஜுஜிஜி, தாஜுமொவிஜிஜுவடி நம் ஸாணஜி ஜாஜி || (26)

(ப - உ.) (மொயலஹியலஸரித கொடியகூணொயு)
மொ- பசுக்களுடைய, யலஹி-கால்பட்டுக்கிளம்பின தூள்களினால்,
யலஸரித - அழுக்கடைந்தும், கொடிய - மெத்தனவுமான, கூணு

உ - கேசங்களினுடைய, சுமத்தி - நுனிகளையுடையவனும், (மொவயபுநாபிரணகெஷி சுதப்யாஸஸு) மொவயபுநகோவர்தநமென்கிற மலையினுடைய, உபிரண - உபரவெடுக்கையாகிற, கெஷி - விளையாட்டில், சுத - புண்ண(ஆரோபிக்க)ப்பட்ட, ப்யாஸஸு - ஸ்ரமத்தையுடையவனும், மொவீஜநஸு - கோபிமார்களுடைய, (கூலகூஜுஜி, தாஜு) கூல - ஸ்தநப்ரதேசத்திலுள்ள, கூஜு - குங்குமப்பூவினால், ஜி, த - அடையாளம் செய்யப்பட்ட, சுஜு - அவயவங்களையுடையவனும், ஐநுவநிஷு - சந்த்ரன் போன்ற திருமுகத்தையுடையவனுமான, மொவிநிஷு - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஸாரணஸு - ரக்ஷகனாக, ஹஜாஜி - பற்றுக்கொளும். (26)

(தா - ம.) இதில், பசுமேய்க்கும்போதுண்டான அழகையும் வ்யாபாரத்தையு மறுஸந்திக்கிறார்.

இவன் திரமெல்லாம் காடுகளில் பசுமேய்த்து ஸாயங்காலமானவாறே அவற்றையோட்டிக்கொண்டு அதன்பின்னே தான் ஆய்ப்பாட்டிக்குவரும் போது அப்பசுக்களுடைய குளப்படிப்பட்டுத் தனையில் நின்றும் கிளம்பின தூள்கள் இவனுடைய மயிரமுடிமேல் படிந்து, அதினால்மயிரமுடி வேறொரு விஜாதீயமான வாணத்தையடைந்து விளங்காநின்றது; அக்காலத்திலொருநாள் இந்தநா லேவுண்டமேகங்கள் கோகுலங்கள் தளரும்படி அதுயுக்ரமாக மழைபொழிய, இவன் அக்கோகுலத்துக்கு நலிவுவாராதபடி அருகிருந்த கோவர்தத நமென்னும் மலையைக் குடையாக வேந்தி விளையாடாநின்றான்; இவனுடைய இந்தவ்யாபாரத்தைக்கண்டகோபிகைகள் களித்து இவனைத் தழுவிக்கொள்ள, அவர்கள் கொள்கைமேல் குங்குமக்குழம்பு இவன் மார்பிலொட்டி அதினாலவனாகமெல்லாம் சித்ரமெழுதினற்போல் ப்ரகாசியாநின்றது; கோபிமார்களுக்கெயாலுண்டான ப்ரீதியினால் இவன் முகமானது நிறைமதிபோலொளிவிட்டு அழகுபெற்றிருந்தது; அப்படி ஆபதரக்ஷகனாய், ஆஸ்ரிதமோதகரான க்ருஷ்ணனைச் சரணமடைந்தேனென்கிறார். (26)

யஜெரீரநவரிவதிதி - வியாவடிக்கா வாராஹஜநநிவ
ஹவாரீஸஜி - ஸமுத்ரங்கள், வாராஹஜநநி - வாராஹவதாரத்தில், (யஜெரீரநவரிவதிதி) வியாபாரணியாணரஜவெஸு வ்யாஜி ஹவஹ (27)

(ப-உ) சுஜீ - இந்த, ஸஜி - ஸமுத்ரங்கள், வாராஹஜநநி - வாராஹவதாரத்தில், (யஜெரீரநவரிவதிதி) வியாபாரணியாணரஜவெஸு வ்யாஜி ஹவஹ - நிறைப்பதில், சுஜி - திறமை

பற்றவைகளாக, ஷஹுயஹ - ஆயினவோ நாயு - எனக்குஸ்வா
மிபாய், சுரவிஷ்டுபு - தாமரைக்கண்ணனும், கம்நாசி - அப்படி
ப்பட்டவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, யஸொதா - அசோதைப் பிராட்டி
யானவள், (பாணிஷ்டுபுஜாஜெனெ) வாணிஷ்டு - சிறங்கையினுடை
ய, சுனா - உள்ளுள்ள, ஜெனெ - ஜலத்தினால், ஸ்வயாஜி ஹவ -
ஸநாநம்செய்வித்தாள் (27)

(தா - ம.) இதில், அவன்பசுமேய்த்தது வந்தவினைப்பாற யசோதை
நீராட்டினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இந்தஸ்க்ருஷ்ணனே முன்பு வராஹாவதார மெடுத்தகாலத்தில், ஸப்
தஸமுதாநகன் கூடினாலும் அநதமஹாவராஹத்தினுடைய உடம்பிலுள்ள
ஒருமயிக்குழி ரீரம்பாமலிருந்தது; அவனே பின்புகருஷ்ணாவதாரம் பண்ணி
னபோது தாயானயசோதையானவள் தன்னுடைய இரண்டிகைகளினு
லும் ஜலத்தைவாரியெடுத்தது அவ்வளவுஜலத்தினாலேயே இவனுடைய உடம்
பெருகும் நனேகது நிறைந்துவழியும்படி ஸநாநம்செய்வித்தாள்; இப்படி
வன் ஆஸ்ரிதர்க்காக உடம்பைச் சுருக்கிக்கொடுத்தபடியென! என்றுவிஸ்ம
யப்படுகிறார் (27)

வரஜிஷ்டு-வபெஸரிஜி, யபூம் நிமஜ்வெநஷு - நிதானவார
விஹாஃ | விவி ந - தவவெநஷு - வஜுவீ நா சிவ நிஷ்டுஷு - உரு
வெநிஷ்டு || (28)

(ப-உ) நிமஜ்வெநஷு - தூரவகாஹமான வேதங்களில், (நி
தானவாரவிஹாஃ) நிதான - மிகவும், வார - பரிசீலனத்தினால்,
விஹாஃ - ஸ்ரமமடைந்திருக்கிற பாக்யவான்களே! உஷ்டு - இந்த,
வரஜு - ஸ்ரேஷ்ட்டமான, உபெஸரி - உபதேசத்தை, சுஜி, ய
பூயு - ஆதரியுங்கள்; உப.நிஷ்டுஷு - வேதாநதங்களில் ப்ரதி
பாதிக்கப்பட்டதும், உருவெந - உரலில், ஷ்டு - (யசோதையி
னால்) கட்டப்பட்டதுமான பரதத்வத்தை; வஜுவீ நாசு - ஆஸரிஷ்டு
மியருடைய, ஹவெநஷு - அகங்களில், விவி ந - ஆராயுங்கள். (28)

(தா - ம.) இதில்; வேதாந்தவேத்யனான பரமபுருஷன் ஸ்ரீக்ருஷ்
ணனையென்று பிறர்க்கு நிஷ்கரித்து உபதேசிக்கிறார்.

பரதத்வமான ஸ்ரீமந்நாராயணனை பரிகைக்காக அதிக(மு)ஹமான
வேதாந்தவிசாரம்பண்ணவிழிந்து, அநேகந்யாயங்களைக்கொண்டு ஆராயந்
தும் அர்த்தநிர்ணயம்கைக்கெட்டாமல் இளைத்துநின்ற ஓ வித்வான்களே!
உங்களுக்கு வேதாந்தவிசாரத்தினால் பரதத்வம்எளிதாக நிர்ணயித்தறியப்
போகாது, அதையறிய ஓ ரெளிதான உபாயம் சொல்லுகிறேன் செவிகொ

டுத்துக்கேளுங்கள்; அதாவது - நீங்கள்கோகுலத்தில் சென்று இடைசகிசு
ளுடைய இல்லங்களுடோறும் புகுந்தாராய்வீர்களாகில்; அங்கேகாரிடத்தி
லொருவன் உரலோடிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருப்பான், அவனேவேதார்த
வேத்யனுன பரமபுருஷன், ஆகையால் நீங்கள்மேகே சென்று கண்டறியுங்க
ளென்கிறார். (28)

பெருகீத நயவஜ நவகுதர் வகுத நாரியரணாடிகுபள
குதர் | பகுபுஹ்ஸுதய நகுபஸகுதர் கிஹ்ரிஷுதிவகுபகுதகுதர்||

(ப-உ.) (பெருகீத நய வஜ நவகுதர்) பெருகீத நய- தே
வகீதேவியினுடைய பிள்ளையான க்ருஷ்ணனுடைய, வஜந- ஆரா
தந்தைச்செய்வதினால், வகுதர் - பரிசுத்தமானவனும், (வகுதநா
ரியரணாடிகுபளகுதர்)வகுதநாசுரி-பூதனைபைக்கொன்ற க்ருஷ்
ணனுடைய, வரணஉக-ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தினால், யளகுத-பாபமற்ற
வனும், (ஸுபுதய நகுபஸகுதர்)ஸுபுத-த்யானம்செய்யப்பட்ட, யந
குப-அர்ஜுநனுக்கு, குதகுத-பாகுண பார்த்தசாரதியையுடையவனு
மாக, சுஹு - நான், யதி - ஆவேனேயாகில், ஸகுத - அப்படிப்பட்ட,
யகுதகுதர் - யமனுடைய தூதனாவன், குத - என்னிஷயத்தில், கி
சுரிஷுதி - என்னசெய்யப்போகிறான்? (29)

(தா - ம்.) இதில், அவனையடைந்தவர்களுக்கு நாகபயமில்லை யென்
கிறார்.

நான், க்ருஷ்ணனுடைய ஆராதனத்தினாலும், அவனதுஸ்ரீபாததீர்த்த
ப்ரசாதத்தினாலும் முன்புள்ளபாபங்களைக் கழித்துக்கொண்டு பரிசுத்தார்
து; கரணனாய், அர்ஜுநனுடைய தேர்முன்ஸாரதியை நின்று ஆஸ்ரிதர்க்
குக்கையானான அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்தேனாகில், என்
னையமதூதன்வந்து கிட்டிப்பிடிக்கவு மடிக்கவும் போகாது, தூரநின்று
தெண்டனிட்டி விளகிவிடுவானென்கிறார். (29)

ஹவஸதாஹவவெகவெஹஜஜம் ராநவெகுத குஹு-குஹு-ஹு
குஹு-ஹு | குமரவவெஹ குஹவெஹ வஹஸ்யம் யாவிகாவிரத
ணியதாவெஹ|| (30)

(ப-உ.) (ஹவவெகவெஹஜஜம்) ஹவஹ - ஸம்ஸாரத்தினு
ண்டான பயத்துக்கு, வஹவெஹஜஜ - முக்யமான ஓளஷதமான,
குமரவவெஹஜ-ஆபன்வடிவை, ஹஸ்ய - தானே, குஹவெஹ-குஹு-
அடைந்திருக்கிற, விஹா - ஸர்வவ்யாபகானு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடை
ய,யாசுவி காசுவி - வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் அளவிடக்கூதடா

(ப - உ.) (ஸாவிஹஸ்து ததொவநொதூத) ஸாவி-குறுக்காக, ஸாவித - சலிடபிக்கப்பட்ட, தொவநொதூத - கரிநெய்தல்போன்ற கண்களையுடையவனும், ஸாரீகூட்டஸித கொரூதாயஸு) ஸாரீ - பேர்பாதிதாக, கூட்டஸித - அரும்புபோல குவிக்கப்பட்ட, கொரூ - ஸுந்தரமான, சுயஸு - வாயையுடையவனும், (வெமவலிதகராஜ - ஸுபுல, வெம - வேகத்தினால், வலித-சலிப்பிக்கப்பட்ட, கரா - கையிலுண்டான, சுபுல - நுனிவிரல்களையுடையவனும், (வெண - நாடி. ரவிகு) வெண - நாடி - வேணுகாந்தில், ரவிகு - ஸாரமநிந்தவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஹஜாஸிவ - ஆஸ்ரயிக்கிறோம். (32)

(தா-ம்.) என் நெஞ்சில் தோற்றினபோது வேணுகாந்தம் பண்ணுநின்றான், அதிலுண்டான ஆரந்தாதிசயத்தினால் அவனுடைய கண்கள் பாதிமூடியும் பாதிதிறந்துமிருந்தது; வாயில்வைத்த வேணுவைத் தன்மூசகக் காற்றினால் பூரிக்கக்கூகத்தன் நதரத்தைக்கண்டார் கால் தாழாமபடி இருமருகரு மரும்புபோல் குவிக்கப்பட்டிருந்தது; அந்தவேணுவில் நாடிதவிசேஷங்கள் புறப்படுமபடி அதின்மேல் அதிவேகமாக விரற்களைந்ததாரின்றான்; இவ்விதமான வேஷத்தடனே அவனை மாநஸமாகக்கண்டி தொழாரின்மேனென்கிறார். (32)

ஸுரேநமஸாஸுணிகயுஜெகூணிகநஸதநயாயிரொவிகா|
கௌலிஹவதரோவஸுஸுரேவநவாஸுஷேணநீயதெ|| (33)

(ப - உ.) (கூணிகநஸதநயா) கூணிக - குண்டினமென்கிற நகரத்துக்கு, ஸாஸ - அரசனாபிமனுடைய, தநா - பெண்ணை ருக்மிணியானவள், (நவதரோவஸுஸுரேவந, நவ.புதிதான, தரோவஸு - பச்சிலைமரத்தின் தளிர்போல், ஸுரேவந - நீலவர்ணத்தையுடையனான, கௌலிசுஸுரேஷேண - ஒருபுருஷனாலே, (ஸாஸுணிகயுஜெ) மஸா - கருடனாலே, ஷேணிக - அலங்கரிக்கப்பட்ட, யுஜெ - கொடியையுடைய, ஸுரேந - தேரிலே, சுயிரொவிகா - ஏறிடப்பட்டவளாய்க்கொண்டு, நீயதெ-அடைவிப்பிக்கப்படுகிறான். (33)

(தா-ம்.) பின்னும் சிறிதுநேரம் கழித்து அவ்வேஷத்தை மாற்றி மற்ருரு வேஷத்தைக்காட்டினான்; அதாவது புதிதாகத் தளிர்ந்த பச்சிலைமரத்துத் தளிர்போல் இருண்டவடிவையுடைய புருஷோத்தமனான தான் குண்டினமென்கிற பட்டணத்திற் சென்று, அவரு ஸ்வயம்வரத்தில் மனம்

(33)

[illegible]

(ப - உ.) வாஸுத - வழிப்போக்கர்களே! ஔயாத - இவ்வழி வராதொழியுங்கள், வீரபாஸுதா - பீமரதியென்கிற ஆற்றினுடைய, வயி - வழியில், கிமீஸா - வஸ்தாமில்லாதவனும், தோயநீத - பச்சிலைமரம்போல இருண்டிருமேனியை யுடையவனும், நிகீஷ ஹிரே - கடியின்பின்புறத்தில், (விந) ஹூஹூஃசவி, விநுஷ - வைக்கப்பட்ட, ஹூஹூஃசவி - கையையுடையவனும், ஸஃசவி - இதற்குமுன் காணப்படாதவனுமான, யதே - ஒருகொடியனான புருஷன், விதேவிதே - நெஞ்சென்னும் பொருளை, வசிககஷ - அபஹரித்துத் தன்வசமாக்குகிறான். (34)

(கா-ம்.) கீழ், தாம் ப்ரார்த்தித்கதபடியே தம்மனதுக்குத் தோற்றினு
ற்போல தோற்றித்தம் நெஞ்சைச் சிறிதும் சேவியாதபடி அவனபற்றிக்கை
யாலே, மற்றவரைப்பார்த்து, நீவகளுமென்னைப்போல் ஏமாந்திராதே முன்
னமே ஜாகரணைப்படுகுகளென்கிறார்.

ஓ வழிப்போக்கர்களே! பீமாதியென்கிற ஆற்றின் வழியாக நீங்கள் போகவேண்டாம்; ஏனென்னில்; அங்கேயொரு கள்ளனுண்டு, அவன் வஸ்த்ரமுமணிந்திரான், கரியிருவனாயிருப்பன், இரண்டு கைகளையும் அரையிலே குத்திட்டுகிற்பன், அவ்வழியே யார்போனாலும் அவர்களுடைய உட்பொருளான மல்லை அவர்களுக்குத்தெரியாமலும் அங்குச் சிறிதும் தக்காமலும் அபஹரித்தவியென், இதை முன்னமே உங்களுக்குக் கறிவித்தேனென்கிறார். (31)

சுஜ் நரஜிஜ் நரஜிஜ் ரொரோய்வொரோய்வம் ரோய்வம்வாந் ரொரொணா
 ஜ் நர ஜ்ஜஜ்ஜ் சுவிவ் தஜ்ஜ்வ்வ வ்யஜ்ஜ் மவ்யஜ்ஜ் ஜ்ஜ்வ்வம் நர ஜ்வ்வ
 ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்|| (35)

(ப - உ) அஹ் நரம் அஹ் நரம் அஹ் நரம் - இரண்டிபெண்களுடைய நடுவில், சோயவம் - ஒருக்குந்நண்ணும், சோயவம் சோயவம் அஹ் நரம் - இரண்டிக்குந்நண்ணர் கள் நடுவில், அஹ் நரம் - ஒருபெண்ணும், உ சமீபம் -

கூவிவீணா லிராராவிணாதி, தஃ கூவிவீணா லிராகிழி
ணீ நகி-தஃ | கூவிவீணா லிராராஹாராவிதஸுஜ்ஜ மளவெணு-
நாபெவகீ நடி நஃ ||

(17)

(ப - உ) கூவி - ஓரோஇடங்களில், வீணா - வீணை
வினாலே, லிராராவிணா - பாடுகிறபுருஷனாலே, கிழி தஃ - உடம்ப
டைய அசையப்பண்ணப்பட்டவனும், கூவி - ஓரோஇடங்களில்,
(வீணா லிராகிழிணீ நகி-தஃ) வீணா லிரா - வீணையோடொத்த
ஒலியையுடைய, கிழிணீ கிங்கினிகளாலே, நகி-தஃ - நர்த்தநம்
செய்விக்கப்பட்டவனும், கூவி - ஓரோஇடங்களில், (வீணா லி
ராராஹாரா) வீணா - வீணைகளினுடைய, ஸலிராரா - மனோஹ
மான, ஸஹாரா - ஸவரவிசேஷங்களுடையதாயிருக்கும்படி, மாவ
தஃ - காரணசெய்விக்கப்பட்டவனுமாய்க்கொண்டு, பெவகீ நடி நஃ -
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வெவகீ நா - குழலினால், வஜ்ஜுமள - இனிதாகப்
பாடினான்,

(37)

(தா-ம.) ஓரிடத்தில் சிலர் வீணையெடுத்துப்பாட அதைக்கேட்டு மகி
ழ்ந்து நின்றவீடத்தில் நில்லாமே அசையத்தொடங்கினான்; இவனசையும்
போது அரையில் கிங்கினிகள் அந்த வீணைகாந்ததுககுணமாக ஒலியா
நிற்க. அதன்கேட்டு பரீதிவிஞ்சி நடத்தொடங்கினான்; மறேரரிடத்தில் அந்
த வீணைகுணமாக அநேகம் பாட்டுக்களை யேனுவில்லவதது இனிதாகப்
பாடினானென்கிறார்.

(37)

வாரா உஜ்ஜுவலீயொவ்வெ நஸாதி தஃ மொவமொவ்ஜுடி
மொவாலிகாவலுஃ | வலுவிவ்ஜுடிவ்ஜுடிநாசுஃ காரா கவலுஜ்ஜ மள
வெணு நாபெவகீ நடி நஃ ||

(38)

(ப - உ) (வாரா உஜ்ஜுவலீயொவ்வெ நஃ) வாரா - ஸுந்
தாமான, உஜ்ஜுவ - சந்த்ரனென்கிற சிரோபூஷணத்தையுடைய கோ
பிகைகளுடைய, ஸ்வலி - வரிசைகளுடைய, மொவவெ நஃ - கண
களினால், வுஜ்ஜு தஃ - ஆகாத்துடன்பார்க்கப்பட்டவனும், (மொவ
மொவ்ஜுடி மொவாலிகாவலுஃ) மொவ - இடையர்களுக்கும்,
மொ - பசுக்களுடைய, வ்ஜுடி-கூட்டங்களுக்கும், மொவாலிகா-
லுடைச்சிகளுக்கும், வலுஃ - நாயகனானவனும் (வலுவிவ்ஜுடிவ்ஜு
நாசுஃ) வலுவி - இடைச்சிகளுடைய, வ்ஜுடி - ஸமூஹத்துக்கு,

ஷுடிராக் - தைவமானவனுமான, டெவகீ நடி நஃ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வெணுநா - வேணுவினால், ஸுஜீமள - இனிதாகப்பாடினார்.

(தா-ம்.) இடைப்பெண்களுக்கெல்லாம் பாதேவதையாய், தன்னை யல்லது மற்றொன்றை யறியாத அவர்களிடத்தில் விருப்பமுற்றவனும், ஆக்களும். ஆயரும், ஆச்சிகளும் பரியப்படுமபடியான ரூபகுணசேஷ்குமகளை யுடையனான க்ருஷ்ணன் இனிமையாக வேணுகாநம்பண்ணும்போது, கோபிகைகள், நெற்றியில்கட்டின சுட்டியவை தரவந்து கண்ணால் பருகுவாரை ப்போலவும் முத்தமிகவாரைப்போலவும் இவனை யடர்ந்துப் பார்த்தார்களென்கிறார். (38)

உளனிராயாரிஷநதஹுஜீவதாஹீத ஹீகவி யாவியுரோஹிஜீதஃ | ஸ்ரஹமாவீகஹவாமஹெனிகஹஜீமள வெணுநா டெவகீ நடி நஃ || (39)

(ப - உ) (உளனிராயாரிஷநதஹுஜீவதா ஹீகவி தவி யாவியுரோஹிஜீதஃ) உளனி - தலைமில்லாத, ரோஹ - பூமாலையில், ரிஷ - சேர்ந்திருக்கிற, ஹுஜீ - மதித்த, ஹுஜீ - வண்டிகளுடைய, தா - கொடிபோன்றவரிசையினால், ஹீகவி - மிகவும் அசமுள்ள, வி யா நாயிகைகளினால், விஹி - விவசயத்துடன், ஹிஜீ - தழுவிக்கொள்ளப்பட்டவனும், (ஸ்ரஹமாவீகஹவாமஹெனிகஹ) ஸ்ரஹ - மேலாடைநழுவின், மாவீ - இடைச்சிகளுடைய, ஹ - கொங்கைகளுடைய, ஹவாம - வைசால்யத்தோடு, ஹெனிகஹ - சேர்க்கப்பட்டவனுமான டெவகீ நடி நஃ - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வெணுநா - வேணுவினால், ஸுஜீமள - இனிதாகப்பாடினார். (39)

(தா-ம்.) இவன் வேணுகாநம்பண்ணுகாலத்தில், ஒரு கோபிகை தன் மயிர்முடியில் முடித்த பூமாலையில் வாஸனை வழியவந்து படித்து தேனையருந்தி மதித்து முகத்தெதிரேவந்துலாவாடின்ற வண்டிகளுக்கு பயந்து ஓடிவந்து இவனை யாலிங்ககம் செய்தாள்; மற்றொருத்திக்குத் தன் மார்பின்மேலிட்ட மேலாடை கீழ் நழுவ, அய்வளவில அவள், க்ருஷ்ணன் பார்க்கப்போகிறுனென்று வெட்கித்து இவன் பாராதபடி இவனைத் தன்னுடைய பாத முலைத்தடவகனோடனைத்துக்கொண்டாள். (39)

யாரஹுரீகரஹவா ஹாரிவிஹவெஹிஜீவதாஹிஜீதஃ | ஸ்ரஹமாவீகஹவாமஹெனிகஹஜீமள வெணுநா டெவகீ நடி நஃ || (40)

(ப - உ.) (ஶாருவாதீக்ஷா ஶரவுவாராவிலு) ஶாரு - அழகிதான வாதீக்ஷ - ஸுவர்ணத்தினுடைய, சூலாஸ - காமநி போன்ற, ஶா - காமநியையுடைய, ரோ - நுக்மினீதேவிக்கு, விஹ - பதியானவனும், (வெஜ்யஜீவ தாவாலிதொல்லும) வெஜ்யஜீவ தாவ - வைஜயந்தமாலை யினால், வாஸித - பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிற, உரஸ்து - திருமார்பையுடையவனும், நடிஷ்டாவதௌவாலிதாயமு) நடிஷ்டாவதௌ - நந்தகோபருடையதான ப்ருந்தாவந்தில், வாஸிதௌ - வாஸம்செய்கிற பெண்களுடைய, உயுமௌ நடுவிருப்பவனுமான, டெவகீ நடிமௌ - ஸ்ரீஞ்சுருணன், வெண - நா - வேணுவினால், வஜ்ஜமன - இனிதாகப்பாடினான்.

(10)

(தா-ம்.) உருக்கிவார்த்த பத்தரைமாற்றுத் தங்கம்போல் பசுத்த நிழ முடையளான ருக்கிணிப் பிராட்டிகரு வல்லபனான க்ருஷ்ணன், தன் மா ர்பில பரிமளம் மிகு துளசி மாலையை யணிந்து கோபிமார்களுடைய ரா ஸமண்டலத்தின் நடுவேகின்று வேணுகாநம் பண்ணுகின்றானென்குரூர் (40)

வாழ்கா த்ரவிதர் உடன்தீயுபாயஸ்துமதிநித்த ஸூத்ரு
காவியம் : | மொவிகாரீத த்தாயயா நஸ்யம்ஸது மளவெ
ண நாமொடிவகீதநந||

(41)

(ப-உ) (வொலிகா தாலிகா தாலீயா மயாஸ்து ஸதஸி-
கலு மய தாலியு) வொலிகா - பெண்களாகிற, தாலிகா - தா
ளம் தட்டுமவர்களுடைய, தாலீயா - தாளத்தினுடைய விலாஸத்
தினுண்டான, மப - உயர்வுதாழ்வுகளின்றியே ஸமமாகப்பாடுகிறபா
ட்டினுண்டான, சூஸ்து - பீர்தியினால், ஸதஸி-க - காண்பிக்கப்
பட்ட, லு மய தா - கொடிபோன்ற புருவத்தினுடைய, விஸு -
விலாஸத்தையுடையவனும், ஸயது - தான், (மொலிகா தீதடி தாவ
யாந்) மொலிகா - கோபிகைகளுடைய, தீத - காந்தில், துத
வைக்கப்பட்ட, சுயயாந் - ஒருமைப்பட்ட மரஸஸையுடையவனு
மான, டெவகீ நுந் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வெணுநா - வேணுவி
னால், ஸஜுமள - காநம்பணணினார். (41)

(தா-ம்.) அந்த ராஸநீடையில் ஓரிடைப்பெண் தாளம்போட, அத் தாளம் ஏற்றல் குறைதலில்லாமல் வயத்திலேபோய் நிற்க, அதிலேமனம் சென்று, உள்ளுள்ளபா(வா)வமெல்லாம் தோன்றும்படி தன் புருவவட்டத்தை

அருகில், கஷிநா-தஜா-யமுனையாரு (பெருகுமிருந்து), தஸ்யாஃ- அவ்வாற்றினுடைய, (தீரதரோலகாநமதஸ்ய) தீர- கரையிலுள்ள, கரோலகாநம் - பச்சிலைமரக்காட்டினுடைய, தயெ-ப்ரதேசத்திலுள்ள, மொய்ய- க்ருஷ்ணனென்கிற இடையன், மவாஸ-பசுக்களுடைய, உக்ய-ஸமூஹத்தை, வாராயந - மேய்க்கிறவனுக்கொண்டு, கீ-வதி - கீர்டைசெய்கிறான், (ஸஃ - அவனிடையன்,) சவ்யாஹ க்ய - அழிவற்றதான், வய்யாந்ய- (மோக்ய) மார்க்கத்தை, டிஸ்ய-யிஷ்யதி - காண்பிப்பான். (43)

(தா-ம்) நீர் அவனைக்கண்டு நல்வழியடையாநின்றீர், உம்மைப் போலே நானுமவனைக்கண்டு நல்வழி பெறுமகித மென்னென்று அருகிருந்த ஒரு நோழன்கேடக, அவனுக்குப் பதிவரைக்கிறார். ஒ அனபனே ' உன்னெதிரே உயர்ந்ததொரு அராஜ-நமரம் தெரிகிறதுபாரா, அம்மரத்தின் முன்பாக ஒருவழி போகிறது, அவவழியே போனால் அது ஆபப்பாடியில் கொண்டிவிடும், அதினருகே யமுனையென்றொரு ஆறுலுமிருந்து, அதின் கரையில் பச்சிலை மரக்காடொன்றுண்டு, அங்கே ஒரிடையன் பசுமேயத்துக்கொண்டு விளையாடாநின்றான், அவனைக்கேட்டாயாகில் அவனுக்கு நல்வழிகாட்டுவானென்கிறார். (43)

மொய்ய-யிஷ்யதி கொலுமொவவெஷ்ட மொவாயவாயகஸரெதெ நந-மஜ்யோந்ய | ஸாயதெந ப்ர-திமூஹம் வஸ-வந்நநாய-மஜ்யதேஷ்ய-தஸிஸ-வ்ரணதொஷ்டி-நித்யு||

(ப-உ) (மொய்ய-யிஷ்யதி கொலுமொவவெஷ்ட) மொ-பசுக்களுடைய குளப்படி மிதியினுண்டான, ய-யிஷ்ய- தூள்களினால், ய-யிஷ்யதி- அருகக்கடைந்திருக்கிற, கொலு- அழகிதான், மொவவெஷ்ட - இடைக்காலத்தையுடையவனும், (மொவாயவாயகஸரெதெ) மொவாய- இடையர்களுடைய, வாயகஸரெதெ - அனேகம்பிள்ளைகளினால், சுந-மஜ்யோந்ய - பின்தொடரப்பட்டவனும், ஸாயதெந- மாலைப்பொழுதில், வஸ-வந்நநாய-பசுக்களைக்கட்டுவதற்காக, ப்ர-திமூஹம்- வீடுகள்தோறும், மஜ்யதேஷ்ய- போகாநின்றவனுமான, சுஷ்ய-தஸிஸ- இளம்பிள்ளையான க்ருஷ்ணனை, நித்யு- எக்காலமும், ப்ரண-தஃசவ்ய- நமஸ்காரம்செய்தவனாக ஆகிறேன். (44)

(தா-ம்) இதில், ஸாயங்காலத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணவேஷத்தை யது பவிக்கிறார். இவன் பரத்திருமூல மாலைப்பொழுதில் பசுக்களையோடிக் கொண்டு இடச்சேரியை நோக்கிவருமபோது பசுக்களுடைய குளப்படிப்பட்டுக்கிளம்பின புழுதி இவனுடைய கரியதிருமேனியில் படிந்து அதினாலிவன் தாமரவாணனாக விருப்பன், இவன்பின்னே அநேக யிடைப்பிள்ளைகள் தொடர்ந்துவருவார்கள்; வந்தவுடன் க்ருஹங்கள் தோறும் பசுக்களைக் கட்டுக்கைக்காக நுழையாநிற்பன், அந்த ஸமயத்திலிவனை நித்யமாக நமஸ்கரிப்பேனாக வென்கிறார். (41)

நியிவாவணுநாநா: நிவிஜமஜாயுய-நியயம் நிஜாவாலம் ஹாலாநீரவயிக நிஸ்ரையஸரஸ்ய | ஸுயாயாராலாநா ஸுக்ரதவரிவாகு-ஸுமஜுஸாநா ப்ரவஜெஜாஜ்ய-ஸ்ரஜஜியிஜெவக்ரதயியாஜ || (45)

(ப-உ) வாவணுநாநா - ஸௌந்தர்யாதிசயங்களுக்கு, நியி-வைப்பானதும், (நிவிஜமஜாயுய-நியயம்) நிவி-ஸமஸ்தமான, ஜம-லோகங்களிலுண்டான, சுயுய-வினோதங்களுக்கு, நியய-இருப்பிடமானதும், ஹாலா-காரதிகளுக்கு, நிஜசுவாஸ்ய-ஸ்வாபாவிதமானவாஸபூமியானதும், (நிரவயிகநிஸ்ரையஸரஸ்ய) மோக்ஷசுகத்தைத்தந்தருவதும், (ஸுயாயாராலாநா) ஸுயா-அமருதத்தினுடைய, யாரா-பெருக்கினுடைய, ஸாஸ்ய-ஸத்தையுடையதும், ஜுமஜுஸாநா-ஸ்தீர்களுடைய, ஸுக்ரதவரிவாகு-புண்யத்தினுடைய பல (ஹ) ஸ்வரூபமானதும், சுதயியாஜ-வித்வான்களுக்கு, ஜாஜ்ய-மங்களப்ரதமாய், ப்ரஜ-முக்யமுமாய், சுயிஜெவதம் - உயர்ந்த தேவதையுமான க்ருஷ்ணமூர்த்தியை, ப்ரவஜெ-பற்றுகிறேன். (45)

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய குணங்களையெல்லாம் திரட்டிய நுபவிகிறார். கண்ணாடிபோல் பளபளத்துக்காண்கிற கார்த்திவேசேஷ மெல்லாமியவனிடத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கும்; லோகங்களிலுள்ள ஆஸ்சர்யங்களுக்கெல்லாம் இவன் நிலையிடமாயிருந்தான்; அழகுக்கெல்லாம் இவனுடைய விக்ரஹம் ஜனமபூமியாயிருந்தது, அளவற்ற மோக்ஷாதந்தத்தைத் தாருமநுபவித்துப்பிறரையும் அநுபவிப்பியாநின்றான், ஸகலேந்திரியங்களுக்கும் அமுதவெள்ளம்போல் இனியனாயிருந்தான், இடைபட்டனகளுடைய பூவஜநமஸுக்ருதமெல்லாம் திரண்டுகொண்டு லாவடிவுகொண்டதுபோல் விளங்காநின்றான். ஜ்ஞா

(ப-உ) (மவநியதிதகண-ரு) மவ- நகங்களினால், நிபதித- போக்கப்பட்ட, கண-ரு - தினவையுடைய, (வாங்கவவ்யுந் நா ஸாந) வாங்கவ - அர்ஜுனனுடைய, வ்யுந்-நகஸாந - தோககுதி ரைகளை, சுஜ்ஜிவெஸ்டு - சிரங்கைகளிலுள்ள, வபொஹி - நீரினால், சுநாஹி - நாள்தோறும், சுவிஷிணா - கழுவிட்டவனும், (வி ததமா-தூ) விதத - பரந்த, மா-தூ - உடம்பையுடையவனும், (தொ-தூநிஸ்யு-திதனைவி) தொ-தூ - கசையினால், நிப்யு-தித- சொருகப்பட்ட, உளவி - மயிர்முடியையுடையவனும், (உஸ-நவியு தரஸி) உஸ-ந - பற்களினால், வியுத - பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட, ரஸி - கடிவாளத்தையுடையவனுமான, டெஹி-புணாஸி - தே வகீதேவியினுடைய புண்ணிய க்ருவியலான கருஷ்ணன், சுவதா- ரக்ஷிபபாஸக, (47)

(தா-ம) இதிலுமந்த ஸாரதயவேஷத்தையே யநுபவிக்கிறார்: அர்ஜுனனுடைய தோக்குதிரைகளைத்தன் நகங்களினால் தினவடங் கச்சொரிந்தது, பின்பு, தன் இரண்டு கைகளிற்சிறைய ஜஸ்த்தைவாரி அவற்றின் மேல்விசிக் கருவிததேய்த்து முழுகப்பண்ணி, அநந்தரம் தேர் நடத்தும்போது தந்தலைப்பாகையில் குதிரையோட்டிம கசை யைச்சொருதி, கடிவாளங்களைப் பற்களால் கடித்துக்கொண்டு, இப் படிதான் செய்யத்தராத அநேக க்ருத்தங்களைச் செயது ஆஸரி, ரு ன அர்ஜுனனுக்குப் பரதநத்ரஸ்யிருநதக்ருஷ்ணன், அவனிடத்தில் ப்ரபத்திபண்ணின நமமையும் ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறார். (47)

வ்ருஜயுவதிஸுஹாயெயளவெ நாஸூலிகாயெ ஸுசுஸுஸு விலாஸெசுநுநிநாரஹாஸெ | நிவஸுதா ரிபிவிதூததூபத வ்யுத- ருமிஸுரஸிஜஹாஸுநநுமொவாஸுதாஸு || (48)

(ப-உ) (வ்ருஜயுவதிஸுஹாபெ) வ்ருஜயுவதி - இடைச்சே ரியிலுள்ள யெளவனம்பூண்டபெண்களுக்கு, ஸுஹாயெ - நனைமான வனும், (யளவெநாஸூலிகாயெ) யளவந - யெளவந்தினால், உஸூ லி - விளங்காநின்ற, காயெ - சரீரத்தையுடையவனும், ஸுசுஸுஸு விலாஸெ) ஸுசுஸு - ஸமஸ்தமான, ஸுஸ - மங்களங்களுக்கு, விலா ஸெ - விஹாரஸ்தானமானவனும், (சுநுநிநாரஹாஸெ) சுநு- குருக்கத்திப்பூப்போலும், ரிநார - மந்தரப்பூப்போலும் வெண்மை யான, ஹாஸெ - சிரிப்பையுடையவனும், (ருமிஸுரஸிஜஹாஸு)

உ-ம- நுஷிகளாகிற. ஸரஸிஜ - தாமரைமலகளுக்கு, ஹாடள வி
காஸத்தைப்பண்ணும ஸோயனுமான, நநுமொவாஸஸுநள - ந
ந்தகோபர் திருமகனுன கருஷ்ணனிடத்தில், (ததூடியதவூதூ)
தகூ - அந்த ஸர்க்ருஷ்ணனுடைய, வடி - திருவடிகளுக்கு, சூயத -
ஆதீநமான, வூதூ - வ்யாபாரததைபுடைய, உஜ - எனனுடைய, வி
தூ - மனஸ்ஸானது, நிவஸது - பொருந்தி வாஸமசெயக்கடவது.

(தா-ம) தாம இதில், தமமுடைய நெஞ்சை அவனிடத்திலே
யிருத்துகிறார். வயதுள்ள இடைப்பெண்களுக்குத் துணையாய், அ
துக்குத்தக்க பெளவந்ததையுடையனாய், மங்கலாங்களுக்குடமங்குள
களாய், புவலர்ந்தாறபோல் ஸுகுமாரமாய் வெளுத்தநிறிபபையு
டையனாய், நுஷிகளுடைய மநஸை ஆநந்திப்பியாநின்ற வனுமான
ஸ்ரீகருஷ்ணனையே, அவன்பாதங்களிலடிமையுண்ட என்மநஸஸு-
எப்போதும் தயாரிக்கக்கடவதாக வென்கிறார். (48)

சுரணாநீலாடி-ஷிதயோநவிஜாயாஸ-யாஸரணா
ஸாக்ராவெஹுவலி-உயநெணுநிநவெடி-யரணாலாநநொ
து-உகூ-உம-பூ-வி-கூ-உரணாநாஜாடி-ஷிதயது-ஸரீரீ
யோரிஜா|| (49)

(ப-உ) (சூடி-ஷிதயோநவி-வாயாஸ-யாஸரணா)
சூடி-ஷி- ம்ருதுவான, வித - சிரிப்பினால், உயோந - செவ்வப்பெற்ற,
வி-ஷி- கோவைப்பழம்போன்ற, சுயா-வாயிலுண்டான, ஸு-யா-
அம்ருதத்தினுடைய, ஸரணா - வெள்ளத்தூடன், ஸாக்ராவெஹு-
ஸம்பந்தத்திருக்கிற, வெணுநாடெடி - குழலோசையினால், சுர
ணாநீல - காட்டை, ஸவகி - அப்பொழுதே, உயந - மதமேற்றிப்
பரவசமாக்கினதும், யரணா - பூமியினால், (ஸாநநொது-உகூ)
ஸகூநநு-உது-உகூ - ஆனந்தத்தினால் உயரக்கிளம்பின மயிர்க்குச்
சுடன கூடியிருக்குமபடி, (உவம-பூ-வி-கூ-உம்) உவம-பூ - ஆ
லிகனம்பண்ணிக்கொள்ளப்பட்ட, சு-வி-கூ-உம் - திருவடித்தாமரை
களையுடையதும், ஸரணாநாடி - ரகசுக்கர்களுக்குள், சூடி- முதல்
வநானதுமான, ஸ- அப்படிப்பட்ட, ஸரீரீ - வடிவிகொண்ட, உயோ
ரிஜா-க்ருஷ்ணனாகிறபோக்யதையானது, ஐயது - விளங்கக்கடவதாக.

(தா-ம) இதில் பசுக்களையும் மயக்கிப்படியைப்பேசுகிறார் கரு
ஷ்ணனுடைய வெண்ணிலவுபோன்ற மந்தஹாஸமும், அமமுதவல்

பாடியுமிடமாய் கோவைப்பழம்போல் சிவநதிருக்கிற அதாமும், அவ வநரததில் நினையும் அமுதவெள்ளம் வழிந்தாமபோல் புறப்பட்ட முகமாறுந்ரம, அதினாலுண்டானதாய், அளவிலலாப் பேதைநருக குமின்தான குழலோசையும், தனித்தன்பே மதகரங்கரான இவை யெல்லாம் சோந்து காட்டிலுள்ள மருகங்கையெல்லாம் மெய்மறக் குமட்டி மயங்கப்பண்ணினதேபன்றி அக்காட்டிலுள்ள மரங்களும் தனிநிமிடபடி பண்ணிறமா; இவன தரையில் அடிவைத்தபோதே பூதேவியானவள அவவடிவைப்பை அதிசயநோஷத்ததுடனே மிக வுமாசரித்தாள்; இவ்விதமான போக்யதையையுடையனாப், ஸர்வரக்ஷகன ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஒருகுறைவின்றி விளங்கக்கூடவானென்கிறா.

(49)

விடி மொவாவிலாவியீநாம் ஸஹொம விஹொகிதஸ வஹாது || வவிதுரோஜாயயிராஜமஜோஸஹபுவெடி நவநீ தவொராஸ ||

(50)

(ப-உ) (விடி மொவாவிவாவியீநாம்) விடி ம- ரஸிகைகளான, மொவாவிலாவியீநாம் - ஆய்ச்சியர்களுடைய, ஸஹொம- ரதிகளத்திலுண்டான, விஹ- அடையாளங்களினால், சுஹித- அடை யாளம்பண்ணப்பட்ட, ஸவஹாது- ஸமஸ்தாவயவங்களையுடைய தும், வவிது- ஆரரிதர்களைப்பரிசுத்தம், கப்பண்ணுவதும், சூரோ யயிராஸ- வேதவாக்குக்களுக்கு, சுமஜோ - கிட்டவொண்ணாதும், நவநீ தவொராஸ - வெண்ணைக்களவுகாணகிற கிருஷ்ண ஸ்வரூபியுமா ன, ஸுஹ- பரப்ரம்ஹத்தை, புவெடி - பற்றுகிறேன்.

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய சரித்திரங்களெல்லாம் பரிசுத்தரங் களாயிருக்குமென்கிறார் இந்த க்ருஷ்ணன், கோபகன்னிகைகளை ஆஷங்கம செய்தபோது அவர்களுடைய பூசின சநதருசேசமும் பசுமஞ்சளும் இவனுடையபெங்குமொட்டிக்கிடந்தது, இவ்வே வே தங்களாலு மாராயவொண்ண அதிகம்பிரஸ்வபாவத்தையுடைய பா (ஹ) வத்தையுடையபராதபாபிருந்தான் இவன் செய்யும் க்ருக்ய மோவெண்ணெய்கள வாயிருந்தது, தன்னுடைய இப்படிக்களைபெ லாம் நினைத்தவர்களுக்கு ஸகலபாபங்களையும் போககி நல்வழிக்கு யோக்யதையை யுண்டாக்காநின்றான, அப்படிப்பட்ட இநதக்ருஷ் ணனைச் சரணமடைகிறேனென்கிறார்.

(51)

மூடும் கிழலாடக்கண்டு அதை மறஞ்ஞா ச்சுவாகவெண்ணி அதைப்
பிடிக்கக்கைபை நீட்டி அது இவன் கைக்கசுப்படாமையாலே வருந்
தி தாய் முகத்தைப் பார்த்து அழத்தொடங்கினு னென்கிறார். (52)

சுநதெந யஸொடியா ஸ்ஜநம் மொவாஹுநா லிஸ்ரீரம்
ஸாஸஹும் வலவிவிஷா ஸகூஸா வெஜேஹி வெஜே ப்யயி யாராகுயு ||
வெஷ்டெஜோவ கௌராக்கெ ஸுகராணம் வளவெஜே-வெந
ஸஸ்தம் யொடிஷ்டஸபா நாதுநா ஜோரிவா-வெக்ராக்ஷிஷ்ட
மொவா-தம் || (53)

(ப-உ) யஸொடியா - யசீசாதையினால், சூநநா - ஆநநத் துடனும், மொவாஹு நாஹி - ஆய்ச்சியர்களினால், விபு - வெருந ரம், ஸஜிநு - மண்மதனோடுகடியிருக்கும்படியும், வலவிவிபா - இ ந்த்ரனால், ஸாஸஹு - ஸம்சயத்துடன் கூடியிருக்கும்படியும், விரெஜி - வித்தர்களாலும், ஸகஸுஸு - (கையில) பூக்களுடன் கூடினவர் களாபக்கொணமும், ஸுயிபு - பூதேவியினால், சூகஸு - மனத்த ளர்த்தியுடைத்தாயிருக்கும்படியும், மொவகஸு - மொவகஸு - இடையி ள்ளோகனினால், ஸெஷு - பெருமையுடன் கூடியிருக்கும்படியாயு ம், ஸகஸு - தையுடன் கூடின, எளரெ - (மதுரைபட்ட ணத்திலுள்ள), ஜெநு - ஜநங்களினால், ஸலிபு - புன்னகையு டன் கூடியிருக்கும்படியாயும், யு - எவனோருவன், ஸுபு - பார்க்கப் பட்டவனோ, (ஸுபாஷிபுமொவயு - நு) ஸுபாஷிபு - உயரவெடுக் கப்பட்ட, மொவயு - கோவர்த்தனமலையையுடைய, ஸு - அந்த, ஸுபு - ஸ்ரீகருஷ்ணன், ஸு - நமமை, வுநாது - பரிசுத்த ராககக்கடவான்

(53)

(தா-ம்) இவில, அவன் மலையெடுத்தபோதை யது பவிக்கிறா. இவன் கோவரத்தங்கிரியைப் போத்தெடுத்து உள்ளங்கையில் வைத் து உயரத்தூக்கித் தாங்கினபோது, இவ்வறிமா நுஷ்டிசெஷ்டிதத்தைக் கண்ட யசோதை ஆரங்கத்தினுள் பார்த்தாள், கொபன்னிகை கள மம்மதவிசாரம் பூண்டு பார்த்தார்கள், நாமிவனிடத்திலுபராதப் பட்டோம், இவன் நமக்கு என்னதிங் குளிளைசுகிறு வெவென்று இந் த்ரன் பயத்துடனே பார்த்தான், ஆகாசத்திலுள்ள வித்துநீசன் பூக் களைக்கொண்டு இவனை யாசகிதசுப் பார்த்தார்கள், பூகவிபானவள தன் மேலிருந்த மலையைப் பிடுகரும்போதுண்டான வருத்தத்தினால் வருந்திப்பார்த்தாள், இடைபிள்ளைகள், நமமோடொத்த இவ்வூன்

கு இவ்வளவுபெருமைவந்ததேயென்று பொருமைப்பட்டபே பார்த்தாராள், ஊடார் இவ்விப்பெருமையைத் தூக்குகிறானென்றுகருணைகூர்ந்து முறுவலித்துப்பாத்தார்கள, இப்படிப்பட்ட கருஷனை, இவற்றை யெல்லாமொலிக் கோத்தித்த நமமைப் பிச்சுத்தராக்கக் கடவானாகவென்று பராததிசுகிறார். (53)

உவாஸதா ஜாதவி ஃவரணாணி வரஜிஸ்ரஜிவிதம்மஹாயாடி | வபம்யசெ. ஜா ஸிஸுவாயுமீயாகயாஸம்யா விந்நுஷமீயபாஜி || (54)

(ப-உ) வரணாணி - பூர்விகர்களான, குதவிஜி - பரமாத்மஸ்ராமரிந்தனாநி -ள், மஹாயாடி-ஹ்ருதயாகாசத்தில், நிவிதி - வைக்கப்பட்ட, வரஜிஸி- ப்ரகிருதிவிலக்ஷணமானஜீவாகளைக்காட்டிலும், வபம் - விலக்ஷண பரமபுருஷனை, உவாஸதஜி - தயாநிக்காட்டும், வபம் - காங்கள், (ப-ஸாஜாஸிஸுவாயுமீயாகயாஸம்யாவிந்நுஷமீயபாஜி) யஸோதையின்சூழுவியான க்ருஷ்ணனுடைய, வாயுமீயா - இளம்பருவத்திலுண்டான திருவிளையாட்டுகளைச்சொல்லுகிற, வரஜி - கதைகளாகிற, ஸம்யாஸம்யாஷம் - அமுருதஸாஸங்களில், மீயாஜி - (முழுகி)விளையாடுகிறதும், மஹாயாடி - குருகபோல் நுழைந்தாராயவொண்ணாதபரிஷத்தில் என்று மர்த்தமாம். (54)

(தா-ம்) இதில, முன்புள்ளார்க்கும் தனக்குமுன்டான வாசியைப்பேசுகிறார்.--சாஸ்த்ரங்களை யாராய்ந்து ப்ரகருதி புருஷவிலக்ஷணமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக்கண்டறிந்த ஸந்தகதியோடுள்ள, ப்ரகருதி மண்டலத்துக்கப்பால் ஒருவாககுமெட்டாத ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளபரமபுருஷனைத்தங்களுடையஹ்ருதயகுமையிலேவைத்து, பஞ்சேசந்திரியங்களைபுமடக்கி வருந்தி த்யாகம்செய்வார்கள், அபரதவாததீஸ்போகாமல் அவனுடைய ஸைலப்ப குணத்திலையிழிந்தாரா, க்ருஷ்ணனுடைய பாலிலேயாகிற அமுதகசடலீவிறங்கி அதைப்பருகிவருத்தமின்றி விளையாடுவாமென்கிறார். (54)

விசு - துகாராவிமொவகாஜா ஜோராணி வாஜாவிடதவிசிவ்யுதி || ஐயுஜிசு || ஜோஹவராஜிவாவ ஜோவிந். ஜோஜாஜாஜாயவகி || (55)

ப உ) ஐயுஜிசு - தயிர்முதலானதை, விசு - துகாரா - விழ்களிருப்பிப்பறப்பட்ட, மொவகாஜா - ஓரிடப் பெண்ணாவள்,

(செருரரி டாடாவி-த வித்யுதி)செரு ரி-சீக்ருஷ்ணனுடைய வாடி- திருவடிகளில், சுவி-த- ஸைக்கப்பட்ட, வித்ய- மநஸஸினுடைய, வுதி- வ்யாபாரத்தை உடையவனாய்க்கொண்டு, மொஹாவ ஸாக் - சித்தம் பரவசம யிருக்கையினால், மொவிந் - கோவிந்தனே, (பசுபாலனே)! டாரொடர - தாமோதரனே, (உசோதையினால் கயற் றினால் கட்டுண்டவனே)! ஜாயவ- மாதவனே, (முரியப்பதியே, உதி- என்று, சுவொலுக்சிவ- சொன்னு(இரைந்தா)ளல்லவா. (55)

(தா-ம) இதில், ஆஸிரிதரை இவனநய ம.ஸ்கனாக்கின ப.உயை
ச்சொல்லுகிறது.-ஒரு இடைபெண் தன் ஜாதித்தொழிலாகையா
லே மோர் முகலானவைகளை விமகதெருவிலே புறப்பட்டாள், அப
பொழுதுங்கூட அவள் டெருசு க்ருஷ்ணையே பற்றியிருந்தது :
அதினால், அவள் தன் தலைமேலிருந்த தயிரமுதலானவற்றின் பெய
ரைச்சொல்லி, “மோரோ” “தயிரோ” “பாலோ” என்று கூப்பிட
வேண்டியிருக்க அதைமறந்து தன்பனதில் கினைத்திருந்த கருஷ்ணன்
பெயரையே சொல்லி “கோவிந்தா” “காமோதர” “பாதவா”
என்று கூப்பிட்டாளென்கிறார் (55)

உறுதியுடையதிநாங்கென நாமொவர்க்கு நாநாக்கெனக்
கூடுமவ | உயரரிநாநீக்கெனமுந்நிந்தாயாநீர்வீசுயரெவ
வருளே ||

(56)

(ப-உ) உய-சிவயம்வா-உரலோ, யசி 'ரூ'- (அல்லது) (ருவிச
ளுடைய, சிவ்வா - மஸஸோ, மொபொஹு நாநா' - (அல்லது)
இடைபெண்களுடைய, கூஉகூஹு-மொக்குப்போன்றகொ
ந்நாந்தலமோ, துய'செவ (தூ)முன்றே, லசிளி - பூலோகத்தி
லே, சா'ராசி ராசி-க்ருஷ்ணென்னு பெயரையுடைய, கருஹஸு-
யானைக்குட்டிக்கு, சூராநடி - கட்டுத்தறியாக, சூவஸ்க - ஆயிறறு,
நசிநடி-நிஸசயம். (56)

(சா-ம்) இப்படி ஆர்ந்திரை வ்யாமோஹ படுத்துமவனை நான் கனெங்கேகாணலாமென்று சிலாடேட்க, அவர்களுக்கே துச்சொலது கிறார்.--இதன் முன்பெல்லாம் காட்டானேபோல் ஒருவா பிடிக்கப்பட்டால் திரிந்துகொண்டிருந்தான், இப்பொழுது சிலதாமிகா ஆசை யுள்ளார். அப்போது பற்றலாமபடி அவனைச் சிலசிலவிடங்களில் சட்டி வைத்தார்கள்; அதாவது-யசோதை உரலோடினைத்துக்கூட்டினார்;

ருஷிகள், வெளியிலெங்கும் புறப்படவொட்டாமல் தங்கள் மனதி
 லேதகைந்து நி மத்தினூர்கள்; கோபிமார்கள், தங்கள் முலைகளிலொ
 ருமுலைமிலே படங் பபண்ணினார்கள், இவ்வுலகினில் இம்மூன்றிட
 வகளிலெங்கேயாகிலும் அவனைக்காணலாம், மறறெங்கும் தேடிப்
 போகவேண்டா மென்றோ. (56)

சுரார விநெ நவடிாரவிநெ ஃவாரவிநெவிநிவெ ரயனடி!
வடிஸுவுவது ஸுவு ஃடுபயர நஃவாரஃஜஃகூநஃ நஃவாரஃ

(ப-உ) கரகரவிநெந - திருக்கையாகிற தாமரைப் பூவினால் (எடுத்து), வ சுரவிநெந - திருவடியாகிற தாமரைப்பூவை, உவ சுரவிநெந - திருப்பவளமாகிற தாமரைப்பூவில், விகிவெசயனெந - வை யாநின்றவனும், வடவெந - ஆலைமரத்தினுடைய, டெவெந - இலையினு டைய, வடெந - தொன்னைபோன்ற ஆகாரத்தைபுடைய ப்ரதேசத்தில், வயாநெந - பள்ளிகொண்டவனும், வொவெந - குழவியுமான, உகரு நெந - ஸர்க்குருஷ்ணனை, உகலா - கொஞ்சினால். நகாதி-தொழுகிறேன்.

(தா-ம்) இம் கருது புன்பும இவனிப்படி பிறந்ததுண்டோவென்
னசொல் ஐகிரா -- 'இவன் இரத ஸருஷ்டிக்குமுன்னே பரளயா
ணவத்தில் முகிழ்விரியாத ஓர்சிறிய ஆலநகரில சிறுபிள்ளையாய் ச
படித்திருநது, நன் பரீபா தத்திலுள்ள பாதுரயத்தைப்பரீக்ஷினைக்
குப்பேரலதன் லுடைய பாத்ததைக்கையினால் தூக்கியெடுத்து முக
த்திலேவைத்துப் பெருவிரலைச் சப்பிக்கொண்டிருந்தான், நீங்கள்
போது எனனைத்துண்ட, நான் வனைஸ்மரிக்கிறேனெனகிரா. (57)

ஸுஜீர ஸ்ராமதஜாஸுதா தீதஜகொ வாஜந் பவஜ்ஸந
 சூளஜாரொ கௌமம் ஸௌவம் ஸௌரவத் தவித் துஸொந்நாஜ்ஸு
 ஸௌ , ஐகௌஸுஜ்ஸதயுதெக்டு , ஜிதஸுதௌயஸொஜாமிந்
 கிரகி வாயகஜை வ் திரவிதயௌயௌகூதௌ , துந் || (18)

(ப-உ) ஸ்ரீஜா நுத்தனே! ஸ்ராமதழ நல்வரவுதானு (கேசம்மா)! உத்கே-இங்கேவலப்புரத்தில், சூய்யுதாடி- உட்காரலாம்; வட்டார-ப்ரஹ்மாவே! உத்கே- இப்படி, வாடு - இதுபக்கத்தில், சூய்யுதாடி - உட்காரலாம்; களஞாரு - ஓசுப்ரம்மன்யனே! கூப்புவட்டிகேசம்மா? ஸ்ராமவதெ - தேவேந்த்ரனே! ப்ராஜ்யஸ்யவஸ்து- எந்நே)கண்னுக்கப்படுகிறபில்லை, உத்கே- ம்மாதிரியாக, ஸ்ராமதவ - உறங்குகிற ஸ்ராமஜித்கே- க்ருஷ்ணனுடைய, யிரோ- சொ

ற்களை, யஸோதா-யசோதையானவள், ஸ்ருக்ஷாடகேட்டு, வாலக-
குழந்தாய்! கிம் கிம் ஜலூஷி - என்ன! என்ன! பிதற்றுகிராய், உதி-
(என்றுசொல்லி) நலித - பண்ணப்பட்ட, யுயி-யுக்யத - தூ-
தூகாரமானது, உம் - எங்களை, வாது - ராஜிக்கட்டும. (58)

(தா-ம)இவனுறங்கும்போதுண்டான பிதற்றலைப் பேசுகிறாதி-
ல்-ஒருகாலைவன் தொட்டில் கண்ணுறங்கும்போது, தன்னேஸை
விகடவந்த ஸலமான தேவதைகளையும் ஸவபந்ததில்கண்டு, இது
சுருஷணுவதாரமெனபதையுமற்றது, தன்மேன்மையையேநீனைத்து
வந்த தேவதைகளைப் பார்த்து, ஓருத்தரணே! நீ நன்றாமிருக்கிறாயா?
என்வலப்புரத்திலிப்படியுட்கார; ஓ ப்ரஹ்மாவே! நீ என்னிடதுபக்-
கத்திலிப்படியுட்கார; ஓஸுப்ரஹ்மணயனே! கேஷமமா? ஓ இரத்த-
ரணே! ஸுகமாய்விருக்கிறாயா? ஓ குபேரணே! உன்னைப்பார்த்து
வெகுநாளாயிற்று, நீ யேனிரத்தனாள வரவில்லை? என்நிம் மாதிரி
இவன் ஸவபந்ததில் சொல்லுகேட்டு யசோதையானவள் வந்தா, பி-
ள்ளாய! என்னவாய்பிதற்றுக்கிராய், தூத், தூத், என்றுஇவனுடைய
நித்திரைதெனியும்படியாக அதட்டியுரைத்தாள், அந்த தூத்நாரமா-
னது அகாலத்திலிருந்து கேட்பபெறாத பாக்யஹ்நரானமமமை
ராஜிக்கட்டவதாவென்று வேண்டிக்கொள்குகிரார். (58)

தாதுகியதா யுதேஹிவஷகம் கிந்தைநவாதுவயஸூ-
நாலுராஜிசுஷாலிவா திரிபிராநவயஸாரொடியெ| சூதேயு|
கூபியமம் நிராவயுவமதா டெஹீ திராதுபுதுமாவ-கூஷா
ஜாஸககஷ-கணாடி) தகரூக்ஷஷஸவ-ஸாதும|| (59)

(ப-உ) தாது - அம்மா! (என்று க்ருஷ்ணன் அழைக்க,) கிம்-
என்? (என்று யசோதைசொல்ல, வஷகம் - கண்ணியை, டெஹி-
கொடு (என்று அவன்கேட்க), தெம் - அந்தகண்ணியினால், கிம்-
என்னப்பிரயோசனம் (என்று அவள் சொல்ல), பயம் - பாலே, வா-
து - பார்ப்பதெய்கைக்கு (என்று அவள் சொல்ல), தக - அந்தப்பா-
லானது, சுடி - இப்பொழுது, நகூஷி இல்லை (என்று அவள் சொல்-
ல), சுஷாவா - எப்பொழுதுதான், சுஷி - இருக்கிறது (என்று அவன்
வினவு), நிரி - ராததிரியில் (இருக்குமென்று அவள் சொல்ல), நி-
ஸா - ராததிரியாவது, கூவா - எது? (என்று அவன்கேட்க), (சுய-
கூரொடியெ) சுயகார - இருளினுடைய, உடியெ உத்பத்திகாலத்

(60)

(60)

(61)

(ப-உ) பூவம் - மலர்ந்திருக்கிற, உருவம் - முகமானது,
 (அஸுசுவெரோ) அயசு-விளங்குகின்ற, புன்சிரிப்பை யுடைத்திருந்
 தவளவில். வெகுவாவுஃ - கைலாஷமென்கிற மலையானது, நவநீதல்
 வெண்ணையாரத்தோன்றுகிறது, உயகு-இரத, கழிதி - பூமிபானது,
 (பராஜ்யுதியேஷாஷதி) ப்ராஜ்-முன்பு, ஜ்யு, தின்ற, ஐய-வொஷதி-
 மண்ணினுடையசகலம்போலிருக்கிறது, கயீரோடி-சுவி- திருப்பாற்
 கடலும், (நிவீதகௌதி) நிவீத - (முன) பாநம செய்யப்பட்ட,
 உயுதி பால்போலன்னங்குகிறது; நவாசுலி- கெட்டேன், சுயா-

யாரோடுருத்தியினால், ஷுஷ்டி பர்க்கப்பட்டாய, யுயுயு - தூதா, வது - அப்பா! ஜீவ- வாழக்கடவாய், விபுஷு- வெகுநாள், ஜீவ பிழைத்திருக்கக்கடவாய், உதி என்று, சுஜீண-யியா - (க்ருஷ்ணனுக்கு) அஜீர்த்தியென்கிறபுத்தியினால் ஷுஷ்டி- மிகவும், வசிதயா பயநதிருக்கிற, தூதா- சாயானயசோதையினால், உகூ- சொல்லப்பட்ட, ஷுரி- ஸர்க்ருஷ்ணன், "ஃ நமமை, சுவதாசு ரக்ஷிக்கட்டும். 61

(தா-ப) இதில், தன்னுச்சரத்தில் ஸ்கலலோகங்களுடைய யசோதைகருககாணித்த படியை புரைக்கிறார். ஒருகால ஸர்க்ருஷ்ணன் யசோதையின் மடியில்படுத்திநுது கொட்டாவிக்கொண்டு வரையைத்திருக்கும்போது, அவ்வாய்வழியாக அவன் வபிறநில யசோதைகைலாஸமலையைப்பாராதது "இது இவனுண்டவநீதம்" என்றும், பூலோகத்தைப்பார்த்தது "இது இவன் வாரிவிழுநகின மண்ணுண்டை" என்றும், பாரசுடலைப்பாராதது "இது இவன் குடித்தபால" என்றும் நினைத்து, இவன் தின்றதெல்லாம் ஜீரணமாகாமல் போட்டவிட்டதே, இவனுணனுமபோது யாகணப்பட்டதோ, கெட்டேன், தூ-தா-அவர்கள் கண்ணெயெரிக்கவேணும், அப்பா! த்ருஷ்டிதோஷமற்றவனாய் ஒருரோடும் மின்றிககே சிரகாலம் ஜீவிக்கக்கடவாய் என்றசீரவாதமபண்ணினான், அநதஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அவளுக்குக்காட்டினவற்றையெல்லாம் மருகும் காட்டி ரக்ஷிப்பானாக வென்கிறார்.

கிணி துணிதவெய் வநஸ்ய விஸதஃ வய-பாபவீதஜ்ஜநம் ஸஷுஃப்ரஹுதஷு ஸ்விநுஷ்வரஹஸ்ய நவஜாஜ-கர்ஜாநெருகாஜ-விவாதிதஸ்ய வஸு-கெஷ்வேராநநஸ்யாயரொஸளரெஃ கநீரகணாதிதா நிவதிதா ஷுஷ்டி திவாதுமஃ (62)

(ப-உ) ஸஷுஃ-அப்பொழுது, (ப்ரஹு கஷுஸ்விநுஷு) ப்ரஹு-த- துளிவிடாநின்ற, ஷுஷு- ப-லினுடைய, ஸ்விநுஷு-திவலையை யுடையதும், (வஸ்யாயவீதஜ்ஜநம்) வஸ்யாய க்ரமமாக, வீத-பாநம்பண்ணப்பட்டதுமான, ஸ்லநு-ஸதனத்தை, ரவதஃ - பாநம்பண்ணாமவனும், (கிஷித-ஷித-ஷெவ-நஸ்ய) கிஷித-கொஞ்சம், கஷித-க்துறுக்கச்செய்யப்பட்ட, ஷெவ-நஸ்ய-கண்களையுடையவனும், சுவரஷு-மற்றொருஸ்தனத்தை ஹஸ்ய-கையினால், ஸுஜாஜ-கர்ஜ-தடவுமானும், ஜாதா-யசோதியினால், வஸு-கெ-மோவாயுல், (வஸு-கஜு-விவாதிதஸ்ய) வஸு-கஜு-விவாதிதஸ்ய - ஒற்றைவிவாதினால், வஸு-

(52)

(62)

$$F_n \sqrt{2} \parallel$$

(ப-உ) விவாஹ உத்ஸவ திருக்கல்பாணமஹா த்ஸவகாலத்தில், (உ-துஜுஸூ நக்ஷத்ராவரி) உ-துஜு-பருத்தும், ஸூ நக்ஷத்ர-சூழ்ச்சியையுடையதுமான ஸுதரத்தினுடைய, உ-பரி-மேலே, (உ-மாசூ-பரி-மே-பூக்ஷாபெண்ணி) மூலக் விளங்காநின்றதும், (ப-மூ-மாலையாகநீண்டுதொங்குவதுமான, பூக்ஷாபெண்ணி-சிறந்தமுத்தினுடைய, சுஷோ-உள்ளே, விஜி உ-நிழலோடுகிறதும், (உ-நு-மீதுநிகரமாதாநு-காரி-பி-பி) உ-நு-மீது - இ-ந்நீலமானிக்கங்களுடைய, நிகர-குவிமலுடைய, மாயா-காந்தியை சு-முகா-ரி-அனுஸரிக்கிற, பி-பி-காந்தியை யுடையதுமான, பூ-பாரி-பரி-மாரீ-நக்ஷத்ர-னுடைய,

வஹுஃ- திருமேனியை, ஹஜாவுரஜ்ய-வெட்கமென்கிறநியமத்தை, உ-
பெத்யு- அடைந்து, (நப்யுவநா) நப்யு-குனிந்திருக்கிற, வஹு-நா-
முகத்தை, தயுடையவளாய்க்கொண்டு, ஸ்பஷ்ட்யு - வ்யக்தமாக, வஸ்யுஜீ-
பாராநின்றுகொண்டு, ஜஹிதா- ஸந்தோஷமுற்றவளான, ஹக்ஷீ-ருக்
மிணீதேவியானவள், ஹவத்யு- உங்களுடைய, ஜஹெ- ஸந்தோஷத்
தன்பொருட்டு, ஹஸ்யு- ஆகக்கடவாள். (63)

(கா-ம்) இதில், நுகமணீதேவிக்குநித்யாதுபாவ்யனென்றுமதை
வெளியிடுகிறார்.-விவாஹகாலத்தில் ருக்மணியு மிவனும் எதிரெதிரா
ககிழ்ச்சி, அவளுடைய உந்தமான ஸ்தந்தின்மேல் மாலையாகத்தொங்
குக்கிற முத்துக்களில், இரத்தரநீலமணியின் கார்த்தியையுடையக்ருஷ்ண
னுடைய ப்ரதிபிம்பமபடிய, அப்பொழுதவள், வெட்கமென்கிறஜீவ்
யாஜத்தைபிட்டுத் தலைகவிழ்ந்து முத்துமாலையிலப் ப்ரதிபிம்பத்தை
யேபாராத்துக்கொண்டிருந்து ஆநந்தரீர்ப்பரையானான்; அநத ருக்ம
ணீதேவி க்ருஷ்ணனிடத்தில் புருஷகாரம்பண்ணி, தன்னையேபோல்
மற்றப்ராணிகளையும் ஸந்தோஷிப் பிப்பாளாகவென்று ஆசாஸிக்
கிறார். (63)

ஹ்ருஷ்யநாஜ மதெநாஹு ஜயநா ஜஹ்ருஷ்யதாஹ்ருஷ்யா
தஹ்யுஃ ஹ்ருஷ்யகவனவரஹ ஜஹ்ருஷ்யீ ஜிஹ்யாஜி வஸ்யுநந்யு | வ்யு
ஜெஹீதி விஹாரிதெ ஸரிஸுஜஹ்ருஷ்யா ஹ்ருஷ்யஜமநாநா ய
ஸ்யுஜமாஜிவியயவஹ வாயாஹுநஹ்ருஷ்யஃ || (64)

(ப-உ) ஹ்ருஷ்ய- அம்மா! ரஹ்யு - வினாயகனைக்கு, மதெந-
போன, ஹ்ருஷ்யந-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால், ஹ்யுநா-இப்பொழுது, ஜஹ்ரு-
மண்ணுது, ஹ்ருஷ்யா-பதேஷ்டமாக, ஹக்ஷிதா- தின்னப்பட்டது,
(என்றுபலராமன்சொல்ல)ஹ்ருஷ்ய-கண்ணு, ! தஹ்யுஜ- (இது) உண்மை
தானா? (என்றுயசோதைகேட்க), வஸ்யு - இப்படி, ஹ்ரு - எவன்,
ஹ்ருஷ்ய-சொன்னான் (என்றுக்ருஷ்ணன் வினவ), ஜஹ்ருஷ்யீ-பலராமன்
(சொன்னானென்று யசோதைசொல்ல), ஹ்ருஷ்ய - அம்மா! ஜிஹ்யா-பொ
ய்(சொல்லுகிறான்), ஹ்ருஷ்ய-வாயை, வஸ்யு-பார். (என்றுக்ருஷ்ணன்
சொல்ல), வ்யுஜெஹி - (வாயைத்)திற, ஹ்ரு - என்று (யசோதை
சொல்ல), விஹாரிதெ - நன்றாகத்திரக்கப்பட்ட, ஸரிஸுஜஹ்ருஷ்ய-
க்ருஷ்ணனுடையவாரில், யஸ்யு- எநத ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஜஹ்ருஷ்ய-
தாயான யசோதையானவள், ஜமநஹ்ருஷ்ய - உலகம் முழுதையும்,

ஐஷ்டா-பார்த்து, விஸயவஷ்டு- ஆப்சர்யத்தை, ஜமாதி - அடைந்தா
ளோ, ஸஃ- அப்படிப்பட்ட, கௌவஃ- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நஃ- நம்மை,
வாயாக்- ரக்ஷிக்கட்டும். (64)

(தா-ம்) இதில், மற்றொருகாலத்தில் யசோதைக்குத்தன் திவ்ய
ஸ்வரூபத்தைக் காட்டினபடியைச் சொல்லுகிறார்.-ஒருகால பலதே
வன் யசோதையிடம் வந்து “அமமா! க்ருஷ்ணன் விளையாடப்போ
னவிடத்தில், நான் தகைந்தாலும் கேளாமல் மண்ணையள்ளத்தின்
றான்” எனன அதற்கு யசோதை. “நீமண்தின்றாயா, உண்மையா
கசசொல” என்று கேட்க, அதற்கு க்ருஷ்ணன் “ உனக்கா சொன்
னது” எனன, “பலராமன் சொன்னான்” என்று அவள் சொல்ல,
அதற்கு க்ருஷ்ணன், “அவன் பொய்சொல்லுகிறான், நான்மண்தின்
னவில்லை, என்வாயைப்பாரா” எனன, ஆகில வாயைத்திற என்று
அவள் சொல்ல, அவன் வாயதிறந்துகாட்ட, யசோதையானவள்
அவ்வாயில் ஸகலலோகங்களையும் கண்டு “சுதெனன!” என்று ஆப்
சர்யமடைந்தாள்; அந்தஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நமக்கும் அவ்விதமான ஆப்
சர்யத்தைபுண்டாகி ரக்ஷிக்கக் கடவானாக வென்கிறார். (64)

ஸூராதீஸவதீ கிவதாரகாணாஃ ஐகூர்வமநாஃ ஜநநீகி
ரொஷாக் | ஸாரொஹிணீ நீமஸுபதாநத் க்ருதாஸுஷு மொ
வவயபுகுவெஷு || (65)

(ப-உ) தாரகாணாஃ-நக்ஷத்ரங்களுக்கு, ஸவதீ- சக்களத்தி
யான, ஸூராதீ- ஸ்வாதியென்பவள், ஐகூர்வமநாஃ - முததுக்களு
க்கு, ஜநநீகிவ- உத்பா(டி)தகையானான்றா, ஐகி - எனது, ரொ
ஷாக்-கோபத்தினால், ஸா-அநத(நக்ஷத்ரங்களிலொருவளான), ரொ
ஹிணீ-ரோஹிணி யென்பவள், (மொவவயபுகுவெஷு)-மொவ
வயபுகு- இடைப்பெண்களுடைய, குவெஷு - ஸ்தநங்களில், (க்ரு
தாஸுஷு) க்ருத-பண்ணப்பட்ட, ஸுஷுஷு-ஸ்தானத்தையுடைய, நீ
மஸுபதாநத் - க்ருஷ்ணனாகிறநீலமாணிக்கத்தை, கஸுபதாந-பெற்றான்.

(தா-ம்) இதில், யசோதைக்குண்டான ஆநந்தம் பலராமனுடை
ய மாதாவான ரோஹிணிக்கு முண்டென்கிறார்.-தலா ராசியில் ஸ்
வாதீ நக்ஷத்ரத்தொடு ஸ்-ரூர்யன்கூடி யிருக்கும்காலத்தில் மழைபெ
ய்தால் அமமழைத்துளிகள் முத்துசுசிப்பியில் விழுந்ததாகில் உயர்ந
த முத்துக்களாகஆயவிடும். அதுக்கு ஸ்வாதீ முத்தென்றுபெயர் இ
வ்வைதிஹ்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறார்.- (இருபத்தேழு நக்ஷத்ரங்

கனம் சந்த்ரனுக்கு பார்யைகளாகையால் தன்னுடைய சக்களத்தி யான ஸ்வாதியென்பவள் உயர்ந்தமுத்துக்களை யீன்றாள், நான்அதை க்காட்டிலும் உயர்ந்த ரத்நத்தையினக்கூடவேன் என்று அவளமேல் அஸ-ஞயையினால் ரோஹிணியென்பவள், கோபிமாகள முலைத்த டத்தில் தங்குமதான ஓர் விலையற்ற க்ருஷ்ணனாகிய நீலமாணிக்கத் தைபபெற்றாளென்கிறார் (ரோஹிணியென்று ஓர் க்ருஷ்ணரத்துக்கும். வஸுதேவருடைய மூத்த பார்யைக்கும் பெயராகையால் இப்படி ஸ்வேஷையாகச்சொன்னார்.- ரோஹிணி, தானுங்கூட க்ருஷ்ணனை யெடுத்து வளர்த்தாளாகையால் அவனையவள் பெற்றாளென்றது.)

ஸ்ரீகுணேசுரே வியொகநீயம் சூஷ்ணேணியூஜி மதம் பூமாக்ஷி|
நிரீக்ஷி ஸாக்ஷாஹிவசூஷ்ணேஜியாலிதெநநவநீதெகேசு||

(ப-உ) பூமாக்ஷி- மான்பேடைபொத்த கண்களையுடையயசோ தையானவள், ஸ்ரீகுணேசு - நர்த்தனம்பண்ணுகிறவனுக்கொண்டு, (சூஷ்ணேஜி மதம்) சூஷ்ண-ரத்நமயமான, சூஷ்ண-கம்பத்தில், மதம்-ப்ரதிப லிக்கிறவனும், சுதூஷ்ணவியொகநீயம்- மிகவும் தர்சனியனாகிக்கிறவ னுமான, சூஷ்ண- க்ருஷ்ணனை, ஸாக்ஷாஹிவ -ப்ரதிபிம்ப மன்றிக் கேதானானக்ருஷ்ணனைப்போல, நிரீக்ஷி- பார்த்து, சுதூஷ்ண- எதிர் நிற்கிற, சூஷ்ண- ஸாக்ஷாதக்ருஷ்ணனையும், நிரீக்ஷி-பார்த்து.-வன க்ஷ-ஒருஉருண்டையாயிருந்த, நவநீதம் -வெண்ணையை, வியா-இ ரண்டாக, விதெந-பண்ணினான்.

(66)

(தா-ம) இதில், யசோதையினுடைய பரமத்தைச் சொல்லுகிறார்.-ரத்நமயமான நந்தகோபருடைய மாளிகையில் நர்த்தனம்செய்து விளையாடும்போது அவனுடையநிழல் அங்குள்ள மணித்தூணில் காணப்பட்டது; அப்பொழுது யசோதையானவள் க்ருஷ்ணனுக்கு க்கொடுக்கக்கூட வெண்ணையிருட்டி யெடுத்துக்கொண்டவன் னு, கூத்தாடுகிற க்ருஷ்ணனையும், மணித்தூணில் அவனைப்போலாடு கிற ப்ரதிபிம்பத்தையும்கண்டு, இருவாக்கும் வாசியறியமாட்டாதே, இரண்டு க்ருஷ்ணமூத்திகளுள் யாவெண்ணித்தன்சையில் வெண் ணையை இருவர்க்குமாக இரண்டாகப் பிரித்தாளென்கிறார். (67)

வதோமூஷிவிஹாதோமதம் ஜீவசூஷ்ணாஹிவசூஷ்ணமதம்
ஐதூஷிப-ஸூஷிந-யசோஹிவசூஷ்ணமதம் ஹிவசூஷ்ணமதம்

(ப-உ) வது பிள்ளாய்! விவாதஞ் சூததழ் - விடியற்காலமாய்விட்டது, ஜாமுஷி - விழித்துக்கொள், க்யூஷ்-சண்ணனே! ஸரடா-ஸதம்-ஸதழ்-பதினாயிரம் வருஷங்களில், ஜீவஉயிர் வாழ்ச்சினை யடை யக்கடவாய், ஐதி- இம்மாதிரி, யஸொடியா - யசோதையினால், உஜீ யபு- சொல்லி, ஸ-விரழ்-பகுதாஸம், (ஐஸ்ரஜாந வடிநழ்) ஐஸ்ர ஜாந- பார்க்கப்பட்ட, வடிநழ்- முகத்தையுடைய க்ருஷ்ணனை, ஹஜா ஜஹ- ஆஸ்ரயிக்கிறோம். (67)

யைகநிளப்பித்துயர்ப்பிகின்றன, இவ்வாடிவானது, கடம்பப்பூமே
 லாலாடி அவ்வாஸைநபுடன வநது என்னைத்தீண்டி நலியாரின்றது;
 இப்படி இவன முன்னவதாரததில் ஸீதாயிரஹத்தைச் சொலவி
 வாய் பிதறறகசேட்டு அருகிருந்த ராதிகையானவள், நானிருக்க மற்
 றொருத்தியை கினைக்கிறானிவன் என்று அஸ-ஞபையினு விவனைப
 பாரத்தாள் இவ்விதம் ஸ்வப்நாநுபவம் செய்கிற கிருஷ்ணன் நம்மை
 ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறா.

(சுக)

ஒஷம் ஓணஹரொ ஹிஹி ஹவதா வாரொநஹ-தாவத
 தநாகணாஸ்யஷ ஓஓ ஹஹிஹிஹிதாவாலிஹநநாஜ-நள
 ஓஓஹிஹிஹித-ஹிரண்குஸரிவ-நீ-தொநஹெ-வனதா
 லிஸ-வாரிதராதி-கெஹிரவதாஹிஸ-வஹாஸாஹிரி (70)

(ப-உ) ஹரொ- கருஷ்ணனே! ஒஷ- (என்) உதட்டை, ஓண-
 ஹி, ஹவதா-உம்மால், வாரொந- (ஸ்தன) பாரத்தினால், வத தநா-
 பூதனையானவள், ஹதா-கொல்லப்பட்டாள், (ஆகையால்) ஹிஹி-
 (நான்) பயப்படுகிறேன்; கஜ-நள- அர்ஜுநமரங்கள், ஹிஹி-
 ஹ- தழுவிக்கொள்வதினால், ஹிதள - (உம்மால்) முறிக்கப்பட்டன
 (ஆகையால்), ஹி- இநத, கணாஹிஷ- (என்) கழுத்தைத் த
 முறிக்கொள்வதை, ஹிஹி- ஹிம்; ஹிரண்குஸரிவ- ஹிரண்ய
 கசிபுவானவன், நஹெ- (உம்முடைய) நகங்களினால், வனதா-ம
 ரணத்தை, நீ- அடைவிக்கப்பட்டான். (ஆகையால்) ஹித-
 நகத்தைத் த, ஹிஹி - கொடாதே (செய்யாதே) கொள்ளும்; ஹி
 ஹி - இநதமாதிரி, ஹி- ருக்மிணீதேவியினால், ஹிஹி-
 ஹிஹி- (வாரிதராதி-கெஹி) வாரித - தகையப்பட்ட,
 ராதி-கெஹி- ராதிரிமில் கீடையையுடைய, ஹிஹி- ஹி-
 ஹி- ரக்ஷிக்கட்டும்.

(70)

(தா-ம) கீழ், ராதிகை முன்னாகத் தன்னபிஷ்டத்தேவெண்டிக்
 கொண்டி, இதில், ருக்மிணி முன்னாகவேண்டிக் கொள்ளுகிறா-
 ருக்மிணியு மிவனுமாக ராத்திரி ரதிகேளியெய்யும்போது அதரகம்
 பநம் செய்யதொடங்கினா, அப்போது ருக்மிணீதேவியானவள்,
 நீமுன்னே பூதனையின் முலையில்வாய்வைத்து அவளைபுயிர்மாளப
 பண்ணினாய், அதைகினைத்து நான் பயப்படுகிறேன், என்னதரத்தை
 விட்டுவிடு என்றாள், பின்பு அதைவிட்டு ஆஸிங்கநம் பண்ணிக்
 கொண்டான், அதற்கு அவன், முன்பு அர்ஜுநமரங்களைத் தழுவு

வதுபோல் செய்து அவற்றை வேருடன் விழத் தள்ளினவனன்றோ
நீ, என்னைத் தழுவுவேண்டாமென்று திடுதலாள், அதுகருமேலே
அவன் ஸ்தநகரஹ்ணம் பண்ணினான், அதற்குமவன், முன்னிமண
யகசிபுவை நகவகளினால் கிழித்தெறிந்தாயல்லவா, என்மனம் கூசு
கிறது, உன் நகங்களை என்மேல்வையாதே கொள்ளின்றாள், இப்படி
பரிஹாஸச் சொற்களினால் ருக்மிணீதேவி படைசெய்யாத தட்டிண
டுகின்ற க்ருஷ்ணன் நம்மைக் காப்பாற்றாத கடவானென்கிறாள். (70)

ராஜோநாடிவெணுவனஞ்செய்வார் லீதெதி மூஞ்ள வி
து வடாவரவனவடிவெந விஹர தலாராஹர குாவண்ணி நிசுர
ஸ்குண்டநீ சுபாழிதி ஹரெ ஹக்ஷாரத முமுண்த ஸ்ளளிடுகு
கூபநுபுகநுபுக நரிதிஷ்டாமிரம்வாதமும் | (71)

(ப-உ) ராஜிஃநாஜ - (முற்காலத்தில) ஸ்ரீராமனென்றொருவர், வவஹ-வ- இந்நந்தார். (என்றான்யசோதை), ஸு-ஹ-உம, (என்றான் க்ருஷ்ணன்), (தடிவஹ) அந்த ஸ்ரீராமனுடைய, சுஹவா-மணீவியா னவள், வீதாஜதி- வீதைஎன்று பெயருடைவள், (என்றான் யசோதை) ஸு-ஹ-உம் (என்றான் க்ருஷ்ணன்), தள - அவ்விருவரும், விதாஜி-ஸ்ரீராமனது தந்தையாகிய தசரதருடைய, வாவா- சொல்லினால், (சொல்லையனுஸரித்து) வனவடிவநெ - (வநவாஸம்போய்அங்கு) பஞ்சவடியென்கிறகாட்டில், விஹரதி- (சிலகாலம்) ஸுகமாக வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ராவணி- (அப்போது) ராவணஸூன், தாடி- அந்தவீதையை, சூஹயசி- எடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டான்(என்றான் யசோதை); உதி-இந்தப்பிரகாரம், நிஜாஹ-ஹ- (க்ருஷ்ணன்) உறங்குவதுநிமித்தமாக, (ஐநநீகயாடி) ஐநநீ- தாயான யசோதையினால்சொல்லப்பட்ட, கயாடி - கதையை, ஹஹாஹதி- உம என்றுசொல்லி, ஸுஹாதி-கேளாநின்ற, ஹரெஹி-ஸ்ரீகருஷ்ணனுடைய, ஸுஹிவிஹ- லக்ஷ்மண! சு-எங்கே, யநஹி - யநஹி - யநஹி - வில்லு வில்லு வில்லு, உதி - என்று, வஹாஹி- பரபரப்புடன் சொல்லப்பட்ட, மிரஹி-சொற்கள், வஹி- உங்களை, வாதா-ரகநிககட்டும்.

(தா-ம்) முன்ஸவப்நத்தில் பரத்வத்தை வெளியிட்டபடி யைச் சொன்னார், அநநதரம, ஸ்வப்நததில், தானே ஸரீராமாவதாரமபண்

ணினபடியை வெளியிட்டமையைச் சொன்னார், இதில், தாலாட்டு ம்போது தன்ஸ்வபாவத்தில் வெளியிட்டப் பிரகாரத்தைப் பேசுகிறார்.—இவனைத் தொட்டிலிலிட்டு யசோதை, யுறங்கப்பண்ணுகைக்குக் கதைசொல்லிப் பாடத் தொடங்கினான், அதாவது- முன்னே ஸ்ரீராமனென நெருவிரிருந்தாரா, அவருக்கு ஸீதையென நெருபத்தி யிருக்காள், அவர்களிருவரும் தந்தையாகிய தசரதமகாராஜன் சொல்ல வநவாஸம்போய பஞ்சவடி யென்னுமிடத்தில் வாஸம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் இவ்வளவும் அவள் சொல்லக் கேட்டிருந்த க்ருஷ்ணன் ஒவ்வொருசொல்முடிந்தவுடனே, அச்சொல்லிலேத்தான் கேட்டமைக் கடையாளமாக “உம்” “உம்” எனது சொல்லிக் கொண்டுவந்தான், அதற்குமேலே அவள், இப்படியிருக்கையில் அந்த ஸீதையை ராவணன்வந்து எடுத்துக்கொண்டு போய விட்டான் என்றாள், தன் பூவஜ்ஜமத்துக் கதையான இதைக்கேட்டவுடனே வெகுபரபரப்புடன், “லக்ஷ்மண! எங்கே தனுஸ்ஸு, தனுஸ்ஸு எங்கே, எடு தனுஸ்ஸை உடனே” என்று உரத்துச்சொல்லிப் பதறினாள், இப்படி ஆஸ்ரிதையான ஸீதையினுபத்த்காலத்தில் பதறிச்சொன்ன சொற்கள், அவனை யாஸ்ரயித்த நமமைஸம்ஸாரத்தில் நின்றும ரக்ஷிக்கக்கடவதென்கிறார். (71)

வாரொவீஸெவொஃரணாஸுபாணிஃநீவொவி.நீரய்யு
தஃபுரீவஃ | யீரொவிநாயாநயநாவவஃஜாரொவிஸம்
ஸாரஹரஃகூதஃ || (72)

(ப-உ) கூட - நீ, வாரஃசுவி - சிறுபிள்ளையாயினும், (ஸெவொஃரணாஸுபாணி) ஸெவ-கோவாத்தனமலையினுடைய, உஃரண - உயரவெடுப்பதாகிற தொழிலையுடைய, சுபாணி - முன்கையையுடையனாகவும், நீஃ சுவி - நீலவர்ணமுயினும், (நீரய்யுதஃபுரீவஃ) நீரய்யு-நெருங்கின(மாஸமான), தஃ-இருளைப் (போக்குகிற), புரீவஃ- விளக்குப்போன்றவனாகவும், யீரஃசுவி - சூரனாயினும், (நாயாநயநாவவஃ) நாயா - ராதிக்கையினுடைய, நயந-கண்பார்வையினால்- சுவவஃ- கட்டப்பட்டவனாகவும், ஜாரஃசுவி-விடனாயினும், ஸம்ஸாரஹரஃ - ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குமவனாகவும், கூதஃ- எந்தகாரணத்தினாலாகியும். (72)

(தா-ம்) இதில், மானிடவரில் சேராத சில செயல்களை அவனிடத்தில்கண்டு, நீ கேவலமானிடனல்ல, பரதேவதையாயிருக்க

வேனுமென்று அவனைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்.-ஒருமனிதனால் எவ்வளவு ப்ரயாஸப்பட்டாகிலும் ஒரு பெரும்பாறையை அசக்க முடியாது. அப்படியிருக்க, நீ ஒருமனிதனாய், அதிலுமிளம் பிள்ளையாயிருந்து, ஒரு பெரிபம்பையை துணிக்கையினு வநாயாஸமாக வெடுத்துத் தூக்கிப்பிடித்தாய்; உன்னைப்போல் கருவண்ணனான ஒருவன் இருண்டவிடத்தில் நின்றால் அவன் பிறர்கண்ணுக்குக் காணாமல் அவ்விருளோடொன்றாகச் சேர்ந்திருப்பன்; நீ அப்படி யன்றிக் கே அவ்விருளைப்போக்கி நீயும் விளங்கி அங்குள்ள வஸ்துக்களையும் விளங்கப்பண்ணா நின்றாய். தையசாஸியான புருஷன் குரங்களுடைய பாசாதிக்குங்கூடக் கட்டுக்கப்பபடான்; அப்படியிருக்க நீ ஒருபெண் பிள்ளையான ராதிகை தன் கண்ணால் கட்டக்கட்டுண்டாய், உலகில் பரஸ்தீகமநம் பண்ணுகிறவன் கதையைச் சொல்லில் அவனுடைய பாபம்சொன்னவர்களையும் வந்தடுக்கும், நீ அப்படிப்பட்டவையிருந்தும் உன்கதையைக் கீர்த்தித்த மாத்ரத்தில் ஸம்ஸாரமெல்லாம் நீங்கி விடாதினறது; இவையெல்லாம் பார்த்தால் உன்னை ஸாதாரணமதுவதுகச சொல்லப் போகாதென்கிறார்.(72)

வாஸாய நீவவவ்வெஷ நவகிஷ்ணீக ஜாஸாலிராஜ ஜவநாயபிமஜ்ஜராய | ஸாடி-புவலிவ நவவ-புஷணவ-புஷிதாய நநாதஜாயநவநீதஜ-பெஷநஜெஷ | (73)

(ப-உ) வாஸாய- சிறுபிள்ளையானவனும், (நீவவவ்வெஷ) நீயு-இருண்டிருக்கிற, வவ்வெஷ-திருமேனியையுடையவனும், (நவகிஷ்ணீகஜாஸாலிராஜஜவநாய) நவ- புதிதான, கிஷ்ணீக- கிங்கினிகளுடைய, ஜாஸ - ஸமூகத்தினால், சுலிராஜி - ஸுந்தரமான, ஜவநாய- கடியின்பின்புரத்தை (அல்குலையுடையவனும்), பிமஜ்ஜராய- வஸ்த்ரம் கட்டாதவனும், (ஸாடி-புவலிவ நவவ-புஷண வ-புஷிதாய) ஸாடி-புவ - புலியினது, பிவ - உயர்ந்ததான, நவ - நகங்களால் செய்யப்பட்ட, வ-புஷண - அலங்காரத்தினால், வ-புஷிதாய- அலங்கரிக்கப்பட்டவனும், நவநீதஜ-பெஷ - நவநீதசோரனும், நநாதஜாய- நந்தகுமாரனுமான, தெ- உன்பொருட்டு, நஜி- நமஸகாரம் (செய்கிறேன்). (73)

(தா-ம்) இப்படிக்களாலே அவனைப்பரதேவதையாகநிர்ணயித்து அவன் சாஸிலே விழுகிறாநிதில்.-கண்டார் கண்கள் குளிரும்படியாய்

ன நிலவரணத்தையுடையனாய், அரையில் தங்கக் கிங்கணிகள் கட்டி ஆடைய முடித்தாத சிவனுய், கழுத்தில் புலிநகம்முதலிய நானா விதமான ஆபரணங்கள் பூண்டு வெண்ணெய்க்களவில் முதிர்ந்தவனான உன்னைத் தொழுகிறேனென்கிறார். (73)

வாணவாயஸஹக்ரோஹிதாஸம்ஸிஸ்ருந்நாடிக்கிணைவ
வெயுசாராடி ஊர்ஜிம்பயநிலம் ஹயுஜீவீநம் டியக | கண்ணகலி
தவம்வரீக நவரவ்யூகாதி தீவ்வஹந் தெவொ லிவு லிமதி
நொழித தாநஸளவ்யுயஸொடாஸிஸாம் || (74)

(ப-உ) ஸ்வெவ்ரவாணா- இடதுகையில், (சூ ஹி தர ஸு) சு
ஹி த- வைக்கப்பட்ட, ரஸு - மாதூய்த்தையுடைத்தான, வாயஸ
ஹு - பாலில் சமைந்த அநந்தை, ஐஹ - ஸந்தோஷத்துடன்,
ஹிஹ - தரிப்பவனும், கக்ஷிண- வலதுகையில், (ஸாராடி உஹி
ஹிஹ) ஸாராடி - சரக்காலத்திலுண்டான, உஹிஹ - வட்ட
மாயிருக்கிறசந்திரனோடு, நிஹ - உவமைபெற்ற, ஹிஹ - நடுவெ
ண்ணையை, ஹிஹ - தரிப்பவனும், கக்ஷிண - கழுத்தில், (சூ தவ
ஹிஹ) கக்ஷிண - ஆபரணமாகச்செய்யப்பட்ட, ஹிஹ - பு
யினுடைய, ஹிஹ - நகத்தையும், (உஹிஹிஹ) உஹி - (சரி
ரத்தில்) மேன்மேலும்பெரிவிருக்கிற, ஹிஹ - கார்த்தியையும், வஹ
ஹிஹ (ஹிஹ ஹிஹ) ஹிஹ - அப்ராஹ்மணியைக்கூட
ஹிஹ, ஹிஹ - ஆடையுடையதவனும், ஹிஹ - ஸாவலோக
பூஜ்யனுமான, யஹிஹிஹ - அசோதையின் சிருவனாகியக்ரு
ஷ்ணன், ஹிஹ - நமக்கு, ஹிஹ - சுகத்தை, ஹிஹ - கொடுக்கக்
கடவானாக.

(தா-ம்) இதில், தாயிவ்வுலகினி லிருக்குமளவும் அவனுடைய த்யாந்தத்துக்கு யோக்யமாம்படி ஸுகமான வாழ்வைக்கொருகிறார். பூலகங்கள் கோத்துக்கட்டி யிருக்கிற ஆபரணங்களைக் கழுத்தி லணிந்து, ஸ்வாபாவிசமான அபரிமித தேஜஸ்ஸையுடையவனாய், வலதுகையில் இனிதான சுதீரான்னத்தையும், இடதுகையில் நிர் மலமாக வெளுத்துத் திரண்டிருக்கிற வெண்ணெய் த்திரளையும் வைத்திருக்கிற க்ருஷ்ணன்; எனக்கு ஆந்நாதிகளினாலுண்டான ஸுகத்தைக் கொடுக்கட்டு மென்கிறார். (74)

(76)

புதுமொழி (77)

7)

0

8)

5.

ॐ

சைபிறக்கிலும் அறிவுடையார்க்கும் மீமாம்மை முதலிய சாஸ்த்ரங்
களை யாராயாமல் இதிலிழியப்போகாது, அவற்றை யெல்லாம்பெற்
று இழியிலும் ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மனக்கலக்க முற்றா
க்கு உண்மை வெளிப்படாது. ஆதியில் பகல்க்கடாசனம் பெற்று
ஸத்வகுண நிஷ்ட்டரான மஹான்ருக்ஷே யறிப்போமாயகையால்
இப்பரதத்வமானது வேதமாகிற பஹாகுணையிலே வைக்கப்பட்டி
ருக்கும். இப்படி யறிதாயினும் ஞானிகளுக்குக் கையாளா நிருக்கும்,
இதை யெங்கேகாணலா மென்னில், பாகவதாக்கேஸரணை ஸரீ ப
ரஹ்லாதன் தமக்கு ப்ரதயக்ஷமாகவேனுமென்று கேட்டுக்கொள்
ள அமமநோ ரதத்தை நிறைவேற்றுகைக்காகவே நரஸிமஹஸ்க
அவதரித்தான் இப்படி ஆஸ்ரித பரதந்ராயம், அநாஸ்ரிதாசன்ம
மக்கிப்போய்ப்படி அவாகளுக்கு அதிபயங்கரணை நரஸிமஹணையே
நான் த்யாரிக்கக் கடவேனென்கிறார். (78)

ஸம்ஸாரோ ரக்ஸாரம் கம்ஸாரொ ப்யுரணகஜைவரிஹஜநு||
ஜெஜாதி கிஜயகாரொ யஜயகாரொ ரநுஸரணஸு|| (79)

(ப-உ) ஸம்ஸாரொ அஸாரமான பரக்ருதிமண்டலத்தில், ஸா
ரஸு-உத்தக்ருஷ்டமானது, கிஜ எது, (என்னில்), (கம்ஸாரி வரணக
ஜைவரிஹஜநு) கம்ஸாரி - கம்ஸனுடைய வையரியான க்ருஷ்ணனு
டைய, வரணகஜை திருவடித்தாமரைகளுடைய, வரிஹஜநு - ரூப
குணஸௌந்தர்யாதிகளுடையத்யானமே (உத்தக்ருஷ்டமானது); சுரு
காரொ - இருள்கவ்லிக்கிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தில், ஜெஜாதி விளக்குப்
போல் இருளைப்போக்குமது, கிஜ - எது (என்னில்), யக்-யாதொரு,
சுருகாரொ - விஷ்ணுவிஷயகமான, சுருஸரணஸு - த்யான முண்
டோ, (தக்-அதுவே சோதியாகிறது). “சுருகாரொ சுருஸர
ணஸு” என்பதற்கு, ருத்ரன எப்போதும் செய்துகொண்டிருக்கிற
ஸ்ரீராமவிஷயகமானத்யானமென்றுமாம். (79)

(தா-ம்) நான்குளல்லாம் அர்த்தத்தையும் காமத்தையுமே இஸ்
ஸம்ஸாரத்தில் ஸாரமாகவெண்ணி அர்த்தத்தை எவ்விததிலாகிலும்
சோத்துத் திரட்டிவதுமே காமத்தை யதுபவிப்பதுமே தொழிலாயி
ருந்தோம். நீரிதையெல்லாம் துறந்து க்ருஷ்ணணையே எப்போதும்
ஹியாநின்றிர், இவ்விண்ணில் ஸாரமேதோ அதையாராயந்து சொ
ல்லுமென்று அன்பர்களுக்கேட்க, கம்ஸன் ராஜாவாகையாலே அர்த்
தகாமங்களால் குறைவற்றிருந்தான். ஆகிலும் அவ்விண்ணில் அவ

ஹுடைய ஆபத்காலத்தில் ஒருதவி செய்யப்பெறாமல், நசித்தேபோயின; அதுவுமன்றி, அவ்விரண்டினுமவன் அஹங்காரமமகாரங்கள் கொண்டு, அதினுலுண்டான ராகத்வேஷாதிகளினால் வருநதி போம் வழிக்குத்துளையாக நன்மைகளொன்றையும் தேடாமலே மாணடுபோனான், ஆகையால் உங்களுடைய அர்த்தசாமங்கள் அஸாரமென்பதை நீங்களே யாராய்ந்து தெளிபுங்களென்றார். ஆகில ஸாரமேதென்னில், பிறப்பு, இறப்பு, பிணி, பசி, மூப்பு, துன்பம் முதலிய வற்றினால் மூடப்பட்டும், மக்கள, மனைவி, பொருள, இல்லம், சுற்றம் முதலிய அள்ளல் சேற்றில் யகபபட்டிருநதி ஒரு நொடிப் பொழுதும் ஓயவின்றி ஒரு ஸத்க்ரீயையையும் செய்யாதே மென்மேலும் பாபத்தைபே விளைவிப தாகையாலே அடிதொடங்கி நுனிவரையில் எட்டிக்காயாய்க் கசநதிருக்கிற இஸ்ஸம்ஸாரத்தில், அநேகம் பிறவிகளில் பண்ணின புண்யவிஷத்தினால் வந்த இம்மானிடப் பிறவியிலிருந்து, தன்னுல்கூடியவளவும், இஸ்ஸாரஸாகரத்தில் நின்றும் கிளம்புகிற ஆதி (சூயி)வ்யாதிக்களாகிற பேரலையையொதுக்கி, நினைக்கும்போதே ஸகல தாபங்களையுமாற்றி, சைத்ய ஸௌகர்த்ய மார்த்தவாதிகளால் மஹாநதத்தை விளைக்கவரமுன க்ருஷ்ண ஹுடைய சரணாவிரதத்தை த்யாநிகையே ஸாரமாயிருக்கும்; ஆனால் அது எங்களுக்கு நின்ற நிலையில் நினைக்கப்போகாது, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தில் பழக்கத்தினால் எங்கள் நெஞ்சம் பாபவாஸநையாகிற மஹாநதகாரம் மூடிக்கிடக்கிறது. அதைப போக்கி, தீபம்போல் ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவல்ல ஜ்ஞாநத்தைப் பெறவேண்டுமாகையால் அதற்குபாயமேதோ ஆராயந்து சொல்லுமென்று பின்னுமவர்கள்கேட்க, ருத்ரனுக் கந்தராத்மா வாயிருந்து அந்த காலஸாரணை ஸமூலோச்சேதம் செய்த அப்பரமபுருஷனை த்யாநிக்கவே நெஞ்சத்திருள் நீங்கி ஜ்ஞாநமு மொளிவிடும். அவனைப் பறறுகைக்கும் பெறுகைக்கும் அவனை யல்லதுபயாமில்லை. உபாயோபேயங்களிரண்டு மவனையாயிருக்கு மென்கிறார் - “அநுசாரி” என்ற பதத்துக்கு யதார்ப்ருதமாக ருத்ரனென்றே அர்த்தம் சொல்லுமளவில், இவர்திருநதின பின்பு புருஷோத்தமனை யல்லது மற்றொரு தெய்வத்தை யறியாத இவருடைய ஸ்வபாவத்தோடும் உக்திகளோடும் விரோதிக்குமாகையால் அப்பொருளிற்குப்பொருந்தாது; ருத்ரன்தானே கார்யம்செய்யப்புகில் பஸமாஸூரன்கையில் பட்டபாடுபடும்; அவனுக்கு அந்த ராத்மாவாய் நின்று பரமபுருஷன் கார்யம் செய்கிறானென்னுமது த்ரிபுரதஹநாதி பாகரணங்களில்

எதுக்காக, ந்யூஸெஃ- இட்டாய்? (என்றான்கோபினை), ஜாகஃ- அம்மா, கூணாசு-சற்றுநேரம், விஷாடி-வருத்தத்தை, ஜாமாஃ-அடையாதேகேள், கூண்ட - ஒரு, வதுகூ- கன்றை, ஜுமயிதாடி - தேடுகைக்காக (க்கையிட்டேன்), உக்-என்று, வனவடி - இம்மாதிரியாக, கூவவடி-க்ருஷ்ணனுடைய, (வரவதுவீபு-திவவஃ)வா- ஸ்ரேஷ்டமான, வவ-ஆய்ச்சியைக்குறித்துச்சொன்ன,பு-திவவஃ-மதுமாற்றமானது, நஃ- நம்மை, வுஷாது- ரக்ஷிக்கக்கடவது. (81)

(தா ம்) இதில், இவனுடைய பேச்சிலினிமையைப் பேசுகிறார்-க்ருஷ்ணன் ஓராய்ச்சியசத்தில் புகுநது வெண்ணெய்க்குடத்தில் கையிட்டிருக்க, அவ்வளவிலே அவனில்லத்தான் கண்டு நீயாரடா பிள்ளாய! என்று கேட்க, நான் பலராமனுடைய தம்பியென்றிவன்சொல்ல, இவகென்னவேலையாக வந்தாயென்றவளகேட்க, எவகனகமென்று வரதே னென்றிவன்சொல்ல, அதிருககட்டும், இவ்வெண்ணெய்த்தாழியில் ஏதுக்காகக் கையிட்டாயென்று அவள்கேட்க, அம்மா! நீ கோபிக்கவேண்டாம், எங்கனகத்திலிருநது ஒருகன்று ஒடிப்போய்விட்டது, அதைத்தேடுகைக்காக இதிலேகையிட்டதுழாவுகிறேன் என்று அவளுக்குப் பதிலுரைத்தான், அப்பேச்சானது நம்நெஞ்சிலகிடந்து நம்மபீஷ்டத்தை யளிக்கட்டுமென்கிறார். (81)

மொவாறாஜிரகூடுஜெ விஹரஸெ விபுபூரெ வஜஸெ ஸூபெஷெ மொகூஹுஃகூபெதஜூகிஸபெத ஜுளநஃ வியதேவிஜாடி | ஜாஸூமொகூஹுஃஸூவிஷஃ கூஸூஷெஸூஜிஃ நஜாஹாதஸூஜூதகூஷதவாஹி வஜஜயமஃபுஜிராவம ஜாஜூ|| (82)

(மஉ) (மொவாறாஜிரகூடுஜெ) மொவாற - இடையர்களுடைய, சுஜிர-தலைக்கடையிலுள்ள, கூடுஜெ- சேற்றில், விஹரஸெ-ப்ரீதியுடன்விளையாடுகிறாய், (விபுபூரெ) விபு-ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுடைய- கூபுரெ-யாகத்தில், (போக) வஜஸெ- வெட்கிக்கிறாய், (மொகூஹுஃகூபெத) மொகூஹ-பசுக்கூட்டங்களுடைய, ஹுஃகூபெதஃ ஹுஃகாரங்களினால், ஸூபெஷெ - சொல்லுகிறாய், (பசுவைப்போல எக்காரமிடுகிறாய்), விஜாடி- ஜ்ஞானிகள்செய்கிற, ஸூகிஸபெதஃ - அநேகம் ஸ்தோத்திரங்களினால், ஜுளநடி- வாய்திரவா

மையை, வியத்தெ - செய்கிறாய் ; (மொகூலவாஸுதீஷா) மொகூல-இடைச்சேரியிலுள்ள, வாஸுதீஷா - வ்யபிசாரிணீ ஸ்திரீகளிடத்தில், டாஸ்யூ-பணிவிடையை, காராஷெ-செய்கிறாய், (டாஷாத்தஸா) டாஷா- விஷயசாபல்யமற்ற, சூதஸா-நெஞ்சையுடைய ருஷிகள் விஷயத்தில், ஸ்ரூஷ்யூ - பெருநதன்மையை, ந - விரும்புகிறாயில்லை, சூஷா- க்ருஷ்ணனே! தவ-உன்னுடைய, ஜஸூஷ்யூ- ஸந்தரமான, சுஜீவஜ்ஜயாமூ- இரண்டுபாதபங்கயமும், ஸ்ரேஷ்ட-பரிதியினால், சுயஸூ- ஸததிரமாகப்பெறத்தக்கது(என்று), ஜாத்தூ-அறியப்பட்டது.

(82)

(தா-ம) இதில், தமர்கட்கெளியனாய், பிறாக்கரியனாமையைச் சொல்லுகிறார்.-ஓ க்ருஷ்ண! நீ அறிவற்ற ஆயாபாடியில் அவாகளால் துகைப்புண்டு சேறுபட்டு அரம்யமாயிருக்கிற தெருக்களில் விருப்பத்துடன் நடமாடுகிறாய், சிஷ்டாக்ரேஸரரான ப்ராஹ்மணே த்மர்களுடைய அதி ரமணியமானயாகசாலையில் ஒருகால்வருகைக்கு வெட்கிக்கிறாய்; இடையர்களைப்போல மனறிக்கே திரயக்குக்களான பசுமநதையில் நின்று அவறறே டொத்தாபபோல் “ஹும்மா” என்று கறுகிறாய், ஜ்ஞாநாதிகர்கள திரளதிரளாகக்கூடி ஸ்தோத்ரம் செய்தாலும் வாய்திறவாமல் பேசாதிருக்கிறாய்; இடைச்சேரியிலுள்ள வ்யபிசாரிணிகளான பெண்களுக்குப் பணிவிடைசெய்கிறாய், ஜிதேநதரியரான பெரியோர்கள் “எவகன கைங்கர்யத்தை யங்கீகரியாய்” என்று வேண்டிக்கொள்ளிலும் அதைஸமமதிக்கிறாயில்லை; இதனால் நானறிநத தென்னென்னில, ஜாதி, குலம், வியை முதலானவையொன்றும் காரணமன்று, ப்ரோமமொன்று முண்டாகில் நீ அவர்களிடத்தில் பிரியாதிருப்பா யென்றறிநதேனென்கிறார்.

(82)

நஜஸூஷெ யஸொடாயா டாயாடாயாலுதெஜஸூஷெ

யயிராயாஜாவாஜெஜெ ஹாஜெ ஹாஜெ வ்யவய-உத || அந||

(ப-உ) யஜுஷி-பிரசித்தமானஎந்ததேஜஸ்ஸானது, (ராயாஜாவாஜெஜெ) ராயா-ராதையினுடைய, ஜெவகஜெஜெ - தாமரை மலர்போன்றமுகத்தை, ஹாஜெஹாஜெ - அநவரதம்அதுபவித்தது, வ்யவய-உத - வருத்தியடைநததோ, யஸொடாயாஜெ-யசோதையினுடைய, டாயாடாய - பிள்ளையாகிய, தஜெஸூ - அந்த, தெஜஸூ-தேஜஸூன்பொருட்டு, நஜெ-நமஸ்காரம், சுஸூ- உண்டாகக்கடவது.

(தா-ம்) இதில், ஆஸ்ரித ரிடத்தில் தான் அதிப்ரீதி பண்ணியிருப்பானென்கிறார்.-ஒருகூணம் தன்னையிரியில் உயிர்மாளுமபடி தன்னிடத்தில் அதிப்ரீதியையுடைய ராதிகையெனனும் கோபிகையின் வதாரவிரதத்தையபார்த்து, சந்த்ரனைக்கண்ட ஸமுத்ரமபோல் கிளராவின்ற அந்த ச்ருஷணனை நமஸகரிக்கிறேனென்கிறார். (83)

சுவதாராஸங்கவெந்யஸரவிலஜ நயநஸ்யஸவ-தொஹடாஃ
க்யூஷாடிந்யுஃகொவாபுஹவதி மொமொவமொவிகாஃமெக்யூ||

(ப-உ) ஸரவிலஜ நய நஸ்ய- புண்டரீகாக்ஷண விக்ஷணவிலைய, ஸவ-தஹடாஃ - எல்லாப்படியாலும் மங்களகரங்களாயிருக்கிற, சுவெந்ய- வேறான, சுவதாராஃ- அவதாரங்கள், ஸஹ-இருக்கட்டும்; க்யூஷாடி-க்ருஷ்ணவதாரத்தைக்காட்டிலும், சந்யு-வேறான, கஃவா - எந்த அவதாரந்தான், (மொமொவ மொவிகா ஃமெக்யூ) மொ-பசுக்களுடையவும், மொவ- இடையர்களுடையவும், மொவிகா-இடைச்சிக்குடையவும், ஃமெக்யூ - மோகூத்தின்பொருட்டு, புஹவதி- ஸமர்த்தமாகிறது. (84)

(தா-ம்) இதில், ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய மற்ற அவதாரங்களிறு காட்டில இவ்வவதாரமே சிறந்ததாகையாலே நானிவனையே ஆஸ்ரயிக்கிறேனென்று, கேட்டவர்களுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.-ஸர்வேஸ்வரன் நரஸிம்ஹராமாதி அநேக அவதாரங்கள் பண்ணினான்: அவ்வவதாரங்களிலும் குணங்கள் குறைவற்றதாக கிடந்தது; ஆகிலும்; அறிவுகேட்டில் தலையான பசுக்களும், அவற்றோடொத்த இடையரு மிடையசிகளும்கூட ஸத்திபெறுவது இவ்வவதாரத்தைப் பற்றியாகையாலே இவ்வவதாரமே சிறந்ததாமென்கிறார். (84)

ரெய்யுமொகூமரணம புதிஷிஸம் வாஜீராவொஜ்யுஹித
பூராதெஹஹஹஹஹஹ நவவந ஸ்ராவீரணநுபவஹஸ்ய
வாரெவாபுவிஹிஷணம் கபிரணத திலிஷீரெவமம் கணெ வுரா
வ்ய நவவ வெஸஸவகூடா கயூரண காதுஷ்யம் ஹஜ|| அரு||

(ப-உ) புதிஷி நஷ-நான்தோறும், ரெய்யுமொகூமரணம- மந்தையாகக் கூடிவளைந்திருக்கிற பசுக்கூட்டத்தின் நடுவில், (வாஜீராவொஜ்யுஹித) கயூ - அம்மாவென்கிற, ரவ-கசலினால், உஜ்யுஹ

பூர்ணந்த முடையவனும், (வ-ஜஜத கூவாவு) வுஜ- இடைச்
சேரியிலுள்ள, ஜந- ஜநங்களுடை, கூவ - ஸமூஹத்தை, வாவு-
பரிபாலனம்செய்யுமவனும், (காதிநீகெஹிவொவு) காதிநீ- (கோப)-
ஸ்தீர்களுடைய, கெஹி- ஸம்போகத்தில், வொவு - ப்ரியமுள்ளவ
னும், (கவிதவவிதகோவு) கவித- அணியப்பட்ட, வவித-ஸுந்த
ரமான, கோவு - வநமாலையையுடையவனுமான, மொவாவொவு-
ஆயர்சிறுவனுன க்ருஷ்ணனை, ஸுளதி- ஸ்தோதரம்செய்கிறேன். (86)

(தா - ம) இனி அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் கலந்தது
பவிக்கிறா. — எல்லாரும் கண்டு ஆஸ்ராயப் படுமபடியாக ஒற்
றைக்கையினுல மலையையெடுத்துத் தாங்கினதும், பசுக்களுமிடைய
ரும மழையி லகப்பட்ட க்லேசநதீர இனிதாகக் குழலுதினதும்,
அஸுரர்களா லாபத்துவரும்போது அவற்றையெல்லாம் பேசுக்கி
ராகுத்ததும், கோபிமார்களுோடு ராஸகீரீடை பண்ணினதும் ஆகிய
இவ் வ்யாபாரங்களை யுடையனும், கழுத்திவிட்டமாலையும் தானுமாய்
கின்ற க்ருஷ்ணனை யாஸ்ரயிக்கிறே னென்கிறார். (86)

ஹிதவவிதகவொவொ ஹிழஸம்மீதவொவொ வவித விகுரஜா
வொ வளய-வாதுயுயுயுயு | ஸதஜவ ரிவாகாவொ ஸாதகூ-வொ
வ்வொவொ கூவவபடிவநீவொ நளதிமொவாவொவொ || (87)

(ப-உ) (ஹிதவவிதகவொவு) ஹித- புஞ்சிரிப்பினால், வவி
த- ஸுந்தரமான, கவொவு- கன்னத்தையுடையவனும், (ஹிழஸ
மீதவொவு) ஹிழ-இனிமையான, வஸ்தீத- காரத்தில், வொவு - ஆ
சையுடையவனும், (வவிதவிகுரஜாவொவு) வவித-ம்ருதுவான, விகு
ர- கேசங்களினுடைய, ஜாவு - ஸமூஹத்தை யுடையவனும், (வள
ய-வாதுயுயுயுயு) வளயு- களவிலுண்டான, வாதுயு - ஸாமர்
த்யத்தோடுகடின, யீயு- வ்யாபாரங்களை யுடையவனும், (ஸதஜவ
ரிவாகாவொவு) ஸதஜவ- இந்த்ரனுடைய, ரிவா-சத்ருக்களான அர
க்கர்களுக்கு, காவு - ம்ருத்யுவானவனும், (ஸாதகூ-வொவொவு)
ஸாதகூ-வொ-தங்கத்தினுடைய, குவ- கார்திபோன்றகாரதியையுடைய,
வொவு திருப்பரியட்டத்தையுடையவனும், (கூவவபடிவநீயு) கூ
வவய-கரிசெய்தல்புவினுடைய, டிவ- இதழ்போன்ற, நீயு- நீலவர்
ணத்தை யுடையவனுமான, மொவாவொவொவு - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை,
நளதி- ஸ்தோதரம்செய்கிறேன். (87)

(தா-ம்) முறுவல்பாய்ந்து அழகிய தானகன்னபரதேசமும், ஒரு வர்க்கு மளவிடப்போகாத வ்யாபாரமும், அழகிய முன்னெற்றிமயிரும், உவண்ணெய்க்களவிலுண்டான நைபுண்யமும், இருண்டபேனியும், அதில் மின்னல் படிந்தாப்போலிருக்கிற பீதாமபரமும் ஆகிய இவற்றையுடையனாய், அஸுராதகனுன கருஷ்ணனைத் தொழுகிறேனென்கிறார். (87)

சுரணி நிருதயொதும் சூழ ராயொரவயம் ஐவித ஐநுஜ ஜாலம் யநு ஸுளஜ நுயீயு | வரஹித நவஹமம் வஜ்ஜ வஜ்ஜா நுகுதும் நவஜயயாநீயம் நளஜிமொவாவாவாயு || (83)

(ப-உ) சுரணி நிருதயொதும்) சுரணி - வேணுவினுடைய, நிருத - காதத்தில், யொதும் - ஆஸத்தியையுடையவனும், (சூழராயொரவயம்) சூழ - புதிதான, ராயொரமயிலிறைகை, வய்யம் - சிரோபூஷணமாக உடையவனும், (ஐவித ஐநுஜ ஜாலம்) ஐவித - பிளக்கப்பட்ட, ஐநுஜ - ராக்ஷஸர்களுடைய, ஜாலம் - கூட்டத்தையுடையவனும், (யநு ஸுளஜ நுயீயு) யநு - பாக்கியசாஸிகள்வீடியத்தில், ஸுளஜ நு - பீதியோடுகடிய, யீயு - வ்யாபாரங்களுடையவனும், (வரஹித நவஹமம்) வர - பிறர்க்கு, ஹித - மேல் நன்மையைவிளக்குமதாய், நவ - அபூர்வமான, ஹமம் - விலாஸங்களுடையவனும், (வஜ்ஜவஜ்ஜா நுகுதும்) வஜ்ஜ - தாமரைப்பூவை, வஜ்ஜ - இருப்பிடமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவுக்கு, ஐநுகுதும் - இஷ்டனாவனும், (நவஜயயாநீயம்) நவ - புதிதான, ஜயயா - நீர்கொண்டமேகம்போல், நீயம் - நீலவர்ணனுமாகிய, மொவாவாவாயு - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, நளஜி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறேன். (88)

(தா-ம்) லக்ஷ்மீவல்லபனாய், மேகஸ்யாமனுன க்ருஷ்ணனுடைய குழலோசையும், தலையிலமுடிந்த யயிலிறுகும், அஸுரஸைஹார வ்யாபாரமும், எல்லாருந் கொண்டாடும்படியான ஸௌலபயமும், பிறர்க்குச் செய்யும் பரோபகாரமுகிய இவை என்னையடிமை கொண்டதென்கிறார். (88)

ஸுரஸமுணநிகாயம் ஸுஜிதா நநுகாயம் ஸஜித ஸகலராயம் ஸத்யுக்ஷஸஹாயம் | ஸஜிதஸுஜாயம் ஸாந ஸவ-அநாராயம் ஸுஹுடிஜ நராயம் நளஜி மொவாவாவாயு || (89)

(ப-உ) மகூதகூடத்ரம் - லக்ஷ்மியை மனைவியாகவுடையவனும், (மலிதாஸபெந்தூ) மலித - கோமலமான, சுஷ் - தாமரைமலர் போன்ற, பெந்தூ - கண்களையுடையவனும், (வபுணெநுடுவகூ) வபுண - பதினாறு கலைகளும் நிறைந்த, உநு - சந்திரனோடொத்த, வகூ - முகத்தையுடையவனும், (வாராஹபிததிதூ) வாராஹபித - இரதானுக்கு, திதூ - ஸ்நேகிதனும், (காராணுவா) காராணு - தயைக்கு, வா - இடமானவனும், (கரிநீயமா) கரிநீய - அனைவரும்விருமபத்தக்க, மா - விகரஹ

த்தைபுடையவனும், வலிஞ்சு - பரிசுத்தனுமாகிய, வஸு-உஷெவ
பு-ஞ்சு- ஸரீக்ருஷ்ணனை, வநெ- நமஸ்கரிக்கிறேன். (90)

(தா-ம்) லக்ஷ்மீதேவியானவள், இவனுடைய அழகிய கண்களையுமீ, நிறைமதியோடொத்த முகத்தழகையும், கண்டாரை மீளாத படி மயக்கவல்ல வடிவழகையும் சண்டு தானே மேலவிழுந்துவந்து மாலையிட்டாளா, இப்படி ஸர்வலோக ஸுந்தரனாய், ஆபீந்திரான தேவர்களுக்கு உதவிசெய்யவல்ல தயாநிதியாய், தன்னைநினைத்தார் பாபம்தீயினில தூசாம்படி பண்ணவல்ல பரிசுத்தனான வாஸுதேவனை வணங்குகிறேனென்கிறார். (90)

உஷெவஉஷெவஉ-ராமபசுநாசிவதீய-உவீய-புஸாலீயம்|

உஷாதிஷாதிர்ஹுதிஸநவரஸ கிருபாதுணம்|| (91)

(ப-உ) வீய-புஸாலீ - பராக்ரமத்தினால் விளங்குமவனான, யம்-எவன், யசு-நாசு - யமுனையாற்றில், சுவதீய- இறங்கி, உஷெய- மிகக்கொழுப்படைந்த, உரமஸு - காளியனென்கிற பாம்பை, சுஷெயசு- கொழுப்படக்கினுதே, (சுஷா திர்ஹுதி ஸநவரஸ) சுஷா-தேவர்களுக்குவந்த, திர்ஹுதி - அவமானத்தினுடைய, ஸந-தணிவில், வரம்- உத்யோகத்தையுடைய, ஸம்- அந்த, க்ருஷ்ணம் - ஸரீக்ருஷ்ணன், உஷ- எனக்கு, ரதிஸு - பரீதியை, கிருபாசு - பண்ணட்டும்.

(தா-ம்) தன்னைவெல்லுவா ரில்லாமையாலே கொழுத்து, தானும் தன்னுடைய பரிசுதனாகையாய்ச் சொந்திருந்து, பசுபக்ஷயாதிகளை நீர்குடிக்க வொட்டாமல் ஜலத்தை விஷமயமாக்கிக்கொண்டு யமுனையின்மடுவில யதேச்சமாகக்கிடந்த காளியனென்கிற மஹாகோரமான பாம்பை, அம்மடுவில்குதித்து அதின்கொழுப்பை யெல்லாமடக்கின வல்லமையுள்ளவனாய், இன்னும் தேவதைகளுக்கு நேர்ந்த அநேக ஆபத்துக்களை யெல்லாம் போக்கினவனான க்ருஷ்ணன், எனக்கு தன்னிடத்தி லெப்போதும் பரீதியை விளைப்பானாக வேணுமென்கிறார். (91)

உஷெவராமபசுநாசிவதீய-உவீய-புஸாலீயம்|
புஷு கண-உஷெவ தாஸீ உஷெதிஷெவ-உஷெ க்ருஷ்ணம் நாஸிகா
யாபு| ஹாரொ உஷாநாஸா வரிஷெவரிதம் களஸு-வஸெஸுராவ
கஸெ வானள வெணுஸு யஸு வுஜய-வதிபு-தம் வாது
வீதாஸுரொநம்|| (92)

(ப-உ) யஸு- எவனுடைய, ஜேஷ - சிரஸ்ஸில், யோயு-
 வஹஸ்யமயிலிறதும், (வாரூமாரூபபெ) வாரூ-ஸந்தரமான,
 வாரூபபெ - நெற்றிக்கட்டில், (ஜமஜி திகுசு) ஜமஜி - கஸ்
 தாரிநினுல் செய்யப்பட்ட, திகுசு - திருநாமமும், கண-ஆவெ-
 இரண்டுகாதுகளிலும், சுதிஜி-மிகவும்மெல்லியதான, தாஜி
 ஜஜி- பச்சிலை இதழும், நாலிகாயாடி- மூக்கில், ஜேக்சு- (தொங்
 குகிற) முத்தும், களஹஸு - கௌஸ்துபமன்கிறமணியினுடைய,
 உவகண- ஸம்பத்தில், (ஜநாரயோவாரிஜெவரித) ஜநார
 யோ - மந்தாரப்பூவினால் கட்டப்பட்ட மாலையினுடைய, வர்ஜெ-
 வாஸனையினால், வரித - பூர்ணமாயிருக்கிற, வாரி - முத்தமாலையு
 மும், வாண- கையில், வெண-குழலும், (விளங்குகின்றதோ),
 (வஜயவதி - க) வஜயவதி - ஆய்மாதாகளோடு, யத-
 கடியிருக்கிற, வீதாஜி - பட்டவஸ்தரமணிந்த அநத ஸ்ரீக்ருஷ்
 ணன், ந - நம்மை, வாது - ரகதிக்கட்டும். (92)

(தா-ம்) குழல்முடியில் மயிலிறதும், முகத்தில் கஸ்தாரி திலக
 மும், காதின்மேலிட்ட பச்சிலைக்கொழுந்தும், மூக்குநுனியில் தொங்
 கவிட்ட முத்தும், கழுத்தில் கற்பசப் பூக்களிடையிட்டுத் தொடுத்து
 பரிமளம் வீசாநின்ற வைஜயந்திமாலையும்; அதினருகில கௌஸ்து
 பமணியும், கையில்பிடித்த ஊதுகுழலும், அரையில்நிறந பீதா
 மபரமுராகிய இவ்வழகுடன், கோபிமார்கள் சுற்றும் குழந்துநிற்க,
 நகத்தரமண்டலத்தின் நடுவில் விளங்காநின்ற சந்தரன்போன்றவன
 னக்ருஷ்ணன், இவ்விருப்பை எனக்குக்காட்டி என்னுற்றாமை
 யைத் தீர்ப்பானாகவென்கிறார். (92)

ஜோராரிணா வாரி விஹாரகாவெ ஜமெக்ஷணாநா ஜாஜி
 தாஸகாநாடி | கராய்வாகவஸஹதிவா வஜீநவா வ
 ரியாநஜோவீக|| (93)

(ப-உ) வாரிவிஹாரகாவெ- ஜலகீர்தைபண்ணுகிறகாலத்தில்,
 ஜோராரிணா- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலே, (ஜாஜிதாஸகாநா) ஜாஜி
 தா- அபஹரிக்கப்பட்ட, கஸகாநாடி- புடவைகளுடைய, ஜமெ
 க்ஷணாநாடி - ஸ்தீர்களுக்கு, கராய்வ - (சிலர்க்கு) இரண்டுகைகளும்,
 (கவஸஹதிவா) கவ - (சிலர்க்கு) மயிர்களுடைய, ஸஹதி

வா- ஸமூஹங்களும், ப்ரதீபநவா-(சிலர்க்கு)கண்களைமூடிக்கொள்
 ளாகையும, வரிபாந - புடைவையாக, சூலீசு ஆயிற்று. (93)

(தா-ம்) கோபிமார்கள் யமுனையிலிருந்து ஜலகரீடை பண்ணும்
 போது கரையில்லவத்திருந்த அவர்களுடைய வஸ்தரங்களை கருஷ்
 ணன்னெடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டான்,அப்பொழுது அவர்கள் தங்
 கள் தங்கள் மாந்தைச் சிலர்கைகளினால் மறைத்துக்கொண்டார்
 கள், சிலர் தலைமயிரைவிடுத்து மறைத்துக்கொண்டார்கள், சிலர்
 க்ருஷ்ணன்முகம் பராக்மமாட்டாமே கண்களைமூடிக் கொண்டார்க
 ளென்கிறார். (93)

யாலா மொவாஜுநாநா மவாஜுததராவொய லீலாக
 டாகூர யநாவா உராமுஜாஜணிராமுவிமிகரவொஜாமஜாபுவா
 ஹெஜீநாயகெவி தாலாஜிரஹவலவஜுராமுநீலாகூனாஜு
 ஜாயகெயஜுஜுபயலரவிராமுஹவாதவீதாஜீரொநம்||

(ப-உ) யால - டு-எந்த, மொவாஜுநாநா - இடைப்பெண்
 களுடைய, (மவாஜு)ததராவொயலீலாகடாகூரம்) மவசு- ப்ரகா
 சித்துக்கொண்டும், சுவீததர-மிகவும் கறுத்தும்,சூவொய-சஞ்சல
 மாயுமிருக்கிற, லீலா-விவாஸத்தினுண்டான, டாகூரம்- கடைக்க
 ண்பார்வையாளானவை, (யநாவா உராமுஜாஜணிராமுவிமிகர
 வொஜாமஜாபுவாஹெ) யசு- எந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, நாலா-
 மூக்குதுனியில் தொங்குகிற, உராமு-ஸுந்தரமான, ஜாஜாணி-முத்
 தினுடைய, ராவி- காரதியினுடைய, மிகர-ஸமூஹமாகிற, வொ
 ஜாமஜா- ஆகாசகங்கையினுடைய, புவாஹெ - வெள்ளத்தல், ஜீநா
 யகெ- மதஸயங்களாகாநின்றனவோ, தாலாஜு- அந்தஇடைப்பெ
 ண்களுடைய,(சுதிரஹவலவஜுராமுநீலாகூனாஜு)-சுதிரஹவ-
 (போகும்போது) வெகுவேகத்தினால், வலசு - அசையாநின்ற, உர
 ராமு-ஸுந்தரமாய், நீல- இருண்டிருக்கிற, சவசு - முன்றெற்றிமயிர்
 களுடைய, சனாஜு துனிகள், (யஜுஜுபயலரவிராமுஹெ) யசு-
 எந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, சஜுபய - அடியிணைகளாகிற, விரவிர
 ராமுஹெ - தாமரைப்பூவில், ஜுஜாயகெ - வண்டு களாகாநின்றன
 வோ,ஸம்- அந்த, வீதாஜுரம்- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நம்- எங்களை- வா
 து-ரக்ஷிக்கட்டும். (94)

(தா-ம) கோபிமார்கள், தங்களுக்கு அத்யந்தப்ரியனான க்ருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பார்த்தார்கள், அப்பொழுது அவர்களுடைய அதிசுஞ்சலமாய் சரிநெய்தலபோல் நீலவர்ணமான பார்வையானது, க்ருஷ்ணன்மூக்குதுனியிவிட்ட(புலாக்கின்) சிறந்தமுத்தில்நின்றும்புறப்பட்டுமுகமெங்கும் வ்யாபித்துகங்காப்ரவாஹம்போல்வெண்மையானகாந்தியில்நடுநடுவில்விழுந்தது மீன்களபோல் அலையாநின்றன; அந்தகோபிமார்கள அவன் காறகீழ் தலைவணக்கிக் கும்பிடும்போது தாமரைப்பூப்போன்ற அவன்பாதங்கள்மேல்விழுந்த இவர்களுடைய வேகாதிசயத்தினால் அலையாநின்ற நீலவர்ணமான கேசங்களானவை, மதுபாநாத்தமாகத் திரியாநின்ற வண்டுகள்போல விளங்கிற்றின; அவ்வழகைக்காட்டி பீதாம்பரதாரியான க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டு மென்கிறார்.

(94)

யபெணுஸ்ரணீரூபவ ஸ்வித ஸுஷிரஜாவொழீ ண்டுநா டிபுலிநா ண்ணாக்ஷித்வக்ஷ நெந த்ருபித நிஜவதிப்ரேவ நாவஹூபம் | சுலூவஜ்ஜூரகாநாஸூர டயரகூவ டிபுநா லிபுபெஸாஃ காஜாவெஸப்ரமஜூ ப்ருகபித வுமகாஃ வாதூ வீதாஜ்ஜிரோநஃ||

95)

(ப - உ) (யபெணுஸ்ரணீரூபவ ஸ்வித ஸுஷிரஜாவொழீ ண்டுநாடிபுலிநாஃ) யக்ஷ-எந்தரீக்ருஷ்ணனுடைய, வெணு - குழலில், ஸ்ரணீரூப - வரிசையாக, ஸ்வித - இருக்கிற, ஸுஷிர- த்வாரங்களினுடைய, ஜுவ-முகங்களினின்றும், உஜீணு- வெளிப்புறப்படவிட்ட, நாடி-ஒலியினால், புலிநாஃ- மனத்தளர்த்தியையுடைய, ண்ணாக்ஷி- பெண்கள், (சுலூவஜ்ஜூரகாநாஸூர) சுலூ - அவிழ்ந்து, வஜ்ஜூ-சிதறியுமிருக்கிற, சுமகாநாஃ - முன்னெற்றிமயிர்களையுடையவர்களாய்க்கொண்டும், (ஸூரடிபரகூவ டிபுநா லிபுபெஸாஃ) ஸூரடி- ப்ரகாசியாநின்ற, டயர - அதர்த்தையும், கூவடிபு - இரண்டுஸ்தங்ககளையும், நாலிபுபெஸாஃ - கொப்பூழையுடையவர்களாய்க்கொண்டும், (காஜாவெஸப்ரமஜூப்ருகபிதவமகாஃ) காஜ - மரமதனுடைய, சூவெஸ - ஆவிர்ப்பாவத்தினால், ப்ரமஜூ - அதிகமாயிருக்கும்படி, ப்ருகபித - வெளிக்கிளம்பின, வுமகாஃ-மயிரெழுச்சியையுடையவர்களாய்க் கொண்டும், தக்ஷநெந - அப்பொழுதே, (த்ருபிதநிஜவதிப்ரேவநாஃ) த்ருபித-அறுக்கப்பட்ட,

நிஜவதி- தங்கள் கணவனிடத்திலுண்டான, வெவ்வேறுநாள் - பரிதியுடையவர்களாக, வலுவும் - ஆனார்களோ, (ஸம் - அந்த,) வீதாபாரம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நம்-நம்மை, வாது - ரக்ஷிக்கட்டும். (95)

(தா-ம்) கோபிமார்கள் தங்கள் தங்கள் க்ருஷ்ணங்களிலிருந்து பதிசுஸுஷை பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் க்ருஷ்ணன்வேணு கர நம் பண்ணினான், இவர்கள் செவியில் விழுந்தவாறே இவர்கள் தங்கள் பரததாக்களித்ததில் நேசமற்றவர்களாய், அந்த சுஸ்ருஷையை மேல் செய்யமாட்டாமல் விட்டுவிட்டார்கள்; க்ருஷ்ணன் விஷயமாகத் தங்களுக்குண்டான மந்தவிசாரத்தினால், தலையில்முடிந்த மயிர்களிலிருந்து கிடந்தன; அதரமும், ஸ்தந்தங்களில் சூசுகங்களும், நாடியில்கரபாகமும் குருகுந்துத்துடியானின்றன, உடம்பெங்குமையினர் நெறிதெழுந்தன, இப்படி அவர்களைப் பரவசமாக்கின க்ருஷ்ணன் நம்மையும் பரவசராகிரக்ஷிக்கக் கடவானாக வேண்டுமெனனுபார்த்திக்கிறார். (95)

பெவக்ஷா ஜொராகரெ ஸுஷிதம் க்ரீதொமவாம்பாலிநா நநெநா நகூநுநுமெவநிஜஸுதாவணெந வுணுதநா மொவாஸாவணிஸுமஹாரதாநெந மொவீஜநாஸுதிஃ ஸெயாஸாஸாஸி ஸகதம் ஸுஷுராகொவீநு நீயொணிஃ (96)

(ப-உ) பெவக்ஷாஃ-தேவகியினுடைய, ஜொராகரெ-வயிடுகிற ரத்தோத்பத்தி ஸ்தந்தத்தில் நின்றும், ஸுஷிதம் - உண்டானதும், மவாம்பாலிநா- பசுபாலகனும், வுணுதநா - பாக்யசாலியான, நநெநா - நந்தகோபனால், (நிஜஸுதாவணெந) நிஜதன்னுடைய, ஸுதா-பெண்ணுகிற, பணெந-மூல்யத்தினால், சூநகூநுநுமெவ- வஸுதேவரிடத்திலின்றும், க்ரீதம்- விலைக்குவாங்கப்பட்டதும், (மொவாஸாவணிஸுமஹாரதாநெந) மொவாஸு-இடையர்களுடைய, சூவணி. வரிசையாகிற, ஸுஸு - அழகியதான, ஹார- முத்துமாலுக்கு. தாநெந-நடுநாயகக் கல்லானதும், (மொவீஜநாஸுதிஃ) மொவீஜந-ஆய்ச்சியர்களுக்கு, சுஸுதிஃ-பூஷணமானதும், ஸுஷுர- அழகியதுமான, சுஃ சுவி- அபூர்வமான, ஸம்- அப்படிப்பட்ட, ஸுஷு-நீயுணிஃ - இந்தநீலமானிக்கமானது, வம்- உங்களுடைய, ஸுஷி-நெஞ்சில், ஸகதம் எப்பொழுதும், ஸெயாஸ- இருக்கட்டும். (96)

(தா-ம்) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வடிவழகாலும், முன்னுணையில் முடிந்தாளலமபடியான ஸௌலப்யத்தாலும், விலையற்ற மஹாக்

கொப்பளிக்கையாலே, வம-உதார (பால்) சிதறிவிழும்படியான, உமிழ்கையை கூசு பண்ணினாலே, வம்- அநதக்ருஷ்ணன், வாயாகு- (எங்களை) ரக்ஷிக்கட்டும். (97)

(கா-ம்) ஒருகால் இந்தக்ருஷ்ணன், ஒருகோபிகையினது அகத்தில் அடைத்த படலைத்திறந்து உளளேபுக்கு பால்பானையைத் தேடிப்பார்த்து, உறியின்மேல் உயரவைத்திருக்கக்கண்டு, அது கீழின்றுதன்னுலதாவப்போகாமையாலே ஒருமனையைப்போட்டு அதன்மேலேறிப் பார்த்தான், அப்பொழுது மது எட்டிற்றிலை, அம்மனைமேல் ஒரு சிறுபையலை உட்காரவைத்து அவனகழுத்தினமேல் தானேறிநின்ற அவவுறியைத்தாவி மீழ்ந்து, அதில் கட்டியிருந்த மணியின்றாகை அசைந்தொலிக்க வொட்டாமல் ஒருகையால் பிடித்துக்கொண்டு, மற்றொருகையால் அங்குள்ள பானையைச்சாய்த்து, அங்கு நின்று பால்வழியப் பின்பு அகையைத்தன் வாயருகே வைத்து, ஸந்தோஷத்தினால் தலையை யாட்டியாட்டி அப்பாலேக்குடியாகிறக, அப்பொழுது அங்கொருபணியாக அவ்விலத்தாள் வர, தன்னை யவளகாணாதபடிதன்வாயிலுள்ளபாலே அவள்முகமெங்கும் சிதறிவிழ்ந்து கண்ணிரண்டும முடுமபடி பூதகாரமசெய்து உமிழ்ந்துவிட்டு, அவள் அதைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்ப்பதற்கு முன்னே குதித்தோடிப்போனாள். இப்படி விளையாடித்திரிகிறக்ருஷ்ணன் நம்மரக்ஷிக்கட்டு மென்கிறார். (97)

யமெஜேஸ்ரீஜிஹை நமஃஸுஹை வாமெஜேஸ்ரீஜிஹை
வஜ்ஜாந்வெஜிஹை தவஜ்ஜுஹை ஜ்ஜாந்வெஜுஹை
ஸாகஜஹை நமஃஸுஹை ஹக்ஷிஹை உஷிணி வானொரு உஷி
ஹக்ஷுஷுஷி ஸ்ரெயஃவஷிஸ்ரீஜிஹை|| (98)

(ப-உ) யெந-எந்தகாரணத்தினால், சுலாகு-நமக்கு, வமெ-உஷிணி-(ஆஸி:தருடைய) ஸம்ஸாரத்தை நசிப்பிக்குமவளாய், வ-ணொரு உஷி - சாணாரனென்ற மல்லனைக் கொன்றவளாய், (ஹக்ஷுஷுஷி) ஹக்ஷு-(தன்னிடத்தில்) பக்திமான்களுடைய, கஷுஷு - ராகத்வேஷாதிகேதோஷங்களை, ஸுஷி-அபஹரிகுமவளாய், (ஸ்ரெயஃ வுஷி) ஸ்ரெயஃ-மங்களத்தை, வுஷி - மேன்மேல்வருததி செய்விப்பவனுமாய், ஜ்ஜுஷி-ஸ்ரீமானுமான்க்ருஷ்ணனிடத்தில், சுநநுஸுஹை-மற்றவர்க்குப்பெறவரிதான, ஹக்ஷி- பகதியானது, சுஹை-உண்டாயிற்றோ, (மெந- அந்தகாரணத்தினால்), வயு - நாங்கள், ஜ்ஜாந்வெஜு-முன்பிறவியில், யமெஜேஸ்ரீ - யாகங்களினால், ஸுஜிஹை - யஜித்

தோமாகிரேம், வாஸ்துஷு- உததம்பாத்திரத்தில், பநு- செல்வத்தை, உபபெஹ-கொடுத்தோமாகிரேம், வுஜாது - பெரியோர்களை, ஹேஜபெஹ-சுபருஷித்தோமாகிரேம், உபபுரபு-வருந்திச்செய்யத்தக்க, தவஃ - தபஸ்ஸை, வசுபெஹ- பண்ணினோமாகிரேம், நருநபு-நிபசயம். (98)

(கா-ம) அவன் காலாந்தரத்தில் பண்ணின கீர்டைகளெல்லாம் ப்ரதயக்ஷமபோல் தோற்றி அநுபவிக்கைகருக் காரணமென், அது பக்தியாலே யுண்டாயிற்றென்னில, அதுண்டாகக்குத் தான் ஹேதுவென் என்று சிலாகேட்கச, சொல்லுகிறார்.—நாங்க ஸ்ரீவஜ்நம்ங்களில் ப(வ)லாபிஸநதியின்றிக்கே அநேகயாகங்கள் பண்ணினோம், ஸத்பாத்ரங்களில் தாநங்கள் கொடுத்தோம், பெரியோர்களைப் பணிந்து ஆநந்திப்பித்தோம், நக்காடபுலம் மலேசசாரவிலும் ஆழ்நதநீர் கிலைகளிலும் நின்று ஆஹாரவாஜிதராய் கோரதபஸஸுக்கள் பண்ணினோம், அதினாலே எங்களுக்கு, ஆஸ்நிதர்க்கு ஸம்ஸாரபாசத்தையும், அதுக்கடியான ராகத்வேஷாதிகளையும் மறுத்து பரமாதபரிதமான மோக்ஷத்தையும் நியத கைவகாயத்தையுமளித்து வாழ்விககவல்ல க்ருஷ்ணனிடத்தில் அத்யநதபகதி யுண்டாயிற்றென்கிறார். ()

கூயி ப்ரஹ்மெ 22 கிம் மஹெந கூயி ப்ரஹ்மெ 22 கிம் மஹெந | ரகெ விரகெவ வரெவயகு நாம் நிரபுக்ஷு கஹ் 22 வகுஹ்ஜஃ || (99)

(ப-உ) கூயி-நீ, ப்ரஹ்மெ - (என்னிடத்தில்) அதுக்ரஹமுள்ளவனாகில், 22- எனக்கு, மஹெந - (ஸம்பாதிக்கவேண்டிய) சமாதிகுணங்களினால், கிபு- என்னப்ரயோஜனம்? கூயி - நீ, சுப்ரஹ்மெ - (என்னிடத்தில்) அதுக்ரஹம்செய்யாயாகில், 22-எனக்கு, மஹெந - (ஸம்பாதித்த) குணங்களினால், கிபு-என்னப்ரயோஜனம்? வயகு நாம் - ஸ்தீர்களுக்கு, வரெ-கணவன், ரகெ - (தங்களிடத்தில்) ஆசையுற்றிருநதானாகில், (கஹ் 22 வகுஹ்ஜஃ) கஹ் 22 - குங்குமப்பூவினால் எழுதப்பட்ட, வகு- சித்ரவ்ஸேஷத்தினுடைய, ஹ்ஜஃ-தொழிலானது, நிரபுக்ஷு-ப்ரயோஜனமற்றதாம், வரெ-கணவன், விரகெவ - (தங்களிடத்தில்) ஆசையற்றவனாகிலும், கஹ் 22 வகுஹ்ஜஃ-குங்குமப்பூவினாலெழுதப்பட்ட சித்ரவேலையானது, நிரபுக்ஷு - ப்ரயோஜனமற்றதாம். (99)

(தா-ம்) ஜந்மாநதரத்தில் பண்ணின புண்யவிசேஷத்தினால் உமக்குக் க்ருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியுண்டாய் அதினால்வளை வெளியாகக்கண்டேனென்றீர், அநத பக்திமாததிரம போருமோ, சமதமாதி ஆத்மகுணங்களும்வேண்டாவோவென்று அவாகளகேட்க, அதுகருக்ருஷ்ணனைப்பாரத்துச் சொல்லுகிறார் — சமதமாதி குணங்களில்லாம் உன்னைக்காண்கைக் குறுப்பாகசாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன; அவையுண்டாவதற்கு முன்னமே உன்னைக் காணும்படியாக நீ என்னிடத்திலருள் புரிந்தாயாகில், பின்பு அக்குணங்களாலொரு பயனுமில்லை; நீ என்னிடத்தி லருள்புரியுமபடியாக உன்னிடத்தில் நான் பக்தியைப்பண்ணி உன்னையே ரக்ஷகனாகமபி உன்காஸிலவிழுந்தும் நீ க்ருபை பண்ணுதொழிந்தாயாகில், அப்போதும், நான் ஆத்ம குணங்களை ஸம்பாதித்தும் உபயோகமில்லை; (ஆத்மகுணங்கள் பக்தியையுண்டாக்கி பகவத் ஸாஷாத்காரரேஹதுவாகின்றன, அவையுண்டாவதற்கு முன்பேபக்தியும், அதினால் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமுமுண்டாகில் பின்பு அவற்றைத்தேடவேண்டா, பக்தியுண்டானபின்பும் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரம பிறவாவிடில் ஆத்மகுணங்களிருந்து முபயோகமில்லை யென்றுகருத்து.) இதுக்கு உதாஹரணம், — புருஷன் மனைவியிடத்தில் ஆசையுற்றிருந்தானாகில் பின்பு அவளுக்கு அலங்காரத்தினால் ஒருகார்யமில்லை, அவனே ஆசையற்றிருந்தானாகில் அப்பொழுது அவ்வலங்காரங்கள் அவளுக்கு என்செய்யப்போகிறது? அதுபோலிற்கும்கண்டு கொள்வதென்கிறார். (99)

மாயகிக்ஷணாவலலா நலயெலலா நந ஶ்ரீநுபுலா ருநு
நிதெந்ராஜகனகாணி நிவவெஹமெவாவாஜு நாவமாகுமெ | ஶ்ரீ
தெந்ரா ஶ்யிவானிக்ஷண ஸணதூரா நாகாரஜுவா ஶ்ராவலுபில
நாணுமாயநிஸம்வீதா ஶ்ரெராஷுதநம் || (100)

(ப-உ) (நிஜகனகாணி நிவவெஹம்) நிஜ- தங்களுடைய, கன- பற்களுடைய, காணி- சோபையினுடைய, நிவவெஹம் - ஸமுஹங்களினால், (ஶ்ரீநுபுலாம்) ஶ்ரீ - சந்த்ரனுடைய, புலாம் - காந்திகளை, ருநுநு - தனகயா நின்றவர்களாய், (வாணிக்ஷணஸணதூர நாகாரஜு) வாணி-கைகளிலுள்ள, க்ஷண - வளைகளுடைய, ஸணதூர - ஜனஜனவென்கிற ஒலியை, ஶ்ரீநாகாரஜு - அனுஸரித்திருக்கும்படி, ஜவாக் - வேகத்தினால் (ஷ்ராவலுபிலநாணுமாம்) ஶ்ராவலுக் - சுற்றிச்சுற்றி அலையாநின்ற, வல நகணுமாம் - புடைவையின்முனருளைகளை புடையவாகளாய்க்கொண்டு, ஶ்யி-தயிரை, ஶ்ரீக்ஷம் - கடைகிறவர்க

ளான, மொகுவெ - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, மொவாஹு நாஃ- இடைச்சிகள், (கூணாபாவஸா நஸபெ) கூணாபா- இரவினுடைய, சவஸாநஸபெ- முடிவு (உடிய) காலத்தில, ஸாநநு - ஸந்தோஷத்தோடுகூடியிருக்கும்படி, யஃ- யாதொருகருஷ்ணனை, சமிஸூ-ஸாவகாலமும், மாயனி- காரம்பண்ணுகிறார்களோ, ஸஃ- அந்த, வீதாஹு- க்ருஷ்ணன், நஃ- நமமை, சவ்யாஃ- ரக்ஷிக்கட்டுமே. (100)

(தா-ம்) இதில், கோகுலமெங்கும் க்ருஷ்ணமயமாய்விட்டதென்கிறார்:—கோகுலத்தில கோபிமார்கள் விடியற்காலத்தி லெழுந்திருந்தது, அரையில சட்டினவாடையும் அலைந்து சுற்றிச்சுழன்றுவருமபடி அதிவேகத்துடன் தயிர்க்கடையும்போது அந்த வேகத்தினால் கைகளிலணிந்த வளையல்கள் சண சணவென்றெலிக்க, அவ்வோசையையே தாளமாகக்கொண்டு அதுக்கருநபமாக, த(டி)ந்தகாநதிகள் வெநகிலவுபோல் வெளியில் வீசுமபடி நின்று அதி ஸந்தோஷத்துடனே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திவ்யகுணசேஷடி தங்களை, அனைவருமொருமுகமாகப் பாடாநின்றார்கள்; அப்படிப்பட்டவன், நமமையும் தம்மயமாக்கிரகூழிக்கட்டுமென்கிறார். (100)

சுஹாஸுத வாஃகூணவஹரஃ ஐநொநுதஹு-புவதாஹிணி துஃவிதகொஹாயரவாஃ ஸாஹிபுஸாரொகூணஸு சூவொஹாஹுவஹுவெஃ-புரவிஹா ஹவ-பிரயணஃ-ஹா ஐபுவெஹுதரொஹிஹிஹி-தஃ ஜாஹ ஜமநொஹ ஃ|| (101)

(ப-உ) சுஹாஸுதவாஹிகூணவஹஸு) சுஹ - தோள்வரையில், சூஹித- தொங்கலிட்டிருக்கிற, வாஃ-ஸந்தரமான, கூணவஹஸு-குண்டலங்கையுடையவனும், (ஐநொநுதஹு-புவதஃ) ஐந-அல்பம், உநுத - உயர்ந்திருக்கிற, ஹ-புவதஃ - கொடிபோன்றபுருவத்தையுடையவனும், (கிஃவிதஃ-விதகொஹாயரவாஃ) கிஃவிதஃ-கொஞ்சம், கூஃவித- தாழ்த்தப்பட்ட, கொஹ - ம்ருதுவான, ஹவரவாஃ - அதரத்தையுடையவனும், (ஸாஹிபுஸாரொகூணஸு) ஸாஹி- குறுக்காக, புஸார - வ்யாபித்திருக்கிற, ஹகூணஸு - பார்வைவையுடையவனும், ஹதரொஃ-கல்பகமரத்தினுடைய, ஐபுவெ-அடியில், (ஹிஹிஹி-த) ஹிஹி - மூன்றுவளைவாக நிற்பதினால், ஹிதஃ- ஸந்தரமாய்க் காண்டு, (ஹவொஹாஹுவஹுவெ) ஹவொஹ-பிசுவமசந்துகொண்டிருக்கிற, ஹஹிஹிஹிஹி - தளர்

போன்ற விரல்களினால், ஐரோ - ஸந்தோஷத்தான், ஐரோஷிகாஷ-
வேணுவை, சுவாமிராயனாடி-(அடக்கி வாயுவை) நிறைத்து ஊதம
வனும், (ஜமதேநாஹ நடி) ஜமக-லோகங்களை, ரோஹ நடி - வசிகரி
க்குமவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, யுராயெ-த்யாநம்செய்கிறேன். ()

(தா-ம்) இவன் குழலாதும்போது, காதிலணிந்த தோடுகள்
தோள்மேல் தொங்கிப்புரளாநின்றன; புருவங்களிரண்டுமே கொஞ்ச
முயர்வெழுந்திருந்தன; அதரம் சிறிது குவிந்திருந்தது; கண்கள் உள
ஞள்ளரஸாதிசயத்தினால் குறுக்குப்பாயாநின்றன, கைவிரல்கள்
வேணுவின் ரந்தரங்களின்மேல் நர்த்தகம்பண்ணுகின்றன; உடம்பு
மூன்றுவளைவாக வளைந்திருந்தது, இவ்வழகுடன் ஸகலஜகத்தை
புமாரநதிப்பியாநின்றுகொண்டு கற்பகமரத்தின்கீழ்கின்ற குழலாதி
னென்கிறார். (101)

ஐரோஷிகாஷ-வேணுவை, சுவாமிராயனாடி-(அடக்கி வாயுவை) நிறைத்து ஊதம
வனும், (ஜமதேநாஹ நடி) ஜமக-லோகங்களை, ரோஹ நடி - வசிகரி
க்குமவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, யுராயெ-த்யாநம்செய்கிறேன். ()

(ப-உ) (ரஜாவதாரொ) ரஜ-கம்ஸன்கோடித்த யுத்தரங்கத்
தில், சுவதாரொ-பரவேசிக்குங்காலத்தில், ஐரோஷிகாஷ-வேணுவை, சுவாமிராயனாடி-(அடக்கி வாயுவை) நிறைத்து ஊதம
வனும், (ஜமதேநாஹ நடி) ஜமக-லோகங்களை, ரோஹ நடி - வசிகரி
க்குமவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, யுராயெ-த்யாநம்செய்கிறேன். ()

நீக்ருஷ்ணதோஷத்தையுண்டுண்ணுகிறவனுன், ஹரீஃ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், யமஷ்டாங்கங்களை, வாது-ரக்ஷிக்கட்டும. (102)

(தா-ம) இதில், கம்ஸனுடைய புத்தரங்கத்திலிழந்தபோதைய முகைய நுஸந்திக்கிறார். ராமகருஷ்ணர் என்றவரையும் வஞ்சித்துவ ரவழைத்து உயிரமாள்விப்பதாகக் கோடித்தரங்கபரதேசத்திலுள்ள ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் புகுந்து, விஷ்ணுமூர்த்தம், குவலயாபீடத்தைக்கொ ல்லுதல்முதலிய சில அதிமாநுஷ்வயாபாரங்களைச்செய்ய, முஷ்டிக ன்சாணூரன்முதலிய மல்லர்கள் அவறறையெல்லாம் கேட்டவர்க ளாய், பின்பு இவனை எதிரேப்பார்த்து, இவன் நம்மால் சைககண்ணு தபெருமலையாயிருந்தானென்றெண்ணினார்கள். மறறவர்கள் இவனு டைய இளமையைப்பார்த்து சிறுவனாகவெண்ணினார்கள், பெண்க ளெல்லாரும், வடிவுகொண்டெழுந்தவர்த மறமதனாகவெண்ணினா கள், இடையர்கள், தமமோடொத்த இடையனாகவெண்ணினார்கள்; இந்திரன் ஆகாசத்தில் நின்றபார்த்து, ஸர்வாரதாபாமியாய், அபரி ச்சிநந ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களுையுடைய புருஷோத்தமனாகவெண்ணி னான்; கம்ஸன், தன்னைக்கொவ்வதாகக் கோபித்துவர்த யமஸ்வரூப மாகவெண்ணி மெளன மெளன விழித்துப்பார்த்தான்; நுஷ்டிகள்கண்டு, இதுநாம் த்யாகம்செய்யவேண்டிய பரதத்வமென்றெண்ணினார்கள், இப்படி அவரவர்களுடைய ஸ்வபாவாநுகுணமாகக் காணப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உங்களை ரக்ஷிக்கட்டு மென்கிறார். (102)

ஸம்விஷ்டாணீவிஷ்டரெஷுதமஷ்டுரவீநமக்ஷீரூபெகஸூஉ ஸீதிசுக்ஷு-உரவிரயயநுஹஷ்டா-கூஉளஸம்ஸுஸநு | சுநெநுா நுஷ்டிதவஜ்ரகாசிஸுயெயராராயஸுநமயம் மொவீமொவவ ஸீவுதொயஉவதிவ்யாபாஜமநொஹநம் || (103)

(ப-உ) (உணீவிஷ்டரெ) உணீ-ரத்நமயமான, விஷ்டரெ - ஆஸந த்தில், ஸம்விஷ்ட-வீற்றிருந்தவனுக்கொண்டு, சுஷுதம-துடைமே ல், (சுபூரவீநமக்ஷீரூபெ) சுபூரவீந-உட்கார்ந்திருக்கிற, மக்ஷீ-ருக்ம்யணியினுடைய, ரூபெ-முகத்தில், ரூப - ஸந்தோஷத்தினால், சுஷு-ஸீதிசு-கஸ்தாரியினால் திலகத்தை, விரயயநு - செய்யுமவ னும், ஹஷ்டா-மனக்களிப்பினால், கூஉள - கொங்கைகளை, ஸம் ஸுஸநு-தடவுமவனும், (சுநெநுாநுஷ்டிதவஜ்ரகாசிஸுயெயம்) சுநெநுாநு-ஒருவர்க்கொருவருடைய, ஸித - சிரிப்பாகிற, சிஸுயெயம்-தனீரகனினால், உஷ்ட-மநமதனை, சுராயயநு - பூஜிக்குமவ

னும், (மொவீமொவவரீவூத்) மொவீ - ஆய்ச்சுகளினனும்
மொவ-இடையர்களினனும், வரீவூத் - சூழப்பட்டவனும், ஜம
நோஹந்-லோகநாதகரனுமான, யஹ்வதி - ஸரீருஷ்ணன்,
வரயாசு-ரக்ஷிக்கட்டும். (103)

(தா-ம்) ஒருகால், கோபிமார்ரும் கோப்பாலர்களும் சூழநீர்
கையில், ரத்நபீடத்திலுட்கார்ந்த தன்மடியில் ருக்மிணியையுட்கார
வைத்துக்கொண்டு, அவள் முகத்தில தன் கையால் கஸ்தூரிதிலக
மிட்டு சில முருகாரவ்யாபாரங்களைப்பண்ணி, அவளுடனேகளித்
துமுதுவல்செய்து காமதேவனையெழுசெய்தான், அப்படிவநதோ
ஷததோடுகூடிய க்ருஷ்ணன் உங்களை ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறா (103)

சூகூடுஷ்வஸநாஜீவெகுவயபஸ்யாஜாதூவாய்கூதாஜு
வ்விஸ்வலிதாராவாகுவயமெஸுண ப்ரஹ்மீதி | வாய்கூ
யு நவதிவவ்வஜதிபாஜ்ஜலிதாஸுஸிரியஸிஷ்யுஜாஜிமராக்ஷி
ணீநதஜீவீகூஷ்வஸவாஷாதூ || (104)

(ப-உ) யஸ்யாஃ-எந்த ருக்மிணியினுடைய, வஸநகஜீவெ- பு
டைவைபின் தலைப்பானது, சூகூடுஷ்வ-இழுக்கப்பட்டவளவில், (தூ
வாய்கூதா) தூவா-வெட்கத்தினால், சுயகூதா-கீழ்முகமாகப்
பண்ணப்பட்ட, (குவயப ஸ்யாஜா) குவயப - கரிநெய்தல்புஷ்பம்
போல், ஸ்யாஜா-கறுத்திருக்கிற, ஜுஷ்டீ-பார்வையானது, (ஸுண-
ப்ரஹ்ம) ஸுண-ஃஸுவர்ணத்தினுடைய, ப்ரஹ்ம-காந்தியையுடைய,
ஸ்ரீதி-அழகிதான், குவயப-மெ-இரண்டு ஸ்தனங்களின்மீது, ரு
வா-காரதியினால், ஸ்வலிதா-சேர்ந்ததோ, சுய பிறகு, வாய்கூ-இ
ளைசான், சுயந-அபூர்வமாயிருப்பதொரு, வதிவவ்வஜதி மாந்
தனிரென்று (அதைநினைத்து), (ப்ராஜ்ஜலிதாஸுஸிரிய) ப்ராஜ்-
சுற்றுப் வ்யாப்தமாயிருக்கிற, லித-புன்சிரிப்போடுகூடிய, சூஸ்ய-
முகத்தினுடைய, ஸ்ரீ-சோபையையுடையவளாய், (நதஜீவீ) நத-
வணங்கின, ஜீவீ-முகத்தையுடையவளான, தாஜ-அந்த, ருக்ஷி
ணீ-ருக்மிணியை, ஸ்ரீஷ்யு-ஆலிங்கனம்செய்துகொண்ட, ஸ-அந்
த, கூஷ்ட-க்ருஷ்ணன், ந-நம்மை, வ-வாஷாதூ-ரக்ஷிக்கட்டும். ()

(தா-ம்) மற்றொருகால் ருக்மிணியும் தானுமாயிருக்கும்போது
அவளுடைய மேலாடையைப் பிடித்திருத்தான், அப்போதவள்வெ
டகத்தினால் தலையைணக்கிக்கொள்ள, அவளுடைய கரிநெய்தலி

னிதழ்போல் நீலவர்ணமான பார்வையானது தங்கக்கண்ணிகள்போன்ற முலைகளின்மேலபடிய, அதையவள்கண்டு, இங்கு ஏதோ ஒரு இனையமாந்தளிர்வொட்டிக் கிடக்கிறதென்று ப்ரமித்துக்கனித்துச் சிரிக்க, அக்காலத்திலழகைக்கண்டு க்ருஷ்ணனைவினே ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டான்; இப்படி புருஷகாரபூதையான லக்ஷ்மியோடுசுடிக் கணிக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நம்மைரசுதிக்கட்டு மென்கிறார். (104)

உவ-ஹ்ரோகொவிஜஹீயரொவஹு-தரொஷொஹ்ரோயு-தொயீயபா-தெ-நக்ஷொஹிவிஹு-தவெவஸ-த-த-மொவய-ஹ்நொயீயவெ | க்ஷாவெஹ்-வொக்ய-ய-ராவஹாஜி-க-ஹ்யொர-வெ-ந-த-ஜ்ஜெ-தெ-கி-வா-கெ-ஸ-வஹாஷ-ஹெ-ந-ஸ-ஹ-நா-வ-ஹெ-ந்ய-ஹ்-ஸொ-வஹு-தெ || (105)

(ப-உ) கெஸவ-க்ருஷ்ணனே! உவ-ஹ்ரோ-பூமியில், வஹு-தர-ஹ்-மிகவும் இலேசான, க்ஷவி-ஏதோ ஒரு, ஜஹீயர-மலையானது, வீயபா-விலாஸத்தினால், ஷொஹ்ரோ-இரண்டுகைகளினால், (க்ஷயா-உன்னால்,) யு-த-தாங்கப்பட்டது, தெ-ந-அந்தகாரணத்தினால், க்ஷ-ஹ்-ஹி-ஹி-ஸ்வர்க்கலோகத்திலும், ஹ-வி-பூலோகத்திலும், ஸ-த-த-ஹ்-எப்போதும், மொவய-ஹ்-ஹ் - கோவர்த்தநதாரியென்று, யீய-வெ - சொல்லப்படுகிறாய், (க்ஷ-ஹ்-நான்,) ஹெ-த-வொக்ய-ய-ர-மூன்றுலகங்களையும் வயிற்றில்கொண்ட, க்ஷா-ஹ்-உன்னை, க-ஹ்யொ-ஹ்-ஸ்தநங்களுடைய, க-ஹ்-துனியில், வஹாஜி-சமக்கிறேன், த-ஹ்-அதுவானது, ந-ம-ஹ்-தெ-(ஒருபொருளாக) எண்ணப்படுகிறதில்லை; வ-ஹ்-நா-அதிகமான, ஹாஷ-ஹெ-ந-பேச்சினால், கி-வா-என்ன உபயோகம், வ-ஹெ-ந்ய-பாக்யசாலிகளினால், ய-ஹ்-கீர்த்தியானது, வஹு-தெ - அடையப்படுகிறது. (105)

(தா-ம்.) இதில், ருக்மிணி, க்ருஷ்ணனைக்குறித்துச்சொன்னவிநோதோக்த்திகளைச் சொல்லுகிறார்.—ஒருகால், க்ருஷ்ணனும் தாணுமாக இருக்குங்காலத்தில் ருக்மிணியானவள் அவனைப்பார்த்து, ஓப்ராணநாதனே! இப்பூமியிலொரு மூலையிலுள்ள ஏதோஒரு சிறுமலையை இரண்டுகைகளினாலும் தூக்கிச்சிறிதுநேரம் தாங்கியிருந்தாய் என்றிவ்வளவுமாத்ரத்தைக்கொண்டு உன்னை லோகமெல்லாம், “கோவர்த்தநதாரி-பெருமலையைச் சுமந்தான்” என்று கொண்டாடுகிறார்கள்; நானே உன்னைப்போலன்றிக்கே மூன்றுலகங்களையும்,

சுமந்த உன்னை என்னுடைய ஒரு முலையின் நுனியில் எப்போதும் அநாயாஸமாகவைத்துச் சுமக்கிறேன், இவ்வளவு அரியசெயலைச் செய்த என்னை ஒருவரும்புகழ்வாரில்லை; எதைச் சொல்லித்தான் என்ன பயன்? பூவபுண்யத்தினால் கீர்த்தியுண்டாகிறது, நமமாலொன்றும் செய்யப்போகாதென்றா ளெனகிறார். (135)

ஸுத்யாவந் நஹக்ரீஹி-ஹவதெனொஹூந தாஹம் நஜோ
 ஹொஷ்வாவித்ராஸ்தவ-ணவிபள நாஹம்குஜைக்ஷயிதாழி ய
 குகூலிநிஷீடிபாடிவசுனொதூஸஸுகூஸலிஷஸாரஸ்ஸார
 சிவம்ஹராஜிதஜாமெநருக்சிமெநரு ந ஜெ|| (106)

(ப.உ) ஸுய்வரூபந-ஓ ஸந்த்யாவந்தனமே! ஹவெத- உனக்கு, ஹடி-மங்களமானது, சுஹ-உண்டாகட்டும், ஹவாஸூந-ஓ ஸநாமே! துஹி-உனக்கு, நசி-நமஸ்காரம், ஹெஹி-தேவர்களே! விதா-பித்ருதேவதைகளே! தவ-புணவியள-தர்ப்பணம்செய்வதில், சுஹ-ரான்-நகபி-ஸமர்த்தனல்லேன், சுபி-தா-பொறுத்துக்கொள்ளப்பட்டும், யசு-சுவி-எங்கேயாவது ஓரிடத்தில், நிஷி-இருந்து, (யா-வசு-வா-தூ-ஸஸு) யா-வசு-யதவம்சத்து அரசர்களுடைய, சு-ஸமுஹத்துக்கு, உ-தூ-ஸஸு-சிரோபூஷணமானவனும், சு-ஸிஷி-கம்ஸினைக்கொன்றவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய (வடிவை), ஸார-ஸார-நினைத்துநினைத்து, சு-பாபத்தை, ஹாரி-போக்குகிறேன், தசு-அதையே, சு-போருமாக, ஹெ-எண்ணுகிறேன், ஹெ-எனக்கு, சு-ந-மற்றென்றால், சு-என்னப்யோஜனம்?

(106)

(தா-ம்) இப்பொழுது நீர்காலாதிக்கரமத்தை யறியாமல் க்ருஷ்ணகுணங்களைப்பாடிப் பொழுதுபோக்கா நினைநீர், பொழுதுவிடிந்தது, நித்தயகர்மாதுஷ்ட்டாரம் செய்யவெழுந்தநீரேனனச் சொல்லுகிறார்.—நித்தயகர்மாதுஷ்ட்டாரங்களுக் கெல்லாமொரு நமஸ்காரமிடிகிறேன், அதொன்று மென்னால் செய்யப்போகாது, எங்கேயாயினும் தனியேயோரிடத்திலுட்கார்ந்தது, க்ருஷ்ணனுடைய அவதார பரபாவத்தையும், அவதரித்துச்செய்த செயலையும் நினைத்துப்பாடி எனபரபங்களைப்போக்கிக் கொள்ளுகிறேன், அது எனக்குப்போதும், மற்றொன்றாலெனக்குப் பணியில்லையென்கிறார். (106)

ஹெமொவாபாகஹேசுரவாஜமநியெஹவஸிசு கந ராவ
தெஹகஸாணக ஹமஜெநுசுரணாவாஸீண ஹஜாயவ |
ஹாராநாஜ ஹ ஜமதூயமரொ ஹ வுணரீகாக்கூரோ
ஹமொவீஜநநாயவாயபவர ஜாநாநிநகாமிநா | (107)

(ப-உ) ஹெமொவாபாக-ஓ பசக்கோரகழிக்குமவனே ! ஹே
சுரவாஜமநியெ-ஓ தயாஸமுதரமே ! ஹெவஸிசு கந ராவதெ-ஓ
லக்ஷ்மீபதியே ! ஹேகாஸ கனக - ஓ கம்ஸனுக்கு ப்ருத்புவானவ
னே ! ஹமஜெநுசுரணாவாஸீண - ஓசஜேந்தரன் விஷயமான
கருபையினல் பூணனவனே ! ஹஜாயவ-ஓஸ்ரீவல்லபனே ! ஹ
ராநாநாஜ-ஓ பலராமனுடைய தபபியே ! ஜமதூயமரொ-ஓமுன்
நுலகங்களுக்கும் பெரியோனே ! ஹவுணரீகாக்கூ-ஓ செந்தாம
ரைககண்ணனே ! ஹமொவீஜநநாய - ஓகோபிகாவல்லபனே !
ராஜ-என்னை, வாய-ரகழியும், கவாமிநா - உன்னையிட்டு, வரஜ-
வேறொருதெய்வத்தை, நஜாநாநி-அறியமாட்டேன். (107)

(தா-ம) இதில, அவனுடைய குணங்களுக்கும் சேஷ்டிதவ்ரு
க்தும வாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறா— ஓக்ருஷ்ண !
நீ இப்போது இடைககுலத்திலவதரித்து, தனனைத்தானே ரகழித்து
க்கொள்ள வல்லமையற்றதாய உன்னையே ஆஸ்ரயித்திருக்கிற பசக்
கோரகழிதது, ஜாதிகுல ஜனாநாநுஷ்டாநாதிகளில் எவ்விதாயி
னும் அகதிகர்நுக்குகதியானமையைக் காட்டினாய்; அதற்கடியான
தயைக்கு நிலையிடமாடிருந்தாய்; அந்ததயை உன்னுடையமேன்மை
யினால் தலைமடங்கிக்கிடக்கில் அதைக்கிளப்பிக் கராமகொள்ளவல்
லலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனாயிருந்தாய், ஆஸ்ரீதவிரோதிகளை உருமாய்த்
தாய, இப்போதேயன்றிக்கே ருன்பும இம்மாதிரியாகவே சஜேநகர
ன்விஷயத்தில் கருணைகூர்ந்து, ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே நீயேநேரில்
வந்து அவனைஉத்தரித்தாய், ரகழிக்கும்போதெல்லாம் புருஷகாரமா
கைக்காசப்பிராட்டியை எப்போதும பிரியாதவனாயிருந்தாய், பெரி
யோனுக்குச் சிறியோன் கீழ்ப்படிந்திருக்கும் விதத்தைபலராமனுக்
குத்தம்பியாயிருந்து காட்டினாய், கீதோபரிஷத்தை உபதேசித்துஸ
கலலோககுருவாயிருந்தாய், உபதேசத்தால் திருத்தாதாரைககண்ண
முரைக்காட்டித்திருத்தவல்ல புண்டரீகாக்கூனாயிருந்தாய், ஆஸ்ரீதரு
டைய அரீஷ்டங்களைபெல்லாம் அளிக்கவல்லனாயிருந்தாய், நான
உன்னையல்லது வேறுகதியற்றவனாயிருந்தேன், என்னைக்காப்பாற
வேனுமென்கிறா, (107)

கலூரீதிருகலுறாடமுகெவகூலுபெருகளுமாமொலா
 மெருவருள்கிசுக்கரதருவெண்கெருகண்குண்டி ஸவ-பாஜெஹ
 ரிவநுநயகயபங்கெண்குண்டி காவலெமெ, வலுபெரிவெவ்விதொ
 விஜயதெவொவாறய-புபாணிக்|| (108)

(ப-உ) மறாடமுகெ-பரந்ததிருநெற்றியில், கலூரீதிருகலு-
 கலூரீநாமத்தையும், வகூலு-பெரு-திருமார்பில், களாமு-பெரு - கெள
 ஸ்தபமெனகிற மரகதபபச்சையையும், மாலாகுமெ. நுனிமூக்கில்,
 மவருள்கிசு புதிதானமுத்தையும், கருதெரு - திருக்கையில், வெ
 ண்கு-குழலையும், கெரு-முன்கையில், கண்கு-வளையையும், ஸ-
 கெ-சரீரமுழுதும், ஹரிவநுந-சுவப்புச்சநநமும், கெரு-கருத்
 தில், மெருவலி-முத்துமாலையையும், கருவநு-அலங்கரித்துக்கொண்
 டவனுக்கொண்டு, (மொவலுபெரிவெவ்விதொ) மொவலு-கோபி
 கைகளினால், பெரிவெவ்வித-சுற்றும்வளைப்புண்ட, மொவாறய-
 புபாணிக்-ஆயர்தலைவனுன பரீக்ருஷ்ணன், விஜயதெ-விளங்குகிறான்.

(தா-ம்) கீழ் அவனுடைய குணங்களைச்சொல்லி, இதில், அவ
 னுடைய அலங்காரத்தை நினைக்கிறார். -பரீக்ருஷ்ணன், முகத்தில்
 கலூரீதிருகலும், கருத்தில் தொங்குகிற கெளஸ்தபமணியும்முத்
 துமாலையும், முக்குதானியில்முத்தும், கைத்தலத்தில் பிடித்த ஊது
 குழலும், மணிக் கட்டுக்குக் கீழ்ப்புண்டவளைகளும், உடம்பெங்கும்பூ
 தினசந்தநமுமாய்க்கொண்டு கோபஸ்தரீமண்டலமத்யத்தில் விளங்
 காகின்றனன்கிறார். (108)

மொகாநுநயநுபுரூபுதீபு-புரபநுகோணீராமாநுஹ
 ஷபயநபெருமாதிரிவபநுமாதிரிவஸயநமொவநுநயநயந
 மொவாநுபுரூபுதீபுநுபு-புரபநுபுலபுலபுரபு ஜபுபுபெரு
 ஜாராய-புபுரபுபுவிஜயதெ வஸீதிநாடிஸிபொ|| (109)

(ப-உ) ஸிபொ - பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணனுடைய, வஸீதி
 நாடி-குழலோசையானது, மொகாநு-ஊநங்களை, உநயநு-மிக்க
 மத(பு)மேறப்பண்ணு நின்றகொண்டும், பூ-தீ-வேதங்களை, மெ
 வரயநு-ஸ்தோத்ரம்செய்யும்படி பண்ணுநின்றகொண்டும், கோப
 ணீராமாநு-மரங்களை, ஹஷபு-தளிர்க்கப்பண்ணுநின்றகொ
 ண்டும், பெருமாத கற்களை, விபுபுபுநீராக உருக்காநின்றகொ

ண்டும், ஜோதா-மான்முதலியதிராயகருகளை, விவஸயத்-பரவசமாகப் பண்ணினனாகொண்டும், மொஷுந்-பசுக்களை, சூரந்யத்-களிக் கப்பண்ணினனாகொண்டும், மொவாந்-இடையாகளை, வஜ்ரயத்-உதஸாஹமுடையவாகளாகப் பண்ணினனாகொண்டும், ஜோதா-நுஷிகளை, ஜோதா-நுஷிகளை மூடப்பண்ணி தயாநபரவசமாக காரினனாகொண்டும், வஜ்ரயத்-ஏழுஸவரங்களை, ஜோதா-வநுத்திபண்ணினனாகொண்டும், ஜோதா-புஷ்-பரணவராதததை, உஜ்ரயத்-சொல்லாநினனாகொண்டும், விஜயத்-விளங்குகிறது (109)

(தா-ம) இதில, அவனுடைய வேணுகாரத்தைக் கொண்டாடுகிறார். —க்ருஷ்ணன் ஸகலவேதவாக்யங்களுடும் வேணுகாரத்திலே இசைத்து மீட்டி, ஸகலவேதஸாரமான பரணவத்தினாததம் ஸபபுடமாகத்தோற்றமபடி குழலாதினபோது, ஸபதஸவரங்களுமெழாநின்ற அக்குழலோசையானது, பராஜஞரை மதிமயக்கிபிச்சேறப்பண்ணிற்று, காடடிவமேடும் மருகங்களைமேயந்த புல்கடைவாயவழி சோரப்பண்ணிற்று, ஆக்களைக்களிக்கப்பண்ணிற்று, உலாந்தமரங்களைத்தளிப்பித்தது, கலலைநீராக்கிற்று, ஜிதேந்தரியான நுஷிகளை அஞ்ஜலியிட்டுத்தொழுவித்துக் கொண்டது, இப்படி ஸமஸதவஸதுக்களும் ஸவஸவபாவங்களைவிட்டு வெவவேறு ஸவபாவதையடையுமபடி பண்ணின அவவினியகுழலோசையானது ஸாவலோக பரஸித்தமாக விளங்குகின்ற தென்கிறார். (109)

இரண்டாவது ஆஸ்வாஸம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீரங்கணீ காஞாய நமீ

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்.

சூதீயாஸாஸம்

ஸ்ரீ|| சுதீயஸூத்யநம் ஸஜஸஜமதாஜ ஹஸுதஸூதநம்
வஸுதஸுதரஜஸுதொலி ராநிஸம் நுஸுதபுரஸாஸிவ |
ஹஸுதாஸிவ மிரீநு, ஜஸுததரூ வுஸுதர விஸாரித
ஸுதஸுதரூ ஸுதநஸுதர ஹஸுத வுஸுதவிஸாராயா
ஸுதஸுத || (1)

(ப.உ.) ஸஜஸஜமதாஜ - ஸகலலோகங்களுக்கு முண்டான, (ஹஸுதஸூதநம்) ஸஸூத-மங்களைங்களுக்கு, சுதநம் - ஸ்தந்தாநமானதும், (ஹஸுதஸூதநம்) ஹஸுத - அடிக்கடி ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டிக்கப்பட்ட, ஹஸுத - ஸ்ரீமதவிநிஸுதைய, ஹஸுத-குசங்கையுடையதும், (ஹஸுதரஜஸுதொலி) ஹஸுத - நசித்துப்போன, ரஜம் - ரஜோகுணத்தையும், குதொலி - துமிகுணத்தையுமுடைய (ஸத்வகுணப்ரகரண) ஸத் புருஷர்களாலே, சுதநம் - ஸாவகாஸமும், வுஸுதாஸ - எதிரில், ஹஸுதவ - ஸ்தந்தாபிக்கப்பட்டதுபோல் ப்ரத்யக்ஷதூல்யமாகக்காணப்படும்தும், (ஹஸுதாஸிவமிரீநு ஜஸுததரூ வுஸுதரவிஸாரிதஸுதாஸுதரூஸுதநம் ஸுதநஸுதரஹஸுத) ஹஸுத - கையினால், ஹஸுத - உயரவெடுக்கப்பட்ட, மிரீநு - கோவர்த்தந மலையினுடைய, ஜஸுத - சிகரங்களிலுள்ள, தரூ-மரங்களுடைய, வுஸுதர-தோப்புக்களில், விஸாரித - அலர்ந்தும், ஹஸுத - நழுவி உதிருமதுமான, ஹஸுத - கல்பகமரத்தினுடைய, ஸுதம் - புஷ்பங்களுடைய, ஹஸுதர - குவியல்களினால், ஹஸுத - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்தும், (ஹஸுதவிஸாராயாஸுத) ஹஸுதாவி - புகழ்நகையே தன்மையான, ராயா-ராதிகையினால், ஹஸுத - ஸ்தோத்ரம்செய்யப்பட்டதுமான, ஹஸுத - பவஸ்துவானது, சுத-இருக்கிறது. (1)

(தா-ம்.) முதல ஆஸ்வாஸத்தில் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸவருபத்தைநிஷ் கர்ஷித்தார், இரண்டாவது ஆஸ்வாஸத்தில், தம்முடைய இஷ்ட அநிஷ்டப் ராபதி பரிஹாரங்களுக்கு அவனே கடவான்; அதற்குரிய குணபூததியுள் ளானுமவனே, அவற்றைக்கொண்டு காராயம் செய்விகவலல புருஷகாரமும் வகையுண்டு, ஆகையால் அவனே ஆபராயணியென்று நிர்ணயித்து அவன் திருவடிகளை ஆபரயித்தாரா, அநந்தரமான இந்த ஆஸ்வாஸத்தில், புருஷாரா தம்முமவனையென்று அறுதியிட்டு அதுபவிககிரா.

தாடகளே ஜகதீஸ்வரர்களாக அபிமானித்திருக்கிற ப்ரஹ்மருதரேந்த்ரா திகளுக்கும் நாமே நமமுடைய பௌருஷத்தால அபீஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கிற ஸ்வதந்தரருக்கும், தேஹாதிரிக்தமான ஆத் மா வேறென்றிலலை பென்கிறவர்களுக்கும், தன்னுடைய போஷணத்தில் பிறாணையையே எதிர்பார்த்திருக்கும் பஸ்வாதிகளுக்கும் அவரவர்களுடைய அபீஷ்டங்களை யளிக்கும்வனாயிருந்தான்; ஸ்ரீதேவியனுடைய வடிவழகிலிட்டு பட்டு, அவளுடைய முகமலர்த்திககாக சேதநனசெய்யுமடிமையை ஒன்றுபத் தாககி ஸ்வீகரியாநின்றான்; ஸதாசாரம, ஸதஸங்கம், குருசுஸ்ருஷை முத லானவற்றால் மஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும்டக்கி ஸதவகுணத் தைமேலெழப்பண்ணி யோகாப்யாஸத்தில் நின்று பகதிசெய்கிற பாகவதர் க்கு மாஸஜ்ஞாநத்தில் ப்ரதயக்ஷம்போலே காணநின்றான்; கோவர்த்தநகி ரியை யெடுத்தபோது கொடிமுடிகளிலுள்ள கற்பகமரங்களைசந்து அவற்றி ன்புஷ்பங்கள் இவனமேல்சொரிய அவ்வழகைக்கண்டு அருகிருந்த ராதிகை முதலிய கோபிமார்களும் மற்றவர்களும் புகழாரிங்க, இப்படிப்பட்ட க்ருஷ ணனும், அவனுக்கு இக்குணங்களுமொன்று மிலலையென்று சொல்லப்போ காது, ஏதாத்ருசகுண விசிஷ்டனய்க்கொண்டு ஸ்ருதி இதிஹாஸபுராணவக ளிலே ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்ற னெனகிருந்.

(க)

ஸூ|| ராபாராயிதவிஹ்ராஜீ-தரஸம் யாவித்யுர
தூகரம் ஸாபாரணபுஷ்பஜிதஸஹஜெஷ்வராநநா
ஜோரஸஹ || சூருஜி ஹரிநீமமவ-தாரா-தா
ஸவபுஷ்பநிவ-பாபணம் வாயு-வெணவிகம்விஜ-புஷ்ப-
ரஸ-புஷ்ப-பிஷ்பிதூஜிஹம் ||

(2)

(ப - உ.) (ராபாராயிதவிஹ்ராஜீ-தரஸம்) ராபா-ராதிகை யினால், சூராயித - கொண்டாடப்பட்ட, விஹ்ரி-விவாஸங்களினால், கஜ-த - ஆப்சர்யகரமான, ரஸம் - ஸ்ருங்கார ரஸத்தையுடைய தும், (யாவித்யுரதூகரம்) யாவித்யு ஸௌந்தர்யத்துக்கு, ரதூக ரபு-ஸ்முத்தரமானதும், (ஸாபாரணபுஷ்பஜிதஸஹஜெஷ்வராநநா ஜோரஸஹ) ஸாபாரண-ஸாம்யத்தினுடைய, புஷ்ப-அடியை, புஷ்ப - அதிக்ரமித்திருப்பதும், ஸஹஜ - ஸ்வாபாவிகமுமான, ஜெஷ்வர - புன்சிரிப்பையுடையதுமான, சூநநகஜோரஸஹ - முக

கமலத்தையுடையதும், (ஹரிநீல மவ-ம்-ம-ரா-தாலவ-ல்-ஸ் நிவ-பா-
வண-ல்) ஹரிநீல-இந்தரநீலமணியினுடைய, மவ-ம்-அபிமாநத்தினு-
டைய, ம-ரா-தா-செறுக்குனுடைய, வவ-ல்-ஸ்-ஸ்மஸ்தமானசெல்-
வத்தையும், நிவ-பாவண-ல்-நிரலிப்பதும், வெணவிக்-ல்-குழலா-
துகையையே நிரூபகமாகவுடையதும், (விஜ-ஹ்-ய-ரா-ல்) விஜ-ஹ்-உல-
கத்திலுள்ள ஸுநதரமான ஸமஸ்த வஸ்துக்களைக்காட்டிலும், உய-
ரா-ல்-ஸ்-ஸ்நதரமானதும், ஜெ-ஹ்-லி-லி-கூ-ல்-ஸர்வோத்தமமானதும்,
வா-ல்-ஸ்-இளம்பருவமுற்றதுமான, ஜெ-ஹ்-தேஜஸ்ஸை, சூ-ல்-வெ-
ஜ்-பா-பிக்கிறேன். (2)

(2)

(தா-ம்.) ப்ராப்யனு பரம்பருஷனை நினைத்தபோதெல்லாம் கைதொழுதுவது சேதநாக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, கீழ் அவனைநினைத்து இதில் தொழுகிறார்.

பரமரவிகைகளான ராதிகை முதலானவர்களும் கொண்டாடும்படியான ஸ்ருங்கரவிலாஸங்கையுடையனாய், அழகுக்கு நிலையிடமாய், தனக்கே அஸாதாரணமாய் ஸவாபாவிக்கமாயுள்ள முகமுழவிலையுடையனாய், இத்தரீலமாணிக்கமும் தோற்றேடும்படி ஸ்லாகயமான நிலநிறத்தையுடையனாய், ஓராபரணதிகளாலன்றியே ஸ்வாபாவிக்கமான போக்யதைமையுடையனாய், ஸர்வோத்தமனாய், வேணுகாநரஸிகளுள் ஸரீகருஷ்ணனைத் தொழுகிறேனென்கிறார்.

(உ)

(2)

சொ || கண்ணாடிமணி மதி வெவ்வவ்வெஜ் சுருணா
வழி தகிசொரவிமு ஹழ ! யதிநாடிநாரத விஹாரி
ரா நஸெ யசி நா வநாதானஸிகுபவரம்ஹம் || (3)

(3)

(ப - உ.) காரிணாட-யாண்களுக்ககு, (சுறுஷு) மதிவெவலவு) சுறுஷு-அடைபத்தகாத, மதி-நடையினுடைய, வெவலவு-பெருமை யையுடையதும், (சுரு-ணாவருவித கிரொரவிசுறுஷு) சுரு-ணா-க்ருடையினால், சுரு-வித-ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட, கிரொர-சுறு பிள்ளையினுடைய, விசுறுஷு - சரீர்த்தையுடையவனும், யதிநாட-யோகிகளுடைய, நாடவெ - ஹ்ருதயத்தில், (சுநாட-தவிஹாரி) சுநாட-த - ஸர்வகாலமும், விஹாரி- கரீடிப்பதும், (யசு-நாவநா ஹாரிகு) யசு-நா - யசுனைக்கரையிலுள்ள, வசுகு - காட்டுக் குள் (ஸஞ்சரிக்கையில்), ரவிகு - பரீதியையுடையதுமான, வர-உஹ-ஸர்வலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸை, ஹஜ பற்றுக்கிறேன். (3)

(3)

(தா-ம.) ஸாதுஜை பரித்ராணர்த்தமாகக் க்ருஷ்ணரூபவதரித்த இவன் மத்தகஜம்போன் ஈடையழகையுடையவனாய், யோகிகளுடைய திருநதயக

மலத்திலும், யமுநாதீரத்திலுள்ள அடியினைக்கவினி நாம்படி மணாப்பாய்ச்சி
ருக்கிற தோப்புக்களிலும் ஹாஷத்தானே உலாவாநின்ற நெனகிரா. (௩)

ஸ்ரோ || நியனிர்ததகல ஜமஜஜாஜ நானியனிர்தம் வி
வவவவவவவநாஜபா | நிரனாரம் ஜிஹுஜபவியு
ஜிதாம் ஸஜிஸ்தவரஸதரவ்வரம்ஜிஹம் || (4)

(ப - உ) ஸவஜமஜ - எல்லாவகங்களையும்; நியனிர - அடக்கி
யாளவஸஸ்தம், (விவவவவவவநாஜபா) விவவவ - அகன்றிருக்கி
ற, விவவவவ - கண்களினாலிடப்பட்ட, சூஜபா - கட்டளையினால்,
நியனிர்த - அடக்கியாளப்பட்டதும், ஸஜிஸ்தம் - எல்லாவற்றை
க்காட்டினும், (வ்ஜாஜநாநியனிர்த) வ்ஜாம நா - இடைச்சியி
னால், ஸரஸதரஸ் - மிகவு மாநதஜநகமானதுமான, தக - அப்படிப்
பட்ட, வரம்ஜிஹம் - பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸானது, ஜி - என்னுடைய,
ஹுஜபவ - நெஞ்சில், நிரனாரஸ் - ஸாவகாலமும், வியுஜிதா - வ்ரு
த்தியடைபட்டும், “ஸஜிஸ்தம் ஸரஸதரஸ்” என்பதற்கு - எல்லாப்
ரதேசங்களிலும் ஆநந்தமயமானதும் என்று மாத்தமாம். (4)

(தா-ம) ஸகலலோகங்களையும் தன்புருவத்து நெளிப்பினாலடக்கி யாள
வல்ல க்ருஷ்ணன், கோபிமாகள் கணன்றபார்வையால் கட்டளையிட அது
க்கமைந்து நடலாநின்றன, இப்படி ஸாவஸுலபனான அவன் என்னுடைய
நெஞ்சுக்கு எப்போதும் மறைவற்றுத் தோற்றக்கடவானென்று பிராததிக்
கிரா. (5)

ஸ்ரோ || சுநவ-வ்-வ்-திஜகூநி விவவகாஜி ஸ்வா
நவ வ்ஜாநாநிவிவாவிநீ வுஸநிநம் வெஷண
ஹிஷாநியஸ் | ஜநெஸரஜிவாஜிஜிப-பரிபிவா
ஜிஷ வ்ஜிபாய, வ்ஜெசுநெநிதாஜி, யளவநவநம்
கெஸொரகஸொஜிணம் || (5)

(ப-உ.) (சுநவ-வ்-வ்-திஜகூநிவிவவ) சுநவ-வ்- காமனுக்கு,
வ்-திஜ-நேரொத்ததான, காஜி-அழகினுடைய, வெஷண - அதி
சயத்தைபுடையதும், (காஜி-ஸ்வாநியவஸ்) காஜிஸ் - மேகங்கரு
க்கு, வ்ஜிபாய - சுற்றமானதும், (வ்ஜாநாநிவிவாவிநீ) வ்ஜா
நிபாய - ப்ருந்தாவநத்திலுள்ள, விவாவிநீ - பெண்
கூடிததில், வுஸநிநம் நிரந்தர ப்ரேமத்தை புடையதும்,

வெண்ணெய் அங்காரத்தினால், உலர்ஷாப்யஸ்து - நிறைந்த ஆபரணங்களை யுடையதும், (உந்ஷெரஜோஷாப்யஸ்து) உந்ஷெர - சிறுநகையோடு கூடின, உலர்ஷாப்யஸ்து - முகபங்கஜத்தையுடையதும், (உயாநிஷ் ஷாப்யஸ்து விஷாப்யஸ்து) உயாநிஷ் - போகயத்தையினால், உயாநிஷ் - பூர்ணமான, விஷாப்யஸ்து - கோவைப்பழம்போன்ற வாய்க்க ளையையுடையதும், கெசொராக்ஷ - பாலப்பிராயத்தோடு ஸைமன் தித்ததுமான, ஸாஷிஷ்ண - ஸரீர்க்ருஷ்ணனுடைய, உஷ் - இந்த, (கந்ஷிதாஷ் - உயஸ்து) கந்ஷித - மேல்மேல் பளிர்ந்துவருகிற, ஸ்ரீஷ் - புதிதான, யஸ்து - யெளவநப்பருவத்தை, உஷ் - நமஸ கரிக்கிறேன்.

(5)

(தா-ம்.) இவனுக்கு இளம்பருவம் சிறிது கழிந்ததும் சிறிது கழியாதது மாயிருக்கும்போதே யெளவநப்பருவம் மேலவியுந்து தளிர்ந்தோருகுவளரத் தொடங்கிற்று, அப்பொழுது இவனுடம்பில் மந்தனும் இவனழகுக்குத்தோற்றுப் பின்னடியிட்டோமபடியான ஸௌந்தர்யவிஸேஷமும், இடையற்று நெருங்கின மேகராசிபோல் கண்டார் தாபமாறுமபடி இருண்டு தளதளத்து நிழலோடுகிற லாவண்யமும், முகத்தில் அபூர்வமான முறுவலும், அதரத்தில் எப்போது மில்லாத இனிமையும், அவயவங்களில் அப்பருவத்துக்குரிய ஆபரணங்களும், நெஞ்சில் பருவத்துப்பெண்கள்மேல ஆஸக்தியும் காணவந்த தென்கிறார்.

(6)

ஸொ|| ஸ்ரீஸுதோநுஷ்ரீஸுதநிஜாநுலாவ ஶாராப்யஸ்து
விம ஹிம-ப்யஸ்துவிமயஸ்து | ஸ்ரீஸுத யஸ்து யஸ்து
ஸொராவ ஶாஷ்ரீஸுத கிஷிவிஷாஷ்ரீஸுத நவெஷ்ரீ

(ப-உ.) (ஸ்ரீஸுதோநுஷ்ரீஸுத) ஸ்ரீஸுத-ஸ்வாஸநமாகவிடப்பட்ட, ஶாராப்யஸ்து - மானிடத்தன்மையையுடையதும், (ஸ்ரீஸுதநிஜாநுலாவ ஶ்யஸ்து) ஸ்ரீஸுத - சிறிதும்விடாத, நிஜ - ஸ்வாபாவிகமான, ஶுநுலாவ ஶ்யஸ்து-மஹிமையையுடையதும், (ஸ்ரீஸுதவிமயஸ்து) ஸ்ரீஸுத-ஸ்வ யமே ஏற்றுகொள்ளப்பட்ட, விமயஸ்து சரீரத்தையுடையதும், (ஸ்ரீஸுதவிமயஸ்து) ஶுமயஸ்து - அனைவர்க்கும் மறைவின்றித்தோற்று கிற, விமயஸ்து ரஸிகஜநகருடைய, விமயஸ்து - விலாசத்தையுடையதும், (ஸ்ரீஸுதவிமயஸ்து) ஸ்ரீஸுத-நன்றாகஸ்பாசிக்கப்பட்ட, யஸ்து-யெளவநத்தையுடையதும், (ஸ்ரீஸுதவிமயஸ்து) ஶுநவ்ய-பூர்ணமாகவிடாத, ஶுநவ்ய-இளம்பிராயத்தையுடையதும், ஶுநவ்ய-

ஸர்வகாரணபூதமுமான, கிஞ்சலி-அநிர்வாச்சயமான, உஹம் - தேஜஸ்ஸா, தெ-என்னுடைய, ஜாநவஸ-ஹ்ருதயத்தில், ஜாஜி-தி களித்து வர்த்திக்கிறது. (6)

(தா-ம.) இவன், கர்மத்தினாலன்றிக்கே ஸ்வேசசையாலே க்ருஷ்ணனாகவந்தவதரித்தவன ஆகையால், மதுஷ்யரைப்போல் ரகதமாம்ஸமலமூத்ராதிமயமான நீஹீந சரீரமும், ராகதயேஷாதிகளான ஹேயகுணங்களும், ஸ்வ அஸாதாரணமாய அப்ராக்ருதமான திவ்யவிகரஹுததையும். ஜ்ஞாநசக்தியாதிருண பூர்த்தியையும், திவ்யசேஷ்டிதங்கலையும், பாலயமும் யௌவநமும் கலசின பருவத்தையுமுடையனாய், இப்போது என்னுளபுகுந்து வீனயாடாநின்றா நென்கிறா. (சு)

ஹோ||தெதெவாவாவஸுகஜமதீ ஹோஹநீயபு-வாவா
நாநாசுஷாஸாஹுஜிஹுஜிஹி காஜிவாவிஹ-வஹா||
வீணாவெணாக்ஷணிதவலித ஸ்ராவஸூராவிநா
நாஹாஜாநெய்யாநய்யாநம் நந வுணாஜி
நாபொ|| (7)

(ப-உ.) (ஸுகஜமதீஹோஹநீயபு-வாவா)ஸுகஜ - ஸமஸதமான, ஜமதீ-லோகங்களினால், ஹோஹநீய-விருமபத்தக்க, பு, வாவாஃ பெருமையையுடைய, தெ-தெ-அந்த அந்த, ஹாஹாஃ - வ்யாபாரங்கள், (நாநாசுஷாஸாஹுஜி) நாநா - மண பெண் பொருள் என்று இம்மாதிரியாகச் சொல்லப்பட்ட அநேகங்களிலுண்டான, சுஷா-பேராசைக்கு, ஸாஹுஜி-மனமொத்த துணையாயிருக்கிற, தெ-என்னுடைய, ஹுஜியெ-நெஞ்சில், காஜி-யதேச்சமாக, ஸ்ராவ-வஹா-ப்ரகாசிக்கப்பட்டும், (வீணாவெணாக்ஷணிதவலித ஸ்ராவஸூராவிநா) வீணா-வீணையோடொத்த, வெணாக்ஷணி ச-குழலினிசையினால், வலித-விளங்குமதும், ஸ்ராவ - மலர்ந்துமிருக்கிற, வஸூராவிநா - முகாந்விந்தததையுடையனாய், (நந வுணாஜி நாபொ) நந- நந்தகோபனையுடைய, வுணா - ஸக்ருதததுக்கு ஸம்ஸாரபொ - ஸமுத்ரம்போன்றவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்காட்டித் தும், ய்யாநய்யாநம் - மிகவுமினிதானவஸ்துவை, சுஹு - நான், நஜாநெ-அறிகிறேனில்லை. (7)

(தா-ம.) புத்ரவந்தகனத்ர அந்நாதிராநாவிதமாய் அதிஹேயமானஸாமஸூரிகவிஷயங்களில் ஆசையுற்றுத்திரிகிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில்-இனி

அவற்றுக்கு இடமறும்படியாக, கற்பாறையோல் ராமமற வன்னெஞ்சருவ
கூடக்கண்டால் நெஞ்சுநெகிழ்ந்து ஆசைப்படுமடியால் அவனுடையதீய
சேஷத்தவருளும் திட்யாவயவர்களும வந்து நிறையத்தோற்றவேணும்; க்ரு
ஷ்ணனுடைய வேணுகாரமும் ஸ்வாபாவிகமான முறுவலும் கூடிய வதநார
விந்தத்தோடொத்த வேறொரு அழகியபொருளைக் காண்கிரிலே ஞகையால்
அதையேவேண்டாநின்றே நென்கிறா. (௭)

ஸ்ரோ|| ஸுகூதிவிராஜுதெ ஸுரஸவெணு நிராடி
ஸுயா ரஸவஹரீவிஹார நிரவமுஹகண்டபுஷ்டெ |
வ்ருஜிவரஸுநரீ ஸுவஸரொருஹ ஸுநயுவெ
பஹலிகடா நுஜ்ஜிதிபீயபிஹுடிபய | (5)

(ப-உ) ஸுகூதிவிஃ - பாக்கியசாலிகளினால், சூடிதெ-கொண்
டாடப்படுமதும், (ஸுரஸவெணு நிராடிஸுயாரஸவஹரீவிஹா
ர நிரவமுஹகண்டபுஷ்டெ) ஸுரஸ - இனிமையான, வெணுநி
நாடி-குழலோசையாகிற, ஸுயாரஸ - அம்ருதரஸத்தினுடைய, வ
ஹரீ-ப்ரவாஹத்தில், விஹார - கீரீடிப்பதில், நிரவமுஹ - தடை
யற்றிருக்கிற, கண்டபுஷ்டெ - காதுகளையுடையதும், (வ்ருஜிவர ஸு
நரீ ஸுவஸரொருஹ ஸுநயுவெ) வ்ருஜி - ஆய்ப்பாடியிலுள்ள,
வரஸ நரீ - உத்தமஸ்தரீகளுடைய, ஸுவ - முகமாகிற, ஸரொ
ருஹ - தாமரைப்பூவிலுள்ள, ஸு-ஸ்ரேஷ்டமான, ஸுநயுவெ - வ
ண்டானதுமான, பஹலி - தேஜஸ்ஸில், பீயபி-என்னுடையதான,
ஹிபி-இந்த, ஹுபயபி மனஸ்ஸானது, கடாநு-எப்பொழுதுதா
ன், ஜ்ஜிதி - மூழ்கப்போகிறதோ. (8)

(தா-ம.) இவன் பண்ணினவேணுகாரம் பிறர்செவிக்கு இனிதாயிருக்கு
கையே பரமரவிகளுன இவனுக்கும் மிகவுமினிதாயிருக்குமாகையால்,அப்
போது வேறொன்றில் காதுகொடாதே இதையே அதயாதரத்துடன் கேட்
குமவளும், நயவுவதிகளான இடைப்பெண்கள் முகாபிந்தத்திலே-எப்போ
தும் கண்ணாட்ட முடையளும், மிகப்பெரியனான இவன இப்படி எளியனா
வதே. என்று பாக்கிய சாலிகளால் கொண்டாடப்படுமவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ண
னிடத்தில் என்மநஸ்ஸு எப்போதுலயிக்குமோ வென்கிறார். (அ)

ஸ்ரோ|| துஷாநுரெவெதவி ஜ்ஜி ஜாணு ஸுஷுநு
ஹுபெ-ஹுபஹுநுநுநு | வுஷுநுநுநுநுநு
உயெக லிநுநு க்ருஷ்ணுநு க்ருஷ்ணு
கெஹி || (9)

(ப.உ.) (புண்ணுஷ்யெகஸிபெஹீ) புண்ணு - ஸ்தூர்கர்மங்களுக்கும், ஐயா - கருணைக்கும், வஸகஸிபெஹீ - முக்யஸ்த்தாநமாயுள்ள, க்ஷுஷ்யு-பரீக்ருஷ்ணனுடைய, (காருணாகுடாக்ஷகெஷி) காருணாகருணையினுண்டான, குடாக்ஷ - கடைக்கண்பார்வையினுடைய, கெஷி - விலாஸமானது, (தூஷ்யாதூரெ) தூஷ்யா-பேரரசையினால், சூதூரெ - பெருநோய்கொண்ட, வெதஸி-(என)மனஸ்ஸில், உஹு - அடிக்கடி, ஜுஹூரணஸு - வளராரினற, (ஹோஹூநுகாரஸு) ஹோஹ-அஜ்ஞாநமாகிற, ஹோநுகாரஸு - பேரிருளை, ஹூஷு - அபஹீரியாரின்னுகொண்டு, மஃ - நம்மை, புஷ்யாதூரகதிக்கக்கடவதாக. (9)

(தா-ம.) பெருமலைபோல் சாசியிட்டுக்கிடக்கிற என்பாபத்தையெல்லாம்போகவலவல பரம்பாவறனாய், நான் பண்ணின அபராதத்தைக்கண்டு உபேகித்தமாட்டாத பரபதயாளுவான கருஷ்ணனுடைய க்ருபாகடாக்ஷங்கள், அவனைக்காணவாசையுற்றிருக்கிற என்மனதிலதோற்றி, அநாதியான அஜ்ஞாநாதகாரத்தை ஸ்வாஸநமாகப்போகுகி ரகதிப்பதாகவேணு மென்கிறார். (க)

ஸ்ரீ|| தீவிய நியஜ்ஜெனயூவாதி தவடிசுரேஹ வரஜேஹ
ஸ்யுஷ்யுதெஜஸஃ | வ்ருஜஹுவிவஹுஜீநுஹதாராஃ
ஸரஸகஸீஷ்விஸெஷ ருஷித: || (10)

(ப.உ.) (வரஜேஹஸ்யுஷ்யுதெஜஸஃ) வரஜேஹஸ்யுஷ்யு-(வேதாந்தங்களில்) மிகவுமொளிததுவைச்சிருக்கிற, தெஜஸஃ பரம்பருஷனுடைய, வ்ருஜஹுவி-இடைச்சேரியில், (ஸரஸகஸீஷ்விஸெஷ ருஷித:) ஸரஸ-பசையுற்றிருக்கிற, கஸீஷ கோபயத்தினால், விஸெஷ-அதிக்கமாக, ருஷித-பூசப்பட்டும், (தீவிய நியஜ்ஜெனயூவாதி தவடிசுரேஹ) தீவிய - எமஸ்தமான, நியஜ்ஜெனயூ- வேதாந்தங்களினால், யூவாதி-தொண்டாடப்பட்டு மிருக்கிற, வடிசுரேஹ-பாதபத்மத்தை, வஹுஜீநுஹ-சூதிக்கிறோம். (10)

(தா-ம.) எகலமான உபரிஷத்துக்களும் அதயாதரத்துடனே கொண்டாடாநிற மேன்மையையுடையதாய் எவ்வளவுஜ்ஞாநாதிகராலும் ஆராய்ந்தறியப்போகாத க்ருஷ்ணனுடைய சரணாவந்தமானது, இடைச்சேரியில் ஆக்கக்கட்டும் தொழுவங்கள்தோறும் திரிந்து அங்குள்ள பசும்சாணியினால் பூசப்பட்டு விளங்காநின்றது; இந்த எளிமையே நமக்குத் தஞ்சமென்று நான் கொண்டாடாநின்றேனென்கிறார். (க)

யடிஉநீயு) கூவயடிஉ - கரிநெய்தல் பூவினிதழ்மொல், நீயு-
நீலவாணத்தையுடையதுமான, காணிவயிரா - காந்திவெள்ளத்தை,
சுதிவயவாஹாரா - பேராசைகொண்ட, உலாஹாரம் மொவநா
ஹாரா-இரண்டு கண்களினால், தெ-அப்படிப்பட்ட, வயு-நாங்கள்,
ஸுபுஸுஸுவி-ஒருகாலாகிலும், வரிவாது - பாரம்பண்ணுகை
க்கு, கூடாநு-எப்பொழுதுதான், வாரவாரி-ஸுமர்த்தரானோம்.()

(தா-ம்.) இப்படி அவனைக்காணவேண்டுமென்று பேராசைகொண்டுஇது
வரையிலும் காணப்பெறுதே நின்று துடிக்கிறநாம, இனியாகிலும், இடைச
சிகள் தங்களாலானமட்டும் கண்களாலாவதுபவிதவீட; அதில் சேவித்த
தாய், அவர்களுடைய ப்ஸாதமாக பராப்தமாய், கரிநெய்தற்பூவினிதழ்மொ
ல்நீலவர்ணமாய், இடைச்சேரியெங்கும் வெள்ளமிட்டுத் தேர்க்கிக்கிடக்கிற அ
வனழகை நமமுடைய இரண்டுகண்களும் நிறையும்படி ஒருகாலாகிலு மதுப
விக்க எப்போது விதிக்காமோ வென்கிறார். (கஉ)

ஸ்ரீ|| வெவாஷயொஷிதநுமீதயளவநம் கொலுஷு
நிதவெணுநிஸநடி | ஸாரஹுதஜிவிராஸுபீ ஷா
யாஜதாரஸமொவநம்ஹஜெ|| (13)

(ப-உ.) (வெவாஷயொஷிதநுமீதயளவநடி) வெவாஷ - ஆய்ப்
பாடியிலுள்ள, பொஷிசு-இடைச்சுகளினால், சுநுமீத-இடைவீடா
மல்புகழப்பட்ட, யளவநடி - பௌவரத்தையுடையதும், (கொலுஷு
நிதவெணுநிஸநடி) கொலுமந்தமான, ஸுநித - மேசகர்ஜநம்
போன்ற, வெணு - குழலினுடைய, நிஸநடி - ஒலியையுடையதும்,
சுலிராஸுபீ ஷாடி-அழகாகிற செல்வத்தினுடைய, ஸாரஹுதடி-
ஸாரமானதும், தாரஸமொவநடி-செநதாமரைபோன்ற கண்களை
யுடையதுமான, யாஜ-சேஜஸ்சை, ஹஜெ-ஆபரயிக்கிறேன். (13)

(தா-ம்.) அழகெல்லாமிடக்கே குடிகொண்டிருக்கிற தென்னும்படி ஸர்
வாங்குநந்தராய், அநிலும் கண்ணழகுவிஞ்சினவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை,
அவன் குழலெடுத்ததாநிற்க, அவனுடைய பருவத்தை கோபிமார்கள்கொ
ண்டாட, அவ்வவஸத்தையிலே கான் பஜியாநின்றேனென்கிறார். (கஃ)

ஸ்ரீ|| மீயயாவலிதயாவஹுதஜிவிராஸுபீ ஷா
நிதவெணுநிஸநடி | ஸாரஹுதஜிவிராஸுபீ ஷா
யாஜதாரஸமொவநம்ஹஜெ|| (14)

உமதிவாஹநு ஹரெவ்விநுர ஸுஜநாவந கௌக
உஜவநந்தவாகிசொரஹஜெ|| (16)

(ப-உ) சூளனாதிஷ்டி-ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய, (வா ஹநமான) உநுக் - மயிலானது, யஸு - எந்தக்ருஷ்ணனுடைய, (ஸௌவாஹ ரெ-குழற்கற்றையினால் (குழற்கற்றையைப்பார்த்து), யஸு-எந்தவநத்தில், நுதகு-நர்த்தநமசெய்கிறதோ, யுஜ-பெட்டி - ருத்ரனுடைய, வுஷ்டி-வாஹநமான நந்தியானது, யஸு - எந்தக்ருஷ்ணனுடைய, (வொஷஸுரலி) வொஷ ஆய்ப்பாடியிலுண்டான, ஸுரலி-பசுவை, ஜிவநு-மோந்ததாய்க்கொண்டு, யஸு-எந்தவநத்தில், உபநுதி-கொழுப்பேறியிருக்கிறதோ, ஹரெ-இந்த்ரனுடைய, விநுர-வாஹநமான ஜராவதமானது, யஸு-எந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, விநு-மதி-விலாஸமான நடைபை, வாண-ஆசைப்பட்டதாய்க்கொண்டு, யஸு-எந்த வநத்தில், ஸஜ-நடக்கமுயன்றதோ; தசு-அந்த, (ஸுநாவநகௌகஉஜவந) ஸுநாவந-ப்ருந்தானந்திலிருக்கிற, கௌகஉஜ - கல்பகவ்ருஷ்த்தினுடைய, வநு-தோப்பையும், தசு-அந்த, கிசொரஹ - சிவனுனகருஷ்ணனையும், ஹஜெ-ஆஸரயிக்கிறேன். (16)

(தா-ம்.) ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ப்ருந்தாவநத்துக் கற்பகக்காவில்சென்று பசுக்களைமேயாநிற்க, இவனைத்தொழுகைக்கு வாஹமேறிவந்த தேவகணங்களில் குமாரஸ்வாமியினுடைய வாஹமான மயிலானது இவன் தலையிலணிந்தமயிலிறகைப்பார்த்தது, இங்கோர்மயிலுலாவுகின்றது என்று நினைத்துக்களித்துத் தோகையைவிரித்தாடாநின்றது; ருத்ரனுடைய வாஹமான வ்ருஷபமானது, சிற்றின்பத்தையே பயனாகக்கொண்ட அறிவுகேட்டாலே அப்பசுக்களின் பின்புறத்தைமோந்து காமவிகாரத்தையடையாநின்றது; இந்த்ரனுடைய வாஹமான ஜராவதமானது, இவனுடைய நடையழகைக்கற்கமுயலாநின்றது; இப்படி எல்லாரும வந்துபணியரின்ற அந்தக்ருஷ்ணனையும், வந்த அனைவர்க்கும் அவரவர்களிடத்தையளியாநின்றஅக்காட்டையும் தொழுகுதெனென்கிறார். (கசு)

ஸுர|| சுரணாயரா ஜுதவிஸெஷிதஸிதம் வரூ
ணாயராநுமதவண-வெவலவ | தரணாயரவிநு
உஷ்டிவ-வொவநஜுரணாயரவிவாஸுயெ||

(ப-உ.) (சுரணாயராஜுதவிஸெஷிதஸிதம்) சுரண-சிவந்திருக்கிற, சுபர - கீழுதட்டிலுள்ள, சுஜுத - அம்ருதத்தினால், வி

செஷித-கூடியிருக்கிற, ஸ்வித-சிறிபடைபுடையவனும், (வருணா உயாநுமதவண-வெவலவு) வருணாபய-ஸமுத்ரத்தை, சுநுமத-அதுஸரித்திருக்கிற, வண-நிறத்தினுடைய, வெவலவு-பெருமையையுடையவனும், (தருணாபயவிஷுஷைவ-வெவலவு) தருண-அப்போதலாந்த, சுரவிநு-தாமரைப்பூவினுடைய, டுஷ-இதழ்போல், ஶீவ-நீண்ட, வெவலவு-சண்களையுடையவனும், கருணாகுடிய-தயாஸமுக்ரமுமான, கண்டவி - அபூர்வமாகத்தோற்றின, வொலு-புரீக்ருஷ்ணனை, சுருபெ-தொழுகிறேன். (17)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணனுடைய, கடல்போன்ற நிறத்தையும், அதுக்குப் பரபாகமாய் சிவந்தவிளங்குகிற அதரத்தையும், அதின்மேல் வெளுத்துப்பா யாநின்ற முறுவையும், அப்போதலாந்த தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையும் தொழுதென்னுகிறா.

(கஎ)

ஸ்ரோ||வாவணுவிவீரவிதாஹ-வொஷா மவொஷா
ரொவிதவ-வணு-வெவலவு | காரணுயாராடக
டாகுஷிராமா வொவாடி வொவலவு வு வுக்ஷீ|| (18)

(ப-உ.) (வாவணுவிவீரவிதாஹ-வொஷா) வாவணு - பளபளத்த காரதியினுடைய, வீவீ-பரம்பரையினால், ரவித - பண்ணப்பட்ட, சுஹ-வொஷா - உடம்பிலெனியத்தக்க ஆபரணங்களையுடையவனும், (வொஷாவொரொவிதவ-வணு-வெவலவு) வொஷா-ஆபரணத்தினுடைய, வொ-ஸ்த்தாரத்தில், சுரொவித-ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, வுணு - க்ருஷ்ணனணியுமபடியான பாகயத்தையுடைய, வெவலவு - மயிலிறகையுடையவனும், (காரணுயாராடக டாகுஷிராமா) காரணு-கருணையினுடைய, யாராட-ப்ரவாஹத்தி (பரம்பரையி)னால் பூர்ணமான, டாகுஷ-கடைக்கண்பார்வையினுடைய, ரொவாடி-வரிசையையுடையவனும், வொவாடி-பருவத்தில் சிறுமியனொருமான, (வொவலவு-வொக்ஷீ) வொவலவு-ஆயக்குலத்துக்கு, வொக்ஷீ-ஸகலார்த்தங்களையுமளிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனாகிய வொக்ஷீயை, வொ - பற்றுகிறேன். (18)

(தா-ம்.) ஆபரணமிட்டாற்போல் விக்ரஹத்தை விளங்கப்பண்ணுநின்ற தாய், க்ருஷ்ணந்தோறும் பொருகுவாராநின்ற ஸ்வாபாவிமமான லாவண்யத்தையுடையனாய், பூஷணமென்கிற பேருக்காகத்தலையில் மயிலிறகையணிந்த

செஷித-கூடியிருக்கிற, ஸ்வித-சிறிபடைபுடையவனும், (வருணா உயாநுமதவணு-வெவலவு) வருணாபய-ஸமுத்ரத்தை, சுநுமத-அதுஸரித்திருக்கிற, வண-நிறத்தினுடைய, வெவலவு-பெருமையையுடையவனும், (தருணாபயவிநு-உவ-உவ-உவ) தருண-அப்போதலாந்த, சுரவிநு-தாமரைப்பூவினுடைய, உவ-இதழ்போல், உவ-நீண்ட, வெவலவு-சண்களையுடையவனும், கருணாகுமய-தயாஸமுத்ரமுமான, சுண்டி - அபூர்வமாகத்தோற்றின, வொலு-புரீக்ருஷ்ணனை, சுருபெ-தொடிகிறேன். (17)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணனுடைய, கடல்போன்ற நிறத்தையும், அதுக்குப் பரபாகமாய் சிவந்தவிளங்குகிற அதரத்தையும், அதின்மேல் வெளுத்துப்பாநின்ற முறுவையும், அப்போதலாந்த தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையும் தொழுதென்கிறார். (கஎ)

ஸ்ரோ||வாவணுவிவீரவிதாஹ-உஷா - உஷாவஷா
ரொவிதவ-ணு-வவ-உஷா | கார-ணு-பாரா-உக
டாக்ஷிணாம - வொலு-உஷாவ வு-உஷா|| (18)

(ப-உ.) (வாவணுவிவீரவிதாஹ-உஷா) வாவணு - பளபளத்த காரதியினுடைய, வீவீ-பரம்பரையினால், ரவித - பண்ணப்பட்ட, உஷா-உஷா - உடம்பிலெனியத்தக்க ஆபரணங்களையுடையவளும், (வ-உஷாவஷா-ரொவிதவ-ணு-வவ-உஷா) வ-உஷா-ஆபரணத்தினுடைய, வ-ஸ்த்தாரத்தில், சுரொவித-ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, வ-ணு - க்ருஷ்ணனணியுமபடியான பாகயத்தையுடைய, வவ-உஷா - மயிலிறகையுடையவளும், (கார-ணு-பாரா-உக டாக்ஷிணாம) கார-ணு-கருணையினுடைய, பாரா-உ-பரவாஹத்தி (பரம்பரையி)னால் பூர்ணமான, டாக்ஷ-கடைக்கண்பார்வையினுடைய, ஶாவா-வரிசையையுடையவளும், வொலு-பருவத்தில் சிறுமியளமான, (வவவவ-ஸ-உஷா) வவவவ-ஆயக்குலத்துக்கு, உஷா-ஸகலார்த்தங்களையுமளிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனாகிய ஸக்யமியை, உஷா - பற்றுகிறேன். (18)

(தா-ம்.) ஆபரணமிட்டாற்போல் விக்ரஹத்தை விளக்கப்பண்ணுநின்ற தாய், க்ருஷ்ணந்தோறும் பொருகுவாராநின்ற ஸ்வாபாவிமமான லாவண்யத்தையுடையளும், பூஷணமென்கிற பேருக்காகத்தலையில் மயிலிறகையணிந்த

(மீதிவிஹஜஸூத்ரவஸுதெயுணாபுணாஜாஜுதெ) மீதி - ராகத்தினுடைய, விஹஜ - பரஸ்பரபேதங்களோடு, ஸூத்ர - சொந்திருக்கிற, உஸக-வினங்காநின்ற, வெணாபுணாஜ-வேணுகாநமாகிற, சுஜுதெ-அமுதையுடையதும், (அவிதஸுரெ) அவித - ம்ருதவான, ஸுரெ-முறுவலையுடையதும், (ராயுரெருகரெஸ) ராயுரெ-போக்யதையாகிற, வனகரெஸ- ஒரே ரஸத்தையுடையதுமான, (ராயுரெயந அவிதஸு) ராயு - ராதிகையினுடைய, அவித-கண்களினால், அவிதஸு - கொண்டாடப்பட்ட, ருரெரு- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ருவஜுருகரெ - சந்த்ரன்போலும் கமலப்பூப்போலுமிருக்கிற முகத்தில, ரீயு-என்னுடையதான, ரு-மநஸஸானது, ரு-ஸநதோஷததுடன், ரு-அமுந்தினிந்தது. (22)

(தா-ம்) கருஷ்ணனும ராதிகையுமாக விருகம்காலத்தில் தொழாநின்றேன், அப்பொழுது அவன் தன்கண்ணழகாலே இவனைமயக்கி எனக்குப்புருஷகாரம் பண்ணினான், பின்பவன ஒருமுறுவல்செய்துவேணுவையெடுத்ததுஅமுதவெள்ளத்தைப் பெருக்கினுற்போல் அதிவிசித்ரமான ராகங்களைப்பாடி, பஹு விலாஸத்துடனே பரிபூர்ணமாக என்னைகடாக்கித்தது பரிதிபண்ணுநின்றான்; அப்பொழுது என் மனமானது ஆநந்தத்தையடைந்து, அதிஸுந்தரமான அவனுடைய முககமலத்தையே பினைத்து அவகேயமுந்திவிட்டதென்கிறா.

(உஉ)

ஸுரா|| ஸரணாமதவஜ்ரவஜ்ரெஸரணெ ஸாஜ்யஸு
ஸுரெவெவெ | சுபபாயுதமொவவிமுஹெகிபடி
சுநுநுமயாஜெஹவயு|| (23)

(ப-உ.) (ஸரணாமதவஜ்ரவஜ்ரெ) ஸரணசூத-சரணமடைந்தவர்களுக்கு, வஜ்ர - வஜ்ரத்தினால் செய்யப்பட்ட, வஜ்ரெ - கூடானதும், சுபபா - கருணையினால், (யுதமொவவிமுஹெ) யுத-அங்கீகரிக்கப்பட்ட, மொவவிமுஹெ - இடையன்வேஷத்தையுடையதுமான, ஸாஜ்யஸு - விஷ்ணுவினுடைய, வெவெவெ-விபவமாகிய கருஷ்ணவதாரமானது, ஸரணெ - ரகஷகமாயிருக்க, வயு-நாம் - சுருஷ்-வேறுன, கியசு- எந்தவஸ்துவை, ருமபாஜெஹ-தேடுவோம். (23)

(தா-ம்.) ஸம்ஸாரத்திலுமுந்தி மங்கிப்போகிற ப்ராணிகளையுத்தரிக்கவேணுமென்கிற கருணையினால் வந்தவதரித்தது, தன்னைச்சரணம்டைந்தாரைத்தன்கீழமைத்துக்கொண்டு ஒருநாளும் மளித்ததுவாராதபடிக்கவல்லன

க்ருஷ்ணன் நம்மைக்ஷிக்கக்கூடாதிருக்க நாம் மற்றொருவரை எனதேடிப் போகவேண்டுமென்கிறார். (உச)

ஸ்ரோ|| ஜமத்ருயெகாநாஜெநாஜிஹிதி வெதஸ்யஜ
ஸ்ரஜஸ்தியதூ|| ரஜாஸஜாஸாஜிதஸளகூஜாய-
ராயாஸநாஹாமரஸஜெஹிஜி|| (24)

(ப-உ.) (ஜமத்ருயெகாநாஜெநாஜிஹிதி) ஜமத்ருய - மூன்றுவகைகளுக்கும், வனகாநா-மூக்யமான, ஜெநாஜி-நெஞ்சுடைய ப்பண்ணுமெழிலுக்கு, ஹிதி-இருப்பிடமானதும், (ரஜாஸஜாஸாஜிதஸளகூஜாய) ரஜா-ருக்மிணியினால், ஸஜாஸாஜித - அதுபுவிக்கப்பட்ட, ஸளகூஜாய-மேன்மையைபுடையதும், (ராயாஸநாஹாமரஸஜெஹிஜி) ராயா-ராதிகையினுடைய, ஹித-கொங்கைத் தலத்திலுண்டான, ஸுஹாம - (போக்யதையின்) பரப்பினுடைய, ரஸஜெஹிஜி - இனிமையை யறிந்ததுமான, ஜிஜி - தேஜஸ்ஸானது, ஜிஜி-என்னுடைய, வெதஸி-மநஸஸில், கஜஸ்ய-எப்பொழுதும், ஸ்தியதூ-நித்யவாஸம் செய்யப்டும். (24)

(தா-ம.) த்ரிலோகஸுந்தரனாய், பூப்படிவம் வாழும்படியான ஸௌகுமார்யததையுடைய ருகமிணீதேவியுடைய கொண்டாடி அநுபவிக்கும்படியான அதிஸுகுமாரனாய், ராதிகாஸமாஸ்லேஷ ததபரணைக்ருஷ்ணன் என்மனதில் எப்போதும் வாஸமபண்ணக்கடவானாக வென்கிறார். (உச)

ஸ்ரோ|| வயஜெதவிஸூஸிஜி கரூணாகரஜெதெ-
கிவஜனூஜாஜெ | கவிவவிவொதவஜெத வவஜெத
ரஜிதிரியம் வொவஜெ || (25)

(ப-உ.) விவொ-ஸ்வாமியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! வனதெ - இந்த, வயஜ-நாங்கள், கவிஜ-உன்னுடைய தேஹத்தில், (கரூணாகரஜெதெ-கிவஜனூஜா) கரூணா-தமையுக்கு, ஸுஹாம-இருப்பிடமான, ஜெதெ-கிவஜனூஜா-உகமொழியினால், விஸூஸிஜி-விஸுவாஸத்தைப்பண்ணுகிறோம், கவிவ-மேலும், தவ-உன்னுடைய, வஜெதெ-ஸுந்தரமான, வொவஜெ-இளம்பிராயத்தில், வயஜ-இந்த, ஜிஜி-புத்தியானது, வவஜெதரா-பேரரசைகொண்டிருக்கிறது. (உச)

(தா-ம.) ஓகருஷ்ண! ஸம்ஸாரதாபதிலடிபட்டு அதையணைத்துக்கொள்ளுக்கொண்டு அஸமாதாராய் பெருவீடாய்ப்பட்டுத் திரிந்தநாகங்கள், உன்திரு

மேனியை, ஸதலதாபவகளை யுமாற்றவற்றாய், கருணையாகிற பெருநீர் நிறைத் தஸமுத்ரமாகப் பெரியோர் சொல்லக்கேட்டு அதை நம்புகிறோம்; அதிலும ல்லாமல், அதிஸுத்ரமாய், அதிசபலமான உன்னுடைய பால்யத்தையாழ்ந்ததுபவித்து எனமனமானது விடாயைத்தோத்துக்கொள்ள விரும்பாநின்ற தென்கிரார் (26)

ஸ்ரோ|| வதவாஹரஃ கொவி வதஃஸ்ரீவதவாஹநஃ||

உதவாஹரஹரஃ துஃஸுதவஃஸ்ரீவதவாஹநஃ|| (26)

(ப-உ.) (வதவாஹரஃ) வதவாஹ-கன்றுகள்மேய்க்கிற பிள்ளைகளோடு. வரஃ-ஸஞ்சரிக்கிற, (ஸ்ரீவதவாஹநஃ) ஸ்ரீவத - ஸ்ரீவத் ஸமென்கிற மறுவை, வாஹநஃ - ஆடையாமைகவுடைய, கஃஸுவி-லோகவிலகவுணனான, வதஃ-சிறுவனானவன், உதவாய-ஸநோஷத்தின்பொருட்டு, கஃ-எப்பொழுது, வரஃ - எதிராகப்போகிறான், ஐதி-என்று, ஸு-என்னுடைய, வொவந-கண்கள், உதவ-கெ-களிப்புற்றிருக்கின்றன. (26)

(தா-ம.) வலதுமார்பில் ஸ்ரீதேவிகு இருப்பிடமாய், மூலப் பங்குதிக்கு அடித்தாடதேவதையாய், ஸாஸேஸ்வரஅஸாதாரண சிவமமான ஸ்ரீவதஸமென்றும் மறுவையுடையனாய், ஆயப்பாடியில் கன்றுகளைமேய்த்து விளையாடாநின்ற ஆயாசிறுவனை என்கண்கள்காணவாசைப்படாநின்றனவென்கிறார்.

ஸ்ரோ|| ஸுஹரிஸுஹரிதெநொலிராஜெ ஸுஹுதரஸுலி

தஸுஹிதா நநெநுள | த்ரிஹுவநநயநெநகவொஹ

நீயெ ஸுஹலிவபவ்ஜஹாஜிதாவஸாவஃ|| (27)

(ப-உ.) (ஸுஹரிஸுஹரிதெ) ஸுஹரி - போக்யதையினால், ஹரிதெ-பூர்ணமானதும், (வொலிராஜெ) ஸுஃ - மனதுக்கு, கலிராஜெ-இனியனைவனும், (ஸுஹுதரஸுலிதஸுஹிதா நநெநுள) ஸுஹுதர-மிகவும் கோமமமான, ஸுலித-முறுவலினால், ஸுஹித-அடையாளம் பண்ணப்பட்ட, த்ரிஹுவநநுள - சந்தரன்பேற்ற முகத்தையுடையதும், (த்ரிஹுவநநயநெநகவொஹநீயெ) த்ரிஹுவந-மூன்று லோகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளுடைய, நயந- கண்களுக்கு, வநகவொஹநீயெ - ப்ரதாநமாக ஆசைப்பட்டத்தருந்ததும், வ்ஜஹாஜி-ஆயப்பாடியையடைந்திருக்கிற, ஸுஹலி-தேஜஸ்ஸல், வய-நாங்கள், வாவஸாவஃ-ஆஸக்தியையுடையவர்களாகின்றும். (27)

(தா-ம்) கண்டாருடைய கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்குமினியனும்படிபோக் யதையாவ விஞ்சினவனும், புன்முறுவல் பரவி, நிலவோடுகூடி மறுவற்றசநத ரனபோல விளங்காநின்ற முகத்தையுடையவனும், ஆயப்பாடியில் விளையா டாநின்ற கருஷ்ணனை, எங்கள் ஸமஸாரதாபமெல்லாம் தீருமபடிநாங்கள் க ண்டாறுபவிகக வாசைப்படாநின்றோ மென்கிறார். (உஎ)

ஸ்ரோ|| உவாராவநெலிகரநுவிநு நிஷுநு வீரோஉ
ரணீநிநாபெ | வுஜாஜநாவாஜதரஜஹுஜஹம்முரஜ
ஹுஜள தவமாவஸாஸம்|| (28)

(ப-உ.) (உகரநுவிநு-நிஷுநு வீரோஉ-ரணீநிநாபெ) உகர நு-தேனினுடைய, ஸிநு-திவலைகளுடைய, நிஷுநு - பெருக்கைய டைத்தான, வீரோ-லீலாததமாக ஊதப்பட்ட, உ-ரணீ - வேணுவி னுடைய, நிநாபெ - ஒலியையுடையதும், (வுஜாஜநாவாஜதரஜ ஹுஜஹம்முரஜஹம்) வுஜாஜநா - இடைபெண்களுடைய, சு வராஜ-கடைக்கண் பார்வையினுடைய, தரஜ வரினசகளாகிற, ஹு ஜ-வண்டுகளுக்கு, ஹம்முரஜஹம் - போர்க்களமானதுமான, த வ-உன்னுடைய, உவாராவநெ - வத(உ)நகமலத்தில், மாவஸாஸ ஸம்-பரீதியுடையோமாகிறோம். (28)

(தா-ம்) ஓக்ருஷ்ண! உன்முகமாகிறதே ஓ ராவந்தம,அதில்,நீவாய்வை ததுதுகிற வேணுகாரமே அவவரவிரத்ததில் துளித்துப்பெருகாநின்ற மகர நதம், அமமகரநத்தைப்பாரமபண்ணுகைக்காக,இடைப்பெண்களுடைய க டைக்கண்பாரவைகளாகிற வண்டுகளமேலவிழுநதுமொய்த்து ஒன்றோடொ னறு சண்டைசெய்யாநின்றன, இவ்விதமான அம்முகாரவிரத்ததைநானகா ணவாசைப்படாநின்றே நென்கிறார். (உஅ)

சூதாராயதமொவநாஜ்ஜுஹஸ் வீராவஸாயாவ்யா
யிவெததீ-தா ஜெயிதஜிவ ஜெஹிவந்-வெதஜ்ஜி கம்
வ்ஜஜ்ஜெஜெஜெ | ஜெஜாஜ்ஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெ
ஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெஜெ
வஸஹம்வஸுஜாஜிஜுஜுஜுஜுஜு|| (29)

(ப - உ.) (சூதாராயதமொவநாஜ்ஜுஹஸ் வீராவஸாயாவ்யா வ்யாயிவெதீ) சூதார-சிறிதுசிவந்தும், சூயத-நீண்டுமிருக்கிற, மொவந-கண்களுடைய, ஹம்-கிரணங்களுடைய, ஹஸ் - வென் ளத்தினுடைய, வீராவ-பரிசுச்சுருகாமபரிசு, வஸாயா - அமருத்தி

னால், கூடியாயினெதும் - போஷிக்கப்பட்டும், (மீதாநெயிதகிவ)
கெனெயரினெதும்) மீத-காந்தினால், கூடுயித - பெருக்கப்பட்
ட, கிவ-அதிமாதாஷமான, கெனெ - கரீடைகளினால், மாரினெ ச-
பூர்ணர்களுமாயிருக்கிற, வு-ஜூஜெனெநெ-திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள
ஆடவர்களினால், ஸீ கி - பெருத்திருப்பதும், (வெலுடாஜெ ஸீ கண வ-
விதெந) வெலுடா கி - தேவரவையிருடைய, கண - திவலைகளினால்,
வெலுவிதெந-அலங்கரிக்கப்பட்ட, வெலுடென - மலர்ந்திருக்கிற, வ
கூடநா-நா-சந்தரன்போன்ற முகத்துடன்குடினதும், (வாடாஜெ
ஜிஜெநா-வாடா ஸ-ஹம) வாடா கிஜெ - பாதமலர்களுடைய,
ஜிஜெ-மந்தமான, வு-வாடா-நடையினால், ஸ-ஹம - அழகியதும்,
கிஜெ-காணத்தகுந்ததும், கி-கிவி-அபூர்வமுமான, கி-கி-தேஜ
ஸ்ஸை, வஸ்யாஜி-பார்க்கிறேன்.

(29)

(29)

(தா-ம்.) சிறுமுத்துக்கள்போல் துளித்தவோரவையும் அலர்ந்தமுறுவலு
மான முகத்துடனே க்ருஷ்ணன், தன்னுடைய மெல்லியபாதாரவிரத்ததின
லடியிட்டி ஆய்ப்பாடியெங்கும்மெள்ளமெள்ள நடவாந் தக,அவ்வழகைக்காண
ஆய்ச்சிகள்வந்து சூழுகின்றார்கள், அவர்களைக்கண்டு இவன் மனக்களிப்புட
னே தன்கடைக்கண்களால பாாத்த ஆநந்திப்பித்து, அதுசுருமேலேவேணு
காநம்பண்ணி அவர்களுடைய மரமதவிலாஸத்தை இரட்டிக்கப்பண்ணினான்
அவ்வழகை நான் காணவாசைப்படுகிறே னென்கிறார். (உசு)

(உக)

ஸ்ரீராம ! வாணனவெணும்புகுதினும் கூறா நாகு
 தளவாயுறுதல்க்கும் வாஸ்தவம்தொழுகுணயலநலநா
 தொகிதாவாழ்ந்தோம் ! இவ்வளவெனும்புகுதினும்
 தொழுகுணயலநலநா தொகிதாவாழ்ந்தோம் !
 தவம்தொழுகுணயலநலநா தொகிதாவாழ்ந்தோம் !
 தவம்தொழுகுணயலநலநா தொகிதாவாழ்ந்தோம் !

(30)

(30)

(ப-உ.) வாணள்கையில், வெணுஃகுழல், (பாக்யதிலும்கு
ஜாராகுதள) பாக்யதிலும்குதள, வும்குதளமேன்
மையுற்ற, குகுகுதள-வடிவில், வொறுதுக்கீஃ-இளமைச்செவ்வி, வா
பெருவு-பக்கங்கனில், (புணயவரலாறொகிதாவாஜுதீராரி)பு
ணய-பிரீதியினால், வரல- (பிரீதி)ரஸத்தோடுகூடிய, குகுகுதள-த-பா
ர்வைவையுடைய, சுவாஜு-கடைக்கண்ணினுடைய, வீராஃ-ஸஞ்சார
த்தைபுடையவர்களான, வொறுஃ-பிள்ளைகள், ஜென-சிரஸ்ஸில்,வ
ஹ-பி-மபிஸிறகு, (பொருவடிநாடுஜாராஹ) பொரு - இனிதா

ய், வடிநாசுதெ ஹாரும் ஹேரெப்பிரியாத நாமரைபோன்ற முகத்தில், ஜெயுஜி-இனமைககுறி, உதி - இவ்வண்ணம், சூர-சூகா ரூ-குளிராத அவயவநகையுடையதும், கிஞ்சவி-வாக்கினால்வாணி த்துமுடியாததும், கிதவ் - தூ(ய-இ)ர்த்தஸவபவத்தையுடையது மான, ஜெயுஜி-தேஜஸ்ஸை, சுருஷ்ய-ஜெ-தேகுகேரூம். (30)

(தா-ம்) கையில பிடித்தவெணுவும், உடரபில்லென குமாரயத்தோடுகூ டின இளமையும் சுற்றிலும் சூழ்ந்த இடைப்பிள்ளைகளும், பரேமமலிகுசிவழி, நதகடைசகண்பாராவையும், மயிரமுடியிலமுடித்த மயிலீர்தும், அழகியமுகத் திலாடாநினம பேதைமையும், ஆகிய இவ்வுழகுடன சுண்டாரைமயக்கவல்ல ஸரீகருஷ்ணனைக்காண ஆராயாநினதே நென்கிறா. (ந. 0

ஹோ|| சூரபுஷ்வெணு-தரூணாயரவிஜெணராய-
ய-சாராவிவடிநாஜு-ஜு-ஹனி | சூரொக்யு-சாங்கி
ஜநாயாந ஜெவதாவம் கெகெராரகெவயவிகாவிய
காநிடஷ்டி|| (31)

(ப.உ.) வடிவெவதாம் - காடுகளில் வாழ்ந்தெய்தி தேவதைகளே! சுமயா-இந்த வநசோபாயினால், வம்-உங்களுக்கு, கிடி-என்ன உபயோகம், கெகெராரகெ - சிறுவனான க்ருஷ்ணனுடையதான, வயவ - பருவத்தில், (சூரபுஷ்வெணு-தரூணாயரவிஜெண) சூரபுஷ்வெ-ஏறியிருக்கிற, வெணு-குழலையுடையதும், தரூண-செவ் வியழியாததுமான, சுயர-வாயினுடைய, விஜெண - விலாஸத்தினால்(உண்டான), (ராயுநு)ராவிவடிநாஜு-ஹனி) ராயுநு-போக்யதையினால், சாரவி-விளங்காநின்ற, வடி-கஜூ-ஹு-முக கமலத்தை, வஹனி-வலியாநின்றதும், காசுவிவ-இதுவரைமில்லென்றும் காணப்படாததுமான, காநிடஷ்டி - காந்தியாகிற நிலைநின்ற ரேகையானது, சூரொக்யு-தாடி-பார்க்கப்பட்டும். (31)

(தா-ம்) ஓவந்தேவதைகளே! நீங்கள் வீணாகமற்றென்று மற்ருன்றுகளில் காலமழிக்கவேண்டாம்; சிவந்து தடியாநின்ற அதரமும், அதன்மேல் வைத்துதுகிற குழலும், போக்யதையைபோல் பாராமகளுடைய முகமும், வாயிட்செசொல்ல முடியாததாய், அபூர்வமாய், அதயாஸ்யாயகமான காந்தியும் ஆகிய ஸரீகருஷ்ணனுடைய இளம்பருவத்திலுண்டான அழகையநுப வித்து க்ருதாரத்தராய ஆநந்திக்கப்பாருங்க ளென்கிறா. (ந. 0

ஸ்ரீமாத் சுமந்யஸாபாரணகாணிகாஹோக்ரானமொவீ
 நபநாரவிந்ய | வுஃஸுஃவாராணஸ்யநவம் விவாஸம்
 வுண்ணுநவகுணெந வியொக்யிவெஷ்ய || (32)

(ப-உ) (சுமந்யஸாபாரணகாணிகாஹோக்ரானமொவீ-
 மற்றொருவராலுமடையப்படாத, காணிகாதேவததினெளரியினால், கா-
 ஹோ-மநோஹரமானதும், (சுக்ரானமொவீ-நயநாரவிந்ய) சூ-
 க்ரான-வசமாக்கிக்கொள்ளப்பட்ட, மொவீ-ஆய்ச்சிசுருடைய, நய-
 நசுரவிந்ய-சுண்மலாகையுடையதும், நவ-புதியதுமான, வுரா-
 ணஸ்ய-வாஸம்-அநாதிபுருஷனான நாராயணனுடைய, விவாஸ-
 மநோஹாரி சேஷடிதந்தை, வகுணெந-நகுறைவற்ற, வுண்ணு-
 ந-புணயத்தினால், வியொக்யிவெஷ்ய-பார்க்கப்போகிறேன். (32)

(தா-ம்) அநாதிவித்த புருஷோத்தமனான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய
 திவ்யசேஷடிதமானது, மற்றொருவாக்கும் பெறவொண்ணாதபடியாய் அதி-
 விலக்ஷணமான காந்தியுடன்கூடி, எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் தருப்திபிறவா-
 தபடி க்ஷணந்தோறும் புதிது புதிதாகத்தோற்றி கோபிமார்கள் கண்களார
 அநவரதமதுபாய்யமாயிருந்தது; அதை நான் ஜன்மாநதரியுடையவியேசேஷத்-
 தால் எப்போது காணப்போகிறேனென்று பதறுகிறார். (ந-உ)

ஸ்ரீமாத் ஸாஷ்டாஹ்வாதலிவத்யு ஸலிஸூஹா வெவஸு
 வடாநுநெநு நிகராதிடி வெவயாவெ | ஐஷ்விதா
 ஸுப்யுராநநவத்யுவிஜே நடிஸ்யுவுணு நியயெ
 ஐஹகிரஸு || (33)

(ப-உ) ஸவடாநு-ஸகலமான, (ஸுநெநு-நிகராத்) ஸுநெ-
 நு-தேவதேவாகளுடைய, நிகராத்-குழாங்களை, ஸலிஸூஹாவெஃ
 எல்லாக்கரணங்களினாலும், ஸாஷ்டாஹ்வாத-அஷ்டாங்கங்களோ-
 டுகடியிருக்கும்படிவருது, சுலிவத்யு - நமஸ்காரம்பண்ணி, ஐஃ-
 வ-இந்த நான்சொல்லப்போகிறதையே, யாவெ-(தரவேணுமெ-
 ன்று) இக்கிறேன் (அதாவது), (ஐஷ்விதா-ஸுப்யுராநநவத்யு-
 விஜே) ஐஷ்வித-சுறுமுறுவலால், ஸுப்யு-வ்யாப்தமாய், ஸுப்யு-
 கோமலமாய், சூநநவத்யு-விஜே - சந்தரமண்டலம்போனற முகத்-
 தையுடைய, நடிஸ்யு-நந்தகோபனுடைய, வுணு-நியயெ-பாக்யத்

தின்ஸமுஹமான க்ருஷ்ணஸிந்ததில், ௨௪-என்றுடைய, ஹக்ஷி - பக்
திபானது, சுஷு-உண்டாகக்கடவது. (33)

(33)

(தா-ம்.) ஒ தேவதைகளே! கேட்டாரகேட்டமனோரதர்களை யெல்லாம் கொடுகவல்லவரான உமகனெல்லா காலிலும் ஸரஷ்டாவங்கமாகவிழுந்து தெண்டனிட்டு மநீ பூவாமாக நானொன்று இரக்கிறேன்; அதாவது—நந்தகோபா ஜம்மாந்தரங்களில் அநேகம் தவமசெய்தபெற்ற கருஷ்ணனுடைய சிறுநகைப்போடுகூடிய ஸூநதரமுகமண்டலத்தில் எனக்கு நீர்ச்சலமான பக்தியுண்டாமபடி நீங்கள் துகரவரிகக வேணுமென்கிறார். (நூ.)

(五五)

ஸ்ரீராம வணக்கம் வாழ்க வளம் உண்டாக வேண்டுகிறேன்
விமணம் பொருட்களால் நிறைந்தது | சூலாடி தெ
யது கயாவினது நகரம் வளம் வளம் நிறைந்தது (34)

(ப-உ) யசு-எந்தக் கண்ணத்தில், நீலவடி - இருண்ட மேனியை யுடைய, வொயவடி-பால்முஞ் சந்தனுடைய, நிஜிடி-ஸ்வாபாவிசுமான். உரிசுடி-வ்யாபாரத்தை, சுயாசுவி-எவ்விதமேனுமாகிய, ஹசுடி-பக்தியினால், சூஷாடி, தெ-அதுபவிக்கப்படுகிறதோ, வஸஷு - இந்த, பூவாஹஷு - வெள்ளம்போல் இடைவிடாமல் டக்கிற, வுருஷு - வசுருஷு - புருஷனுடைய வயதுகளில், ஸு-அப்படிப்பட்டதான, சுஷு - வஸுஷு - க்ஷணமே, மஸு - எண்ணத் தஞ் சந்தாசு, உருஷு - நினைக்கிறேன். (34)

(34)

(தா-ம்.) நாம் ஜநமமெடுத்து அநுபவிக்கிற ஆயுஸ்ஸில் எத்தனையோ நா
ள்கள் ஒன்றின்பின்னாலொன்றுவந்து கழிந்துபோயின, அவற்றையெல்லா
மொருநாளாக நினைவேன்; க்ருஷ்ணனுடையய்யா மவர்ணத்தையும்பா(வா)
லசேஷ்டிதகனையும் பக்தியுடன நுஸந்திக்கும் காலமேதோ, அந்த ஒரு
நொடிப்பொழுதே ஸபலமான காலமாக நான் நினைத்திருக்கிறேனென்
கிறார். (ந.சு.)

(五子)

ஸ்ரீ|| நிவந்தஸாஸாயாநம் நிஜடியாடி-ல் லிவெஞ்
 ணம் உநொநீதுமவவஜ்ஜிமியாரஸாடி-ல் நிநுலிதம்| ர
 வஜ்ஜுஷுடியாஷ்டாநிதவமீயொவநம் வுநம் வு
 நராவாஸ்யம் வவவநவொவநியம்ஜிமம்|| (35)

(35)

(ப உ.) (நிலைம-ஸ்வரஸாபாசு) நிலைம-ஸ்வபாவத்தினாலே, ஸ்வரஸ-ஸூந்தரமான, சுயாசு - அதரத்தையுடையதும், (நிஜிபா

உரு-அவ்வெழுத்துக்கும்) நிஜ-ஸ்வரபாங்கமான, உயர்-கருணையினால், சூ-
உரு-குளிரந்திருக்கிற, லிபு-மனோஹரமான, ரு-கண்ணல் - கண்க
ளைமுடையதும், (பெநாஜ்ஜ-உவவஜ்ஜ:) பெநாஜ்ஜ-ஞ்சைநெகி
ழ்த்தும்தான, உவவஜ்ஜ-முககமாந்தை, டையதும், (யு-ரலா
உரு-பெஜ்ஜித்ய) உயு-மாதுர்யத்தினால், லா-உரு-நனைந்த(சூடி
யிருக்கிற, பெஜ்ஜித்ய-இனமுறுவலை, டையதும் (மு-ஜ்ஜ-ஹ) உயு-
லா-உரு-ரலாஜ்ஜ-ரஸிகர்களுடைய, ஸ-உரு-நெஞ்சை; சூ-உரு-இரு
ப்பிடமாக உடையதும், (ரி-தவஜ்ஜிபொயந்) ரி-த-ஆநாத்பி
க்கப்பட்ட, ஜ்ஜி-இடைப்பென்களுடைய, மொ-உரு-நே-ந்ரங்களை
யுடையதும், (ஊ-வ நமொஹீய்ய) ஊ-வ-லோகத்தாரக்கு, மொ
ஹீய்ய - ஆசைப்படத்தருந்ததுமான, பௌ - தேஜஸ்ஸை, வ-உரு
வ-உரு-அடிக்கடி, உவா-உரு-ஹ-ந்யாநம்செய்க்கிறோம். (35)

(தா-ம்.) ஓ ரலங்கார மின்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாகவே அழகிய நான அத ரத்தையும், கருணைமய தளும்பா ின்ற கண்களையும், நன்னமனக் காட்டி நெஞ்சைவலியாறின்ற முகத்தையும், தேனெழுநூற்போல் இனிநானபுன் முறுவிலையும், இடைப்பெண்கள் கண்டு ஆகந் திட்டுமபடியான அடியவென ந்தாயங்கனையும், கண்டப்ராணிகளெல்லா மேலநிழங்கு, மோநிக்கும்படி யான இனிமையையும், ரஸமறிந்தபெரியோர்கள் தங்களுள்ள நிழல் வைத்தா க்கொண்டாடும்படியான மாதூர்யத்தையுமுடையனான பரிசுருஷணைநாம் த்யாரிக்கக்கடவோமென்கிறார். (கூநி)

பெயர்|| ஸகொவி ஸாது ஸ்ரஸ்ரீரூ ஹாஹாஸாதுவஜ
ஸ்ரீஜநவாடிய-இஹி || சிஹாஸூநெதத்யுமஹெந்தீ
யெரொசிஹாஹி ரவிநவஸ்யுநெதது || (36)

(படஉ.) ஸம்-அப்படிப் பாவித்ததும், கண்கவி - அதிலிருந்தும், ஸாஸீரா-ஹசுக்கள் - தாமசைக்கண்ணனான, வோய் - சிறுவனும், ஸா-அப்படிப்பட்ட, (அ.ஜி. 3) பாடிய இனிலே) வு-திருவாய் ப்பாடியிலுள்ள, ஸா-அப்படிப்பட்ட, பாடிய-இனிலே-அடிப்பொடியும், தகி - அப்படிஸஜ்ஜநைம்மநமான, ஹசுக்கி-இந்த, யா-மஷூ-சீரண்டும், கீழிய-என்னுடையதான, ப-யி - நெஞ்சானது, ஜோஜு-ஹஜ்ஜா-நகவி - மஹாமோஜ்ஜநைத் யதாத் திருத்தகாலத்திலும், ஜு-ஹம்-அடிக்கடி, உ-அதா - நிகழ்த்தக்கூடியதாக. (15)

ங்கைத்தலத்தையுடையதும், உருவாழ்-மநஸ்ஸுக்களுக்கு, சுவரடி-
ஸாவோத்தமமான, ரஸாயநடி-ஸாயநமென்கிற மதுரமானதென்ற
யமானதும், (உய-ராடுவெதுது) உய-ரா - இனிமையான வஸ்துக்க
ளில், சுவெதுதுது - தனக்கொத்த வஸ்துவையுடையதற்காகத்தானான,
உஹ-மீதஜஸ்ஸை, உவாஸுஹ-த்யாநிக்கிறோம். (38)

(தா-ம்.) இடைச்சிதளுடைய ஸ்துதமண்டலத்தில் ரித்ய வாஸஞ்செய்யும்
வளம், தன்னோடொத்த இனியவஸ்து வேறொன்றில்லை யென்னும்படி மிக
வுமினியளம், தன்னை நினைந்தாருடைய மனோரோகத்தையோக்கி வலிவை
யுண்டாக்கவல்ல அருமருந்தான க்ருஷ்ணனை, வேதங்கள் ஸ்தோத்ரம்பண்
ணப் புக்கு கிறிது தூரமசென்று முடியச செல்லமாட்டாமல் திருமபிவந்து
விட்டன; வேதங்களே இவ்வாறுகில் நம்மாலவன் மஹிமையைச கிறிதும்
சொல்லப்போகாது; அப்படி அபரிசுதிந் மஹிமையையுடைய க்ருஷ்ணனை
நானுபாவிக்கக் கடவேனென்கிறார். (38)

ஸோ || ஜநநாக்ரொவிஜமஜெகஜ்ஜெநகஜநீயயாதி
கஜொயதெகஜ்ஜெந | வுஜஸுநுநீ ஜநவொவநாஜு
தெவவொநிலனொலகஜெநிபாணிஜெ || (39)

(ப-உ.) (ஜமஜெகஜ்ஜெந) ஜமஜ-லோகங்களுக்கெல்லாம், வநக
ஜ்ஜெந-அத்விதீய அலங்காரமானதும், (கஜொயதெகஜ்ஜெந)கஜொ
தாமரையிதழ்போல், சூயத-நீண்டிருக்கிற, ராஜ்ஜெந - நேத்ரங்க
ளையுடையதும், (வுஜஸுநுநீஜநவொவநாஜு) வுஜஸுநு
நீஜந - கோகுலத்திலுள்ள ஸ்த்ரீஜநங்களுடைய, விவொவந - நயந
ங்களுக்கு, கஜுதெ - அம்ருதம்போல் இனிதானதும், (கஜநீயயா
தி) கஜநீய-ஆசைப்படத்தக்கதுமான, யாஜநீ-தேஜஸ்ஸில், ஜெ-ள
ன்னுடைய, ஸகஜஜ்ஜெந - எல்லா இந்திரியங்களும், ஜநநா
கொவி - மறுபிறவியிலும், உவவொநி - ஆசையுற்றனவாக, வ
னொ-ஆகக்கடவன; (39)

(தா-ம்.) நான் மறுபிறவி பிறக்கினும் அப்பொழுதும் கூட என்னுடைய
ஸகலேந்திரியங்களும், உலகத்துக்கெல்லா மோரலங்காரபூதனும், அதிஸு
ந்தரனும், கண்ணழகில் விஞ்சினவனும்; இடைச்சிகள் கண்ணுக்கு அந்நாந்
த்கரணை க்ருஷ்ணனிடத்தில் ஆசையுற்று அநுபவிக்கக்கடவதாக வேணு
மென்கிறார். (39)

ஸ்ரோ|| உநிஸ்ரோணீவநுஜீடி ஹரவஸ அதுவவய-
ஸ நஸ்ரோணீவிஜீ ஹிஜித நய நாஜீ ரஜ ஸு-ஹமடி |
பு-நஸ்ராவா-ஹமடி- பு-ஹகிதமிரா- நெநமஜீமிரா-
வ நஸ்ரோஜீ-வநுஜீ-விஜீ-ஹீயாக்ஷ திஜீ-ஹம்|| (40)

(ப-உ.) (உநிஸ்ரோணீவநுஜீ) உநி-யோகிகளுடைய, ஸ்ரோணீ-
திடீகளினால், வநுஜீ-நமஸ்கரிக்கப்பட்டதும், (ஜீஹரவஸ அதுவவ-
ய-ஹ நஸ்ரோணீவிஜீ ஹிஜித நய நாஜீ ரஜ ஸு-ஹமடி) ஜீஹர-
க(ம)ர்வா திசயத்தினால், ஹஸ-விளங்காநின்ற, வதுவவய-ஆயர்மா-
தர்களுடைய, ஸ ந - ஸ்தநங்களிலும், ஸ்ரோணீவிஜீ -நிதம்பப்ரதே-
சத்திலும், ஹிஜித-நிசுசலமாயிருக்கிற, ஹ-நகஜீ ரஜ - திருக்கண்-
தாமரையினால், ஸு-ஹமடி-இனிமையானதும், பு-ஹ-அதுக்குமே-
லே, (பு-ஹகிதமிராடி) பு-ஹகித-(ஸ்தோத்ரத்தினுண்டான ஸந்-
தோஷத்தினால்) மயிராகுச்செறிந்த, மிராடி-வேதவாக்குக்களுக்கு,
ஸ்ராவா-ஹமடி-ஸ்துதிவிஷயமானதும், (வ நஸ்ரோஜீ)வ ந - மேக-
ம்போல், ஸ்ரோஜீ-ஹீயாக்ஷமானதும், (ஜீஹீயாக்ஷ தி) ஜீஹீய-
கொண்டாடத்தகுந்த, குகூதி - ஹிஜிதவயுடையதுமான, கி-ஹிஜி-
ஹம்-அத்திஜீயதீதஜ் ஸ்ஸை, வநுஜீ-நமஸ்கரிக்கிறேன். (40)

(தா-ம்.) இடைசகிகளுடைய முலையழகையும் அல்குலையும் பார்த்துக்
கொண்டு அதிலே மயங்கிக் கிடக்கிற கண்களையுடைய அதி தூரத்தினாலும்
ஜீதேந்திரியரான ருஷிகளும், நிர்ந்தவந்தவர்களான வேதங்களும் அதயாதர-
ததுடனே ஸ்துதிக்கும்படியான மஹிமையுடையவரும், வடிவிலும் அவயவ-
ஸந்நிவேசங்களிலு மழகியான க்ருஷ்ணனைப் பணிகிறேனென்கிறார். (40)

ஸ்ரோ|| சுந-ஹ-ஜீ தாஜீவிவநு நவெதவா ஜந-ஜாக்ஷ
தெஜீ-ஹ-ரிஜி-யா விஹா|| சுயிஜீ-வகூஷ-ஹ-
அஜீ-தாஜீவி-நா-ஹ-வய-ஹ-வி நாஜீ-தாஜீ-ஸா|| (41)

(ப-உ.) (ஜந-ஜாக்ஷதே) ஜந-ஜ - மதுஷ்யனுடைய, குகூ-
தே-வடிவையுடைய, விஹா-ஹீக்ருஷ்ணனுடைய, ஜ-ஹ-ரிஜி-
யடி - போகயஸம்பத்தை, சுவிவநெ-ஹ-நிசுசலமாயிருக்கிற, வெத-
ஸா-ஹ-ஸ்ஸினால், சுந-ஹ-ஜீ தாடி - தயாநம்செய்கிற யோகிகளுக்கு-
குண்டாகிற, தாஜீ-ஸா-ஹ-அப்படிக்கொத்தபுருஷாததங்கள், சுயி-

(ப-உ.) (விவாஸகூஜாஃ) விவாஸ - ஸ்ருங்காரவ்யாபாரத்தினுடைய, உக்ஷாஃ-ஸம்பததுக்கு, ப்ருதிஃ-மூலகாரணமானதும், (ப்ருணதாவராயவ்யயா) ப்ருணத-ஆஸ்ரிதர்செய்த, சுவராய - பிழைநினுடைய, வ்யயா-பரம்பரையில், (ப்ருகூதிஜய) ப்ருகூதி-ஸ்வபாவத்தினால், ஜய-அறிவற்றதும், (ஸுக்ருதிசூதவடி) ஸுக்ருதி-பாக்யசாலிகளிடத்தில், சூத-பண்ணப்பட்ட, வடி - இருப்பிடத்தையுடையதும், (ஸுக்ருதிநம் ப்ருணியாநவாது) ஸுக்ருதி-பாக்யசாலிகளுடைய, நம் - மநஸ்ஸுக்கு, ப்ருணியாநவாது-வைப்பிடமுமான, கிஸாராஹாவெ-இனம்பருவத்தில் நிலையுற்ற, ஒஜி-தேஜஸ்ஸானது, நம்-நம்மை, சுவதா-ரக்ஷிக்கக்கடவது. (43)

(தா-ம்.) அதிமநோஹரமான சேஷடிதங்கனையுடையவனும், ஆஸ்ரிதாராதகளைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதவனும், பகதிமாண்களிடத்தில்தான் குடிகொண்டிருக்கு மவனும், ஜ்ஞாநாதிகாகளால் த்யாநிக்கப்படுமவனான கருஷணனைககாண விருமபாநினேன். (சந)

ஸூ || சுவஹஸிதஸுயாஜிவாவெவெவ ரயிகு
நொஹரஜாஜ-ஜிநஹாவெஸிவ ஜயுவதிவிவொ
வநாவெஹுரஜயதுயாஜிவாவெராய நம் || (44)

(ப-உ.) (சுவஹஸிதஸுயாஜிவாவெவெவ) சுவஹஸித-பரிஹாஸம் செய்யப்பட்ட, ஸுயா-தேவாம்ருதத்தினுடைய, ஜி-அபிமாந்தினுண்டான, சுவெவெவெ-காவதையுடைய, (சூஜி-ஜிநஹாவெஸி) சூஜி-இனிமையான, ஜிநஹாவெஸி-சிறுமுறுவல்களினால், சயிகுஜெநொஹரஜ - மிகவுழுகியதும், (வ்ருஜயுவதிவிவொவநாவெஹு) வ்ருஜயுவதி ஆப்ச்சிமார்களுடைய, விவொவந-நேதர்மங்களினால், சுவெஹு-நக்க (அதுபலிக்க) த்தருந்ததும், (ரஜாவெராயநம்) ரஜா-லக்ஷ்மிக்கு, சுவரெராயநம்-அந்தப்புரமுமாயிருக்கிற, யாஜி-தேஜஸ்ஸானது, நம்-நம்மை, ரஜயது-ஸுகிபிக்கத்தக்கதாக. (44)

(தா-ம்.) இதை யதுபவித்தார்க்கு தேவாம்ருதமும் உப்புச்சாரும்படி மிகவு மினிதான மந்தஹாஸத்தையுடையவனும், இடைப்பெண்களால் ப்ருகு வதுபோல் அநவரதம் அவர்களால் பார்க்கப்படுமவனும், பிராட்டி நியை வரஸம்பண்ணும திருமேனியையுடையனான க்ருஷ்ணன் அவ்வழிகுடன் நம்மை யாநந்திப்பிக்கட்டும். (சச)

ஸ்ரோ|| சுஜ்ஞரிதஸ்யோடிஸாவீஸெவெஷாஸூரானஹ
ஷ-பாஜுதவஷ-பிஷ்ணாஸு | ஸங்கீர்தாவெ தவீமொ
வகந்யாய ந்யஸ நஸ்யுய நம் ஷோமம்|| (45)

(ப-உ.) சுஜ்ஞரிதஸ்யோடிஸாவீஸெவெஷாஸூரானஹ - மு
னையெழுந்திருக்கிற, ஸ்யோ - புன் சிரிப்பினுடைய, டிஸாவீஸெ
வெஷ-அவஸ்தாவிசேஷங்களினால், சுஜ்ஞாஸு-கன்களுக்கு, (சுஸூர
னஹஷ-பாஜு தவஷ-பி) சுஸூரான-ஒழிவில்லாதபடி, வஷ-பி-சொ
ரியாநின்றதும், (மொவகந்யாய ந்யஸ நஸ்யுய நம்) மொவக
ந்யா-இடைப்பெண்களுடைய, ய ந்யு-பாக்யசாலியான, ஸ-ம-ஸ்தந
ங்களுடைய, ஸவ்ய-மங்களங்களுக்கு, சுய ந்யு - ஸ்த்தாநமுடாயிருக்
கிற, உஷ-தேஜஸ்ஸானது, ம-ம-நம்முடைய, வெ-தவீ - மநஸ்ஸிலு,
ஸங்கீர்தாஸு-யதேச்சமாகநீடிக்கட்டும். (45)

(தா-ம்) முறவலிக்கும்போது துண்டான முகவழிகளால் கண்டார் கண்
களுக்கு அபரிச்சின்னமான ஆரந்தத்தை விளைக்கும்வனாய், கோபிமார்களு
டைய முலைத்தட்டத்துக்கு மங்களாவஹமான மாணிக்கம்போன்றவனான க்ரு
ஷ்ணன், என்மனதில் எப்போதும் பீர்தியுடன் ஸஞ்சரிக்கக்கடவானாக. (சுரு)

ஸ்ரோ|| ஐமஜிவஹஸ்யோடிஸவீதவ ந்யு ஜிவாமிரித
டமணமெரிசுவநடிவவிஜ்ஞித்யு | சுஜித வுஜா
ஜாஜிதவெவ, ஜமொவவய இது நகவஸ ஸ்ரீவ
ஸுணஜி-நகடி-பித்யு|| (46)

(ப-உ.) ஜெ-ஜநங்களே! (ஐமஜிவஹஸ்யோடிஸவீதவ ந்யு
ஜிவாமிரிதடமணமெரிசுவநடிவவிஜ்ஞித்யு) ஐமஜி-கஸ்தூ
ரியினுடைய, வஜ்-குழம்போடு, வஜ்-ஸபப-தத்தினால், விஸெஷி
த-அதிசயித்திருக்கிற, வந்யு-காட்டிலுண்டான, ஜிவாமிர்-பெரிய
மலையினுடைய, தட-தாழ்வரைகளிலுண்டான, மஜ் - குண்டுக்கற்க
ளிலுள்ள, மெ.ரிசு-கைரிகமென்கிற காகிக்கல்லினுடைய, நவ-நா
தமான, ஐ-வ-சேற்றினால், விஜ்-பவமும்போல் சிவந்ததா
கப்பண்ணப்பட்டதும், (வ, ஜமொவவய இது நகவஸ ஸ்ரீவ
ஸுணஜி-நகடி-பித்யு) வ, ஜி-ஆப்பாடியிலுள்ள, மொவவய-
ஆயர்மனைவிசுளுடைய, ஸ-நகவஸ - கஸம்போன்ற ஸ்தநத்தினு

டைய, ஸ்ரீ-ப்ரதேசத்தினுண்டான, வுஸுண-சந்தந்தினுடைய
 ஷே-ந-உறைவினால், கூட்டித்து - சேருக்கப்பட்டதுமான, (சுஜித
 ஸாஜாநாஸு) சுஜித-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஸாஜாநாஸு - திருமார்
 வை, ஸஜித-த்யாநியங்கள்.

(46)

(46)

(தா-ம்.) பெருமலைகளிலுண்டான காவிக் கற்களைத் தேய் உரைத்து அதில் கஸ்தூரியைச் சேர்த்து அதிஞல் நிறையச் சிதர மெழுதப்பட்டதாய், கோபிமார்கள் ஸ்ரீலேததங்களி் லணிந்த சந்தக்கழும்பானது ஆலிநகரகாலத்தில் ஒட்டிச் சேறுபட்டு விளங்கா நிறபதுமான க்ருஷ்ணனுடைய திருமார்பை நிரந்தரமாக த்யாயிடுங்கோளென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார் (சக).

சொ || சூரிமுவவதுவிததீவபாஜஜாநெ ராவின
 தீவவமநாடி தமொவவெஷா | வாதுகாசுதிபு
 னாமுசுபுசுவெநாவிநா ராபாபுவிவிநாவதாந
 யாவிவிநெநாநி || (47)

(47)

(ப.உ.) (சூரபிழுவதூவிதமீயு) சூரபிழ-அடிதொடங்கி, வது
வித-கொழுந்து விட்டோங்கின, மீயு-வ்யாபாரங்கையுடைத்தாழி
ருக்கும்படி, (சுவாஹஜாடு) சுவாஹ - கடைக்கண்பார்வையினு
டைய, ஜாடு-பரம்பறைகளினால், ஹ-வநு - லோகத்தை, சூரபி
னுதீ-அபிஷேகம்செய்விப்பதும், (சூரபிழ-அடிதொடங்கி) சூரபிழ-
பிழிசெய்து அங்கேரிக்கப்பட்ட, மொவவெஷா-இடையன்வடிவ
யுடையதும், (பிழ-அடிதொடங்கி) பிழ-அடிதொடங்கி - கோமலமா
னதும், பிழ-அழகியதுமான, பிழ-அடிதொடங்கி - சந்தரமண்டலம்
போன்ற துதையுடையதும், (பிழ-அடிதொடங்கி) பிழ-அடிதொடங்கி -
தையினுடைய, பிழ-அடிதொடங்கி - பிழ-அடிதொடங்கி - பிழ-அடிதொடங்கி -
மதுவென்னு மஸு - பிழ-அடிதொடங்கி - பிழ-அடிதொடங்கி - பிழ-அடிதொடங்கி -
பிழ-அடிதொடங்கி - பிழ-அடிதொடங்கி - பிழ-அடிதொடங்கி - பிழ-அடிதொடங்கி - (47)

(தா-ம்.) இவன் பாலனாயிருக்கும்போது இவனுடைய லீலைகள் அடிதொடங்கிக் கொழுந்துவிட்டி வளராரின்றன, இவனுடைய கடைக்கண் பார்வையானது உலகத்தாருடைய ஸகல தாபங்களையு மாற்றிக் குளிரப்பண்ணின்மது; ஸர்வேஸ்வரனின் தன்னுடைய மேன்மையை மறைத்து ஸௌவப்பயத்தாலே இடையறாய் வந்தவதரித்த இவனுடைய முத்தமானது கோமலமான அழகுடன் விளங்காரின்றது; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனுடைய இனிமையானது, அவனடியாரான நம்மைக் காப்பாற்றிக் கடவதாக. (சுஅ)

(F.G.)

ஸூர || விரணநுணி நடுவாரம்பு ஜெஸுரணாஜெ ரஜ
 உவாஸுரஜி-நாடு | ஸுரஸெஸுரவிஸி யாஸி-நம்
 கஜமுவாசுமஹம்ஸ நாடி கஜ || (47)

(ப.உ.) (ஓமநஸஸே) வுஜெ - இடைச்சேரியில், (விரண நுணி நடுவாரம்பு) விரணாசு-ஒலியாநின்ற, ஜணி - மானிக்க கங்கரி நழந, நடுவாரம்பு - தண்டைச்சிலம்பையுடையதும், ஸுரஸெ-ஜலத்தோடு கூடிய, ஸுரவி-தடாகத்தில், ஸ்ரிடா-சோபையினால், ஸ்ரிதது - ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டும், (கஜமஹம்ஸ நாடி கஜ) கஜமஹம்ஸ-யெனவநப்பருவத்தையுடைய ஹம்ஸங்களினால், நாடி கஜ - ஒலிக்கப்பட்டுமிருக்கிற, கஜமுவா-தாமரைப்பூப்போன்றதுமான, ஸாஸ்டி-ணம் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, விரணாஜெ ரஜ-பாசகமலத்தை, மஜஸு - தயாநிக்கக்கடவாய். (48)

(தா-ம்) செவ்வி-குளிராதி, மெனமை-நாற்றம் முதலிய குணங்களால் கமலத்தோடொத்து விளங்காநின்றதாய், திருவாய்ப்பாடியில் ஸுரபரிந்ருதபோது தனைக்காலகளிலிட்ட நவரத்தநகரா விழைக்கப்பட்டு ஒலிபாரித, தண்டைச்சிலம்பென்னும் பாதாபரணையுடைய நான்குருஷணநுணையுடைய ஸ்ரீபாதமானது, நீர்வளமுள்ள தடாகத்தில் முளைத்து, என்னுமடியா செவ்விபெற்று, இதழ்களில் பாஸமெயிற அன்னப்பறவைகள் மிழ்ந்துநின்ற மிடத்தோகையோடு கூடின தாமரைமலர்போல் விளங்காநின்றது, அந்நதயாநிககப் பாருவகோடுவென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். (சஅ)

ஸூர || ஸுரணஸுரணாநாஸுரஜாஜெ ரஜெ உத்ரம்
 நிரவயிதயாநிஜி ரகீயவெஷெனாஸுஜி | ஸுரஸுரவ
 ரதஜுஸுரமெத்ராஜி-ஜாவிவ்-ஜயுவதிவிவ்ர
 ஹம்ஸவெஷி-நம் || (49)

(ப.உ.) சுஸுரணாநாது - ரகுகாந்தம்மில்லாதவர்களுக்கு, ஸுரண-ரகுகமானதும் (ஸுரஜாஜெ ரஜெ உத்ரம்) ஸுரஜ-ரகுகமானதும், (ஸுரஜாஜெ ரஜெ உத்ரம்) ஸுரஜ-ரகுகாலத்திலுண்டான, சுஜெ ரஜ கமலமேபோன்ற, நெது-கண்நோயுடையதும், (நிரவயிதயாநிஜி) நிரவயி-அபரமான, தயாநிஜி - போக்யதையையுடைய, நீயவெஷெ-இரு நடவடிவினால், ரஜி - ஸுந்தரமானதும், (ஸுரஸுரவரதஜுஸுரமெத்ராஜி-ஜாவிவ்) ஸுர - மநமத

னுடைய, ஸுர-பாணங்களுக்கு, வர தனது - வசப்பட்டும், ஸுர-சாரி
தாமுடியும் திறநதுமிருக்கிற, நெருக்கி-ஜாலி-தாமரைப்பூபோ
ன்ற கண்களையுடைய, வுஜய-வதினி - கோபிமார்களினால், வு
வெஷித - சூழப்பட்ட, ஸுஜ-ஸர்க்ருஷ்ணபர்ப்பும் ஹமானது,
நீ-நம்மை, சுவராஜ - ரக்ஷிக்ககடவதாக. (49)

(தா-ம.) மற்றொன்றை ரக்ஷகமாகப் பற்றாதே தன்னையே சரண
மாகவடைந்த அந்நயபராகரு ரக்ஷகனாய், மழைகாலத்தில நீர் நிரம்பி
சரத்காலத்தில் தெளிந்திருக்கிற ஆழ்ந்த மடுகளில் முளைத்துப் பூத்த தாம
ரைப்பூப்போன்ற கண்களையுடையவனாய், மிகவுமினிதான நீலவேஷத்தோடு
கூடி போக்யதை விஞ்சியிருப்பானாய், மந்த விகாரம் பூண்டு அழகியதான
கண்களையுடைய இடைச்சிகளினால் சுற்றும் சூழப்பட்டவனான ஸர்க்ருஷ்
ணன அவவழகைக்காட்டி நம்மை ரக்ஷிப்பானாக. (சுக்)

ஸுரா|| ஸுவருக்ஷகாணிஹஸளரஹ லிவருமாத்ருஜிவருக்ஷ
யளவநவரீதகிசொரரஹாவஸு | மவ்ரா நுவாரு நவி
யாவநுஸிஷு லவ்ரா லவ்ராஜரஜி ருஷ்யெஸ்ரரவெவ
வந்தி|| (50)

(ப-உ) (ஸுவருக்ஷகாணிஹஸளரஹ லிவருமாத்ருஜிவருக்ஷ-
ப்ரகாச்யாநின்ற, காணிஹ - காந்திவிசேஷத்தினுண்டான, ஸள
ரஹ-பரிமளாதிசயத்தினால், லிவரு- விலக்ஷணமான, மாத்ருஜி-தேஹந்
தையுடையதும், (ஸுவருக்ஷயளவநவரீத கிசொரரஹாவஸு) ஸுவருக்ஷ-
அஸம்பூரணமான, யளவந-யௌவந்தினால், வரீத-வ்யாபதமான,
கிசொரரஹாவஸு-பால்யக்தையுடையதும், (மவ்ரா நுவாரு நவியள)
மவரு- பசுத்திரங்களுடைய, சுநுவாரு நவியள - பரிபாலன வயா
பாரததில், சுநுஸிஷு - (தாய்தந்தைகளினால்) நியமிக்கப்பட்டதும்,
(ஸுவ்ராஜரஜி) ஸுவ்ராஜ-ஒருபாதிதயன்றியே, ருஜி - ஸுநதரமுமான,
(ஸுவ்யெஸ்ரரவெவஸு) ஸுவ்யெஸ்ரர- ஸர்வேஸ்வரனுடைய, வெவ
வஸு - விபவாவதாரமானது, நீ-நம்மை, சுவராஜ-ரக்ஷிக்கட்டும்.

(தா-ம.) ஸகல ஜகததையுமடக்கி யாளவல்ல ஸாவேஸ்வர ததவமான
து க்ருஷ்ணனாயவதரித்த விடத்தில் தாயதந்தைகளால் பசு மேய்த்துவர
ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டு அதைத்தவறாமல் செய்துவரும் ஸுலபனாய், யௌவகம்
சிறிது அங்குரிதது இளமையே விஞ்சின பருவத்தையும், உடம்பெங்கு மலர்

ந்தகார நி விசேஷத்தையும். ஓரலங்காரம் நிற்கே விளங்காநின்ற ஸ்வாபா
விசமான வடிவழகை யுடையவனான கருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவான.

ஸ்ரோ || சுநாமதஜீரீணா ஜ்ஜீராவூநீநாந் நயநஜ
யுஸரிஜ ஸ்ரீ நஜ-நிஜ-பாணவீஜாடி | வுஜயுவதிவிவா
ஸவ்யாவூதாவாஜிவ்யாஜீமுவநஸுசுஜாராநெவ
கெசொராகுமஃ || (51)

(ப.உ.) (நய நஜயுஸரிஜஸ்ரீநஜ-நிஜ-பாணவீஜாடி) நய ந-கண்
களினுடைய, ஜயுஸரிஜஸ்ரீ- போக்ய ஸமபந்தினுடைய, நஜ- - ஸரு
ங்காரத்தினுண்டான, நிஜ-பாண-வ்யாபாரங்களுக்கு, வீஜாடி-எல்
லேநிலங்களாய், ஜ்ஜீராவூநீநாடி-ஆகாசத்தையாஸ்ரயித்து வர்த்
திப்பவர்களான, சுஜீரீணாடி - தேவதாஸதீகளினால், சுநாமதஜ-
அதுஸரிகப்பட்டதும், (வுஜயுவதிவிவாஸவ்யா வுதாவாஜிடி)
வுஜயுவதி - இடைச்சிறுமியருடைய, விவாஸ-ஸ்ருங்காரவ்யாபா
ரங்களில், வ்யாவூத - ஸஞ்சரிக்கிற, சவாஜிடி-கடைக்கணபாஸை
களையுடையதும், (ஜீமுவநஸுசுஜாராடி) ஜீமுவந-மூனறுக
ங்களிலும், ஸுசுஜாராடி-ம்ருதுப்ரக்ருதியுமான, (நெவ-கெசொ
ராகுடி)- நெவ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடையதான, கெசொராகு - பால்
யமானது, நம்-நம்மை, சுவராகு - காப்பாற்றக்கடவதாக. (51)

(தா-ம்.) ஆகாசத்திலுலாவாநின்றதேவதாஸதீகள், இனி யவநழகையும்
ஸ்ருங்கார விலாஸங்கையுமுடைய கண்களால் அடுத்தடுத்துப் பாகமுமடி
யான ஸுந்தரனாய், இடைப்பெண்களுடைய ஸ்ருங்கார விலாஸங்களை ஆத
ரித்துக் கடைக்கண்களால் கடாக்கிக்குமவனாய், மூன்றுலகத்திலு மிவனைய
ல்ல திலையெனனும்படி கோமலாவயவங்கையுடையனாய், பின்னையாய்ப்
பிறந்த பெருந்தெய்வமான கருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிப்பானாக. (6க)

ஸ்ரோ || சுவாஜிராவூதிவ்யவெகூராவீயநா
யஜீநாஜிநாநி | மொவீஜநஜ்ஜாதாஸாவதாவொ
மொவாவூதாவூகூஜாராஜிதிஃ || (52)

(ப.உ.) சுதிவ்யவெகூ - அதிசயித்திருக்கிற (ஆதரத்தையுடை
ய), யஜீநாடி-யோகிகளுடைய, ஜெநாநி - மநஸ்ஸுக்களினால், சுவ
வாஜிடி - திருவடிதொடங்கி, சுவூதிவ்ய - கிரீடம்வரையில், சுவீய
ஜாநாடபாநம்பண்ண(அதுபவிக்க)ப்பட்டதும், (மொவீஜநஜ்ஜாத

நல்லா) மொவீஜ-ந-கோபிமார்களினால், ஜோத - அறியப்பட்ட, ரஸா-ஸ்ருங்கார ரஸத்தை யுடையதுமான; (மொவாவஹுவாவாகு-ஜோரபி-குதி-ஃ) மொவாவ - இடையர்களுக்கு, ஹுவாவ-அரசனானருஷ்ணனுடைய, கூஜாரபி-தி-ஃ-இளமவடிவானது, வஃ-உங்களை, சுவதாக் - சகிக்கட்டும். (52)

(தா-ம) மஹாஷிகள தங்கையும புலனையுமடக்கி உளளுள்ள ராகத் வேஷாதிகளைத் துறந்து நெஞ்சை பொருமுகமாக்கி, உன்னுடைய பாத் தொடங்கி சிம்ஸளவாகவுள்ள சுகலாவயவாகையும ஆசைவிஞ்சி அநுஸந்தியாரின்றார்கள்; கோபிமாகள் எப்போதும் கூடியிருந்து இவனுடைய ரூபகுண சேஷ்டிதாதிகளை அதுபவித்தறிந்தார்கள்; அப்படிப்பட்ட ஸரீக்ருஷ்ணன் உங்களை சகிக்கக்கடவாளுகவென்று ஆசைபுதிக்கிறார். ௩௨

ஸூரா || ஷிஷுராவநுநாவநுமஷுஸாஃ வீவ மொமா
கூவா நாஃ ப்ராசுஸாஹ்வணயவவவாடாஹ்வீத
ரொஜெஃ || ஸ்ரீவீராகாவயதஷுராவயபாஜகாரா
வாஷ்யாஃ வாகுஜ ஜகூஹொம ஹவொவி
ஸெஷ்ய || (53)

(ப-உ.) (விவ்யொமாமாகூவாநாஃ) விவ்யொம-விந்நத்தினால், சூகூவாநாஃ - கலங்கியிருக்கிற, (ஸ்ரூநாவநுமஷுஸாஃ) ஸ்ரூநாவந-ப்ருந்தாவந்ததிலுள்ள, ஜுமஷுஸாஃ - ஸதீர்களுக்கு, (ப்ராணயவவவாவாஹ்வீதரொஜெஃ) ப்ராணய-ரீதியினால், வவய-சனசலமாயிருக்கிற, சுவாஹ்வ - கடைக்கணபார்வைகளாகிற, வீவீ-அலைகளுடைய, தரொஜெஃ - பரம்பரைகளினால் (கூடினதாய்க்கொண்டு), ஷிஷுரா - தைவயோகத்தினால், ப்ராசுஸாஹ்வ-கிட்டிவந்ததும், (ஸ்ரீவீராகாவயதஷுராவய) ஸ்ரீவீராகாவயதஷுராவய - ஸ்ரீதேவியினுடைய, வீராவீலாராததமாக (க்கையில்கொண்டு), கூவய - கரீநெய்தல்பூவியினுடைய, ஷெ-இதழ்போல், ஸுராவய - நீலமேனியையுடையதும், (வாகுஜகூஹொமஹவொவிஸெஷ்ய) வாகுஜகூஹொ - அரும்புப்போன்ற மயிர்க்குசுகிருனுடைய, சூஹொம-வைசால்யமாகிற, ஹவொவிஸெஷ்ய - அலங்காரவைசத்யத்தையுடையதுமான, யாஜெ-மேஜஸ்ஸானது, வஃ - உங்களுடைய, காராஹ்வ - இஷ்டங்களை, வாஷ்யாஃ - போஷிக்கக்கடவதாக. (54)

தா-ம் ஒருகால் நடுக்காட்டில் தன்னையே நம்பிவந்த கோபிமாகளுடன் சிறிதுபோது கரீடத்து அரத்தராத்ரியில் அவர்களைவிட்டு இவன்பிரிந்து கண்மறைநதுவிட, அவர்கள் இவன் பிரிவுபொருமல் வெகுநேரம் நொநது வருநதும்காலத்தில், அவர்களுடைய பாக்ய விசேஷத்தினால், அதி ப்ரீதியுடனெ இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, ஸந்தோஷத்தினால் உடம்பெங்கும் மயி ரொழுச்சியையுடையனாய், லீலாராத்ரமாக ஸ்ரீ தேவிகையிலேந்தின கரிநெய தல்மலாபோல வாட்டமற்றலீலவர்ணத்தையுடையவனாய்க்கொண்டுஅவர்களருகேவந்து மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்து ஆஸ்வாஸம்பண்ணினான், அந்தக்ருஷ்ணன் உங்களுடைய அபீஷ்டத்தையும் பூர்த்திசெய்விப்பானாக. (௫௩)

ஸ்ரோ || ஜயதிமஹஸ்ரீந்ருவிஹஜேளஹி ஸ்ரோமிரி
மெமரிசுகூலி தாஜ்ஜராமம் | ஸ்ரோயாவதிவீகீண-ஸூரு
நவஷ-ஸூவிதவிஹூஷித கூணூயம் கூஜாரம் || (54)

(ப-உ.) (மஹஸ்ரீந்ருவிஹஜேளஹி) மஹ - சுப்ரஜம்மணயனுடைய வாஹநமான், ஸ்ரீந்ரு - மயிலினுடைய, விஹ - இறகை, ஜேளஹி - தலைக்கணியாகவுடையவனும, (ஸ்ரோமிரிமெமரிசுகூலி தாஜ்ஜராமம்) ஸ்ரோமிரி-மேருமலையிலுள்ள, மெமரிசுகூ - கைகரிசுமென்கிற காவிக்கல்லினால், கூலித - செய்யப்பட்ட, கூஜாராமம்-சந்தந்தத்தையுடையவனும், (ஸ்ரோயாவதிவீகீண-ஸூரு நவஷ-ஸூவிதவிஹூஷிதகூணூயம்) ஸ்ரோயாவதி - தேவஸ்தரீகளினால், வீகீண-இறைக்கப்பட்ட, ஸூரு - புஷ்பத்தினுடைய, நவஷ-வந்தத்தினால், ஸூவித - அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டும், விஹூஷித-அலங்கரிக்கப்பட்டுமிருக்கிற, கூணூயம்-மயிர்முடியையுடையவனுமான, கூஜாரம்-பாலனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஜயதி-வினங்குகிறான். (54)

தா-ம. ஸ்கந்தனுடைய வாஹநமாய், அதினால் மதமேறி எழில்பெற்று விளங்குகின்ற மயிலினது இறகை மயிர்முடியில் முடித்தவனாய், இவருள்ள காவிக்கற்கள் தன்னழகக் கொவ்வாதென்று மேருமலையிலுள்ள தனக்கருருபமான காவிக்கற்களை யிழைத்துப் பூசிடமபையலங்கரித்தவனாய்; ஆகாசத்திலிருந்து தேவகன்னிகைகள் கற்பகப்பூக்களை இவன்மேல் சொரிய, அப்பூக்களால் விளங்குகின்ற முன் நெற்றிமயிர்களையுடையவனான ஸ்ரீ கருஷ்ணன், இவ்வழகுடன் எல்லாருங்காண விளங்குகின்றான். (௫௪)

ஸ்ரோ || ஸ்ரோயாவதிவீகீணூயம் வஷ-ஸூவிதவிஹூஷித
வெய்தி || வீஜயதாஹ ஜீவாருவயூஜித ஸூருதடிவி
ஹூருபம்விஹோம் || (55)

[illegible]

(55)

தா-ம. பின்பு யெனவநாவஸதையில் காமவிகாரமதினால் கலங்கி, அழகிய புன்சிரிப்புடனே இளவாய்ச்சிகளுடைய முலைதடங்கலையே எப்போதும் பாராநின்ற கண்ணழகையுடைய அவலூறையை முகாரச் சரிந்தமானது அவ்வழகுடன் எப்போதும் விளங்கக்கடவதாகவென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறா.

(55)

பொரு|| சுருஷவிலுஸநுய்யவிழ்விதம் வுஜிஸுநுநீரே
நகடிநவநியநுஜெஹிகிராயேஜ்ஜிதராணமாரண
ஜோதுசுபூதவிதஸ்விதாயாந ஜயதிவிஜயமு
ணீரேணீர்புராஜேயநஹம்||

(56)

(56)

[illegible]

மகிழப்பண்ணாநின்றதுமான, உஹ்-தேஜஸ்ஸானது, ஜபதி - விந்ந
சுகிறது. (56)

தா-ம். ஆயாமாநாகளுடன் வெகுநேரம் கரீடித்து இளைத்துப் பின்பு
அவாகளைப்பார்த்துப் புனமுறுவல்செய்ய, அப்போது சிவந்த காந்தி வீசா
நின்ற அதரமும், அந்நேரமே ஒளி வெறியாநின்ற முறுவலுமாய ஆயசகிகளை
ஆனந்திப்பியாநின்ற கருஷ்ணன், அநயுல்லாஸத்தடனே விளங்காநின்றான்.

ஸ்ரோ|| ராபாடுகெடிகடா க்ஷவீக்ஷி தஜஹாவக்ஷஸ்யீ உஹ
நாஜீயாஸுஃ பௌகாஜு-ராஜ்விஹ வ நஸாஜீ பஸதெ
ஜஸஃ | க்ரீவாஷ்வ திஸுஹஜு-ஹதநயா உஹாவ
வொயக்ஷண தூலாராபுஜபுஷ்வாபமஹ நவநா
ஸாஜி-பாஜிஸாநுஸிரி|| (57)

(ப-உ.) (ராபாடுகெடிகடா க்ஷவீக்ஷி த ஜஹாவக்ஷஸ்யீ உஹ நாஃ)
ராபா-ராதிகையினுடைய, கெடிக-கரீடாகாலத்தில், க்ஷாக்கைட
க்கண்ணினால், வீக்ஷி த-பார்க்கப்பட்ட, ஜஹாவக்ஷஸ்யீ - பரந்தமா
வில், ஜஹநாஃ - அலங்காரங்களாயிருக்கும்தும், க்ரீவாஷ்வ-ரதிகே
ளியினுடைய கடைசியில், (புதிஸுஹஜு-ஹதநயா உஹாவ வொ
யக்ஷண தூலாராபுஜபுஷ்வாபமஹ நவநா) புதிஸுஹ-க
ண்வளருகிற, உஹதநயா-ருக்மிணியினுடைய, உஹ-ஸந்தரமா
வ, சுவவொயக்ஷண-விழித்துக்கொள்ளுகிற ஸமயத்திலுண்டான,
தூலாபயத்தினால், சூரபு-எழுந்ததும், உஹ - இடையில்லாத,
உபமஹந-ஆவிங்கரத்தினால், வநாஃ-நெருங்கியதும், (ஸாஜி-பாஜி
ஸாநுஸிரி-ய) ஸாஜி-பாஜி-பரபுத்தத்தினுடைய, ஸாஜி-பரிபூர்ண
மான, ஸிரி-ய-சோபனையுடையதுமான, (க்ரீவாஹ நஸாஜீயஸஃ)
க்ரீவாஹ - மூன்றுலகங்களுக்கும், ஸாஜீயஸஃ - மிகவுளிமை
யான, தெஜஸஃ - கருஷ்ணனாகிறதேஜஸ்ஸினுடைய, பௌகாஜு-
நாஃ-மயிரெழுச்சிகள், ஜீயாஸுஃ - விளங்கக்கடவனவாக. (57)

தா-ம். ருகமிணீதேவியும் தானுமாக கரீடித் துறங்கும்போது அவள்
முன்னே எழுந்து விடுவளோவென்னும் அதிசங்கையினால் அவளை நெருக்கி
யணைக்க அதினால், அகிலலோக ஸந்தரானை கருஷ்ணனுடைய நிருமார்பில்
அதி ரமணீயமாக மயிர்க்குச்சுகளெழு, ராதிகையானவள் அவவழகை ஸவிலா
ஸமான கடைக்கண்களால் கணிசித்தும் பார்க்காளா, அவ்விதமான அந்த அ
ழகு தீத்பமாய்ச் சொல்லவேணும். (58)

ஸோ || ஸ்விதஸுதஸுயாபராஜபரிவணிவஹ-ம் ||
தாவிஸாநயநாஜீ-ஜாவு-ஜவிவாஸிநீவாஸிதாஃ
ஜெநாஜீ-ஜவவஜ்ஜாஜயாரவெணுநாஜி-ஜவாஜயனீ
ஜெவெதஸுநி-ஜபாஸிதாவாஸநாஃ || (55)

(ப.உ.) (ஸ்விதஸுதஸுயாபராஜ) ஸ்வித - மந்தஹாஸத்தினுல், ஸுத - வ்யாபதமாய், ஸுயா - இனிதான, சுயராஃ - வாய்க்கரை யைபுண்டயதும், (ஜெபரிவணிவஹ-ம் || தாஃ) ஜெ - புஷ்டமான, பரி வணி-மரிவினுடைய, வஹ-ம்-தோகையினுல், சுஜிதாஃ-அலங்கரிக் கப்பட்டும், (விஸாநயநாஜீ-ஜாஃ) விஸாந - பரந்திருக்கிற, நய நசுஜீ-ஜாஃ-திருக்கண்மலையுடையதும், வ்ஜவிவாஸிநீ-ஆய்ச்சி மாரகனிடத்தில், வாஸிதாஃ - வாஸம்செய்யுமதும், (ஜெநாஜீ-ஜவ வஜ்ஜாஜ) ஜெநாஜீ-ஸுநதரமான, ஜவவஜ்ஜாஃ-வதநாரவிநததன த யுடையதும், (ஜயாரவெணுநாஜி-ஜவாஜ) ஜயார-இனிமையான, வெணுநாஜி - வேணுநாதத்தினுடைய, ஜவாஜ - ரஸத்தையுடைய தும், ஜெ-என்னுடைய, ஜெதஸா-ஹ்ருதயத்தினுல், நிரபு-வெருநா ளாக, உவாஸிதாஃ - பரிசயம்பண்ண (த்யாநிக்க)ப்பட்டதுமான, வாஸநாஃ-க்ருஷ்ணரூபமான ஸம்ஸகாரங்களானவை, ஜயனீ-விளங் குகின்றன, “ஜெதஸு” என்று பாடமாகில், மநஸ்ஸினுடைய ஸம் ஸ்காரங்கள் என்றநவயிக்கவும். (58)

தாம் புன்முறுவலோடு கூடிய அதரமும், மாலையாகக் கட்டியணிந்த மயிலிறகும், பரந்த கண்களும், அழகியமுகமும், செவிக்கினிய வேணுகாந மும ஆகிய இவற்றையுடையனாய், இடைச்சுகளுடைய இலவங்கனில ந்திய வாஸம் செய்யுமவளாய், நான் கிரகாலமாக தயாரிக்க அதினுலென் மனதில ஸம்ஸ்கார மேறியிருக்கிற க்ருஷ்ணன் என் நெஞ்சி லெப்போது மிப்படியே விளங்கக்கடவான். (60)

ஸோ || ஜீயுஜாஹஸிவிபரிவணிக்ரதாவதம் ஸாஸாஃ
ஸிபிசீஸரஸகாநிஸுயாஸநிஜிஃ || யஜ்ஜு-ஜெஸக
ணிகாவரிஜாணவாமுஜஸவாமுஜவீஜவஜ்ஜெதிவணு
வாணஃ || (59)

(ப.உ.) வணுஷாணம்-மந்தன், (யஜ்ஜு-ஜெஸகணிகாவரிஜா ணவாமுஜஸவாமுஜவீஜவஜ்ஜெ) யசு-எந்தஸம்ருத்தியினுடைய, வி

நு-திவலையினுடைய, பெரு-ஏகதேசத்தினுடைய, சுணிகா-ஸூ-
க்தமாம்சத்தினுடைய, வரிஜாண-அளவையுடையதாய், ஹாமு-அத்
ருஷ்டவீசேஷத்தினாலுண்டான, ஸுளஹாமு - ஸுளந்தாய்த்தினு
டைய, ஸீரேவடி-எல்லெல்லாததை, சுணிகி - அடைந்திருக்கிறோடு,
ஸா - அப்படி ஸலாக்யமானதாய், (ஸ்ரீஸ்ரீவண்குதாவதம்ஸா)
ஸ்ரீவி-மயிலினுடைய, ஸிவண-இரகினால், கூத-பண்ணப்பட்ட, சு
வதம்ஸா-சிவோபூஷணத்தையுடையதும், ஸாம்பவிகி - ஸ்வாபாவி
கமானதுமான, சுஸா-இந்த, (ஸுஸகாஷ்ஸு-யாஸஜிவி) ஸு
ஸ-ஆந்தஜநகமான, காஷி-காந்தியாகிற, ஸுயா - அம்ருதத்தினு
டைய, ஸூவி - அதிசயமானது, ஜீயா-விளங்கக்கடவதாக.(59)

தா-ம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகில அநேகமாயிரம் பாகத்தில்
ஒரு லவலேசத்தினுடைய சிறுதுளியினளவான ஸுளந்தாய்தை யடைந்து
மநமுகள் அதிஸுந்தரானென்று ஜகத்தில் பரவித்தியை யடைந்தான், அப்
படி அபரிசிநாமாய், மயிலிறகினு லவங்கரிககப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய
ஸ்வாபாவிமான காந்தியானது குறைவற்று விளங்கக்கடவதாக. (60)

ஸ்ரீ || சூபாபெநடிஸொவி-ஸாவு கரயொரக்யபு
ஜாடி-ஸூபி தஹாயயவி-தஸாரடெநு-வலி தகாவ
வஜா-ஸ்ரீஸொ || சூபாலாநவராஜிய-புரவி
கெஸாலாடிஜாந-ஹை-புரஜா-நடிவலி-க
வஹாயார-கிஸொ-ஹ || (60)

(ப.உ.) விஸாவதரயொ - மிகவும்பரந்திருக்கிற, டுஸொ - சு
ண்களுடைய, சூபாபெந-நீட்சியினால், சுக்யபு - குறைவற்றதும்,
(சூடி-ஸூபி தஹாயயவி-தஸாரடெநு-வலி தகா) சூடி-மரு
துவான, ஸூத-முறுவலினுடைய, ஹாயா-காந்தியினால், யவி-த-
திரஸ்கரிக்கப்பட்ட, ஸாரடி-நு - சரத்தாலத்தினுடான சந்த்
ரனுடைய, வலி தகா - காந்தியையுடையதும், ஸிஸொ - சிறுபிள்ளை
யினுடைய, வாவவஜா-சூ-சேஷ்டைகளினால்மிக்கதும்,சுபரா-
வேறுவிதமான, சூபாலா - ப்ரயாஸங்கோ, விய-பு - உதறிவிட்
டு,ரவிகெ-ரவிஜநங்களினால், ஹை - அநவரதம், சூபாடி
ஜா-நடி-அதுபவிக்கப்படும்தும், (உநடிவலி-கவஹாயார) உந
டி-கர்வமுற்ற, வலி-கோபிகைகளுடைய, சுஹா - ஸ்தாபாரத்

தை, சூபாராடூ-இருப்பிடமாகவுடையதுமான, கிபொராடூ - ஸரீக்ருஷ்ணாகுறி, லீஹி-தேஜஸ்ஸானது, ஜீயாஈ-விளங்கக் கடவதாக. (60)

தா-ம். நீண்டும் பரந்தும் அழகில் குறைவற்று மிருக்கிற கண்களையும் சாதகால சந்திரன்போல் அழககற்றுவெருத்திருக்கும் முறுவலையும், சிறுபிள்ளையினுடைய அதிசய சேஷ்டா விசேஷங்களைமுடையனும், ஸாஸமறிந்த மஹாஜனங்கள் தேவலஆயாஸஸாதயமாய ரீஸமான யகந்ய யாகாதிகளான மறற எல்லாவற்றையும்விட்டு அந்வரத மதுபலிக்குமபடியான பரமரவிகளாய், கோபிகைகளுடைய முலைத்தட்டையே இருப்பிடமாகுடையனான க்ருஷ்ணன்; இந்திலையுடன் எப்போதும் விளங்கக்கடவானாகவேணும்.

பொ || ஸூநூவாரஸஹி || பூஜாஃகதிவயெ மொவாஹி
நாஸாஹி நா ஸூநூவாஹி வஹிநாஹி யநாஹி மொவாஸா
ஹாயாஹி || ஸூஜாராமிரிமெரிஹி || ஸிவஸிவஸி || ஹி
வஹி-பாணிவா ஸூஹி || ஹிஹிபா தயாவி தஹிஹி ||
ஹிஹிஹிஹிஹி || (61)

(ப-உ.) பூஜாஃ-கைக்கடங்கின ஜநங்களோ, (ஸூநூவாரஸஹி) ஸூநூவார-பல்லேகளில், ஸஹி - வாஸம்செய்கிறவர்கள், ஸூஹிநாஃ-தனக்குப்பெண்டாட்டிகளோ, மொவாஹிநாஃ - இடையர்களுடைய பெண்டாட்டிகள், யநாஃ-கப்பம் கொடுப்பவர்களோ, கதிவயெ-சிலஜநங்கள், ஸூஹிஹி - கழுத்தில்தொங்குமதோ, வஹிநாஃ - கன்றுகட்டும் கயிறு, ஸஹாயாஹி - துணைமுதலானவர்களோ, மொவாஃ-இடையர்கள், ஸூஜாராஃ - அலங்காரங்களோ, மிரிமெரிஹிஹி-மலையிலுள்ள காவிகல்லு, ஸ்ரீஹி-சோபையையுடைய, வஹி-பாணி-மயிலிறகுகள், ஸூஹிஹிபா - கொம்பைப்பிடிக்கிற நயாயத்தினால் (தூக்குத்தொகையாக), (உஹி-சொல்லப்பட்டது), தயாஹி-ஆயினும், தஹி-அப்படிப்பட்ட, உஹி - இந்தவஸ்துவை, ஹிஹிஹிஹிஹிஹி - ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான நாராயணனை, ஹிஹிஹி - (பெரியோர்கள், ஸப்ரமாணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். (61)

(தா-ம்.) ஸரீக்ருஷ்ணன்வலிக்கும்பட்டணமோஇடைச்சேரி, பெண்டர்களோ இடையாமனைவிகளான மிடைப்பெண்கள், கப்பம்கொடுக்குமவர்களோ பசுவின்காலணையும் கயிறறைததங்கள் கழுத்திலிட்டசிலஇடையாகள்; பந்துக்களும் பரிவாரங்களும் அறிவிலாமனிசரான ஆயாகள், அலங்காரமோ காவிக்களா லிழைத்திட்டபொட்டுக்களும், மயிலிறகுகளும்; இதை முக

டைசசிகளுக்கு அத்யந்த ப்ரியனான க்ருஷ்ணனை யாராதான ஆசைப்படார்
கள்? (சுஉ)

ஸ்ரோ|| சுவாடயாபரயீரவிவொவநெ நத்ரோரொடி நி
ஹ்ரிதஜீஹ் - தகா னிவஹ் || சுவீலிதாஜிதந்
ஸூதிவொஹ்நீயஜாஜி, தாநந ஜஹொய்யஹ் ஜ
ராரொ|| (63)

(ப.உ.) (சுவாடயாபரயீ) சுவாடய-நனறகச்சிவந்திருக்கிற,
சுயரயீ - அதரத்தையுடையதும், (சுயீரவிவொவநெ நத்ர) சுயீர-
பயத்தினால், விவொவ-சஞ்சலமான, நெத்ர-கண்களையுடையதும்,
(சுவொடிநிஹ்-ரிதஜீ) சுவொடி - பரிமள(ஸநதோஷ)த்தினால், நி
ஹ்ரிதஜீ-நிறைந்ததும், (சுஹ் - தகா னிவஹ்) சுஹ் - த- ஆஸ்
பகரமான, காணீ-ஒளியினுடைய, வஹ் - ப்ரவாஹத்தையுடைய
தும், (சுவீலிதாஜிதஜீ) சுவீ-சற்றும்பரவியிருக்கிற, லிதசுஜ
தஜீ-அமுதம்போல் இனிதான முறுவலையுடையதும், (சுவொடி-தா
நநஜீ) சுவொடி-த-சிமிழ்த்திருக்கிற, சுவநஜீ-முகத்தையுடையது
மான, ஜாராரொ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ய்யரயீ - போக்யமான,
ஜஹ்-தேஜஸ்ஸானது, (சுநுஸூதிவொஹ்நீயஜீ) சுநுஸூதி-நி
ரநதரத்யாநத்தினால், வொஹ்நீயஜீ - ஆசைப்படத்தக்கது. (63)

(தா-ம.) சிவந்த நாமும், சஞ்சலமானகண்களும், அதி விலக்ஷணமான
தாந்தியும், பரிபூரணந்தமும், அழகிய முறுவலும், ஸுநதாவதநம ஆகிய
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய இவவ்வினிமையானது, நினைக்க நினைக்க ஆசைப்படத்
தக்கதாயிருக்கிறது. (சுங்)

ஸ்ரோ|| ஜாமுஹிஜாமுஹிவெதஸூராயவரிதாடிதா
ஹதஜீ | சுநுஹ்நீய தாஜிஜிஜீஹ் - ஸூதிதம் வஹ்
ஹ்-நிவஹ்|| (64)

(ப.உ.) வெதஜீ-ஓமநஸ்ஸே! ஜாமுஹி - ஜாமுஹி - விழித்துக்
கொள் விழித்துக்கொள், ஹதஜீ-உனக்கு, வரிதாடிதா-க்ருதா
ரத்தையானது, விராய-பஹுகாலத்தில் (உண்டாயிற்று), ஹஹ்-ஹ
ஜீ-இதுஇது என்று காட்டுமதொழிய நிரூபித்துச்சொல்ல வொண்
ணைததாய், வுரஸூதிஜீ - (நம்)முன்னேநின்ற, வஹ்-நிவஹ்
ஜீ-அபரிச்சிந்நாநநநுபமான க்ருஷ்ணஸ்ருபமானது, சுநுஹ்நீ
ய தாஜீ-த்யாநிக்கப்பட்டும். (64)

(தா-ம்) ஒமநஸஸே! உன் ஆலஸ்யததையும், இநநாஸவினைப் பெருத வ்யஸநததையும்விட்டு எழுந்திரு; நீ பஹு-காலமாகப் பண்ணின தபஸ்ஸெல்லாம் இப்போது ஸபலமாயிற்று; அதென்னென்னில்; அபரிசுந்நாநத் ஸவஸூபமான! க்ருஷ்ணன் உனமுன்னேவந்து நினரூன்; இவனை இப்போது உபேக்ஷியாம லதுபவியாய.

(சுசு)

ஸ்ரோ|| உரணயொரரரணஜ்ஜரணா ஜ்ஜொரர் கவஹ
 ரெவஹுஹ்விவஹுஹுரெரார்|| வஹுவிஜ்ஜுஹுஜ்
 நஜெவகெவயஹிவாஹுஜெஹாஜ்யுரார்ஹம்|| (65)

[illegible]

(தா-ம-) ஸரீ பாதங்களில் சிவந்தும், கண்களில் கருணைகூர்ந்தும், மயிர் முடியில் நிறைந்தும், கண்களில் பரந்தும், மைபோல் கறுத்தமேனியில்மெலிந்தும்; பருவத்தில் இளையதுமான ஸரீ க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்வரூபமானது, அநுகூலரைப்போல ப்ரதிகூலரும் கண்டாஸசாயப் படும்படி இனிதாயிருந்தது. (சுரு)

[illegible]

(ப.உ.) (ஜோதாவஹ-ஜேநாஜி, குண்டலராஜ்) ஜோதா-பூமாலையினாலும், வஹ-ஜேமயிசிறகினாலும், ஜேநாஜி - மனோஹரமான, குண்டலஹராஜ்-சூழற்கற்றையபுடையதும், (வநி)ப்ரசுஸூரிநாக்ஷித்ராஜ்) வநி - காட்டிலுள்ள, ப்ரசுஸூரிந - புஷ்பங்கணிதல், உக்ஷித்ராஜ்-அரீஜேகமபண்ண(அலங்கரிக்க)ப்பட்டதும், (பெஸுரெயஜி,

வக்ஷ்வித்ருதிசுக்ஷு) செஸெய - கைநிகாதி தாதுக்களுடைய, உவ-குழம்பினால், க்ஷு-செய்யப்பட்ட, வித்ரு - நாராபரகாரமான, திசுக்ஷு-திசுக்களையுடையதும், ஸுக்ஷு-அடிக்கடி, செநாஹாரி ணீழ்-நெஞ்சையிளகப்பண்ணுமதும், (யீலாவெணுராவாஜெதக ரவிகாஷு) யீலா - விலாஸார்த்தமான, வெணுராவ - குழலோசை யாகிற, சுஜீத-அமுதினால், வனசுரவிகாஷு-அத்விதீயமான ஆந்த த்தையுடையதும், யாவணுயுக்ஷீஜயீழ் - லாவண்யமெனகிற காரதிவி சேஷமாகிற செல்வத்தினால் குறைவற்றதும், வாகாஷு-இளம்பிராய த்தையுடையதும், (வாகுதஜாவநீலவவ-ஷு) வாகுதஜாவ - இளை யதான பசுசிலைமரம்போல், நீல-நீலவர்ணத்தையுடைய, வவ-ஷு- விக்ரஹத்தையுடையதுமான, வராகுஷு-ஒவதாஷு - பரதேவதையை, வரெநு - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

(66)

(தா-ம) மயிரமுடியில் மாலையாகக் கட்டிமுடித்த மயிலிறகையும். கழுத் தில்தொங்கவிட்ட காட்டுப்பூமாலையையும் உடம்பில் காலிகக்லைக குழைத் திட்ட பலவிதமான பொட்டுக்களையும், முகத்தில லீலார்த்தமாகக் களிப்பு டனே யூதுகிற இனிய குழலோசையையும், நீலவாணத்தையும் பளபளப்பை யுமுடையனும், சுண்ணதோறும் புதிது புதிதாய்த தோற்றுகின்ற பரதேவதை யான ஸரீ க்ருஷ்ணனை வணங்குகிறேன்.

(சுசு)

ஸொ|| மூரூஜெஹவெடி மஞ்ஜுமூவெடி வநஜுவந
ஸெயெநஸிநஜெஹ விவரஜாஹொவி-ஸொய உர
ஸெயெ| உயூரஜெஹவெடிஸொயெவிவொயெந
வஹுடிசுவவெநவநுஜெஹவெடிநொஜெஹவெடி||

(ப-உ.) (ஜெஹவெடி) ஜெஹ-மேன்மையையுடைய, வெடி-பாத த்தில், மூரூ - த்ருடமானதும், மூவெடி-கணைக்கால்களில், மஞ்ஜு- (எலும்புகள்) மறைந்திருப்பதும், ஜெவநஸெயெ - நிதம்பபரதேசத் தில், வநஜு-பெருத்திருப்பதும், உஜெஹ-வயிற்றில், ஸெயெ- (கொ ப்பூழ்த்)தாமரையையுடையதும், வொஹொ - கைகளில், சுவிவரஜு- இடையற்றதும், உரஸெயெ-மாவில், விஸொயஜு - அகன்றதும், சுய ரெ-அதரத்தில், உயூரஜு-தித்தித்ததும், (விஸொயெவிவொயெந) வி ஸொய-மலாநதிருக்கிற, விவொயெந-கண்களையுடைய, வெடி - முகத் தில், ஜெஹு-இளமையையுடையதும், சுவவெடி - சூழற்கற்றையில்,

வஹு-நிபிடமானதும், வெவெஷ-அலங்காரத்தில், வரூட்ச-காட்டுப் பூகாவிக்கல்முதலானவற்றினால் செய்யப்பட்டதுமான, லேஹ-மேதஜஸ்ஸானது, லேநாஜ்ய - நெஞ்சையுருக்கவற்றையிருக்கிறது, சுஹா-ஆசார்யம். (67)

(தா-ம) மெல்லியதாப கதூப்பிட்ட பாதங்களும், எலும்பு தோற்றமல்லாமல்ஸளித்த கணைக்காலங்களும், பெருத்தாக காட்டின நீதமபங்களும், கொப்பூழுமெழுந்த கமலப்பூவும், இடையின்றி இருபக்கங்களிலு ம்ணைநதகைகளும், பரந்தமாரபும், பழுத்திலிதான அபரமும், பாலவடிந்து இளமையாடாநின்ற முகமும். அகன்றகண்களும், நெருங்கி முளைத்த மயிரமுடியும், காட்டுவஸ்துகளினால் செய்யப்பட்ட அலங்காரமுமாகிய ஸ்ரீ கருஷ்ணனுடைய இவ்வெழிலானது மிக வினிதாகத் தோற்றுகின்றது. (சுஎ)

ஸூர || ஜிஹாநஜிஹாநம் ஸுஜாநெநநேஹ்யுநு
ஹாநநு-ஹாநம்ஸுயாந்வெணுநாநெஃ | விஹா
நம்விஹாநம்ஸுஜீநெவ்யாந வாநெஜ்யுஹாநநு ஸ
வ்யஸநெகம்நஜீஸாசு|| (68)

(ப.உ.) ஸுஜாநெந - கல்லபிராயமான யௌவனத்தினால், ஜெஹ்யு-இளமையை, ஜிஹாநம்-ஜிஹாநம் - மெள்ளமெள்ள விடுதலையும், வெணுநாநெஃ - குழலினிசைகளினால், ஸுயாந - அமுதத்தை, ஹாநம் - ஹாநம் - மிகப்பெருமதுவும், ஸுஜீநெவ்யாந - மிகவும் நீண்டிருக்கிற, சுவாநெஜ்யு - கடைக்கண்களினால், விஹாநம் - விஹாநம் - அடிக்கடிப்பார்க்குமதுவும், ஜிஹாநநுவய-ஸ்யு ஜிஹாநநு - பூர்ணநத்தத்தினுடைய, ஸவ்யஸ்யு-முழுச்செல்வமாயிருக்குமதுவும், வஸ்யு - ஒப்பற்றதுமான(தேஜஸ்ஸைக்குறித்து), நஜீஸாசு-பரணமம் செய்கிறேன். (68)

(தா-ம.) இளமை கழிந்து யௌவனம் முகிராநின்ற பருவந்தையுடையதாய், வேணுகாநம்பண்ணிப் பிறர் செவிக்கு இனிமையை விளைக்கும்தாய், என்னைப்போன்ற ஆஸ்ரிதரையும் இடைப்பெண்களையும் கடைக்கண்களால் கடாசுதிக்குமதாய், அளவற்ற ஆநந்தரஸம் நிறைந்து அதவீத்யமாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீ கருஷ்ண தத்வத்தை நமஸ்கரிக்கிறேன். (சுஅ)

ஸூர || மஸஹ் ஹ்யாவீஹம்உவிதஸுவிதஸுநா உஹம்
ஹ்ஸுஹ்-வாவாஹம் உஹம்நதாநிவ-பூதிவஹம் | ந
வாஹ்ஸுஹ்யாவீஹம்உஹம்நதாநிவ-பூதிவஹம்
வாஹ்ஸுஹ்-வாவாஹம்உஹம்நதாநிவ-பூதிவஹம் (69)

(ப-உ) (வஸுஜஹ-பாவீயஸு) வஸுஜ - விளங்காநின்ற, வஹ-உ-மயிலிறகை, சூவீயஸு-சுரோபூஷணமாகவுடையவனும், (வமிதவமிதவெஸாவநஸு) வமித-வமித - அத்தயந்தம்கோமலமான, வெஸா-முறுவலையுடைய, வடிநஸு-முகத்தையுடையவனும், (ஹஸுஜீ-பாவாஜஸு) ஹஸு-சுழலாநின்ற, சூ-பா - விலாஸத்தையுடைய, சுபாஹஸு-கடைக்கண்களையுடையவனும், (புணதஜநதாநிவ-புதிவடிஸு) புணதா - சரணமடைந்திருக்கிற, ஜநதா - பராணிஸமுஹங்களுடைய, நிவ-புதி-ஸுகத்துக்கு, வடிஸு - ஆதாரமானவனும், (நவாஜோடிஸு) நவ-நூதனமான, சுஜோடி-மேகம்போல், ஸுஜோடி-இருண்டவடிவுடையவனும், (நிஜயோரிபோவொமவரிதஸு) நிஜ-ஸ்வாபாவிசமான, ஜயோரிபோக்யதையினுடைய, சுவொம-வைசால்யத்தினால், வரிதஸு-பூர்ணமானவனும், (வரிஜிவிதகெஸொரகஸு) வரிஜிவித - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, கெஸொரக-சிறுபிள்ளைகளுடையதான, ரஸஸு - ஆநந்தத்தையுடையவனுமான, பர-உ-வெவஸு - ஸாவோதக்ருஷ்டமான ப்ரீக்ருஷ்ணதேவனை, வநெ-நமஸ்கரிக்கிறேன்.

(49)

(தா-ம்) ஸுந்தரவதநாரவிந்தமும், அதுக்கு எழில் பூட்டவல்ல முறவலும், இவற்றுக்குக் கொடிகட்டினறபோல விளங்குகிற மயிலிறகும், ஆர்ச்சிதரிடத்தில் வ்யாமோஹத்தால் சுற்றிச் சுழலமிடாநின்ற கடைக்கண்களும், ஆர்ச்சிதராகண்டு ஸுகமாகவாழ்வல்ல வடிவழகும், நீர்கொண்டமேகத்தோடொத்த நிறமும், ஸ்வாபாவிசமான போகயதையும் ஆகிய இவ்வழகுடைய சிறுபிள்ளையாய், பரதேவதையான ப்ரீக்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேன். (சுக)

ஸொ|| ஸாரஸுஸாஜிபிவாநநெந ஜாயுய-பவா
தாய-பிவஸிதெந | தாராணுகாராணுஜிவெகி
தெநவாவயுஸாவயுஜிடி-புஸொஜெ-|| (70)

(ப-உ.) ஜெ-என்னுடைய, புஸொ-கண்களுடைய, (வாவயுஸாவயு) வாவயு-பேராசையினுடைய, ஸாவயு-ப(வ)லஸித்தியையுடைத்தாயிருக்கிற, ஹடி - இந்தக்ருஷ்ணஸ்வரூபமானது, சூநெந - முகத்தினால், (ஸாரஸுஸாஜிபிவ) ஸாரஸு - எழிலினுடைய, ஸாஜிபி-ஹவ - திரட்சிபோலவும், ஸிதெந-முறுவலினால், (ஜாயுய-பவா) ஜாயுய - போக்யதையினு

டைய, வா-த-ரு-ஹவ - சமதகாரமபோலவும், ாருக்ஷ்தெந-பார்
வையினால், (கார-ரு-ண-கார-ரு-ண-விவ) கார-ரு-ண-கருணையினுடைய,
தார-ரு-ண-ஹவ-புதுமைபோலவும் (தோற்றுகிறது). (70)

(தா-ம.) ஸம்பூர்ணமான எழில்பூண்ட முகத்தையும், அநி விசித்ரமான
போக்யதைநிறைந்த முறுவலையும் கருணைமுதிர்ந்த வீக்ஷணங்களையுமுடைய
க்ருஷ்ணன் என்னுடைய கண்ணாசையை ஸபலமாக்கிவைத்தான். (எய்)

ஸுரா யத்ருவாதத்ருவாபெவய லிவிஸுவிஜஸ்யி |
நிவ-ரா-ண-ஜ-வி-ஹ-வ-ரா-ஜ-வி-ஹ-நா-நி-கி-பூ-நம் || (71)

(ப-உ.) ஹெவ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேவனே! யத்ரு - எந்த ஜநமத்திலே,
ஸ்யி - உன்னிடத்தில், லிவிஸுவிஜ-ஸ்யி-ர-கூஷகனென்கிற த்ரு-டாத்வஸ்ய
த்வதப்பண்ணுகிறோமோ, தத்ருவா - அந்தஜநமத்திலேயே, நிவ-ரா-
ண-ஸுவி - மோஷாநந்தமும், ஹ-வ-ரா-ஜ - நடையற்றதாக (என்க
ளால் அடையப்படுகிறது, ஸு-ரா-ஜ-நா-நி-இப்பாலுள்ள தர்மஅர்த்த
காமங்கள், கி-வ-நம் - (அடையப்படும் என்பது) கேட்கவேண
மோ “சுத்ருவா” என்றுபாடமாகில், சுத்ருவா-(உன்னுடைய) இந்ந
அவதாரத்திலாவது, தத்ருவா - அவதாரநதரத்திலாவது, என்று
அர்த்தமா. (71)

(தா-ம.) ஓ க்ருஷ்ண! நாங்கள், ஜாதி ஆஸ்ரமக்குல ஜ்ஞாந வ்ருத்த
ககளால் எவ்விதமான உயர்த்தியையாவது நிகழ்ச்சியையாவது பெற்றிருந்
தோமாகிலும் அவற்றையெல்லாம் ப்ரயோஜகங்களாக்கி உன்னிடத்தில் பரி
பூண்பக்திசெய்து உன்னையே நம்பியிருந்தோமாகில், நாங்கள் தூர்லபமா
ன மோக்ஷத்தையுமுடைய ஒருதடையுமில்லை, மஹதாமார்த்தகாமரூபக்ஷ-த்ர
புருஷாரத்தங்களையுடனோ மென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? உன்னைய
டைந்ததாகரு ஸகலபுருஷாரத்தங்களும் கைபுருருமென்றபடி. (எக)

ஸுரா || ராமாநுமொவீஜந வநிதாஸூரம் யொயீநு
ஹம்மெநு நிஷெவிதாஸூரம் | சூதாஜிவஜ்ஜெரூஹ
விஸூரஹாம் ஸூரபிநுஷாஸூரபிஜ்ஜிவ்வெ || (72)

(ப-உ.) ஸூரபிநு-ஒநாதனே! (ராமாநுமொவீஜநவநிதாஸூரம்)
ராம-ப்ரீதியினால், ஸூ-மெய்மநந்திருக்கிற, மொவீஜந-ஆய்ச்சியர்
களினால், வநிதாஸூரம்-நமஸ்கரிக்கப்பட்டனவும், யொயீநு-ஹ்மெ
நு-நிஷெவிதாஸூரம் - யொயீநு - மஹர்ஷிகளாகிற, ஹ்மெநு -

பெருவண்டிகளினால், நிறைவிதாலுராடி - அதுபவிக்கப்படுமனவும், (சூதாரிவெஹுருஹவிலுலாலுராடி) சூதாரி-சுற்றும் சிவந்திருக்கிற, வெஹுருஹ - தாமரைப்பூவினுடைய, விஹுலாலுராடி-விவாஸங்களை யுடையனவுமான, தெ-உன்னுடைய, வலாலுராடி-திருவடிகளின்பொருட்டு, சுயபு-இரத, சுஜ்ஜி-கைகூப்பலானது (என்னைப் பண்ணப்படுகிறது.) (72)

(தா-ம்.) உன்னுடைய அழகிய பாதமலரைப்பணிந்து கோபிமார்கள் தாங்கள் கோரின காமபுருஷராதததைப் பெற்றார்கள்; ஜிதேந்த்ரியரான மஹர்ஷிகள் மோகத்தைப்பெற்றார்கள்; அப்படி ஸகலார்த்தப்ரதமான உன் ஸ்ரீபாதத்தை வணங்கி நான் ஸகலபீஷ்டங்களையும் பெறக்கடவேன்.

ஸ்ரோ|| சுயபுநமுவாவாநவ்ஜஸுநந்ரீணாக்ஷத்ரி
ணாணுஸரஸுதீநாடி | சுதி-பாஸயெ நஸுரவணாணிதெ
நஸுரவயனம் தரணஜுணீரீ || (73)

(ப உ) வ்ஜஸுநந்ரீணாடி-இடைப்பெண்களுடைய, சுக்ஷத்ரி
ஜாணாடி-கபடமற்றிருக்கிற, ஸுரஸுதீநாடி - சொற்களுடைய, (சு
யபுநமுவாவாந) சுயபு-அர்த்த(அபிப்ராய)த்தோடுகூடிய, சுநு
வாவாந-விவாஸோத்திகளை, ஸுரவணாணிதெ ந-காதோடுகூடியன,
(சுதி-பாஸயெ ந) சுதி-ப்ரேமத்தோடுகூடிய, பாஸயெ ந-மநஸ்ஸி
னால், ஸுரவயனம்-கொண்டாடாநின்ற, தரணஜு-யுவாவாநஸ்ரீ
க்ருஷ்ணனை, மூணீரீ-ஸ்தோத்ரம் செய்கிறோம், “சுதி-பாநமுவா
வாந” என்றுபாடமாகில், ப்ரேமயுக்தமான சொற்களை என்றும்,
“சுயபுநமுவாவாந” என்றுபாடமாகில், அஸம்பூர்ணமானசொற்
களை என்றும் அர்த்தமாம். (73)

(தா-ம்.) கோபிமார்கள் கபடமற்றுப் பேசாநிற்பார்கள், அப்பேசுக்
கள் படிப்பில்லாமையாலே அக்ஷரங்கள் குறைந்து கொச்சையாயிருக்கும்,
அப்பேசுகளை ஆதரத்துடனே காதுகொடுத்தக கேட்டு மனதினால் ப்ரீதி
யுடன் கொண்டாடாநிற்பன்; இப்படி ஆசுருதர் குறைகளையும் நிறைவாகக்
கொள்ளுகிற கருஷ்ணனை நான் ஸ்துதியா நின்றேன. (எந்.)

ஸ்ரோ|| நஸுரீரீஸுவிதூஜ்யம் நஸுரீரீஸுரவாஜா |
சுரகஸுதயதவி-சுரகாவி சிஸொராக்ஷவாலுஹீ ||

(ப-உ) (உயாருவா) உயாரு-ஸுந்தரமான, உவா-வநந்த
தையுடையதும், (உரூராவாஜா) உரூர-அலஸமாயிருக்கிற, சுவா
ஜா-கடைக்கண்பார்வையையுடையதும், (சுரகவி தவவிதவஸா) சு
ர-கையில், சுவித-வைக்கப்பட்ட, மவித - ஸுந்தரமான, வஸா-
வேணுவையுடையதும், கிஸாரா - இளம்பிராயமுடையதும், கா
சுவி-அபூர்வமுமான, (சுவாஹரீ) சுவா-கருணையினுடைய,
ஹரீ-பரவாஹமானது, உ-என்னுடைய, உ-உவி-நெஞ்சில், ஸ-ஸு
தா-நித்யவாஸமசெய்யப்பட்டு.

(74)

(தா-ம்.) இப்படி ஆர்ந்த தோஷங்களைக் குணமாகக் கொள்ளாநின்ற
க்ருஷ்ணன், தன்னுடைய கருணையினால், அழகிய முகத்தையும், நிறைந்த
கடாக்ஷத்தையும், இவ்வுமுகடனே கையில்பிடித்த தூதுகிற வேணுவையும்; இ
ளமபருவத்தையுங்காட்டி என நெஞ்சில் எப்போதும் குடிக்கொண்டிருக்கக்
கடவானாக.

(எச)

ஸா || ரக்ஷணம் நஸ்க்ஷிதவாஸுவாஸா வாவாஸு
தாவஹி-ஸிவாவதஸா || ப்ராணவியபுஷு-த
வெணு-மீதா || ஸ்ரீ தாஜஸா ஸ்ரீ தமொவகந்ரா ||

(ப-உ.) (ஸ்க்ஷிதவாஸுவாஸா)ஸ்க்ஷித-அப்யஸிக்கப்பட்ட,
வாஸுவாஸா-பசுமேயக்கையாகிற வ்யாபாரத்தையுடையனவும்,
(வாவாஸுதா) வாவ-சிறுபிள்ளைகளினால், சூ-தா - சுற்றும்சூ
ழப்பட்டனவும், (வஹி-ஸிவாவதஸா) வஹி-மயிலினுடை
ய, ஸிவா-இறகுக்கை, சுவதஸா-சிரோபூஷணமாகவுடையனவும்,
(ப்ராணவியபுஷு-தவெணு-நாஜா) ப்ராண-ப்ராணனைக்காட்
டினும், விய-இஷ்டமாயிருக்கும்படி, ப்ஷு-த-ஆரம்பிக்கப்பட்ட,
வெணு-மீதா - வேணுகாந்தையுடையனவும், (ஸ்ரீ தமொவக
ந்ரா) ஸ்ரீ தம-அதுகலர்களான, மொவகந்ரா- ஆயர்மகளிர்களை
யுடையனவும், (யீதா - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விலாஸங்கள்), உ
ஸா - கண்களுக்கு, ஸ்ரீதா - குளிர்ந்தவைகளுமான, ரக்ஷண-
(நம்மை) காப்பாற்றக்கடவதாக.

(75)

(தா-ம்) தாய்தந்தைகளால் நியமிக்கப்பட்டுப் பசு மேயக்கப்போன
க்ருஷ்ணன், தலையில் மயிலிறகைசூழி இடைப்பிள்ளைகளால் சூழப்பட்டவ
னாய் காட்டிநென்று மிகவுரிந்தாய் ஸ்லாக்யமான வேணுகாந்தைப்
பண்ணி இடைச்சிக்குடைய துருவத்தை யாந்திப்பித்தது, தன்னைசூழி

குழிநின்ற அவ்விடைச்சிதளுடைய கண்களைக் குளிரப்பண்ணு நின்றான்; அவர்களை யாநத்திப்பித்தாற்போல் எனனையும் ரக்ஷிப்பானாக. (எடு)

ஸ்ரோ|| ஸ்விதஸ்வகிதாயரஸ்ரிஸிரவெணுநாடிஜு
தஃஹுஹுரவெனொவநம் ஃகிசுடாக்ஷரோகாசுமம் |
உரஸ்யுதவிநீ நயா க'மயரஸரோவிஜிதம் ஹவஸ்யுத ஃ
வாமதஜீவ நவெடிவதம் வாதுநம்|| (76)

(ப.உ.) (ஸ்விதஸ்வகிதாயரஸு) ஸ்வித-சிதுமுறுவலினால், ஸ்வகித-பூத்ததுபோல் பண்ணப்பட்ட, சுயரஸு-அதரத்தையுடையதும், (ஸ்ரிஸிரவெணுநாடிஜுதஸு) ஸ்ரிஸிர - செவியைக் குளிரப்பண்ணுமதும், வெணுநாடிசுஜுதஸு-அமுதம்போல் இனியதுமான குழலோசையையுடையதும், ஃஹுஃ - அடிக்கடி, (தரவெனொவநஸு) தரவ-சஞ்சலமான, வெனொவநஸு கண்களையுடையதும், (ஃகிசுடாக்ஷரோகாசுமஸு) ஃகி - கொழுப்பேரியிருக்கிற, சுடாக்ஷ-பார்வைகளுடைய, ரோகா-வரிசைகளினால், ஸுசுமஸு - வ்யாப்தமானதும், (உரஸ்யுதவிநீ நயா) உரஸ்யுத - திருமார்வில், விநீ நயா - சேர்ந்திருக்கிற, கிசுமயர - லக்ஷ்மியினால், ஸரோவிஜிதஸு - தழுவிக்கொள்ளப்பட்டதும், ஹவஸ்யுத - பூலோகத்தை, உவாமதஸு - வந்தடைந்ததுமான, ஹவநவெடிவதஸு - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகிற லோகநாத தத்வமானது, நம்நம்மை, வாது-ரக்ஷிக்கக் கூடவதாக. (76)

தா-ம் பிராட்டியைத் தன் மார்பிலுடைய பராத்பரான ஸர்வேஸ்வரன் இப்புவியில்க்ருஷ்ணனாகவந்தவதரித்துருக்மினீதேவிஒருகாடா (மாஸா) லிங்கநம் பண்ணிக்கொள்ள, அந்த ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் ஒருபுன்முறுவல் செய்ய, அது கோவைப்பழம்போல் சிவந்த அதரத்தின்மேல் வெண்பூப் பூத்தாற்போல் விளங்கிறது; சிறிது வேணுகாநம்பண்ணினான், அதுகேட்டார் செவியைக் குளிரப்பண்ணிற்று; அவ்வாநந்தத்தினால் அவன் அடிக்கடி மலரவிழித்துப்பார்த்தான, அக்கடாக்ஷர்கள் சுற்றி யெங்கும் பரவாநின்றது; அவ்வழகெல்லாம் நம்மை ரக்ஷிக்கடும். (எசு)

ஸ்ரோ|| நயநாஜீஹே ஹஜதகாஜிஹுஹு ஹுடிபாஜீஹே
ஜெகிஜவிகாராணிகம் | வரணாஜீஹே ஃகிசுடாக்ஷரோ
காசுமம் வடிநாஜீஹே வுஜவயாருவிவவ்யு|| (77)

(ப.உ.) நய நகஜீஹே - தாமரைமலர்போன்ற கண்ணில், காஜஃஹு - இஷ்டத்தையளிக்கவல்லதும், ஹுடிபாஜீஹே-ஹ்ருதய

கமலத்தில், கி.ஓ.வி-அநிர்வாச்யமான, காராணிக்ஷ-கருணாஸ்வரு
பமானதும், வுரணகஜை - பதகமலத்தில், லோநிகுஹெகய
நட்யு) லோநிகுஹ - லோகிகஹுடைய குழாங்களுக்கு, ப.நட்யு - நிதியா
னதும், வடிநகஜை - முககமலத்தில், (வ்ருஜவயஹிவ்வய) வ்ரு
ஜவயஹி-ஆய்ச்சகஹுடைய, விவ்வய - ஐஸ்வர்யமுமான ஸரீக்ருஷ்ண
தத்வததை, ஹஜித-அஸுடயுந்கள்.

(77)

தர-ம். கடாசுபித்தபோதே ஸர்வாபீட்டகனாயும் மளிக்கவல்ல கண்
களையும், மஹாவுதிகள் தங்களுக்குப் பெரும்பொருளாகவெண்ணி தயாநிகிற
ஸ்ரீபாதங்களையும், இடைப்பெண்களுக்கு அதிசயத்தை விளைப்பதான முகா
ரவிகததையு முடையனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஆஸ்ரயிக்கோள். (௭௭)

ஸ்ரோ|| நிவ-காஸம்-ஹந்தரஸா-ஹரானாம் நிவ-காண
வா-ஜா-ஜி-விவாக்-கீண-ம் | சவ்யா-ஜ-காய-ய-ப-ஹ-மி
யா-ந-உ-வ்யா-ஹ-ஜா-நா-உ-யி-ந-உ-வ-த-ம்-நீ|| (78)

(ப-உ.) ராவாணரானாழ்விழ்ந்தபோக்யவஸ்துக்களை, திராஸ
நழ்-அடித்தோட்டுமாதும் (திரஸ்கரிப்பதும்), சுவகிண-இடி - விபுலமா
ன, (சிவகாணஸாஜோஜிஷ்) சிவகாண-மோகஸுஸுகத்தினுடைய,
ஸாஜோஜிஷ் - பூணைவாய்மமானதும், (சுவஜாஜிஸாய-புஜஹாநி
யாநழ்) சுவஜாஜி-ஸ்வாபாஸிகமான, டாய-ய-பு - போச்யதைச்சு,
புஜாநியாநழ்-பெரியநிதியானதும், ஸுஜாநாழ் - ப்ராணிகளுக்கு,
சுயிபெடிவதழ்-உயர்ந்ததைவழுமான ப்ரீக்ருஷ்ணதத்வமானது, நஃ
நம்மை, சுவஜாஜி-சுகதிக்கட்டும், ஹன-ஆஸ்சர்யம், “ஹவ” என்பது
வாக்யாலங்காரமாகவுமாம், ஹவ காரார்த்தமாகவுமாம். (78)

தா-ம். இவனை யனுபவித்தார்க்கு தேவமர்ருதம் முழுவிய ஸகல ரஸநக
ளும் எட்டிக்காயாம்படி மிகவினியனும், நிரதிசயாநகத ஸ்கூருபனும், மற்ற
வர்களைப்போல் ஒருபாதியாலன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாய் அபரிசுசிகந்தமான
போக்யதை யுடையனும், ஸகலப்ராணிகளும் ஆராதித்தப் பலம்பெற
வேண்டுமெபடியான பரதேவதையான ஸரீ க்ருஷ்ணன் நம்மைரசுகிப்பாளுக.

ஸ்ரோ || மொவ் நாஜிவிதழீதவெஷஹஷ் பூஜாவீந
ஸநஹந நிற-ரொவமதுஷ || கெணீநாஜிவத-ரா
வெஷர-வாஸு)ரீநம் காரணீநீவ-விந ஸரபீர-சி
ஹாநி || (79)

(ப-உ.) (சுவிததநீதவெஷஹஷ-டாசு) சுவிதத-ப்ரியமான, தீ
த-காந்ததினாலும், வெஷ-அலங்காரத்தினாலுமுண்டான, வஷ-டாசு
ஸந்தோஷத்தினால், மொவீ நாடி-கோபிகைகளுடைய, (சூவீ நவூ
நவரா நிற-பொவம-புஷ) சூவீ ந - பெருத்திருக்கிற, வூ நவரா-
ஸ்தநங்களில், நிற-பு - நிரவிசாரமாக, உவம-புஷ - மறைந்திருக்
கும்பதும், கெஷீ டாடி - கீர்டைகளுடைய, ராவெஸ - விலாஸங்களி
னால், உவாவூரோ நடி - ஸேவிக்கப்படும்தும், (காஸிநீபு-ஸிநவ
ராடி) காஸிநீ - யமுனையினுடைய, வ-ஸிந - மணற்குன்றுகளில்,
வராடி - ஸஞ்சரிப்பதும், வராடி - ஸர்வோத்தமுமான, டிஹி - தேஜ
ஸ்ஸானது, நம்-நம்மை, சுவதா - ரக்ஷிக்கட்டும.

(79)

தா-ம். கோபிமாகள், தங்களுக்கிஷ்டமாகப் பாடுகிற வேணுகாந்த
தையும், அலங்கார விசேஷத்தையும் கண்டு தங்களுடைய ஸ்தநங்களிலே
சோத்து இவனை நெருங்கி யணைத்தார்கள்; ஸ்ருங்கார விலாஸங்களெல்லா
ம இவனை விட்டுப்போகமாட்டாததாய் இங்கே குடிக்கொண்டிருந்தது; இப்
படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலு ஆஹ்லாதகரனாய், யமுனையின் மணற்குன்றில
விலையாடாநின்ற க்ருஷ்ணன், நமமை ரக்ஷிக்கக்கடவான்.

(எக்)

பொ || வெய தாஃஜ நவீவெவராஜ நாரீ நநீயஜூஉ
வெணு நிஸுநெ நம் | காநநெகிவிநம் சூவாஷூஉ
காஸெவெயசுஉ ஹாஅஹூஉ ||

(80)

(ப-உ.) (வெவராஜ நாரீ நநீயஜூஉ வெணு நிஸுநெ நம்) வெ
வராஜ நாரீ - தேவதாஸ்தீரீகளினால், நாரீய - கொண்டாடத்தகு
ந்த, ஜூஉ - கோமலமான, வெணு நிஸுநெ நம் - குழலினிசைகளி
னால், காநநெ - காட்டில், (காஸெவெயசுஉ ஹாஅஹூஉ) காஸ
ெவெய - இருண்டமேகத்தாடு, சுவஹூஉஹூஉ - சண்டைசெய்யா
நின்றதும், (சூவாஷூஉ) சூவா - சுருணைக்கு, சூஷூஉ-இருப்பி
டமானதும், கிஃசுவி - அநிர்வசநீடமுமான, டிஹி - தேஜஸ்ஸான
து, நம்-நம்முடைய, டிஹி - ஹ்ருதயத்தில், வெயதாடி - விலையா
டக்கடவதாக.

(80)

தா-ம். காந்ததில் பேர்போன கந்தர்வ கன்னிகைகளும் அப்ஸரஸஸு
க்களும் கொண்டாடும்படி வேணுகாந்தம் செய்யாநின்று கொண்டு ப்ருந்தாவ
நததில் ஸஞ்சரிக்குமவனாய், நீர்கொண்ட மேகத்தைக்காட்டிலும் நீலவர்ண

நரசிங்காதிபதி | வாடுவாணிதொடையாயுயர்நெடு வெ
ணும்விஷாணம்சுடிபுராதொழுவியொகையநு பூதிசு
யனெய்யுயரொகையெ|| (82)

(ப.உ.) வாடுவாணிதொடையாயுயர்நெடு - ஸுந்தர
மான, வெணும் - முரளியை, நியாய-வைத்தும், சுடிபுராதொடைய
டுப்பினோர்பக்கத்தில், விஷாணம்-மாட்டுக்கொம்பினால் செய்த ப்பட்
டவாத்விசேஷத்தை, நியாய-வைத்தது (க்கட்டிக்கொண்டு), மாடு
ய-பசுக்களையும், விஷாணம் - பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனுமாய்க்
கொண்டு, (புரணுண்டதொடைய) வுயர்-முன்னே, ஸுந்தர -
பெருகாநின்ற, தொடைய - ஜலத்தையுடையதும், (தொடையிலுள்ள
யெ) தோயுபச்சிலைமரத்தினுடைய, நியாய-நெருங்கியிருக்கிற, வா
டு-நிழலையுடையதுமான, (காணியுயர்நெடு) காணியு - யுயர்
யினுடைய, வுயர்நெடு - மணற்குன்றில், (தொடையிலுள்ளவாத்விசே
ஷத்து) தொடையிலுள்ள - தாமரையிலையாகிற, வாடு - பாத்நாத்
தில், நியாய-வைக்கப்பட்ட, சுடிபுராதொடைய - தத்தோதந்தை, யுயர்-
நெருங்கிய, சுடிபுராதொடைய - போஜனம்செய்தானோ, துடி-அப்படிப்பட்ட,
வாடு - சிறுவனை, பூதிசு - சுண்ணத்தோறும், குடியொகையெ -
ஸேவிக்கிறேன். (82)

தா-ம். ஒருகால் பசுமேய்க்கப்போகையில் பொழுது உச்சிப்பட்டவா
றே, யுயர்நெடு - ஸுந்தர மணற்குன்றில் மரத்திலுள்ள ஜலத்தினருகே உட்கா
ர்ந்து, இடதுகையில் வேணுவைவைத்து, ஓர் வாத்விசேஷமான மாட்டுக்
கொம்பை அரையில் சொருகி பசுக்களை யொருபக்கம் பார்த்துக்கொண்டு,
தாமரையிலையில் தத்தோதந்தைவைத்து வலதுகையாலெடுத்து புஜியாநி
ன்ற கருஷ்ணனுடைய அவ்வழகை நானடிக்கடி காண வாசைப்படா நின்
றேன். (அஉ)

புரணுயர்நெடுவாதொடையுயர்நெடு - ஸுந்தர
வாத்விசேஷம் யுயர்நெடுவாதொடையுயர்நெடு - ஸுந்தர
யுயர்நெடு - யுயர்நெடுவாதொடையுயர்நெடு - ஸுந்தர
பொய்நாடு - துடிபுராதொடையுயர்நெடு - ஸுந்தர
வியாநாடுவா|| (83)

(ப.உ.) யுயர்நெடுவாதொடையுயர்நெடு - ஸுந்தர
யுயர்நெடுவாதொடையுயர்நெடு - ஸுந்தர
யுயர்நெடுவாதொடையுயர்நெடு - ஸுந்தர
யுயர்நெடுவாதொடையுயர்நெடு - ஸுந்தர

போன்றமுகத்தில், கஸ்தூரிசிகாவது கஸ்தூரியினாலிடப்பட்ட திலகமாக, சுலோக-ஆபிற்றே, யசு - எந்த தேஜஸ்ஸானது, (வசுக் கூஉஸாதகஸு கஸுஸவ்யாகொவ்யு) வசுக்-ருக்மிணிப்பிராட்டியினு டைய, கூஉஸாதகஸு கஸுஸ-தங்கக்கலசமபோன்ற ஸ்தந்தில், வ்யாகொவ்யு - மலர்ந்திருக்கிற, ஐநீ வரஸு - கரிநெய்தல் பூவாயிற் றே, யசு - எந்ததேஜஸ்ஸானது, யொமிநாஸு-ருஷிகளுக்கு, (நி வ ளாணநிபாநஸாயநவியு) நிய-பாண-மோக்ஷஸுகமாகிற, நி யாந-புதயஸீ, ஸாபநவிபா - அடையவேண்டும்தற்காகச் செய யும் வ்யபாரத்தில், (வரிஜாஜநஸு) வரிஜா - பொருளைக்காண்பிக்கவ ல்ல, சுஜநஸு-கண்ணுக்கிடும் மையாயிருக்கிறதோ, தசு-அப்படிப்ப ட்ட, ஸுபாஸு-நீலவர்ணமான, க்ருஷ்ணனென் னுபேசையுடைய, உஹ-தேஜஸ்ஸானது, நஸு - நம்முடைய, ஹுடி யெ-நெஞ்சில், சுவிரஸு-பரகாசிக்கட்டும். (83)

தா-ம. நீலவர்ணனான க்ருஷ்ணன், கோபிமார்களுடைய நெறியில் கஸ்தூரி திலகமிட்டாறபோலவும், ருகமிணியினுடைய முலைதடவகளில் கரிநெய்தல் மலர்போலவும், மஹாஷிகள் மோக்ஷமாகிற மஹாரிதியைத்தே டிக கண்டெடுகதைக்கு ஸாதநமான வரிததாருசநம் போலவும் விளங்காரின் றான், அவன் இனி நம்முடைய ஹருதயத்திலும்தோற்றி விளங்கக்கடவானாக.

ஸுரா || மூவெநீவரகாணிஸுமவடி.நம் வஹ-பாவத
விபியம் ஸீவதூஜஸு உராகளஸுமயரம் வீதா
ஸுரஸுநா || மொவீநாநயநாதுவாவிடதத
நாமொமொவஸம்வாவுதம்மொவிநுக்ஷ வெண-
நாடிநிரதஸுஜஸுமவடிஸுஜ || (84)

(ப.உ.) 'மூவெநீவரகாணிஸு' மூவ மலர்ந்திருக்கிற, ஐநீ வர- கரிநெய்தல்பூப்போன்ற, காகிஸு - காரதியையுடையதும், ஐநுமவடி நஸு-சந்தரணைட்டத்த முகத்தையுடையவனும், (வஹ-பாவதஸு விபியஸு) வஹ-ப-மயிஸ்தகாகிற, சுவதஸு - சிரோபூஷணத்தினால், விபியஸு - ஸந்தரமானவனும், (ஸீவதூஜஸு) ஸீவதூ - ஸீவதஸுமெ ன்கிற வெள்ளையிர்ச்சுழியை, கஜஸு - மார்பிலடையாளமாகவுடைய வனும், (உராகளஸுமயரஸு) உராகள-கம்பிரமான, களஸும-ஹ-

கௌஸ்துபமென்கிற மரகதப்பச்சையை, யரூ - மார்பிலென்றதவ
னும், வீதகூரூ - ஸுஷர்ணமயமான வஸ்தரத்தையுடையதவனும்,
ஸுரூ - எழிலிழைந்தவனும், மொவீநா - இடைச்சிதையுடைய,
(நயநொதூவாவித்ததநு) நயநதூ - கண்களாகிய கரிநெ
ய்தல் பூவினால், சுவித்த-பூஜிக்கப்பட்ட, தநு-விக்ரஹதையுடைய
யவனும், (மொமொவஸூவாவுதூ) மொ - ஆக்களுடையவும்,
மொவ-ஆயருடையவும், ஸூ - திரளிதல், சூவூ - சூழப்பட்ட
வனும், (கூவெணுநாடிநிதூ) கூ-இனிமையான, வெணுநா
டி - வேணுகாந்தில், நிதூ - மிகவும் ஆஸத்தியையுடையவனும்,
(விவூவூவூவூ) விவூ-ஸ்ராகயமான, கூ-திருமேனியிலணியப்ப
ட்ட, வூ-ஆபரணங்களையுடையவனுமான, மொவிநூ-மூர்க்கு
ஷ்ணனை, வூ-பற்றுகிறேன். (84)

நா-ம. மலாந்த கரிநெய்தலுபோன்ற திருநிறத்தையும், சுந்தரனோடொ
த்த முகத்தையும், கொண்டையில பரிமமாகக் கட்டின மயிலிறகையும், மா
பில படிந்த ஸர்வதஸமென்னும் மறுவையும், கழுத்தில் தொங்கவிட்ட கௌ
ஸ்துபத்தையும், அரையிலணிந்த தீநாமபரத்தையும், மறுமுள்ள அலங்கார
தையுமுடையனாய், கோபிமாகள் அதயாதரத்ததுடனே பாகாக, கோக்க
ளும் கோபாகளும் சூழ்நிக, சூழலுநாநின்ற கருஷணமூர்த்தியைச் சரண
மடைகிறேன். (அச)

நோ || யநூலீஸரவீரூஹானூரவூபெஹூஜாயர
ணோவியிபூகூஃ சுஜாவீஹாரவவநூயவூகூஷீ
வெஹூ | யநூலீஸரவீரூதாவூரவூநூ
வொஹூரவூபெஹூநூலீஸரவூரவூபெஹூ
நூலீஸரவூரவூபெஹூநூலீஸரவூரவூபெஹூ

(85)

(ப-உ.) (யநூலீஸரவீரூஹானூரவூபெஹூ) யசு-எவனுடைய,
நாவி-கொப்பூழிலுண்டான, வரவீரூ-நாமரைப்பூவினுடைய,
சுஜாவூபெ - உள்ளிநழில், வியி-புறம்வா, வூஜாயரூ - வ
ண்டுபோலானோ, (யவூகூஃ) யசு - எவனுடைய, வகூ - மார்வு,
(சுஜாவீஹாரவவநூ) சுஜா - ஸக்தியினுடைய, விஹாரவவ
நூ-கீடாகருஹமாயிறோ, (யவூகூஷீ) யசு-எவனுடைய, வகூ
ஷீ-நேதரங்கள், (வூ | யநூலீஸரவீரூதாவூரவூ) யசு-எவனுடைய, வூ
யிறோ, (யவூகூஷீ) யசு-எவனுடைய, வூ - வூகூஷீ

பாதகமலத்தில் நின்று, விநிஸ்டுதா-உண்டாய்ப்பெருகிற, ஸுர
நதீ-தேவகங்கையானது, ஸுரோ - ருத்ரனுக்கு, ஸிரொஹுஷ
ணஸு-தலைக்கணியாயிற்றோ, (யநாஸுரணஸு) யசு-எவனுடைய, நா
உ-திருநாமங்களுடைய, ஸுரணஸு-த்யானமானது, ஸுரிதஸு-பாபத்
தை, யுநாதி-உதறிவிடுகிறதோ, ஸு-அப்படிப்பட்ட, கெஸவ:-
க்ருஷ்ணன், வ:-உங்களை, வாயாசு-ரக்ஷிக்கட்டும். (85)

தா-ம். பதினாறு லோகங்களையும் படைக்கவல்ல ப்ரும்ஹா, இவனுடைய
திருநாபி கமலத்தில் பிறந்து வண்டுபோல் சோரது மறைந்து கிடந்தான்;
ஸகலஸம்பத்துக்கும் காரணமாகிய லக்ஷ்மி, இவன்மார்பில் ரிதயவாஸம்பண்
ணரின்றான்; வாஷத்துக்குக் காரணமாகிய சூரியனும், ஸுஷ தீசனான சந்திர
னும் இவனுடைய இரண்டுகண்களில் நின்று முண்டானார்கள்; ஸகலலோக
பாவனையான கங்கை இவன் திருவடியில் நின்று முண்டாய், சங்கரன் சடை
யினில் அலங்காரமாகச் சூடப்பட்டு நின்றது; ஸகல பாபங்களும் இவன் பே
ர்சொல்லவே கடுகடைவிட்டோடா நின்றது; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணன்
நம்மை ரக்ஷிக்கக் கடவானாக. (அடு)

ஸுரா|| ரக்ஷஹுக்ஷாஜலிதஜவெஜெ ரஜுவிவாடி
வெ ஜீநாநாஜீ ஸுரஸிஹுடியெ ஜாரவாணாஜாரா
ரெஃ | ஹாராஃகெண ஹரிஜணிஜயாவசூவஜெஜிரெ
வாஃ விஜீநாஹுஷாஸுரிகுரநிவயெ வெவாஷயொஷி
தடாக்காஃ|| (86)

(ப-உ.) ஸுராரெஃ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வாடி - வெ-திருவ
டிக்கீழ், ஸுலிதஜவெஜெ-கரிநெய்தல் புஷ்பங்களினால்செய்யப்பட்ட,
கஜுஃ-அஞ்சலியாகவும், நாஜீஸுரஸி - கொபபூமி கிற தடாகத்
தில், ஜீநா-மதஸ்யங்களாகவும், ஹுடியெ-மநஸ்ஸில், ஜாரவாணா:-
மம்மதபாணங்களாகவும், கெண-கழுத்தில், ஹரிஜணிஜயா:-இந்தர
நீலமாணிக்கங்களினால் செய்யப்பட்ட, ஹாராஃ-மாலைகளாகவும், வ
சூவஜெ-முக கமலத்தில், ஜிரெவாஃ-வண்டுகளாகவும், விகுரநிவ
யெ-குழற்கற்றையில், விஜீநாஹுஷாஃ - மயிலிறகினால் செய்யப்ப
ட்டபூஷணங்களாகவும் ஆகாநின்ற, (வெவாஷயொஷிதடாக்காஃ)
வெவாஷ-இடைச்சேரியிலுள்ள, யொஷிசு - ஸ்தரீகளுடைய, கடா
க்ஷி-பார்வைகள், ஸுர-உன்னை, ரக்ஷஹு-ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (86)

தா-ம் கோபிமார்கன் க்ருஷ்ணனுடைய ஸகலாவயவங்களையும் பார்க் குமபோது அவர்களுடைய கடாக்கங்கள் இவனுடைய ஓரோரவயவங்களில் ஓரோரு விதமாகத் தோற்றூறின்றன; அதாவது-ஸ்ரீபாதங்களில், ஆஸ்ரிதர் களா லர்ச்சிக்கப்பட்ட கரிநெய்தல் பூக்களாகவும், கொப்பூழாகிற பெருமடு வில் மீன்களாகவும், மார்பில் மனோவிகார ஜநகமாய் காமன்வில்லிட்டெய்த அம்புக்களாகவும், கழுத்தில் இந்தரநீலக்கல் கோத்த மாலையாகவும், வதநா ரவிந்தத்தில் வண்டிகளாகவும், சிரஸ்வலில் மயிலிறகாகவும், இப்படி பலவித மாகக் காணுகின்றன. (அசு)

ஸூரா || டயிஃய நநிநாஹெஹி ஸூக்தநிஃ ஸ ஹாதெ
நிஹுதவஹிமாரம் வஸூவீநாம் ஸ்ரவிஷ்டம் | ஸுவகூல
ஸஜீரெஹாம் நிவடாஸ்யஜீவாநு ஸவஹித நவநீ
தஃவாதாமொவாவஸாவ || (87)

(ப-உ.) ஸ ஹாதெ-விடியற்காலத்தில், (டயிஃய நநிநாஹெஹி) டயிஃய ந-தயிரகடைகையினுடைய, நிநாஹெஹி - இரைச்சலினால், (ஸூக்தநிஃ) ஸூக்த - விடப்பட்ட, நிஃ - உறக்கத்தைபுடையவனாய், வஸூவீநா - இடைச்சிக்களுடைய, ஸமாரா - க்ருஹத்தை, (நிஹு தவஹி) நிஹுத-அடியோசையில்லாத, வஹி - அடிவைப்பையு டைத்தாம்படி, ஸ்ரவிஷ்டம்-பரவேசித்தவனாய்க்கொண்டு, (ஸுவகூல ஸஜீரெஹம்) ஸுவகூல-வதநகமலத்தினுடைய, ஸஜீரெஹம்-காற்றுக் களினால், ஜீவாநு-விளக்குக்களை, ஸூரம்-சிக்கிரமாக, நிவடாஸ்ய-அ ணைத்து, (ஸவஹித நவநீதஃ) ஸவஹித - விழுங்கப்பட்ட, நவநீ தஃ-வெண்ணெயையுடையவனான, மொவாவஸாவம்-ஆயர்சிறுவன், வாதம்-ரக்ஷிக்கடும். (87)

தா-ம். ஒருநாள் விடியற்காலத்தில் ஆய்ச்சிகள் தயிரகடைகையில் அப் பேரொலியைக்கேட்டு உறக்கம்தெளிந் தெழுந்திருந்து, அடியோசைகளா மல் மெள்ளமெள்ள அவ்வாய்ச்சிகளுடைய அகங்களில் புகுந்து, அங்குள்ள விளக்கைத் தன்வாயினாலுதி யணைத்து, அவர்கள் கடைந்து திரட்டிவைத்த வெண்ணெயைவாரிவிழுங்குகின்ற ஆயர் சிறுவன்மறைக்கப்பட்டானாக. (அசு)

ஸூரா || ஸாதஸூராஜிஹிஹிஷ்விநீதநிஃ நிஃரவ
ஸாநரஜணீயஸுவாரவிஷ்டம் | ஸூரஜாநவஹிவஸு
ஷ்டம்நயநாஸிராஜஸூக்திஷ்டம்நயநம்நவநீதவொஸு ||

(ப உ.) (ஹிஹிஷ்விநீதநிஃ) ஹிஹிஷ்வி-தயிரகடைகிற

ஒசையினால், விநீத-போகக் கடிச்சப்பட்ட, நிதீ-உறக்கத்தையுடைய வனும், (நிதாவஸா நரணீ பரவாஸ விதீ) நிதாசவஸா ந-உறக்கத்தின் முடிவில் (விழித்தெழுந்திருக்குங்காலத்தில்), ரணீய-மனோஹரமான, ரு-உசுரவிதீ-முக கமலதையுடையவனும், (ஹ்ரு-நவடிவவஸுஷா) ஹ்ரு - மனோஹரமானதும், சுநவடி-குற்றமற்றதுமான, வவ-ஷா - விகரஹத்தினால், நய-சுகவிராட்-கண்களுக்கினியுணவனும், (உநி-வஜ-ய-நி) உநி-மலர்ந்திருக்கிற, வடி-தாமரைமலர்போன்ற, நய-நி-நேதாங்கையுடையவனும், நவநீதவொரு-வெண்ணெய்க் களவுகாண்டவனுமான பரீக்ருஷ்ணனைப் புகா-விடியற்காலத்தில், ஸுராதி-நயாநிக்கிறேன். (88)

தா-ம். இப்படி விடியற்காலத்தில் நயிர்கடைகிற ஒசையைக்கேட்டுக் கண்விழித்தவனும், அப்போதுண்டான அதிரமணியமான முகத்தழகையும், பராக்ருதரைப்போல் உறங்கியெழுந்தபோதுண்டான ஆபாஸநீலாஷங்கொன்றும் இன்றிக் கேகண்ணுக்கும் மனதுக்கு மினிதான விக்ரஹத்தையும், அலர்ந்த தாமரையிதழ்போல் பரந்து நீண்டகண்ணையுமுடையவனாய்க்கொண்டு, வெண்ணெயைக்களவுகண்டு விழுங்குகின்ற கருஷ்ணனைக் காலையில் நிகந்தோறும் தயாரியாநின்றேன் (அஅ)

ஸ்ரீ || ஹ்ருஹ்ருகவதஸகொஹ்ருஹ்ரு || ஹ்ரு-விசஸித்திருக்கிற, ஹ்ரு - செவ்வாம்பலாகிற, வதஸக - காணபூஷணத்தினால், உஹ்ரு ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, மஹ்ரு-கபோலத்தையுடையவனும், (ஸ்ரமமவீமவெவிதடி) ஸ்ரமமவீ - வேதவாக்குக்களினால், மவெவிதடி-தேடப்பட்டவனும், (ஹ்ருவி-கொ-வா-லி-த-பரிமளிததுக்கொண்டிருக்கிற, ஹ்ரு-ஹ்ரு-தளிர்-போன்ற விரல்களையுடையவனும், கஸ-வி-அநிர்-வா-ச-ய-னுமான, ஹ்ரு-ஹ்ரு-ஆ-ப-னை, ஹ்ரு-ஆ-ப-ய-தி-க்கிறேன். (89)

(ப-உ.) (ஹ்ருஹ்ருகவதஸகொஹ்ருஹ்ரு) ஹ்ரு-விசஸித்திருக்கிற, ஹ்ரு - செவ்வாம்பலாகிற, வதஸக - காணபூஷணத்தினால், உஹ்ரு ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, மஹ்ரு-கபோலத்தையுடையவனும், (ஸ்ரமமவீமவெவிதடி) ஸ்ரமமவீ - வேதவாக்குக்களினால், மவெவிதடி-தேடப்பட்டவனும், (ஹ்ருவி-கொ-வா-லி-த-பரிமளிததுக்கொண்டிருக்கிற, ஹ்ரு-ஹ்ரு-தளிர்-போன்ற விரல்களையுடையவனும், கஸ-வி-அநிர்-வா-ச-ய-னுமான, ஹ்ரு-ஹ்ரு-ஆ-ப-னை, ஹ்ரு-ஆ-ப-ய-தி-க்கிறேன். (89)

தா-ம். மலர்ந்த செவ்வாம்பற்பூவைச் செவிகாபரணமாக இட்டு, இடைப்பெண்களுடைய பூக்களணிந்த கேசபாசங்களில் கேளிகாலத்திலுள்ள

து பரிமளியாரின்ற விரதகலையுடையவனாய், வேதவேதயனான க்ருஷ்ணனை யாபரயியாநின்றேன்.

(அக)

ஹோ|| ஸ்வேயம்ஹரெஹ-புர தியநவநீதவளய-புஜார
கூலேஸுமாருதபூ க்ருதாவராயு || ஹத்யாநுஸாந
நஹதிபுயுவாநபொஷம் யதூதநாஸநவயஸ
வநாநாதுகூலம் || (90)

(ப-உ) ஹரெ-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, டக-யாதெ-ந, நவநீத வளய-புஜ - வெண்ணெய்க்களவுண்டோ, தக-அது (ஸ்மரிக்கப்பட்ட தாய்க்கொண்டு), ஸ்வேயம் - (மஹாபாதகங்களில்ஒன்றான) ஸுவர்ண பஹாரத்தினுலுண்டான பாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறது, கூல- இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஜாரக - விடவ்யாபாரமானது (அது நதிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு), (மாருதபூ க்ருதாவராயு) மாருதபூ - க்ருவாகிய பிதாவினுடையபார்வையினிடத்தில், க்ருத - பண்ணப்பட்ட, கூவராயு - ஸங்கமாகிற அபராதத்தினுலுண்டான பாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறது, (கூல-இவன்செய்த), ஹத்யாந நஹதி - ராவணனுடைய வதமானது (நினைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு), ஹத்யா - ப்ரம்ஹ ஹத்யையினுலுண்டானபாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறது, (யதூதநாஸநவயஸ, யக-எந்த க்ருஷ்ணனு ல்பாரம்பண்ணப்பட்ட, வ-தநா-பூதனையுடைய, ஸுந-கொங்கையிலுள்ள, வய-பாலானது (எண்ணப்பட்டதாய்க்கொண்டு), (புயுவாநபொஷம்) புயுவாந-ம(டி)த்ய பாரத்தினுலுண்டான, பொஷம் - பாபத்தை, ஹரதி-போக்குகிறதோ, வ-அரத, க்ருஷ்ண - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வநாநாது - (எங்கோப்)பரிசுத்தராக்கககடவானாக (90)

தா-ம் இவன் வெண்ணெய் களவுகண்ட படியை யநுஸந்திக்கும் அவனுக்கு, ஸ்தேயமென்கிற-ஸரோதத்திரியனுடைய ஸ்வரூபஹாரத்தினுலுண்டான மஹாபாபம் நசுத்துப்போம்; பிறர்மனைவிகளோடு இவன் கூடிவிளையாடின விளையாட்டை நினைக்கில் அவனுக்கு மாத்ரு கமநத்தினுலுண்டான மஹாபாதகம் தொலைந்துவிடும்; இவன் ராமாவதாரத்தில் பண்ணின ராவண வதத்தைசொல்லில் அவன்செய்த ப்ரம்ஹ ஹத்யையினுலுண்டான பெரும பாவம் நீங்கிவிடும்; பூதனையினது நஞ்சுட்டின ஸ்தன்ய பாரம்செய்த இவனுடையசெயலை மகம்செய்யில், அவன் ஸுராபநரம்பண்ணி ஸமபாதித்த மஹாபாதகம் நீங்கும்; லோகவிபரீதமாய் சாஸ்த்ர காஹிதமாயினும் தன்னுடையசெயலை நினைந்தார்க்குப் பஞ்ச மஹாபாதகங்களையும் போககவல்ல

பதிபாவநான இந்த க்ருஷ்ணன், என்னுடைய ஸகலபாவங்களையும் போக்கி என்னை ரசிக்கக்கடவானாக.

(க0)

ஸ்ரீராம || ஶாராவஸஜீயஜாநஸௌராயவெக நியயெ
யஜுயயா | ஶ்ரீராவதி ரீஹாமரெடிஸளகஸுஹெத
நிஜவெஸுஹை ந||

(91)

(ப-உ.) ஶார-ஶ மரமதனே! (ஜாயவெகநியயெ) ஜாயவ - ஶ்ரீ
யபதிக்கு, வனக கீயெ-முக்கஸ்த்நாநமான, (ஜீயஜாநஸௌ)ஜீய-
என்னுடையதான, ஜாநஸௌ-நெஞ்சில், யஜுயயா- உன்) இஷ்டப்
படி, ஜாவஸ வாசம செய்யாட்சுகொள், சுஸள-இரத க்ருஷ்ணானி
ற, ஶ்ரீராவதி-ஶரியபதியானவன், ஹ - இரத என்நெஞ்சில்,
சுமரெகி-வரப்புகுகுறன், (நிஜவெஸுஹை ந||) நிஜ - தன்னுடைய
தான, வெஸு-க்ருஹத்தினுடைய, ஹை ந||-அதிர்மணத்தை (பிறந்த
ன்மனையக்கொண்டு போவதை), க-எவன் தான், ஸஹெத-பொ
றுப்பான்.

(91)

தா-ம். ஶ மரமதனே! நீமுன்போல என்மனதில் இஷ்டப்படிவந்து புகு
ந்து வாஸம்செய்யவேண்டாம்; என்னெஞ்சு ஶரியபதிவந்து நித்யவாஸம்செ
ய்யமிடமாய்விட்டது; தன்னிருப்பிடத்தை மற்ருருவன் கைக்கொண்டால்
அதை யொருவனும் பொறுத்திருக்க மாட்டானாகையால், அவன் வரும்பொ
ழுதாயிற்று, அவன் கண்வட்டத்திற்படாமல் நீ முன்னமே புறப்பட்டுப்போ
காய்.

(கக)

ஸ்ரீராம || சுகுணி தஜாநுகுணவாஜெநுஸு சதி தள
ஐகிணஹஸுஹெடி | சுகுணாகபண நவநீதவணு
வாஜெநுகுஜெநஸுஸுராஜி||

(92)

(ப-உ.) சுகுணிதஜு-முடக்கப்பட்டிருக்கிற, வாஜெநு-இட
துமுழந்தானையும், வாஜெநு-இடதுகையையும், கூதிதா-தரையில்,
நுஸு-வைத்து, ஐகிணஹஸுஹெடி-தாமரைப்பூப்போன்ற வலது
கையில் (வைத்திருக்கிற), நவநீதவணு - வெண்ணெய் முத்தை
யை, சுகுணாகபணு-பாராநின்ற, வாஜெ-சிறுவனான, ஜாகுநு-
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஜெநஸு-நெஞ்சினால், ஸுராஜி-த்யாநிக்கிறேன். (92)

(தா-ம்.) வலதுகையில் வெண்ணெயைவைத்து, இடது முழங்காலைத்
தரையில் முட்டியிட்டு இடதுகையையும் கீழேயுன்றி, அவ்வெண்ணெயைக்
குனிந்துபரராநின்ற சிறுவனுடைய அழகை எப்போதும் நினையாநின்றேன்.

ஸோ||ஜா நுஹ்யாஜவியாவன ஷாஜாஜாவிஸுநாடி|
ஸகூணயாவுகஹுண ய்யாயாஜுஷவியாவகஸு' (93)

(ப-உ.) ஜாநுஹ்யா - இரண்டுமுதலாதாள்களினாலும், வாஜா
ஹ்யாஸகவி திருவடிகளினாலும், சுலியாவத-சுற்றும் ஓடாநின்ற
வனும், ஸுநாடி-எழில்பெற்றவனும், (ஸகூணயாவகஸு) ஸகூ
ணய-குண்டலங்களோடும், சுலக - முனநெற்றிமயிர்களோடும் கூடியி
ருப்பவனும், வாகஸு-சிறுபிராயமுடையவனுமான, சுஹுஷு-கண்
ணை, உஷவிய - விடியற்காலத்தில், ய்யாயாஜி - த்யாநம்செய்கி
றேன். (93)

(தா-ம்) கருஷ்ணன் காதிலிட்ட குண்டலநக ளசைய முன்னெற்றிம
யிர்களையத தவழ்ந்தோடி விளையாடும்போதும், பாதங்களைத் தரையிலுன்
றி நடையாடும்போது முண்டான அழகை நான் பரதிநிரமும் காலையில்
தயாநியாநினேறன். (கந)

ஸோ ||விஹாயகொடிணஸரளஜுஹுத-ஹுண
வாணளஜிணியாராவெணுடி|ஜயசரவஹ-ஹுணகிஜொ
தூரொஹுலீ தாவதெகூராவுணஜிவஹுசு|| (94)

(ப-உ.) லீதாவதெ-ஜாநகீவல்பனான ஸ்ரீராமனே! (கொடி
ணஸரள) கொடிண-வில்லையும், ஸரள-பாணங்களையும், விஹாய-
விட்டு, வாணள-கையில், ஜுஹுத-ஹு - ஒருமுஹுத்தகாலம்,
(ஜிணியாராவெணுடி) ஜிணி-மணிமயமாய், வாராவ-ஸுநதரமான,
வெணுடி-குழலை, ஹுண - பிடித்துக்கொள்ளும், (நிஜொதூரொ
ஹு) நிஜ தமமுடைய, உதூரொஹு - சிரஸ்ஸில், ஜயசரவஹ-ஹுண-
மயிலிறகையும், ஹுண-அங்குகிரியும், வஹுசு-அநந்தரம், கூர-
உம்மை, ஹுணஜி-ஸேவிக்கிறேன். (94)

(தா-ம்) ஓ ஸ்ரீராமனே! நீர் கையிப்பிடித்த வில்லையும் அம்பையும் ஒரு
கூணகாலம் கீழேவைத்துவிட்டு அககையில் எங்கள் கண்ணிரான்பிடித்த
குழலைப்பிடித்து, சிரஸ்ஸில் மயிலிறகை முடித்தீராகில் அப்பொழுது தான்
உம்மை நான் வணங்குவேன். (கச)

ஸோ|| சுயங்கூரொஹுயெவதிரிதிமவாஜாவுகஹி
ஸிதொஸூரானிகூரொவநயநயியாமொவதயயி|

சுருதநபு, துருதிவொவொரவிஸததம்பெ நஜ நநீஸ்
நாடிவொஸாகு ஸகூடிவிவயொடி-வடிவவொடுக ||

(ப-உ.) சுபு-இருத, மொவத நயம்-ஆய்ச்சிறுவனுக்கருஷ்ணன், சுரீரகடுரொயெ-திருப்பாறகடலுக்கு, வதி-அ - ஸ்வாமியென்றும், மவாடி-ஆக்களுக்கு, வொகூ-உ-அ - ரகூ-என்றும் (கருதி), (கூரொவ நப நய்யா) கூர-பாவினுடைய, உவரய ந-ஸபபாந நமித்தமான, யிய-புத்தியினால், சுலா-ஹ்-எங்களால், ஸ்ரீ-தம்-ஆய் ரயிக்கப்பட்டான், சுபு-இருத - இருத க்ருஷ்ணனால், வு-து-டு-ஹ்- (அதுக்கு) விக்ரமானது, ஸத-த-எப்போதும், வுரவி-பண்ணப்பட்டது, யெ-ந-எநதாரணத்தினால், சுலா-ஹ்-எங்களுக்கு, (இருத ஸநாடி-சுவி) இருத-தாயினுடைய, ஸநாடி-சுவி - ஸநத்தில்கின்றுகூட, ஸகூடி-சுவி - ஒருகாலங்கூட, வயம் - பாலானது, டு-வ-ஹ் - அரிதாக, சும-டுக ஆய்விட்டது. (95)

(தா-ம.) இருத க்ருஷ்ணன் திருப்பாற்கடல் நாதன், இப்பொழுது அநேகமபசகளுக்கு நாயகனாகிருக்கிறான் இவனை யாஸரயித்தால் நமக்கு விசேஷமாக பாலகப்படும் என்று கருதி இவனை யாஸரயித்தேன்; இத்தால் நமக்கு அதிகப் பாலகப்படவேண்டியிருக்க அதனோய் நமக்கு முன்புள்ள பாலையும்கூட கிடைக்கவொட்டாமல் செயலாவிட்டான், அதனால், நமக்கு நாயமுலைபிலுங்கூட பால் அகப்படாமல்போய்விட்டது. அங்ஙனவொலும் இவனொருவனுக்கே போகத்திலையென்று கருதது. (கூடு)

ஸ்ரீர || ஹஹூராகூதிவொயொதொவியெவொதுவொகூ-ஹ்-
தது || ஹூடி-யாடி-விந்ய-ஹ்-வொ-எ-ரொ-ஹ்-ஹ்-யாடி-டுக ||

(ப-உ) சுரூ-சுண்ணனே! ஹஹூ-ஹ்- (என்)கையை, வொகூ-ஹ்- (என்)வலியினால், சுரூ-ஹ்-தள்ளிவிட்டு, யா-தம்-சுவி-போய்விட்டாய் என்பது, சுரூ-தம்-கூடி-ஒருஆரசர்யமா, ஹூடி-யாடி - (என்)மஹ்ஸஸில்கின்றும், நிய-ஹ்-வொ-ஹ்-போனயாகில், தெ-உ-என்னுடைய, வொ-ரொ-ஹ்-வல்லமையை, மணயாடி-என்னுடையேன். (96)

(தா-ம.) ஓ கருஷ்ண! நானுன்னைக் கையினால் பிடித்துக்கொண்டிருக்க நீ உன்வலியினால் அப்படியை விடுவித்துக்கொண்டு போய்விட்டாய்; உனக்கு இதோ ராஸரயம் என்று, என்மனதில் நின்றுப் பிடித்துப்பொருளாகில் அப்பொழுது நான் உன்னுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை அறியேன்; சிறிதுபோய்க்காண் என்று தமமுடைய தயாநத்திலுண்டான உலையுடைய பைகூரம்.

யுத்தத்தையும், வெஹோடு-ஸுவர்ணமயமான, வெணுறுதாழ் - கொடிபோன்றகுழலையும், கெரெஃ-கைகளினால், உயதழ்-ஏந்தினவனும், (லிநூடுரமுஜாராணஸ்) லிநூடுர-சுரதரத்தினலும், மூஜ்-குந்தமணியினலும், சுராணஸ் - சிவந்தகாரதியையுடையவனும், (கநவ-பாய்கஸாநாஸ்) கநவ-மந்தனைக்காட்டிலும், சுயிக - மிகவும், ஸாநாஸ்-அழகுடையவனும், (லிதகோவஸ்) லித - முறுவலையுடைய, கோவஸ்-வதரத்தையுடையவனும், (மொவாஹூநாவஷிதஸ்) மொவாஹூநா-கோபிகைகளினால், வெஷிதஸ்-சூழப்பட்டவனும், (கெத்ர-கொகூரகூரணஸ்) கெத்ர-கொகூ-மூவுகைக்கும், ரகூதாரகைகூபையப்பண்ணுகிற, கணீஸ்-மணியானவனும், வரதஸ்-இஷ்டத்தையளிக்கவல்லவனுமான, மொவாஹூஸ் - ஸரீக்ருஷ்ணனை, ஹஜாஜி-பற்றுக்கிறேன்.

(98)

(தா-ம்.) இதில், பல வரித்திக்காக அவனை உபாவிக்க வேண்டும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்:—வில்லும், அமடும், சங்குசக்கரங்களும். பாசம் அங்குசம் எனப்பவைகளமாகிய இவற்றை ஆறு கைகளிலுடறித்து, மற்ற இரண்டுகைகளால் வேணுகாரம் பண்ணுந்தபாலாய், சிந்துரப்பொடிபோல் சிவந்தவடிவையுமீ, மம்மத்திலும் சிறந்த ஸௌந்தராயத்தையும், முறுவலித்த முகத்தைடிமுனையுமீ, கோபீஜந பரிவேஷடித்தனங்ககொண்டு ஸர்வலோக பரிபாலக ஸீலையுமீ, ஆஸுருதவரப்ரத்தான ஸரீசுருஷணனைநான் பிரந்தரமாக தயாரியாரின்றேன்.

(கூஅ)

(கூஅ)

பொருள் ஸாயஜிதாவெவநாடுகூஸுதிதவஸுயெயெவெ
கூதெயுத்தி காயாந் தெதுதொகூககஷுணாஹுஸுநா
நரமணிகாஜொஹநாவாஹுதிபுதுவெவெயுஸுதூ
நாஹாவெநடவரஸஹரிதெமெநாவகநூ ஸஹ
வெவெவடதெஹுநாஸகெஹுததகிஸுஹம் வஸு
தெவாவககூஹு|| (99)

(99)

(ப.உ.) கூலு-இதவையெ-வஸந்தகாலத்தில், வாய்க்காடு-
அந்திப்பொழுதில், வந்தி-காயாழ்-நிலவுபரந்தவளவில், வநாடு-
சோலைகளுக்குள், வெவகடுத-மணற்குளத்தில், (வெஞ்ஞொகூ-
ஷ-புணாழ்) வெஞ்ஞொகூ-மூவுலகையும், சூகஷ-புண-இழுத்து
வசிகரிக்கவல்ல, சுழி-விக்கரஹத்தையுடையவனும், (ஸு-ரவர-மணி-
கா-பொஹ-நாவாழ்-இ-கூ-பு) ஸு-ரவர - தேவேந்த்ரனுடைய, ம-
ணிகா-வேய்யையையும், பொஹ-ந - மெய்மறக்கப்பண்ணவல்ல, சு-
பாழ்-இ-தி-பு-கடைக்கண்பார்வையின் ஸ்வரூபத்தையுடையவனும்,

(ஸ்ரஜாரஹாவெம்) ஸ்ரஜார - ஸ்ருங்காரரஸத்தினுடைய, ஹாவெம்-வ்யாபாரங்களை யுடையவனும், (நவரஸஹரிதெத்) நவ-நூதநமான, ரஸ-ஸ்ருங்காரரஸத்தினுல், ஹரிதெத்-பூர்ணர்களுமான, மொவகந்யாஸஹவெஸ்ர-அநேகமிடைப்பெண்களால், வெவ்யு-உபாஸிக்கப்பட்டவனும், (ராவகெஹீரத்யு) ராவகெஹீ-ராஸகரீடையில், ரத்யு-ஆஸக்தனும், சுதிஸு-ஹமது - மிக அழகியவனும், (வஸு)மொவாருக்யுஷ்யு)வஸு-ஆஸ்ரிதர்க் கெளரியனுமான மொவாருக்யுஷ்யு-ஆயனான்குருஷ்ணனை, வநெ-நமஸ்கரிக்கிறேன்.

(தா-ம்.) ஒருகால், வஸந்தருதுவில் ஸாயங்காலவேளையில் நடுக்காட்டிலோ மணற்குன்றில், நிலவின் வெளிச்சத்தில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், ஸகலபராணிகளும் கண்டு வியந்து ஆசைப்படுமபடியாகவும், தேவலோகத்து அபஸரஸ்களும் பூலோகத்து வேர்யைகளும் காமவிகாரமுற்று மோஹிக்கும் படியாகவும் அதிஸ்ரூதமான வடிவழகையுடையனும், அதயாநந்தகரவகளான ஸ்ருங்கார விலாஸங்களை யுடைய கோபிமார்கள் சூழ்ந்துநிறுத்தான் ராஸகரீடையை நடத்தாரின்றான; இப்படி ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனை அவ்வழகைக்கண்டு தியங்கின நான் ஸேவிக்கிறேன். (சுக)

ஸ்ரோ || கடிஜீ 2-10-உ-கீ வஜீ 2-10-நாவ நநிவெஸ நய ||

வஜீரஸ நவரிதெதெவ்வண்ணீராயனாபுத்யு || (100)

(ப-உ.) கடிஜீ 2-10-உ-கடப்பைமரத்தடியில், கீ வஜீ-விளையாமெவனும், (வஜீரஸ நநிவெஸ நய) வஜீரஸ ந-ஸ்ருங்காரவந்தை, நிவெஸ நய-இருப்பிடமாகவுடையவனும், வஜீரஸ நயரித்யு - பத்மாகாரமான ஆஸநத்தில்வீற்றிருக்குமவனும், வெண்ணீ-வேணுவை, மாயனய-ஊதுமவனும், சுயு-த்யு-ஸ்வஸ்வபாவத்தில் நயுவநில்லாதவனுமான, தெவ்யு-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வநெ-நமஸ்கரிக்கிறேன் ()

(தா-ம.) ஸ்ருந்தாவரத்தில் கடப்பைமரத்தடியில் பத்மாஸநமாக உட்கார்ந்து வேணுகாநம்பண்ணி விளையாடாரின்ற க்ருஷ்ணனை நான் தொழுகிறேன். (கர)

ஸ்ரோ || வாயுநீராயு-ஹாம் நவஜீவிவஸ தீஜீவி
ஜாயவஸுஸ்ரானீஜீரானபுமூவிவாயு மாயுண
வவெஸ்ராயுஸதனவவயு || வஸுராவீராயுணவசு-ஹ
தஸகூராயு-ததநாடி-வஸு-மொவரிவநி
தெநுராயுரவாஜீ-உஜயெயாஸாராடி || (101)

(ப-உ.) (நீராயு-ஹாம்) நீ-இருண்டிருக்கிற, சுயு-உ-மேகத்தினுடைய, சுயு-கார்த்தியையுடையவனும், (நவஜீவிவஸ தீஜீவி) ஜாயவஸுஸ்ரானீஜீரானபுமூ) நவ - புதிதான, ஜீ-ரத்ந

ங்களினால், விமலசு-விளங்குகின்ற, கிஷ்ணீ-கிங்கினிகளுடைய, ஜா-
 உ-ஸமுஹத்தினால், வஜ-கட்டப்பட்ட, ஸ்ராணி-நிதமப் பரதேச
 த்தையும், ஜஹ்ன-கணைக்கால்களுடைய, யுத்த-இரண்டையுமுடை
 யவனும், (விவாஹம்-ருணவபெராயுஷ-தூணவ-உஷ்டி) விவா-
 உ-அகன்றும், ம-ரு - பருத்துமிருக்கிற, நவ - புலிநகங்களினால்,
 பெராயுஷ-விளங்குகின்ற, கணவ-உஷ்டி - கண்டாபரணத்தையு
 டையவனும், (ம-ரு-ஹ-ஜா-ஹவ-தூ-ம-மலர்ந்திருக்கிற, சு-
 டி-ஜ-தாமரைப்பூவினுடைய, சூ-காந்தியையுடைய, வ-தூ-முகத்
 தையுடையவனும், (ஹ-த-சு-ப-ரு-தூ-த-நா-ப-ப-ஹ-த - கொல்
 லப்பட்ட, ஸ-க-சு-க-டா-ஸ-ர-ணையும், ர-சு - தருணவர்ந்தனையும்,
 வ-த-ந-பூ-த-ணையையும், சூ-ப-இ-வ-ர-க-ள்-மு-த-ல-ன-இ-ன்-ன-ம-ந-க-ர-
 யு-மு-ட-ைய-வ-னும், ப-ரு-ந-பூ-த-ண-ப-ரி-த-ரி-த-தி-ல-ன-ம-ம-க-ன-வ-னும் (வ-
 டி-த-ந-பூ-ப-ரி-த-ரி-த-தி-ல-ன-ம-ம-க-ன-வ-னும்) வ-தி-த-ந-ம-ஸ்க-ர-ம்-செ-ய-ந-
 இ-ந்-த-ர-ண-மு-த-ல-ன, சு-ப-ர-வ-ர-பூ - சிறந்ததேவர்களுடையவனும், சு-
 ஜ-பூ-உ-த-ப-தி-யில்-ல-த-ப-ர-ப-ர-ம-ஸ்க-ர-ப-னும், ம-வி-ந-பூ-ம-ம-
 ய-க்க-வ-ல்-ல-ஸ-ல-ப-ன-ம-ன, வ-ர-பூ - சூ-வ-நீ, வ-ர-பூ-ப-ன-வி-
 ய-ந்-க-ர-ல-தி-ல், வ-பூ-ப-ன-ஆ-ர-த-ந-ம-செ-ய-ப-க-க-ட-வ-ன். (101)

(தா-ம-) க்ருஷ்ணனை யாராதிக்கதக்க யோக்யதையையுடைய மானி
 டப்பிறவியில் பிறந்தவன, தன்காலத்தை வீணைப்போக்காமே நிறந்தோறு
 முதுகாலத்தி லெழுந்திருந்து, நிலமேகம்போன்ற வடிவையுடையவனும்,
 நிதமபத்திலும் கணைக்கால்களிலும் நவரதங்களிழைத்த சதவஸக்கோயணி
 து, கழுத்தில் புலிநகங்களினால் செய்த ஹாரத்தையணிந்து விளங்குகிறபா
 னும், பூதனை த்ருணவாததன் சகடாஸூரன் முதலிய அஸுரர்களைக்கொ
 ன்று “ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கினேன்” என்று மனமதெளிந்து, மல
 ராத முகத்தையுமுடையவனும், பரமஹாதி ஸகல தேவவந்தியனும், ஜம்மமரண
 திவிகாரங்களற்ற பாலனான க்ருஷ்ணனை யாராதிக்கக்கடவான். (க0க)

ஸ்ரா|| வநு-நெ-வெ-க-க-ந- விசுவி-த-க-ரு-வி
 டா-ஹ-பூ-ப-ர-க-க-பூ-ப-ம-வீ-ஸ-ந-வீ-த-ஜி-த-ரி-வ-தி
 வ-ஹ-க-க-பூ-ப-ர-க-க-பூ-ப-ம-வீ-ஸ-ந-வீ-த-ஜி-த-ரி-வ-தி
 ந-ஸ-வி-வ-ஸ-தூ-க-க-பூ-ப-ம-வீ-ஸ-ந-வீ-த-ஜி-த-ரி-வ-தி
 ஜ-வ-ஜ-வ-பூ-ப-ம-வீ-ஸ-ந-வீ-த-ஜி-த-ரி-வ-தி (102)

(ப-உ-) டெ-வெ-தேவர்களினால், வநு-ந-ம-ஸ்க-ரி-க-க-த-த-க-க-
 னும், (விசுவி-த-க-ரு-வி-நா-ஹ-பூ) விசுவி-த - மலர்ந்திருக்கிற, க-
 ரு-வி-ந-கு-ந்-தி-ப-பூ-வி-நு-ட-ைய, சூ-பூ-க-ா-ந்-தி-ய-பூ-ட-ைய-வ-னும், (உ

வீர-கரிநெய்தலப்போன்ற, சுக்ஷு-கணகையுடையவனும், (மொ
மொவீஷுதவீதடி) மொ - பசுக்களுடையவும், மொவீ-தினடச்
சுக்களுடையவும், ஸுந-கூட்டத்தினால், வீதடி - சூழப்பட்டவனும்,
(ஜிதரிவாமிவஹடி) ஜித-ஜயிக்கப்பட்ட, ரிவா-சத்ருக்களுடை
ய, மிவஹடி-ஸமுவாதையுடையவனும், (கூதரிநாரஹாஸடி) கூ
த-குருக்கத்திப்பூப்போலும், ரிநார - மந்தாரப்பூப்போலும் வெண்
மையான, ஹாஸடி-முதுவலையுடையவனும், (நீலமீவாமு)விஹா
கூநவா-விவஸத்துனாடி) நீலமீ-மயிலினுடைய, கூமு - ஸ
மேஷ்டமான, விஹா-இறகினுடைய, சூகூத - அலங்காரத்தினால்,
வாவிவஸக-மிகவும்விளங்காரின்ற, கூனாடி-கேசங்களுடையவ
னும், ஹாநுனாடி - பூர்ணகாந்தியையுடையவனும், (வீதாஹார
யடி) வீதாஹார-பீதாம்பரத்தினால், சூயடி-பூர்ணனாவனமான,
ஹாநுனாடி-பீதாம்பரத்தினால், ரிநார - செவ்வதனை
பொருட்டு, மிவஸ-நாள்போதும், ரிநார-நடுப்பக்கில், ஜவ-ஜ
வ-ஜபம்செய்யக்கடவாய்-ஜபம்செய்யக்கடவாய், (102)

(102)

(தா-ம்.) கீழ்க்கண்டவாறு, சத்திரவாச ரூபபலத்தைக் கோரினவன் செய்யவேண்டுமா என்பதைக் கருத்துக்கொண்டு, இதில் ஐரவாயாததி செய்யவேண்டுமா என்பதைக் சொல்லுகிறார் — ஸகல தேவதைகளும் ஸரீரபலத்தில் பணியும், கோக்களும் கோபிமார்களும் சுற்றும் சூழார்ந்த, குருவிந்த மென்கிற மாணிக்கம்போன்ற நிலமேனியையுடையனாய், கரிநெய்தல்மலர் போல கறுத்த கண்களையும், வெளுத்த முறுவலையும், மயிர்முடியில் முடித்த மயிலிறகையும், அரையில நீதாம்பரத்தையும், இருளை இருந்தவிலும் தெரியாமலோட்டவலம் தேஜஸையுமுடையனாய், சத்திரகளை வெவ்வேறவலம் திறமையையுடையனாய் ஸரீரகருஷணதேவீனாய், ஐரவாயத்தை யபேகித்தவன் திருநகரமும் மதயாரவருகத்தில் புஜித்து ஐரவாயத்தைப் பெறக்கடவான்.

ஸ்ரீராம || வக்ரானுபூஸ்தவெரிவ ஜஜ்ஜீதரவாஸாவநீ
 ஹாரஜாபெருராவீதம் நாரஜாபெருரு ந்நிரனி
 நுதம் தகவநீணீதிஹெதாம் | ஸாரயாஹெநிடு
 ராஜ்நிரவஜரூநிரம் வினெபநீதஹாஸம் ஜஜ்ஜீவி
 ஸ்ரீராமபூஸ்திவஹரணவஜ்ஜுதிஜ்வாஸாபெரு ||

(ப - உ.) (உக்ராணியன்) உக்ராண் - சக்ரத்தின் நுணியினால்
யூஸ் - கொல்லப்பட்ட, வெவ் - சத்ருக்களுடைய, வுஜி -
சுட்டத்தையுடையவனும், சுஜித் - ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படா
தவனும், (சுவாவூவநீனாரஸ்) சுவாவூ - போக்கடிக்கப்பட்ட,
சுவநீனாரஸ் - பூபரத்தையுடையவனும், சூவெஜி - ப்ரஹ்மாத்ரி
களினால், சூவீத் - சூழப்பட்டவனும், நாரஜ் - நாரதரை

முதலாகவுடைய, ௨௦-நிலி - யோகிகளினால், (தகைநிலை-திவெ
தொர்) தகை-பரதத்வத்தினுடைய, நிலை-திவெதொர்-நிப்சயநி
மித்தமாக, சுவிநு-தழ-சுற்றும்மின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்பட்டவ
னும், (நிப-தொழ) நிப-த-குற்றமற்ற, சுழ-விசுரஹத்தையுடைய
வனும், (நிருவசிருவிரா) நிருவச- உபமாநமற்றிருக்கும்படி,
ருவிரா-ஸுநதரமானவனும், (நீவஹஸு) நீவ - நீலமான, ஹா
வஸு-காரதியையுடையவனும், (விஸ்ரோடியஸ்தி) விஸ்ரோணவடி
விஸ்ர-ஜகத்தினுடைய, உடிய-உதபத்திக்கும், ஸ்விதி - இருப்புக்கும்,
சுவஹஸ - அழிவுக்கும், படி - காரணமானவனும், ௨௦-நிலி -
மோகூத்தையளிப்பவனுமான, வாவஸு-வஸு-தேவபுத்ரனை
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ௨௦-நிலி - வாஸுதேவமந்தரத்தை ஜபம்செய்கிறவன்,
ஸாயாவெஹ-மலைப்பொழுதில், விசுவெசு-த்யானம் செய்யக்கடவான்

(தா-ம்.) அந்நயப் ப்ரயோஜன தயாரிக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிற நிதி
ல்.—அவனுடைய, சக்ராயுத்தினுடைய கூரிய நுனியினால் சத்ருகளை யறு
ததுத்தள்ளிப் பூபாரத்தைப்போக்கின விதத்தையும், பராத்நரனுனை அவனு
டைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை நிரணயித் தறிக்கக்காக பரஹ்மணி! தேவா
களும் நாரதாதி மஹாவக்ஞரும் குழந்தைநு ஏ, தம் விதத்தையும், அவன் ஸக
லலோகங்களையும் படைத்துக் காத்து அந்நகருமவிதத்தையும், ஆஸாநிதர்க்கு
மோக்ஷதையளிக்கும் கரமத்தையும், நிராமலமான வடிவழகையும், அநவீத்ய
மானபேக்யதையையும், எவரும் நிறைந்து எல்லார்க்கு மாஸரயமா யிருக்கு
முபாயோபேய பா(ஹ)வத்தையும், ப்ரதிநிதமும் ஸாயந்காலத்தில் தயாரித்
து அவனுடைய வரஸுதேவ மந்த்ரத்தை ஜபித்து மோக்ஷத்தைப் பெறக்கட
வான்.

(க0க)

(505)

ஸ்ரீமதாதித்யாபுராணத்திற்
 கவணம் நாடித் தொழுவதென வுரை
 மொழிவது நெய்தொழுவதென வுரை
 (104)

(ப.உ.) ஐதராபாதிதெ-மந்தரமாதத்தடியில், (மொமொவமொவீஜ நய்யுஸுஸு) மொ-ஆக்களுடையவும், மொவ - ஆயர்களுடையவும், மொவீஜ-ந-ஆய்ச்சிகளுடையவும், ய்யு - நடுவில், ஸுஸு-இருந்தவனுக்கொண்டு, (விஜீ யயராவ-புரி) தவெணு நாடி) விஜீ -கோவைப்பழம்போன்ற, சுயா - அதரத்தினுண்டானவாயினால், சுவ-புரி-நிறைக்கப்பட்ட, வெணு-குழலினுடைய, நாடி-ஒலியையுடையவனும், ஐநகலிராடி - மந்தனைக்காட்டிலும் ஸந்தரமானவனும், (மொகூவ-புண-உயுடி) மொகூவ-ஆய்ப்பாடிக்கு, வ-புண-உயுடி-நிறைமதிபோன்றவனுமான, மொ

பெயர்-புரீக்ருஷ்ணனை, ஹஜை-ஆபரயிக்கிறேன். (104)

(தா-ம்.) ப்ருதாவந்ததில், கோபாகளும் கோபிகளும் கோக்களும் சூழ
நிற்கத்தான மதாரமரத்தடியில நின்று வேணுகானம் பண்ணுநின்ற அதி
ஸூதரான ஸரீ கருஷ்ணனை யாஸரயிக்கிறேன். (கரசு)

ஸ்ரோ || கொடிண்ணெடுக்கவழிவண்ணிநொணுவெளவூம் உ
 சூர்ப்பவாஸஸுண்ணிகாணுநவழிநாடழி | மெல்லாணி
 வடிவியவாஹ-ஹாசு-வண்ண-ம்யுராயெயினி-ஜிப-மொ
 வய்யாஸவெவழி || (105)

(ப.உ.) வெண்குடி - கருப்பந்தடியினால் நிர்மிக்கப்பட்டும், சவ
- ண்டு-தருடமுமாயிருக்கிற, கொடிண்ட-விட்டையும், வளவட்ட-புஷ்பம
யமான, உஷ-பாணத்தையும், (வசூரவபாஸஸுணிகாண
வட்டி நாடெ) வசூ-சகாதத்தையும், சுஷ-சங்கையும், வாஸ-வலைக்க
யின்றையும், ஸுணி-அங்குசத்தையும், காணு - பொன்னுச்செய்யப்
பட்ட, வட்டி நாடெ-குழலையும், சுஷ வியவாஸு-எட்டுவிதமா
னகைகளினால், விசூ-தரிப்பவனும், சுஷ-வண-ஸ-ஸ-
ன்போல் சிவந்தவாண்முடையவனும், (2௨௫ மொவாலவியாஸவெ
ஷ்ட) 2௨௫ மொவால - மதநகோபாலனென்னும் பெயரையுடைய
கருஷ்ணனுடைய ஓரம்சத்தினுடைய, வியாஸவெஷ்ட-சருககாரவி
லாஸத்தினுடைய வேஷத்தையுடையவனுமான, ஹரி - ஸ்ரீக்ருஷ்
ணனை, யோயெ-த்யாநிக்கக்கடவான்.

(தா-ம்.) முன், அஷ்டபுஜ க்ருஷ்ணனைத் தாம்பழித் தார், இதில் அவனை பழிக்கும்படி பிறர்க்குப் பேசிக் கிறார் — தநாபாணங்களையும் சங்குசகரங்களையும் பாசாங்குசங்களையும் ஆறுபுஜங்களில் தரித்து மற்ற இரண்டைக்களகளில் வேணுகாரம் பண்ணுகின்ற சிவந்த நிமமுடைய மதனகோபால் க்ருஷ்ணனைத் தயானிக்கக்கடவான்.

ஸ்ரீ || யாவ் திவி-ஓராவி-தெ-நரிவொ கூ
 ண்வி-தெயாடிஸ் யாமொவய-ந தெயு-யாவ
 வ்யூ-கெஸ்தெயெசாடிவி-தெ | ஹாரூஜஸி
 வி-தெ சவரிகா-தெயெயொவி தாயாவீ தி
 உ-நிவ திமதி ரிதெவு தூவி தானா-ந || (106)

(ப-உ.) ஸ்ரீராமபா-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! (தவ-உனக்கு,) (விடி-
ராவி-டுத) விடி-ரா-விதூரனால், சுவி-டுத-நிவேதநம்பண்ணப்ப-
ட்டஅநந்தத்தில், யா - யாதொரு, ஸ்ரீ-திஃ - அன்புண்டோ, கூ-ஜீ-
வி-டுத-சுரதிரிணஸ் ஸுமா-ப்பிக்கப்பட்டஅநந்தத்தில், யாடிஸ்-எவ்

